

Giới thiệu Ông Xã Là Trung Khuyển

Trên một trang web truyện forum X nọ, hiện lên rất nhiều dòng “Xin giúp đỡ” to tướng như động kinh gắn tag:

sao vợ lại đẹp lên rồi hả?!

luôn có người mơ ước vợ yêu của tôi

tôi nên giữ vợ thế nào

Dân mạng bức mình mắng: Trở nên giàu có đi!

Thế là Trịnh Thâm quyết tâm trở nên thật giàu có để giữ vợ.

Dân mạng: “...”

Tóm tắt truyện Ông Xã Là Trung Khuyển đang được đăng trên trang truyện online:

Miêu Miêu là một thiếu nữ có tuổi thơ êm đềm, được bố mẹ yêu thương chiều chuộng, muốn gì có đó nên đã sớm béo lên. Năm mười bảy tuổi, bố mẹ cô bị núi lửa đè chết, cô thành trẻ mồ côi được cậu nuôi dưỡng. Nhưng cậu vợ Miêu Miêu không tốt, đã lấy gia sản nhà cô, còn đối xử với cô như người ở, không cho đi học tiếp, luôn tìm cách gả cô đi quách để lấy tiền sinh lễ. Nhưng cô béo, không bao nhiêu người chịu cưới.

Trịnh Thâm là một thanh niên cũng mồ côi trong xóm, cao lớn khỏe mạnh phi thường, sớm đã để ý Miêu Miêu từ khi cả hai còn bé, không bận tâm đến bề ngoài của cô. Mỗi khi cô bị người ta ức hiếp, Trịnh Thâm đều âm thầm che chở cô, có chút dữ dội nhưng đối với cô rất dịu dàng.

Mười tám tuổi, để cứu Miêu Miêu khỏi cậu vợ và những cuộc hôn nhân bán gả, Trịnh Thâm đem căn nhà họ Trịnh và gia sản của mình đi cưới cô về. Cả hai cùng vào nội thành làm ăn kiếm sống, Trịnh Thâm tiếp tục cho Miêu Miêu đi học.

Miêu Miêu giảm cân thành công, trở thành một tuyệt sắc giai nhân bao nhiêu gã đàn ông đều mê luyến không rời mắt. Trịnh Thâm ngày một lo lắng không biết làm sao để giữ vợ, vì vậy cậu quyết tâm trở nên giàu có hết mức.

Động lực của cậu chính là lũ tình địch luôn nhắm nhe vợ cậu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Miêu Miêu

Mùa đông khắc nghiệt, tỉnh H ở khu phía bắc, bên ngoài không người bình thường nào có thể chịu được.

Trịnh Thâm lại không hề thấy lạnh, anh nằm sấp ở đầu tường, áo bành tô quân đoàn ở trước ngực bị tuyết trên đất thấm ướt rồi. Trên đầu, bả vai, trên lưng, từng mảng lớn tuyết trắng phủ kín anh.

Chỉ cần có thể nhìn thấy cô gái trong lòng anh, thì lửa nóng toát ra từ lồng ngực chột xua tan cái giá rét bên ngoài.

Bên trong có một người đàn bà hùng hùng hổ hổ, nghe không rõ lắm, nhưng hiển nhiên không phải lời gì hay, đôi mắt Trịnh Thâm sắc nhọn, bên trong đều là khói mù.

Không đến năm phút, một cô gái nhỏ mập mập, có mái tóc thật dài được buộc lên. Ăn mặc dơ bẩn, rõ ràng đang mặc một áo bông cũ nát của đàn ông, bụng một thau quần áo lớn, gian nan đi ra.

Khi xuống bậc thềm thì lao đảo một, suýt nữa ngã sấp xuống, Trịnh Thâm theo bản năng chuyển động, máu trên người như muốn rơi xuống, rồi sau đó đối phương đứng vững, anh lại rút trở về, tiếp tục ẩn núp trong bóng đêm, như một con sói.

Trong sân nhỏ này cô gái bụng thau đi đến một căn phòng khác.

Cô phải đi phơi quần áo.

Đây là những gì mà một năm nay anh đã nghiên cứu được, mỗi tuần, cô đều sẽ giặt sạch quần áo của cả nhà, rồi sau đó đến một phòng khác phơi lên.

Vì vào mùa đông... Phơi ở bên ngoài sẽ đông thành khối băng, nhưng không ai thích phơi quần áo ướt nhẹp trong nhà mình cả.

Mà vào đông, cô luôn phải ở cùng với quần áo ướt, trong căn phòng nhỏ hẹp kia.

Đôi tay ấy của cô, sưng lên như cà rốt.

Hầm rằng Trịnh Thâm cắn chặt, nhà này thật không có mắt! Sớm muộn gì cũng giết chết hết cả đám bọn họ!Đợi khi cửa phòng kia đóng chặt, tắt đèn, Trịnh Thâm mới nhảy khỏi đầu tường rồi đi.

Nhờ cơ thể anh khỏe mạnh, cho dù bây giờ tuyết trên đường đã đến đầu gối, nhưng anh vẫn có thể linh hoạt trở về.

...

Thang gia thôn hầu như đều mang họ Thang, mấy nhà họ khác hiếm khi tụ họp.

Nhà Trịnh Thâm có rất nhiều thế hệ đều ở thôn này, ba mẹ đi sớm, ông nội bà nội nuôi anh đến mười tám tuổi rồi cũng đi mất, cho nên đến lớp 11 anh đã bỏ học, giúp người ta làm việc vặt, hoặc đi ra ngoài đầu cơ trục lợi kiếm chút tiền.

Người khác chỉ thấy anh ba ngày câu cá hai bữa giặt lưới, đều muốn bắt nạt anh, nhưng vì anh người cao ngựa lớn, không ai dám chọc anh.

Còn có gia đình mang họ khác chính là gia đình của cô gái nhỏ Miêu Miêu vừa rồi, ba cô là người phương nam, da nịm thịt mềm, xuống nông thôn dạy học, theo ông nội anh nói, lúc đó toàn bộ thôn đều nhốn nháo.

Sau này ông kết hôn với em gái Thang Thành, năm thứ hai đã có Miêu Miêu. Bọn họ rất yêu thương đứa con gái này, muốn gì có đó, nên từ nhỏ Miêu Miêu đã rất béo.

Sau đó bị bệnh dùng thêm chút kích thích gì đó, càng tròn phúng phính.

Ở trong mắt Trịnh Thâm, Miêu Miêu là cô gái xinh đẹp nhất trên đời, khuôn mặt tròn phúng phính, cười rộ lên khá giống quả táo, đi trên đường vừa đông vừa đưa, làm trong lòng người ta mềm muốn lún.

Năm trước phía sau núi đất lở, vợ chồng nhà họ Miêu không còn ai, bỏ lại cô gái mười bảy tuổi mới học cấp ba này, đương nhiên Thang Thành trở thành người giám hộ của cô.

Tất cả mọi người biết, ông ta vì tài sản của nhà họ Miêu mới tiếp nhận Miêu Miêu, nhưng người ta mang danh là cậu hần hoi, nên mới có tư cách nhận về.

Thành tích Miêu Miêu rất tốt, nghe nói thành tích tốt nhất trong huyện, Thang Thành nói nuôi không nổi, bảo cô bỏ học trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Làm Mai

Tiền thuốc men không rẻ.

Nhà họ Thang cũng không phải lấy không ra, dù sao hai năm trước nhà họ Miêu để lại một ít, nhà mình đã thu vào.

Nhưng sang năm Thang Bằng Phi sẽ lên cấp 3, thành tích của nó chỉ có thể mua được một chỗ ở trường trung học, cho nên còn phải chuẩn bị một ít tiền.

Hơn nữa nhà họ Thang cũng chuẩn bị chuyển nhà mới, cứ như vậy, càng nan giải.

"Ai ôi này! Cái thằng chết bầm nào mang con tôi đến mặt sông, tôi muốn biết, không để yên cho nó!"

Vợ Thang Thành khóc lóc ni non, con trai bị thương nên bà ta khổ sở, tốn nhiều tiền như vậy bà ta càng khổ hơn.

Nhìn người xem bốn phía, ý tứ cứng hai đồng đã rồi mới được đi, Trịnh Thâm giữ lại.

"Cậu em Trịnh, cậu còn có việc gì sao?"

Trịnh Thâm liếc nhìn Thang Thành một: "Cánh tay bị băng đâm bị thương, phải bôi thuốc."

"Cậu em Trịnh thật sự là người tốt đấy!" Vợ Thang Thành sợ anh đòi tiền, một câu nói đánh gãy, hiển nhiên, bà ta thật sự đã quên là ai đã nhảy xuống sông cứu con trai bà ta.

Trịnh Thâm cũng không nói gì, chậm rãi đi ra ngoài.

"Thằng cha nó, bị làm sao vậy!"

Phòng bệnh không được hút thuốc, Thang Thành cau mày tắt điếu thuốc: "Sao tôi biết được?"

"Nếu không... Ông gả đứa cháu gái béo kia của ông cho thằng què đi?"

Thang Thành không nói chuyện, xem như đồng ý rồi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, vợ Thang chuẩn bị về thôn nói chuyện với tên què, vừa mở cửa, đã thấy Trịnh Thâm cầm theo túi đứng bên ngoài.

"Sao cậu em Trịnh lại ở đây?" Bà ta nghi hoặc nhìn anh, mang theo chút phòng bị, Trịnh Thâm này có tiếng giang hồ, bình thường nghiêm mặt, nhưng rất dọa người.

"Tôi đến cầu hôn."

"Hả?"

Trịnh Thâm đi đến, đưa túi cho Thang Thành, nói: "Tôi cũng đã trưởng thành rồi, nên cưới vợ, nghe nói nhà các người gả khuê nữ, tôi đến cầu hôn."

"Này..." Thang Thành hơi không đồng ý, Trịnh Thâm là tên dơ bẩn độc thân, không thể chọc vào, sau này nếu kết thân bất thành, ngược lại kết thù thì...

"Cậu đưa bao nhiêu tiền lễ?" Vợ Thang Thành mở to hai mắt, phàm có người đến hỏi Miêu Miêu, câu đầu tiên của bà ta đều như vậy.

"Hai vạn."

Vợ Thang Thành bĩu môi, đang muốn từ chối, Trịnh Thâm đã không nhanh không chậm nói: "Thêm căn nhà họ Trịnh mà tôi sở hữu nữa."

Nhà ở núi không đáng giá, cộng lại nhiều nhất là hai vạn, nhưng lại bán ra không được. Nếu như là trước kia, chắc chắn bà ta sẽ không đồng ý.

Nhưng tên què cũng chỉ cho ba vạn tiền mặt, còn không biết có đổi ý hay không, vợ Thang Thành cũng hơi rối rắm rồi.

"Chú, vào mùa đông thế này mà tôi đã nhảy xuống sông cứu Bằng Phi, tay bị thương thành như vậy, còn chưa tính tiền thuốc đâu."

Thang Thành ngừng một chút, Trịnh Thâm và tên què ông ta thiên về tên què hơn, nhưng không ép Trịnh Thâm được, sau này...

"Cậu đưa nhà cho chúng tôi, vậy cậu ở đâu?"

"Đi ra ngoài làm công, nghe nói nội thành không dễ tìm vợ, cho nên trước khi đi cưới một đứa."

Thang Thành chẹp chẹp miệng, vẫn còn đang rối rắm.

"Váy đi! Quyết định như thế!" Vợ ông ta đã vỗ bàn quyết định rồi.

"Khi nào thì đưa tiền?"

"Các người đưa hộ khẩu của Miêu Miêu đây, tôi sẽ đưa tiền cho các người, sau đó ra chỗ thôn trưởng công chứng, rồi tôi sẽ đưa nhà cho mấy người!"

Chuyện này đã định như vậy rồi, vợ Thang Thành túc trực ở bệnh viện, Thang Thành mang theo Trịnh Thâm đi xử lý mấy việc đó.

Chuyện này anh đã lên kế hoạch rất lâu, ở chỗ quản lý hộ khẩu cũng có vài thằng anh em, hôm đó đi tiến hành, trong ngày đó cũng đã đòi hộ khẩu ra rồi. Miêu Miêu mới mười tám, còn chưa thể nhập vào hộ khẩu của Trịnh Thâm.

Tay anh cầm quyền sở màu hồng hơi run, giống như hôn thú, cô gái anh luôn tâm tâm niệm niệm đây rồi.

Thang Thành cầm tiền, trong lòng cũng thoải mái, lại tìm thôn trưởng, gọi vài nhân chứng, rồi ‘gả’ Miêu Miêu cho Trịnh Thâm như vậy. Mà nhân chuyện này, nữ chính thừa dịp trong nhà không có ai, lén giấu sách của ba.

Sách của ba đều đã bị bán rồi, chỉ còn lại một quyển, bên trong gọn gàng viết ‘Miêu Tranh’.

Đây là thứ duy nhất giúp cô gắng gượng, cô muốn nhìn thấy thế giới phồn hoa bên ngoài theo như ba đã nói.

Cửa chính đột nhiên có tiếng nói chuyện, Miêu Miêu giấu kỹ sách xong, đã nghe thấy "Miêu Miêu!"

Giọng nói của Thang Thành, Miêu Miêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đi ra ngoài.

Bên cạnh cậu của cô còn có một chàng trai đang đứng, rất cao lớn, Trịnh Thâm?

Cô nhận ra, cô còn nhớ rõ ba mẹ cô bị chôn vùi, chính người này đã liều mạng đào ra.

"Miêu Miêu, đây là chồng tương lai của con."

Miêu Miêu nghe như sấm sét giữa trời quang, hai cái đám trước, cuối cùng đều không thành công, làm cô giảm xóc. Nhưng vừa rồi nói người này là chồng, e là đã...

"Cậu đã đưa hộ khẩu cho cậu ta, con với nó sống với nhau thật tốt đi."

Hai tay Miêu Miêu siết lại, hàm răng cắn chặt, Trịnh Thâm đau lòng.

"Chú, tôi có thể nói hai câu với Miêu Miêu không?"

"Đi đi đi."

Thang Thành đi ra ngoài, Trịnh Thâm bước một bước đến chỗ Miêu Miêu, đối phương bỗng lui về phía sau.

Chợt bật cười.

Anh nhớ khoảnh khắc đầu tiên khi Miêu Miêu khấn sâu vào lòng anh.

Ba mẹ anh mới vừa mất, ông bà nội vô cùng bi thương, không có lòng quân anh, hai năm đó anh vừa đói vừa no, vô cùng gầy nhỏ.

Tiểu học năm thứ ba, bọn năm thứ hai đều khi dễ anh, cao hơn anh, cường tráng hơn anh.

Đè anh vào đất đánh, anh không đủ sức đánh trả.

Miêu Miêu mới học tiểu học năm nhất, trắng trắng non mềm, đã hơi béo, hai mắt vụt sáng, chỉ làm người ta muốn 'bắt nạt' cô.

Mấy tên đó nhìn thấy vị lớn tướng thông minh ngoan ngoãn này đang trở về, đương nhiên đã buông anh ra, chạy đến ngăn cản cô ấy.

Không biết nói gì đó, thằng nhóc vừa đánh anh đã kéo Miêu Miêu đi, nhưng bị cô đẩy ngã, rồi sau đó cô thờ phỉ phỉ nghiêm mặt, đặt mông ngồi lên người thằng nhóc đó.

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Khi đó Trịnh Thâm đã cảm thấy béo rất tốt, cũng càng chú ý đến cô nhóc béo này, càng nhìn càng thích.

Anh liều mạng ăn, muốn béo lên, không ngờ cuối cùng chỉ càng ngày càng cao, thật sự không béo lên được.

Lúc này ánh mắt cô, bướng bỉnh và phần nộ, vô cùng giống ánh mắt của thằng nhóc lúc ấy bị cô ngồi lên. Đột nhiên trong lòng Trịnh Thâm hơi ngứa ngáy, nghĩ xem có phải cô cũng sẽ đẩy ngã anh, rồi sau đó ngồi lên không?

Anh lại tiến về phía trước một bước, dáng người cao lớn bao phủ Miêu Miêu, cô càng sợ hãi lui về phía sau một bước.

"Miêu Miêu, theo anh đi, anh sẽ cho em tiếp tục đi học."

Miêu Miêu mở mắt, gắt gao nhìn anh chăm chăm, chàng trai khẳng định gât đầu.

"Theo anh đi, em sẽ không còn phải ở lại đây nữa."

Bàn tay kia của anh mở rộng duỗi ra, Miêu Miêu nghĩ, nếu tệ thì còn có thể tồi tệ hơn bây giờ sao?

"Được..."

Đồng ý, nhưng không duỗi tay ra, anh chàng một phen bắt được bàn tay nhỏ bé lạnh như băng để ở một bên của cô, bề mặt tràn đầy vết nứt.

Ấm áp truyền đến, Miêu Miêu hơi sững sờ, ba mắt, cô đã không còn cảm nhận được sự ấm áp như thế này nữa rồi.

Thang Thành thấy bọn họ tay cầm tay đi ra, thoáng kinh ngạc, rồi sau đó cười hỏi: "Khi nào thì đi?"

"Bây giờ."

"Nhanh vậy sao?" Giọng nói Thang Thành đột nhiên dẫn theo hai phần phiền muộn, Miêu Miêu lớn lên càng giống ba cô, cho nên nhìn cô Thang Thành hiềm khi nhớ đến đưa em gái mình yêu thương kia.

Không biết trong lòng trào ra cảm xúc gì, ông ta nói: "Hãy đối xử với nó thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Rửa Chân

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thang Thành vừa dứt lời, Trịnh Thâm cũng cảm giác được cô gái trong tay mình hơi cứng đờ, cúi đầu.

Nhẹ nhàng cọ xát mu bàn tay cô một chút, mang cô ra khỏi cảm xúc bi thương, rồi sau đó cười lạnh một tiếng quay đầu lại.

"Tôi là chồng của cô ấy, đương nhiên phải đối xử tốt với cô ấy rồi, tốt hơn một số loại "cậu ruột", không biết có không gặp báo ứng không đây."

Trước mắt Thang Thành bất ổn, dựa vào cửa, một năm nay chẳng phải chưa từng có áy náy, chẳng qua vừa mới dâng lên, đã bị đủ loại chuyện khác bao phủ...

Trịnh Thâm nói xong nhẹ nhàng kéo tay Miêu Miêu, giọng nói khàn khàn dịu dàng: "Chúng ta đi thôi."

Miêu Miêu gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì, tránh khỏi hắn, chạy vào.

Trịnh Thâm sững sờ, chỉ thấy Miêu Miêu lại chạy ra, cầm một quyển sách trên tay, đồ đạc của cô, chỉ còn cái này thôi.

Hốc mắt Trịnh Thâm chưa xót, lại nắm chặt cô, chậm rãi đi ra khỏi thôn.

Thang Thành cứ nhìn theo bóng lưng càng ngày càng xa của bọn họ, rồi sau đó ngồi xồm xuống, run rẩy bắt đầu lấy thuốc lá ra, rút một điếu hút đến khi mặt trời xuống núi.

Trịnh Thâm kéo Miêu Miêu, trong lòng càng ấm áp, nhà anh trong thôn này, anh tuyệt không cảm thấy quá luyến tiếc, hạnh phúc nắm trong tay mới là thật, nhớ lại chuyện khác, tất cả đều là sự an ủi trong trái tim.

Về phần sau này nếu quả thật có cơ hội trở về, đồ đạc của anh, muốn lấy lại cũng khá dễ dàng.

Về phần nhà họ Thang, ha, tiền của Trịnh Thâm tôi dễ cầm vậy sao?

Miêu Miêu bị anh nắm như vậy, trong lòng ôm chặt sách, môi mím thành đường thẳng. Đối với cô mà nói, tương lai, thật sự rất mờ mịt.

Hai người đều không quay đầu, đi rất xa, Trịnh Thâm đột nhiên cất tiếng: "Miêu Miêu, chân mỏi không? Anh cõng em nha."

Thân thể Miêu Miêu rất béo, nên đi đường khá mệt, cho dù Trịnh Thâm thả chậm cước bộ, chớp mắt cô vẫn đổ mồ hôi rồi.

Nhanh chóng lắc đầu, cô béo thành dáng vẻ thế nào, chính cô biết rõ, làm sao có thể để người khác cõng cô?

Trịnh Thâm thở dài, Miêu Miêu vẫn quá phòng bị anh, anh nhất định phải nuôi cô thật trắng trẻo mập mạp, đỡ xuống phòng bị với anh!

Ánh sáng chiều tà kéo thật dài bóng của hai người họ, một cao một thấp, một béo mập một trắng kiện, như cha và con gái, hoặc như anh em, chậm rãi đi về phía chân trời.

...

"Chúng ta tìm một chỗ trọ, chuyến xe lửa là sáu giờ sáng ngày mai."

Nói đến chỗ trọ, tay Miêu Miêu rõ ràng hơi rút một chút, sao Trịnh Thâm không thể nhận ra, chỉ đành thở dài.

Nơi này cách nhà ga không xa, điều kiện còn tạm, giá cũng tương đối, Trịnh Thâm tổng cộng có bốn vạn, cho nhà họ Thang hai vạn, chỉ còn lại hai vạn thôi.

Anh cầm khoản tiền này dẫn theo Miêu Miêu, đây là số tiền duy nhất trước khi anh tìm được việc làm, còn bao gồm chỗ ở, cả việc đến trường của Miêu Miêu nữa.

Loại nhà trọ này Miêu Miêu cũng từng ở một lần, năm đó Miêu Tranh dẫn cô ra ngoài chơi, quá muộn không còn xe, nên đã đưa cô đến nhà trọ, khi đó nhìn thấy cái gì cũng đều tràn đầy kinh ngạc.

Mà lúc này đây trừ nỗi nhớ về ba ra, Miêu Miêu càng phòng bị hơn.

Cảm giác tồn tại của người đàn ông cao lớn này quá mạnh mẽ, anh đi quanh phòng, cảm giác áp bách mãnh liệt đập vào mặt, Miêu Miêu cố gắng hạ thấp sự tồn tại của bản thân.

Trịnh Thâm thu dọn xong, thấy Miêu Miêu không nói gì, cười với cô: "Mệt hả, anh múc nước rửa mặt cho em nhé, rửa sạch rồi mau đi ngủ."

Miêu Miêu gật đầu, căn phòng đôi này không hề khiến cô tháo bỏ sự đề phòng, ánh mắt cô đặt trên người Trịnh Thâm, đối phương không hề để ý, bung một thau nước đi ra, đặt trước mặt cô, lại cầm dép lê, khăn lông.

"Miêu Miêu, mau rửa sạch đi."

Được người 'phục vụ' làm cô có cảm giác rất quái dị, thân hình mập mạp xê dịch về sau một chút, tay cô cời bỏ đôi giày vải, lúc cô kéo vớ xuống thì theo bản năng phát ra tiếng 'xuy'.

Trịnh Thâm luôn chú ý đến cô nên lập tức ngồi xổm xuống: "Chân bị phỏng rộp à?"

Miêu Miêu gật đầu.

Trịnh Thâm vươn tay, Miêu Miêu chưa chuẩn bị, chân bị anh cầm, lại muốn thu về nhưng kéo thế nào cũng không nhúc nhích được.

"Tự thôi..."

"Đừng nhúc nhích."

Giọng nói Trịnh Thâm rất tức giận, đồng thời cũng khổ sở, cô cam nguyện nhận đau đi một đường cũng không nói ra, có thể biết anh thất vọng nhường nào.

Chân cô rất rất lạnh, đôi giày này không tốt, trời băng đất tuyết như vậy, hầu như đi trên băng. Hiện giờ đến nhà trọ, dù có hơi ấm nhưng vẫn chưa ấm lại.

Nhẹ nhàng cời vớ ra mới phát hiện vẻ nghiêm trọng, chân cô cũng bị nứt da, hôm nay lại phỏng sưng mủ, vớ dính vào, vừa động đã kéo rách da.

Chân của cô thật ngắn, trong nháy mắt nắm lấy, cảm giác ngón tay đều có thể lồm vào, như kẹo đường mẹ mua trong trí nhớ, cảm nào cảm, không nỡ ăn hết.

Nhẹ nhàng kéo vớ một chút, Miêu Miêu đau hơi rứt chân, cô rất mập, mỡ toàn thân đều đè xuống đôi chân lạnh cóng, chông chênh vết thương này.

Trịnh Thâm đen mặt tẩn ra áp suất thấp, Miêu Miêu muốn nói tự mình làm, nhưng cuối cùng cũng không dám nói thành lời.

Thật vất vả cời xong vớ, để chân cô trong nước ấm, xúc cảm thoải mái và cảm giác đau đớn ở miệng vết thương kích thích, khiến Miêu Miêu theo bản năng cuộn ngón chân lại một chút.

Trịnh Thâm cứng đờ, lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt to ngập nước kia của cô.

Ho khan một tiếng, lau sạch sẽ chân cô, đưa dép lê cho cô mang vào, nói: "Nhanh đi rửa mặt đi."

Bên ngoài mông lớn tuyết đọng trên mặt đất, trời đông tuyết phủ vô cùng rét lạnh khiến cho đêm tối không hề có một chút sinh khí nào. Thấy anh chàng đã nhắm nghiền mắt nằm trên một cái giường, có vậy mới cô dè dặt cẩn trọng nằm xuống một cái giường khác, cời áo khoác.

Thẳng đến khi bên cạnh truyền đến tiếng ngáy ngủ, cô mới nhắm mắt lại, rất nhanh chìm vào giấc mộng.

Trong phút chốc chàng trai bên cạnh mở to mắt, xốc chân lên, xuống giường, đắp kín chăn cho cô, ngồi xổm trên giường cô, không nháy mắt nhìn cô.

Miêu Miêu, sau này mỗi buổi tối, anh đều sẽ để em an tâm ngủ.

Đương nhiên, hứa hẹn này may mắn không ai nghe thấy, cũng không biết tương lai là ai quán quít lấy Miêu Miêu, không để cô được ngủ ngon giấc? Mặt anh bị vỗ bốp bốp cũng không ai biết luôn.

...

Cô chậm rãi mở to mắt, đột nhiên ngồi dậy, nơi chốn xa lạ làm cô sửng sốt.

Rồi sau đó nhẹ nhàng thở ra, cô đã rời khỏi nhà họ Thang, không cần sáng sớm phải thức dậy nấu cơm, quét tuyết nữa.

Con mắt xoay khắp phòng, không nhìn thấy Trịnh Thâm, nghi hoặc xuống giường, thật sự không thấy nữa?

Nghĩ vậy, cửa chợt mở, anh mang bánh bao mì sợi đi vào, vừa thấy cô đã cười: "Đến đây, ăn một chút gì đi, ăn xong phải đi quá giang xe rồi."

...

Từ nhà trọ đi ra ngoài, bên ngoài có người không ngừng quét tuyết trên đường, nhưng tuyết này bay tán loạn lại nhanh chóng rơi trên mặt đất, lại kết thành băng, cậu bé con trượt qua trượt lại trên bề mặt.

Trịnh Thâm đeo túi qua bên phải, khom người xuống trước mặt Miêu Miêu.

"Không không không, tôi... Tôi..."

"Không nhanh thì sẽ không kịp xe lửa đâu đấy."

Dứt lời, tay Miêu Miêu run rẩy nằm sấp lên, Trịnh Thâm còn cân nhắc một chút, nói: "Như vậy vừa tầm!"

Mặt Miêu Miêu đỏ lên, mặt chôn vào lưng anh, cô mập như thế, sao có thể vừa tầm chứ?

Đây là lần đầu tiên cô muốn giảm béo, cô vốn thấp lùn, còn béo như vậy, nhất định rất không làm người ta ưa thích.

So với người phương bắc Miêu Tranh không cao, nhưng cũng không thấp, mẹ Miêu Miêu càng cao hơn, đến lượt Miêu Miêu, cứ như bị đột biến gene vậy.

Cô thấy Trịnh Thâm lau mồ hôi trên sườn mặt, bóp nắm tay, phải giảm béo!

Nhà ga người đến người đi, còn có vài ngày nữa sẽ mừng năm mới, trong đám người chen chúc không thể động đậy.

"Em chờ anh ở đây, anh đi lấy vé."

Miêu Miêu gạt đầu, hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, cô chỉ có thể dựa vào 'người quen' duy nhất này thôi.

Trịnh Thâm nhanh chóng hòa vào biển người, đợi một hồi lâu, Miêu Miêu kiểng chân nhìn, lộ ra khuôn mặt luôn cúi thấp nhiều năm của cô, mắt to ngập nước cũng không bị gương mặt mập mạp che giấu, cho dù béo như vậy, cũng có hai phần tư sắc, có thể tưởng tượng, nếu cô gầy xuống, sẽ phong hoa tuyết đại thế nào.

Không ngừng có người vọt qua bên cạnh cô, một người đột nhiên đụng vào, Miêu Miêu lui một bước mới đứng vững, người phụ nữ này ngã thẳng xuống đất.

"Ồi này, cô làm gì thế?!" Kẻ ác cáo trạng trước.

"Ê! Cái con béo này làm gì vợ tao thế?!" Người đàn ông bên cạnh nâng người phụ nữ đó dậy, hung ác trừng mắt với Miêu Miêu, một bộ muốn nhào lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xe Lửa

Ở nhà họ Thang một năm khiến cho Miêu Miêu không muốn giải thích, bởi vì cô biết giải thích cũng vô dụng.

Cố gắng mỉm cười, gã đàn ông kia còn tức điên lên nhảm.

"Là do bà ấy đụng vào!"

Miêu Miêu đột nhiên lên tiếng, tròn mắt tròn tròn, cô đã ra khỏi nhà họ Thang, hộ khẩu của cô đã độc lập rồi! Cô không có 'người giám hộ' trên danh nghĩa nữa rồi!

"Má! Con béo, mày còn cãi?! Mày có tin không..."

"Rầm!"

"Á! Ông xã!"

Một quyền này của Trịnh Thâm thẳng tay đánh người kia đo đất, ánh mắt hung ác, cách áo khoác thật dày, cũng có thể cảm giác được độ cong cơ bắp mạnh mẽ của anh.

Người đàn ông dưới đất nhất thời quéo lại, Trịnh Thâm đứng lên, lạnh lùng đảo qua người đàn bà đang đỡ gã ta, đối phương run lên.

Anh quay đầu nhìn về phía Miêu Miêu, vươn tay ra, lại thu về: "Em không sao chứ."

Miêu Miêu lắc đầu, Trịnh Thâm chỉ bên trái: "Chúng ta đi thôi, sắp kiểm vé rồi."

Chen lấn cực kỳ hung hãn, may mắn Miêu Miêu có Trịnh Thâm che chở, còn chưa đến nỗi. Cô được anh bảo vệ trong khuỷu tay, chen chúc đều ở bên ngoài.

Ánh mắt chua chát, sau ba, đây chính là đôi cánh tay mạnh mẽ nhất rồi.

Rất giống ba cô.

Miêu Miêu rất mập, lối đi cũng chỉ đủ cho một mình cô qua, Trịnh Thâm đành phải nắm tay cô, mở đường ở phía trước cho cô.

Mặc dù vợ Thang chửi rủa thế nào, Miêu Miêu cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ giảm béo, nhưng ở cùng Trịnh Thâm chỉ mới gần gũi một ngày, nhiều lần dâng lên ý nghĩ phải giảm béo.

(Trịnh Thâm... Má nó chứ)

Chen lách qua lối đi chật chội, rút cuộc Trịnh Thâm dẫn cô đến chỗ ngồi. Đây là chỗ ngồi mà anh đã mua vé, chỉ bỏ tiền mua một chỗ cho Miêu Miêu.

Đến lúc phát hiện có một người phụ nữ đã ngồi ở đằng kia, Trịnh Thâm nhăn mi, cố kiềm chế nói: "Đứng lên, đây là chỗ ngồi của chúng tôi."

Người phụ nữ còn đang nghịch di động, nâng mặt lên, một khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp, vừa thấy Trịnh Thâm dừng mảnh thì về mặt sùng sốt.

Ghét bỏ nhìn Miêu Miêu, nháy mắt mấy cái với Trịnh Thâm: "Anh đẹp trai, nhường em ngồi một lát, em còn một trạm nữa thôi."

Cô ta trang điểm rất đậm, là một mỹ nữ, giọng điệu nũng nịu ồm ồm.

Mày Trịnh Thâm nhú càng nhanh: "Đây là chỗ ngồi của vợ tôi."

"Ngồi một lát thôi, cô ấy to lớn như vậy, đứng một lúc không sao đâu!"

Lời vừa dứt, đã bị người náu chặt cánh tay kéo ra, ném sang một bên, đám người theo bản năng tránh ra, cô ta ngã xuống đất.

Rồi Trịnh Thâm nhìn về phía Miêu Miêu, giọng nói nhỏ nhẹ: "Ngồi đi."

Nếu trong ngày thường cô có thể đứng một lúc, nhưng lúc này cô chỉ muốn ngồi thôi.

Vì thế tầm mắt nhìn người xung quanh, chuyển qua, tròn xoe nhìn sang đằng kia. Trịnh Thâm nhìn thấy trong lòng như nhũn ra, Miêu Miêu của anh thật đáng yêu! Sao có thể đáng yêu như vậy chứ? Nếu lại mập thêm xiu nữa là tốt rồi! Cô gầy quá!

Người phụ nữ dưới đất kia còn mờ mịt một lúc, rồi sau đó không thể tin được chỉ vào Trịnh Thâm: "Anh bị bệnh thần kinh à!"

Trịnh Thâm không thèm để ý đến cô ta.

Cô ta lại phui phui quần, liếc mắt nhìn Miêu Miêu: "Ánh mắt gì thế?!"

Trịnh Thâm quay đầu trừng mắt nhìn cô ta, dáng vẻ hung ác, đối phương lập tức ủy khuất không dám lên tiếng nữa.

Nhưng có người thương hương tiếc ngọc nhường chỗ ngồi cho cô ta.

Trên lối đi có rất nhiều người, thậm chí có người còn ngủ dưới ghế ngồi, rất nhiều người ngồi ghế sát lối đi bị chen lách không chịu nổi, chỉ có Trịnh Thâm đứng bên cạnh Miêu Miêu, hình thành một không gian cách ly mọi thứ.

Có lẽ cũng hơi ngại Trịnh Thâm đứng bên cô, người ta chuyển qua bên cạnh không ít, để cho Miêu Miêu mập mập đủ không gian. "Anh... ngồi không?"

Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn Trịnh Thâm, mắt to ngập nước làm Trịnh Thâm hăm sâu vào.

Ôi này, vợ nhà người ta thật tốt, săn sóc chồng như vậy!

Làm hại Trịnh Thâm như thế, người ta mua vé nhưng cuối cùng phải đứng, đương nhiên trong lòng Miêu Miêu băn khoăn.

Trịnh Thâm vốn cao, anh cúi đầu lão đảo, Miêu Miêu khiến cả người anh mềm nhũn, chỉ có một chỗ cứng lên thôi. Ánh mắt, nhìn về phía đỉnh đầu cô, tóc cô có hơi xơ rối, nhìn ra được dinh dưỡng không tốt. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, anh nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, nói: "Em ngoan ngoan ngồi là được."

Đến giờ cơm trưa, toa ăn [1] gian nan di chuyển, thét to có bán đồ ăn gì.

[1] toa ăn: toa chuyên cung cấp thức ăn cho hành khách trên xe lửa.

Trịnh Thâm ngăn cô ta lại: "Cho tôi một phần."

Đồ hộp trên xe lửa không hề rẻ, mặn nhạt là 20 đồng, Trịnh Thâm cầm một hộp, để trên bàn: "Miêu Miêu, ăn đi."

"Không không không, tôi không đói bụng, anh ăn..."

"Miêu Miêu..." Giọng nói của anh mang theo sự nghiêm túc, Miêu Miêu lập tức không dám lên tiếng.

Thấy đáng về này của cô, Trịnh Thâm lại hạ giọng: "Em còn nhỏ, phải ăn no." Mập lên nữa đấy.

Đương nhiên, bốn từ cuối cùng anh biết điều không nói ra.

"Vậy anh..."

"Bánh bột ngô buổi sáng còn, không ăn sẽ lãng phí."

Miêu Miêu mở hộp cơm ra, sau khi ba mẹ đi rồi, cô rất ít khi được ăn thức ăn nóng hầm hập thế này, múc một muỗng bỏ vào miệng, rồi sau đó thấy chàng trai bên cạnh lấy ra một cái bánh màn thầu cứng từ trong túi, mở to miệng bắt đầu ăn.

Một hộp cơm 20 đồng, Trịnh Thâm ăn no phải hai ba hộp, bánh bao lớn năm xu một cái, bán ở ngoài, sao không tính toán tỉ mỉ được chứ.

Miêu Miêu ăn, trong mắt còn có ánh sáng như nước, quai hàm phình ra, Trịnh Thâm nhìn thấy, chưa từng cảm thấy bánh màn thầu tinh H ăn ngon như vậy.

Cuối cùng Miêu Miêu cũng chỉ ăn một nửa, nửa ngày không có gì tiêu hao, cô thật sự không đói lắm.

Trịnh Thâm thấy cô thật sự ăn không nổi nữa, mới cầm lấy hộp cơm, thành thạo nhét vào miệng, trong nháy mắt Miêu Miêu tròn mắt há hốc mồm, rồi nhìn về phía thùng rác.

Trong ánh mắt cô, tràn đầy ý cười.

Ăn ngon thật.

Xe lửa khó ở nhất chính là vào buổi tối, vốn muốn mua ghế giường nằm cho Miêu Miêu, nhưng không có cách nào, giường nằm ở đây còn cứng hơn cả ghế ngồi.

Miêu Miêu tựa đầu trên chỗ tựa lưng, ngẩng đầu, thấy anh chàng híp mắt lại hơi lay một cái, một bàn tay bám trên ghế, đứng bên cạnh cô, ngăn trở người bên ngoài.

Hôm nay anh thức dậy sớm, e là đã mệt lắm rồi.

"Anh ngồi đây ngủ một lát đi."

Cô vừa nói, Trịnh Thâm bỗng mở to mắt, dè thân thể cô ngồi xuống lại.

"Anh ngồi, vậy còn em?"

"Tôi đứng một lát là được, ngồi cũng mệt lắm..."

"Anh ngồi ôm em nha." Lúc Trịnh Thâm nói lời này ánh mắt thâm thúy nhếch lên, vẻ mặt lưu manh.

Miêu Miêu không thể không thừa nhận, tuy anh không thêm để ý ăn mặc, nhưng cũng thật sự rất đẹp trai.

Mặt đỏ lên, cả người càng lui về phía sau, đáng tiếc bị chỗ tựa lưng ngăn lại, cứng ngay tại chỗ.

Trịnh Thâm sờ đầu cô, vui vẻ ôi thật vui vẻ nở nụ cười: "Mau ngủ đi, tối ngày mai chúng ta mới đến."

Anh nói xong, ánh mắt khép hờ, một hồi lâu sau, có một móng vuốt mồm mồm kéo vạt áo của anh.

"Được." Nhỏ như tiếng muỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đến Trường

Cuối cùng nguyện vọng của Trịnh Thâm vẫn không thể nào thực hiện được.

Có thể tưởng tượng hình ảnh một người đàn ông cao lớn ôm cô em bé nhỏ béo núc ngồi cùng một chỗ sẽ thế nào?:)

Miêu Miêu vừa đứng lên thì không chịu ngồi xuống, Trịnh Thâm hơi bất đắc dĩ, lại đứng lên muốn cho cô ngồi xuống.

Lúc này một người phụ nữ đi đến chỗ bên kia, ngồi đối diện với người đàn ông nói: "Có thể bỏ sung giường nằm, chỉ có một suất, em muốn giường nằm thôi."

Người đàn ông kia còn chưa nói gì, Trịnh Thâm như con gió rời khỏi toa xe, qua một hồi lâu, lại vui vẻ đi đến: "Miêu Miêu, anh đã bỏ sung cho em một suất giường nằm, em đi ngủ đi."

Chiếc giường cuối cùng bị anh nhanh chóng cướp được, người phụ nữ kia trắng tay đen mặt trở về, sau lưng trừng mắt nhìn Trịnh Thâm, cuối cùng không dám nói gì.

"Anh..."

"Anh ở đây, em mau đi ngủ đi."

Ghế ngồi cứng quá thật ngủ không nổi, vé anh đã bỏ sung, buộc lòng phải dựa vào sức của anh thôi.

Giường nằm toa xe khá trống trải, Miêu Miêu ngủ một giấc ngon lành, Trịnh Thâm mang theo đồ ăn sáng đến tìm cô, chờ cô ăn no, rồi mới nằm trên giường cô ngủ khi này chợp mắt một lát.

Miêu Miêu cảm di động của Trịnh Thâm, đó là một máy second hand, khá giống một thẻ, màn hình cũng bị hỏng, mở trò chém hoa quả cho cô, rồi ngáy ồ ồ.

Đến thành phố W đã là buổi tối, ở thành phố này ban đêm đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài còn có người tới tới lui lui, khi thì có vài chiếc xe đi qua.

Anh mang theo cô đến nhà trọ gần đó ở một đêm, ngày thứ hai ngủ đủ, mới kéo cô đứng lên.

"Miêu Miêu, đây là cuộc sống thành phố sau này của chúng ta đấy."

Một thành phố phía nam không có tuyết lớn vui lấp đầu gối.

Ngày hôm nay, hai mươi chín tháng chạp.

...

Ở hoàn cảnh mới cần một giai đoạn thích ứng nhất định, đối với cô gái nhỏ Miêu Miêu chưa từng ra khỏi tỉnh, nơi ở mới này vô cùng xa lạ.

Đi trên đường, mọi người toàn nói khẩu âm phương nam, dùng tiếng địa phương.

Nhưng tóm lại tốt hơn nhiều so với ở nhà họ Thang, hơn nữa nghĩ đến phía nam trong lời Miêu Tranh, trong lòng Miêu Miêu bỗng tràn ngập hy vọng với thành phố này.

Trịnh Thâm thuê một phòng ở, là khu phòng học, bên cạnh có một trường trung học nổi danh.

Đêm 30 thuê phòng cũng khó khăn, nhưng vì Miêu Miêu sớm muốn có một 'mái nhà', tốn kém thì tốn kém vậy.

Hơn một vạn đồng của anh chỉ đủ cho ba tháng tiền thuê nhà thêm tiền thế chấp, thương lượng với chủ nhà một chút, đặt cọc trước một tháng, có lẽ chủ nhà này cảm thấy đêm 30 còn ở bên ngoài, có chút đáng thương, nên miễn cưỡng đồng ý. Chỉ có điều đặt ra rất nhiều yêu cầu, Trịnh Thâm đều chấp nhận hết.

Rốt cuộc buổi chiều đêm 30, hai người đã dừng chân trong một căn nhà nhỏ có hai phòng.

Miêu Miêu nhìn về phía Trịnh Thâm, anh cũng nhìn về phía cô, rồi sau đó đột nhiên cười: "Hôm nay mừng năm mới, đi mua một ít bột về làm sủi cảo cho

em!"

...

Trong phòng bếp dao thái băm trên tấm thớt, phát ra tiếng ‘bụp bụp bụp’, anh chàng nhiệt tình băm, Miêu Miêu có thể tưởng tượng hiện giờ tấm thớt này đang bị tàn phá thế nào.

Băm xong nhân bánh, Miêu Miêu muốn đi vào hỗ trợ, Trịnh Thâm cũng tùy cô, nơi này không có máy sưởi, đối với người phương bắc mà nói, vô cùng gian nan.

Trừ mở điều hòa trong phòng khách ra, chỗ khác cũng không có bao nhiêu hơi ấm.

Bọn họ đều chưa từng dùng điều hòa, nghịch mãi hồi lâu mới mở được, hơn nữa nghe nói tốn điện, không làm gì Miêu Miêu cũng không muốn mở.

Hoàn cảnh của Trịnh Thâm, cô có thể đoán được.

Năm nay là năm vắng lặng nhất của Miêu Miêu, nhưng tâm trạng của cô lại rất tốt.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi nhà họ Thang, cô là người tự do rồi.

Đương nhiên, cô theo bản năng đã quên ‘hợp đồng kết hôn’ mà Thang Thành và Trịnh Thâm đã ký.

"Miêu Miêu."

Lúc cô chuẩn bị vào phòng ngủ, Trịnh Thâm gọi cô lại.

"Hà?" "Tặng cho em, năm mới vui vẻ." Nghiễm nhiên là một chiếc điện thoại, mới tinh.

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn anh: "Không không không, quý giá quá!"

Trịnh Thâm đi đến, nhét vào trong tay cô: "Anh còn chưa thể cho em cái tốt nhất, mong em tha thứ."

Miêu Miêu hơi cúi đầu, Trịnh Thâm thở dài không dễ nhận ra: "Đi ngủ đi, anh đã lưu số của anh vào rồi."

"Được... Ngủ ngon." Đi hai bước, lại quay đầu chúc ngủ ngon.

Trịnh Thâm thấy cửa phòng đã đóng, thoáng chốc cảm xúc sa sút, đương nhiên anh có thể bắt Miêu Miêu ở cùng phòng với anh, bọn họ là ‘vợ chồng’. Nhưng như vậy, Miêu Miêu sẽ phòng bị và cũng không tháo gỡ được khúc mắc với anh, anh không chỉ cần người, còn muốn cả trái tim.

...

Tết âm lịch cứ qua như vậy, cả ngày Trịnh Thâm đi sớm về trễ, Miêu Miêu không có gì làm, nên thường dọn dẹp nhà cửa.

Thứ 6 hôm nay anh trở về sớm, ôm một chồng sách: "Miêu Miêu, Miêu Miêu."

Cô vội vàng đi ra, kinh ngạc nhìn chồng sách.

"Em ôn tập trước một chút đi, vài ngày nữa chúng ta đi thi thử, sau đó em sẽ được đi học."

Hốc mắt Miêu Miêu đỏ lên, Trịnh Thâm sờ tóc của cô, ồ? Sao Miêu Miêu như gầy đi vậy ta? Là nhìn nhầm rồi sao?

Không phải đâu, mỗi ngày đều cho cô ăn no, sống còn tốt hơn ở nhà họ Thang, làm sao có thể gầy được chứ?

Trịnh Thâm ném ý nghĩ này qua một bên, nhìn về phía Miêu Miêu: "Em có thể bắt đầu học từ năm lớp mấy?"

"Cấp ba."

Miêu Miêu không chút do dự, Trịnh Thâm hơi kinh ngạc, nếu cấp ba thì nửa năm nữa sẽ thi đại học rồi.

Sợ anh không tin, Miêu Miêu vội vàng nói: "Tôi vốn học xong rồi, lúc ở nhà họ Thang không có việc gì làm, nên có ôn tập trong sách vở, cao hơn cao trung tôi cũng quen thuộc rồi!"

Trịnh Thâm cười, sờ tóc cô: "Miêu Miêu nhà anh thật thông minh!"

Trong lòng cũng rất đau, anh không cảm thấy cô nói quá, cô nói vậy, anh sẽ tin, Miêu Miêu của anh luôn là cô bé lợi hại nhất.

Niềm tin ngọt ngào của người trẻ tuổi đây mà:).

Sát hạch lớp 12, Trịnh Thâm mang theo Miêu Miêu mặc quần áo mới đến giáo vụ.

Bên trong có vài giáo viên đang đợi, Miêu Miêu thấy bọn họ, theo bản năng lộ ra một nụ cười mỉm, sau này đây có thể là giáo viên của cô rồi.

Trong ấn tượng của cô, giáo viên đều giống Miêu Tranh, hòa ái dễ gần.

Vừa mới nghe xong tình huống, nhóm chủ nhiệm lớp lại liếc cô một, một người nói: "Chủ nhiệm à, lần này lớp chúng tôi là lớp giỏi nhất trong ba lớp, đừng có A miêu A cầu gì cũng nhét vào trong đấy."

Vừa dứt lời, Miêu Miêu cúi đầu, Trịnh Thâm phát câu muốn lên đập bà ta một phát, cuối cùng nhịn xuống, đây là ngày quan trọng của Miêu Miêu, cô muốn đi học thể nào, anh biết.

Chủ nhiệm hơi bất đắc dĩ, cơ hội này do Phó Hiệu trưởng đưa ra, loại một năm không đến trường này, vừa đến đã muốn học cấp ba, ông cũng không thể đồng ý.

Vài chủ nhiệm lớp đều đi rồi, chủ nhiệm hơi bất đắc dĩ, chẳng qua xem giọng điệu của Phó Hiệu trưởng, cũng chính là tùy ý tặng cơ hội là được, đã không ai tiếp nhận, thì có nghĩa là không còn cơ hội rồi.

"Bạn học sinh này, em xem..."

"Ai đó, nghe nói có một bạn học sinh đã nghỉ học một năm, muốn lên thẳng cấp ba à? Tôi đến xem, chủ nhiệm, học sinh giỏi thì không thể bỏ qua lớp 22 của chúng tôi đâu đấy."

Chủ nhiệm thấy có người đến đây, đặt bài kiểm tra trên tay lên bàn: "Bạn học sinh này, em đến làm thử xem, để cô Uông xem xét trường hợp của em."

Miêu Miêu nhìn về phía Uông Thư Ngọc, chỉ thấy hình như bà khoảng bốn mươi tuổi, bà mỉm cười, có chút khích lệ.

Cẩn rắng, cúi đầu, viết lên.

Chủ nhiệm hơi thất vọng, học sinh này không dùng giấy nháp, trang đầu tiên là toán học, toán học không cần giấy nháp à...

Ông nào đâu biết rằng Miêu Miêu ở nhà họ Thang một năm, đâu cần giấy nháp đâu chứ? Cả đề bài, cũng phải do chính bản thân nhớ lại.

Tốc độ của cô rất nhanh, không cần giấy nháp, nếu thật sự muốn nháp, cô sẽ chỉ đơn giản dùng ngón tay quét trên mặt bàn, rồi nhanh chóng viết thành trình tự.

Chủ nhiệm càng ngày càng thất vọng, cho rằng cô viết loạn, đang chuẩn bị đi, Uông Thư Ngọc kéo ông ta lại.

"Anh này sợ là đã tuyển được thiên tài rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Công Trường

Chủ nhiệm họ Hứa này, cũng không tinh thông cái gì, thái độ xử sự có chút không khéo, cho nên nhiều năm như vậy, vẫn chỉ là một chủ nhiệm.

Nghe Uông Thư Ngọc nói thế, nhất thời sững sốt, đặt tầm mắt vào bài thi, đây là đề tổ toán học cấp ba mới ra, dùng cho học sinh thi đầu vào, trên tay ông ta cũng có đáp án.

Ông ta đến gần vài bước, cô gái này viết rất rõ ràng, Uông Thư Ngọc là giáo viên dạy toán, nên đương nhiên cũng biết đôi chút.

Thật sự có người làm toán không cần giấy nháp sao?

Trịnh Thâm ngồi yên ở bên cạnh, ánh mắt nóng bỏng nhìn Miêu Miêu của anh mím môi, ánh mắt tập trung nhìn chăm chăm vào bài kiểm tra, một đôi mắt không khác gì minh châu, bảo bối của anh thật đẹp!

Miêu Miêu làm rất nhanh, bài kiểm tra toán học hai tiếng, cô chỉ dùng một tiếng, Uông Thư Ngọc lấy qua, chủ nhiệm Hứa lại đưa cho cô một bài kiểm tra ngữ văn.

Cô tiếp tục nghiêm túc làm, Uông Thư Ngọc nhanh chóng chấm điểm xong, đưa cho chủ nhiệm ra dấu, chủ nhiệm Hứa ngăn cả người.

Người dám đi thẳng lên cấp ba, thật sự có chút tài năng đấy.

Lúc học tập Miêu Miêu nghiêm túc đến nỗi không thể tưởng tượng được, vô cùng chăm chú, mọi thứ xung quanh cô đều không có quan hệ gì với cô.

Làm xong hai môn, chủ nhiệm thấy còn thời gian, đưa thêm bài thi cho cô.

Miêu Miêu mím môi tiếp tục tập trung làm, vài người đều đã đói bụng, nhưng bên này một người làm bài, hai người vội vàng xem đề gật đầu, nhất thời đều xem nhẹ cơm trưa.

Chỉ có Trịnh Thâm đứng ngồi không yên, bóp tim gãi phổi, Miêu Miêu còn chưa ăn cơm? Có phải cô đói rồi hay không? Có phải đói rồi sẽ gầy không? Có phải dạ dày sẽ không thoải mái không?

Rối rắm đủ điều, cuối cùng nói: "Chủ nhiệm, chi bằng đi ăn cơm trước đi?"

"Không không không, không vội, tôi chờ bạn học Miêu làm xong rồi ăn." Cười đến vui vẻ, hiển nhiên vô cùng hài lòng với Miêu Miêu.

Trịnh Thâm "... Wow! Ai muốn ông ăn cơm hả?!

Mãi cho đến hai tiếng sau, Miêu Miêu mới làm xong hết đề, tiếng Anh của cô hơi yếu một chút, còn môn khác, cường thế không nói nên lời.

Uông Thư Ngọc cực kỳ thỏa mãn.

Chủ nhiệm lại có hai phần rối rắm: "Bạn Miêu ưu tú như vậy, nếu không tôi đề thầy Lý..."

"Chủ nhiệm Hứa, anh có ý gì? Bọn họ đều không muốn tiếp nhận, cả việc cho người ta một cơ hội cũng không đồng ý, hiện giờ phát hiện cô có tiềm năng, muốn lấy đi à?"

Chủ nhiệm Hứa không có ý khác, ông ta là loại người luôn bị khuôn sáo trời buộc, theo lý thường cảm thấy thành tích thế nào thì sẽ đi đến lớp đó.

"Bạn học Miêu cảm thấy thế nào?" Chủ nhiệm Hứa cười nhìn về phía Miêu Miêu, đa số học sinh đều sẽ nguyện ý đến lớp chọn, lớp 22 này lộn xộn, hoàn toàn không thích hợp với đứa bé thoát nhìn đã biết là học trò ngoan này.

"Em..." Miêu Miêu cắn môi dưới, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Thâm, anh cười với cô, trong mắt đầy áp cổ vũ.

"Em muốn đi theo cô Uông." Miêu Miêu cười, khi cô cười lộ lên thì trong ánh mắt phát sáng lấp lánh, làm cho gương mặt đầy đặn kia thêm xinh đẹp.

"Miêu Miêu, em thật đáng yêu!" Cô Uông nín chặt cô, vẻ mặt tươi cười, vô cùng vui vẻ.

...

Trịnh Thâm dẫn Miêu Miêu đi ăn cơm trước, đợi ngày mai sau khi kỳ thi sát hạch cấp ba kết thúc, Miêu Miêu sẽ đi theo cô Uông đến lớp học, hơn nữa phía trước còn phải lo xong thủ tục nhập học.

Vốn việc này do chính bọn họ chạy làm, nhưng chủ nhiệm Uông nhìn thấy Miêu Miêu có tiềm năng, vui vẻ làm giúp, dù sao thi cao đẳng hàng năm có thêm một cái mầm tốt, thì vinh dự của trường học cũng sẽ thêm một phần.

Bọn họ xếp thứ 2 đang cố gắng đuổi lên hàng thứ nhất đấy.

Trịnh Thâm đưa cô đến quán ăn, Miêu Miêu kéo góc áo của anh, hơi không đồng ý.

"Miêu Miêu, em ăn ngon là được, ngàn vạn không cần tiết kiệm tiền, anh có cách, chúng ta không thiếu tiền."

Sờ đầu cô, dẫn cô vào, đứa bé hiểu chuyện này thật làm người ta thương tiếc.

Ăn cơm xong, vốn nghĩ rằng phải về nhà, Trịnh Thâm lại dẫn cô đến sở cảnh sát, vẻ mặt Miêu Miêu nghi hoặc.

"Em nên làm chứng minh nhân dân rồi."

Mười sáu tuổi là có thể, em đã 18 rồi, nhưng chưa có chứng minh nhân dân.

Đáy lòng Miêu Miêu khiếp sợ, mãi cho đến hốt hoảng đi ra, vừa hồi thần, đây có phải là cô đã có chứng minh nhân dân của bản thân rồi hả?

Cô không hề che giấu nét vui vẻ khiến Trịnh Thâm đắc ý huyết sáo một hơi, chỉ cần cô vui vẻ, anh có thể làm bất cứ điều gì.

...

Miêu Miêu phải đến trường, tiền sinh hoạt chính là vấn đề khó khăn nhất, miệng Trịnh Thâm nói có tiền, nhưng thật ra đã sớm không còn đồng nào.

Sau đó còn phải đóng tiền thuê nhà, nhất văn tiền nan đảo anh hùng hán [1], lời này không hề sai tí nào.

[1] nhất vẫn tiền nan đào anh hùng hán: một khó khăn rất nhỏ cũng có thể làm việc lớn khó hoàn thành.

Đưa Miêu Miêu đến trường học, Trịnh Thâm vừa đi trên đường vừa nhìn xem có việc gì không.

"Ông chủ, ở đây có nhận người không?"

"Anh có bằng cấp gì?"

"Sơ trung.."

"Vậy không được, ở đây chúng tôi chỉ cần bằng đại học trở lên."

...

"Ông chủ, nhận người không?"

"Anh không được, chúng ta chỉ tuyển một lễ tân."

...

"Ông chủ, nhận người không?"

"Nhận! Mau, đi theo tôi!"

"Tiền lương bao lâu thanh toán một lần?"

"Tiền lương? Sau này hẵng nói, anh đi trước đi."

"Vậy không được."

...

Anh là một người đàn ông có bằng cấp sơ trung, nhưng trong thành phố lớn thế này không tìm được việc.

Trịnh Thâm cười nhạo một tiếng, muốn hút thuốc, ngẫm nghĩ, một gói thuốc lá có thể mua một cục xương hầm canh cho Miêu Miêu, lại nhin xuống.

Buổi sáng đi dạo một vòng, cái gì cũng không tìm được.

"Bánh bao bao nhiêu một cái?"

"Một đồng."

"..." Trời, thật sự vừa nhỏ vừa quý, những người phương Nam này thật nhã nhặn đấy.

"Bánh màn thầu này?"

"Cũng một đồng."

Đánh giá lớn nhỏ một tý: "Cho tôi bốn cái bánh bao!"

Tìm chỗ ngồi ăn, bên cạnh là quán ven đường, có một đám dân công bụi bặm đến, mang theo mũ bảo hiểm, la lối om sòm ngồi vào một bàn lớn.

Trong lòng khẽ động, bước lên: "Người anh em, các anh làm việc gì thế?"

"Làm việc vặt, sao hả?" Lớn tiếng.

Trịnh Thâm hung hăng trừng mắt nhìn gã, đối phương lập tức héo queo: "Còn nhận người không?"

"... Hồi đó công... thù đã."

Hai giờ sau.

"Đúng đúng đúng, Thâm tử, đúng như vậy! Làm tốt lắm."

"Thâm tử, cậu cần thận một chút!"

"Thâm tử, qua trái một chút!"

Trịnh Thâm thấy bọn họ rất phiền, trừng mắt nhìn xuống phía dưới: "Ông biết rồi!"

Cả ông chủ phía dưới cũng không dám lên tiếng, có một số người có tính cách đặc biệt, không thể giải thích được.

Trịnh Thâm ở công trường như cá gặp nước, người khác không dám trèo lên chỗ cao, còn anh không thèm sử dụng biện pháp an toàn vẫn dễ dàng đi lên, chân không run, eo không hoảng. Động tác nhanh nhẹn, hiệu quả lại cao.

Vốn một ngày 220, Trịnh Thâm làm xong một ngày, ông chủ đã cho ứng lương rồi.

Một người mà bằng n người, không thấy vẻ mặt công nhân đang phát run kia, dạo này, làm một chuyến, như một năm rồi.

Kiểu người này vừa cẩn thận to gan còn có sức khỏe!

Trịnh Thâm mang 110 đi ra ngoài, ông chủ kéo anh lại: "Người anh em, ngày mai nhất định phải đến đó!"

Rồi sau đó thấp giọng: "Tôi cho người khác 220, cho cậu 250."

Trịnh Thâm vừa nghe con số này thì khẽ trừng mắt: "280."

Ông chủ: "Được được được, nhớ đến nha!"

Rồi sau đó Trịnh Thâm giờ tay ra: "Còn 30."

Ông chủ kia cắn răng, ngẩng đầu nhìn Trịnh Thâm bởi vì nóng nên cởi áo khoác, thân thể cường tráng, hiển nhiên cao hơn ông ta một cái đầu.

Cho anh thêm 30: "Nhớ đến đây!"

"Được rồi!" Trịnh Thâm nhếch miệng, trong lòng ngáy ngất.

Phen này thu tiền lại, đi chợ mua cá và tủy xương cho Miêu Miêu, ngâm nghỉ, lấy ra một đồng đi xe buýt trở về.

...

Mà sáng sớm Miêu Miêu được Trịnh Thâm đưa đến trường học, sau khi tìm được cô Uông, lập tức đi theo bà đến phòng học.

Lúc này đang giờ học, nhưng lớp 22 ngủ cứ ngủ, chơi đi động thì cứ chơi đi động, thầy giáo vật lý hỏi đầu phía trên, chỉ giảng bài mà trông mắt cũng không thèm chuyển.

Cô Uông gõ cửa: "Thầy Trâu, quấy rầy một chút, dẫn một bạn học mới đến."

Vừa nghe giọng của cô Uông, bạn cùng lớp đều miễn cưỡng ngồi thẳng, nhìn bà, chỉ trừ hàng cuối cùng, có một cái đầu, vẫn tiếp tục ngủ vùi.

"Đây là bạn học mới của các em, Miêu Miêu, các em không được bắt nạt bạn!"

Nữ sinh vừa thấy Miêu Miêu béo không có uy hiếp, nháy mắt thái độ tốt hẳn, nam sinh thì không thèm nói năng, không có phản ứng gì.

"Bạn Miêu Miêu ngồi ở hàng cuối đi, chờ kết thúc thi giữa kỳ, chúng ta lại đổi chỗ ngồi."

Bà nhìn ra được, tính cách Miêu Miêu hướng nội, vội vàng thả vào đám người cũng không tốt lắm, kiến thức cô rất tốt, có lẽ nên ngồi ở cuối, người của lớp bọn họ, cũng không phải dễ bắt nạt.

Miêu Miêu nhẹ nhàng thở ra, cô Uông ngâm nghỉ: "Em ngồi bên cạnh Đoàn Trạch đi."

Mọi người toàn lớp thở phì phò ngẩng đầu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đoàn Trạch

Miêu Miêu sùng sốt, có vấn đề?

Theo ngón tay cô Uông, cô sẽ ngồi bên cạnh nam sinh đang dùng quần áo che mặt kia.

Tất cả mọi người trong lớp đều nhìn cô, ánh mắt các nữ sinh hơi không thoải mái, về mặt nam sinh thì đồng tình.

Chỉ có Miêu Miêu lờ mờ, cô không mang nhiều sách lắm, vì là học sinh ngoại trú, hôm nay Trịnh Thâm chỉ cho cô mang theo một nửa, nói ngày mai lại mang một nửa kia đến, cấp ba có thể có bao nhiêu sách chứ, không thể tưởng tượng nổi.

Cô Uông đi rồi, thầy Trâu tiếp tục giảng bài, duy nhất không giống là, thêm một Miêu Miêu mở to mắt ở phía dưới, nghiêm túc đàng hoàng nhìn thầy giáo.

Thầy Trâu vô tình nhìn thấy ánh mắt Miêu Miêu, bỗng giảng nhiệt tình lên không ít, người kia thì nghe vô cùng nghiêm túc.

Biến thành dạy học một vs một.

Những người khác nên làm gì thì làm này, qua sự mới mẻ, cũng tiếp nhận cô ngồi chỗ đó, rồi không ai để ý đến cô nữa.

...

Đoàn Trạch nhập nhèm ngái ngủ mở mắt, kéo áo che đầu xuống, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Một gương mặt ‘xinh đẹp’ lộ ra, tầm mắt bị một ‘quái vật lớn’ đột ngột xuất hiện bên cạnh làm cho phát hoảng.

"Mẹ ơi!" Hù chết thằng bé rồi!

"Cô là ai thế? Sao lại ngồi ở đây?!" Giọng điệu có vẻ không tốt.

Miêu Miêu không để ý đến cậu.

"Này, nói chuyện với cô đấy, điếc à?"

Bị đối phương đụng vào, Miêu Miêu mới xoay đầu lại một chút, hung dữ trừng cậu: "Đang học không được nói chuyện!"

Đoàn Trạch: "... Ôi trời!

Trùng bạn ngồi cùng bàn xong, cười xin lỗi thầy giáo, rồi sau đó lưng ưỡn căng thẳng, cầm bút, tập trung nghe giảng bài.

Đoàn Trạch thì trợn mắt há hốc mồm, ông đây mới ngủ một giấc, khi đầu chó này ở đâu đến vậy?!

Rốt cuộc đợi đến khi tan học, Đoàn Trạch bức tức cả một tiết giãn dữ đã ghé Miêu Miêu đang ngồi... vẫn vững vàng như núi.

Thu cái chân run lại, nhất thời khí thế yếu đi nhiều.

"Ai cho cô ngồi đây? Nhanh cút cút cút!"

Cuối cùng, Miêu Miêu đang nghiêm túc viết đề bài thầy giáo đưa ra bỗng nhìn về phía cậu: "Cô Uông."

"Cái gì?"

"Cô Uông bảo tôi ngồi đây."

Đoàn Trạch tức chết rồi, mắng một tiếng, đeo cặp đi mất.

Miêu Miêu không có phản ứng gì, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Bạn học hai dãy trên hoảng sợ quay đầu nhìn cô.

Bầu không khí lớp 22 này hoàn toàn không giống với lớp khác, lớp người ta tràn ngập bầu không khí đếm ngược, chỉ có lớp 22 toàn làm âm ỉ.

Nhưng việc này không ảnh hưởng gì đến Miêu Miêu, cô rất quý trọng mỗi một ngày ở trường học, vốn tưởng rằng không có cơ hội, mỗi một ngày thế này đều như ban ân với cô.

Tự học tới kết thúc thì đã 9 giờ rưỡi, Miêu Miêu dụi mắt, bàn học này cũng không lớn, không có tên ngồi cùng bàn kia, cả người cô mới có thể giãn ra.

Miêu Miêu nghĩ, nếu tên xấu tính ngồi cùng bàn kia đừng đến thì tốt rồi.

Theo đám người đi ra khỏi phòng học, rồi sau đó đi đến cổng trường, Trịnh Thâm đã đứng ở cửa, Miêu Miêu bước nhanh hơn.

"Sao anh lại đến đây?"

"Buổi tối con gái về nhà một mình không an toàn."

Cô hơi cúi đầu, nghĩ rằng, tôi rất an toàn.

Trịnh Thâm dẫn cô về, nơi này cách chỗ ở rất gần, mười phút đã đến dưới lầu, bọn họ ở lầu ba.

"Có phải em chưa ăn cơm đúng không?"

Miêu Miêu nhấp môi, Trịnh Thâm cười: "May là anh đã để lại cho em rồi."

Có cá có tủy xương, Miêu Miêu sờ cái bụng đầy sẹo của mình: "Buổi tối... Ăn linh tinh sẽ không tốt đâu."

"Sao không tốt chứ? Em học hành vất vả, phải ăn ngon một chút."

Rồi sau đó ánh mắt hơi thất vọng: "Em đói đến gầy luôn rồi."

"..."

Cuối cùng bị Trịnh Thâm bắt ăn cơm, rồi húp hai chén canh. "Sau này đừng chờ tôi, muộn quá rồi."

"Vậy sau này em ở trường học ăn cơm tối, trở về đây ăn bữa khuya."

"..." Miêu Miêu mím môi, còn chê tôi không đủ béo à?

Buổi tối ngủ thật thoải mái, ăn no nê, ấm áp, ở trong mơ còn đạp chân hai cái.

...

Ngày thứ hai, hai người đồng thời ra khỏi nhà, Miêu Miêu học tự học buổi tối, Trịnh Thâm thì quá giang xe đến công trường, suy nghĩ xem có nên tranh thủ tìm việc khác trước khi đi làm hay không.

Nuôi vợ, phải cho cô thứ tốt nhất.

Lúc Miêu Miêu đến thi phòng học còn chưa được vài người, lớp 22 hầu như cứ dậm chân tại chỗ, không giống lớp chọn lầu dưới, luôn phải đến trước 15 phút để ôn bài.

Hầu như khi vào học, bạn học mới lục tục đi vào, bạn ngồi cùng bàn kia của cô, còn cầm theo một bao thức ăn lớn, một bên đeo tai nghe bước vào.

Ném đồ ăn sáng lên bàn, đá ghế của cô: "Này khi đầu chó, chuyển qua bên cạnh một chút coi."

Ông đây chiếm chỗ cô, không tin không đuổi cô đi được!

Miêu Miêu nghe lời chuyển qua một chút... Mang theo cái bàn của cô.

Đoàn Trạch: "... Dãy giữa hình như đang cười nhạo cậu."

Đoàn Trạch ngồi xuống, tiếp tục ăn sáng.

Mùi thịt hấp dẫn từ bên cạnh truyền đến, vừa mới ăn sáng rồi, nháy mắt lại rỗng bụng nữa.

Miêu Miêu nhạy cảm phát hiện không đúng, trước kia cô ở nhà họ Thang, thường xuyên không có gì để ăn, nếu không thì sẽ là bánh mì nhân thịt.

Ăn không khác gì nước đá, nhưng sẽ không đói, gần đây bồi bổ tốt như vậy à, đã có cảm giác đói rồi.

Đây là sao thế?

Đoàn Trạch vốn ăn không có mùi vị gì, đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng 'rột rột'.

Tầm mắt vừa chuyển, từ bụng mồm mồm chuyển sang về mặt hơi đỏ của cô, nháy mắt cảm thấy đồ ăn sáng chỗ này ngon thật đấy!

"Ăn ngon quá." Cậu cảm thán một câu, rồi cắn một ngụm, vừa lòng nhìn thấy khi đầu chó bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt.

"Đoàn Trạch cậu ăn gì thế?" Lúc này là giờ tự học, giáo viên đi ra ngoài, một cô bé xinh đẹp ngồi ở dãy trước xoay qua, mặt hơi hồng hồng cậu.

Đoàn Trạch khẽ trừng mắt: "Liên quan rắm gì đến cậu!"

Hốc mắt bạn học đỏ đỏ lên, lại quay lên, vừa rồi bánh bao còn mùi thịt lan tỏa, nháy mắt không còn hương vị gì rồi.

Móa! Vừa rồi ông đây khoe khoang cái rắm!

Nghĩ vậy, càng nhìn càng không vừa mắt, ném vào thùng rác phía sau, lau miệng xong lập tức nằm sấp ngủ.

Miêu Miêu nhẹ nhàng thở ra, cố gắng xem nhẹ bụng đang kêu gào, nhỏ giọng học bài.

...

Ngoài tiết cô Uông ra, lớp 22 đối với các môn khác không hề có một chút phản ứng, cô Uông lên lớp, ít nhất ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm bảng đen.

Dù không biết đã phiêu đến chỗ nào rồi, nhưng ít ra vẫn ngẩng đầu, ngay cả tên ngồi cùng bàn với Miêu Miêu, cũng cố ngồi nửa tiết mới nằm sấp xuống.

Cô Uông phát bài thi ra: "Phải nộp trước tối mai."

Bên dưới vẻ mặt đau khổ, Miêu Miêu nhận bài kiểm tra, bắt đầu cúi xuống nghiêm túc viết lên.

Có 20 phút nghỉ giữa tiết, nửa học kỳ sau của cấp ba bọn họ, không cần ra ngoài tập thể dục.

Đoàn Trạch khẽ ngẩng đầu, nhìn 'khí đầu chó rất đáng ghét' ngồi bên cạnh kia, thấy cô ưỡn thẳng sống lưng, nghiêm túc chăm chỉ tập trung vào bài kiểm tra, cũng không cần giấu nháp, miệng lầm bầm, ánh mắt chuyên chú có thần.

Ngũ quan nhóc khi đầu chó này rất đẹp mắt! Vừa nghĩ thế, Đoàn Trạch hoảng sợ lắc đầu, trong lòng mắng mẹ nó.

20 phút, Miêu Miêu viết xong một nửa, giữa trưa tốn chút thời gian, có thể viết xong.

Đợi đến giữa trưa cô viết xong, đột nhiên một bài thi từ bên cạnh bay đến, tên ngồi cùng bàn đáng ghét kia nói: "Giúp tôi làm đi."

"Không!" Không chút nể mặt nào.

"Vậy cho tôi mượn chép."

"Không, không thể sao chép bài tập." Biểu cảm cô nghiêm túc, đương nhiên luôn nghĩ như vậy.

Đoàn Trạch chán nản.

"Miêu Miêu, nộp bài kiểm tra toán học đi."

"À, à, được." Lớp trưởng lớp số học muốn thu, nên cô đưa cho cô ấy, hoàn toàn không ngờ, vì sao tối mai mới phải nộp bài, mà bây giờ đã thu.

Vừa đưa bài kiểm tra cho lớp trưởng, cô ta đã hoàn mỹ xoay người, cười nói với Đoàn Trạch: "Đoàn Trạch, nè, cho cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8

Ý muốn lấy lòng, không cần nói cũng biết.

Đoàn Trạch cũng cười nhận lấy, mở ra, bày lên bàn, lại lấy bài kiểm tra trống rỗng của mình ra, vừa ngậm nga vừa sao chép của Miêu Miêu.

Miêu Miêu hơi tức giận, hung hăng trừng mắt liếc nhìn bọn họ, sau này không đến lúc nộp bài tập, cô sẽ không nộp đâu! Xoay đầu đi, tiếp tục cúi đầu làm bài ôn tập.

Đoàn Trạch thấy cô 'không thêm phản ứng', cảm thấy hơi không thú vị, hai ba năm cái sao chép xong, rồi ném cho đại diện lớp số học.

...

Ở lớp học Miêu Miêu đã quen được người bạn đầu tiên, là một cô gái người miền Nam không cao hơn cô bao nhiêu, Trình Nhuế.

Lý do rất đơn giản, phiếu ăn của cô ấy đánh rơi cửa, Miêu Miêu đến sớm nhất nên tìm thấy, nhặt lên trả lại cho cô ấy.

Trình Nhuế lập tức thích thú kéo Miêu Miêu cùng nhau đi ăn cơm trưa.

"Tôi phát hiện di ấy đối xử với cậu rất đặc biệt!"

"Hà?" Miêu Miêu đặt mâm lên bàn, vẻ mặt ngờ ngác.

"Cậu xem, tớ gọi hai món mặn đơn giản mà còn chưa có, còn mấy món mặn, món nhạt cậu gọi đã có rồi mà còn dư ra rất nhiều, không phải đối xử rất tốt với cậu sao?" Trình Nhuế nói rất nghiêm túc.

Miêu Miêu nhìn mâm cơm của mình, lại nhìn Trình Nhuế: "Chắc bà ấy cảm thấy tớ có thể ăn nhiều hơn cậu..."

Một lát sau...

"Không phải di ấy cảm thấy cậu có thể ăn nhiều hơn tớ, mà cậu thật sự có thể!"

Miêu Miêu hơi ngượng ngùng, cô cũng không phải cố ý, trước kia thật sự không ăn nhiều như vậy mà!

"Chẳng qua... Miêu Miêu, có phải cậu gầy rồi không?"

Điểm đó Trịnh Thâm miễn cưỡng cảm hơn Trình Nhuế, anh càng quen thuộc với Miêu Miêu hơn, những người khác thấy Miêu Miêu, nhìn sao cũng cảm thấy cô rất mập.

Chỉ có Trịnh Thâm cảm thấy cô vừa tầm, cho nên nếu gầy sẽ có thể rõ ràng cảm giác được.

Tô sườn hầm, Miêu Miêu ăn xong một chén, lo lắng nhìn cô ấy.

"Sao thế?" Miêu Miêu bung chén, hơi nghiêng đầu.

Cô thật sự gầy! Cầm ba tầng biến thành hai tầng rồi kìa!

"Có phải em ăn không ngon không?"

Miêu Miêu sững sốt, hai mắt to tròn ngờ ngác nhìn anh: "Vẫn ăn ngon."

Trịnh Thâm không nói gì, nghĩ rằng, học cấp ba thật sự mệt như vậy sao?

Học kỳ sau của cấp ba, mỗi tuần bọn họ đều cho nghỉ một ngày, còn có đủ loại bài tập về nhà. Tốc độ làm bài của Miêu Miêu tương đối nhanh, tới thứ bảy đã xong hết, chủ nhật có thể làm việc khác rồi.

Hôm nay Trịnh Thâm không muốn đi làm, thời gian anh và 'vợ' ở chung quá ít, bóp tim gãi phổi, nhưng lại không dám quấy rầy cô học tập.

"Miêu Miêu, em muốn đi đâu?" Vừa rời giường, chỉ thấy Miêu Miêu như muốn đi ra ngoài.

"Chạy bộ!"

Giọng nói trong trẻo, trong lòng Trịnh Thâm lộ bộ: "Không phải em muốn giảm béo chứ?"

"Không.. Chỉ tăng cường rèn luyện thôi, sắp kiểm tra rồi!"

"À..." Trịnh Thâm ngẫm nghĩ, nói chung không thể chậm trễ người ta thi cử.

"Anh chạy với em nhé!"

Trịnh Thâm cũng theo cô xuống lầu, chạy quanh tiểu khu, cô rất mập, động tác rất chậm, một bên đeo tai nghe mà mấy hôm trước Trịnh Thâm vừa cho cô, nghe từ vựng.

Anh chỉ cần chân dài bước đi bình thường, đã có thể giữ vị trí song song với cô.

Hơi đau lòng nhìn thịt núc ních của cô, có cảm giác vừa chạy xong, đã không còn nữa rồi...

Thật ra Miêu Miêu lừa anh, cô thật sự muốn giảm béo, bình thường đến trường học đi bộ cũng khá gần, có thể đi bộ thì đi bộ. Ba bữa nay không dám giảm béo, chỉ có thể dựa vào lượng vận động mong manh này thôi.

...

"Sao mới một ngày, mà tớ cảm thấy cậu có vẻ hơi gầy?"

"... Một ngày thì có thể nhìn ra gì chứ?"

"Thật sự khá rõ đấy."

Hai người vừa từ căn tin đi về phía lớp học, vừa tám chuyện.

"Á! Đoàn Trạch cố lên!"

"Đoàn Trạch!"

"A a a a! Cố lên!"

Miêu Miêu liếc qua, bạn ngồi cùng bàn kia của cô đang được một đám người vây quanh trong sân chơi bóng rổ.

"Thật hâm mộ Đoàn Trạch."

Miêu Miêu nghi hoặc nhìn về phía Trình Nhuế, chỉ nghe đối phương hâm mộ nói: "Cậu vừa đến nên không biết, Đoàn Trạch là vận động viên bóng rổ trung học cấp quốc gia đấy, đã được đại học A đặc biệt tuyển thẳng."

Ánh mắt cô tròn tròn, đại học A! Mục tiêu đại học của cô!

Trường học này đặc biệt khó vào, tiếng Anh Miêu Miêu hơi yếu, đại học này hơi cao, cho nên cô rất sợ hãi.

Cô muốn vào đại học như vậy, từ hồi nhỏ, Miêu Tranh thường xuyên ôm cô: "Miêu Miêu chúng ta cố học giỏi, sau này sẽ vào đại học A, phải dẫn ba đi xem đại học A lớn thế nào nhé!"

Gần như đại học A đã thành chấp niệm của cô.

Bạn ngồi cùng bàn này của cô, quả thật làm người ta hâm mộ.

Miêu Miêu học tập ngày càng chịu khó, cả ngày ôm sách vở, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ gầy đi khá nhanh.

Đi vệ sinh xong, cầm một cuốn sách nhỏ, vừa đi vừa đọc, đụng phải một người ở hành lang.

"Rất xin lỗi." Cô còn chưa xin lỗi xong, đối phương đã xin lỗi trước một bước, còn xoa người nhặt sách của cô lên.

Miêu Miêu ngẩng đầu, là một gương mặt xa lạ, hiển nhiên không phải lớp mình.

"Không sao cả." Miêu Miêu cười cười.

Đối phương đưa sách qua, cậu rất cao, tuy không so được với Trình Thâm, nhưng cao hơn Miêu Miêu không ít.

Dáng vẻ hào hoa phong nhã, đeo mắt kính có vẻ lịch sự.

"Bạn Miêu Miêu, tôi tên là Nhậm Từ Hằng, lớp 21." Khi nói chuyện thì mỉm cười, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt của Miêu Miêu.

Cô vội vàng tránh đi, về chỗ ngồi.

Nhậm Từ Hằng nhìn theo bóng lưng của cô, tròn vo, nhưng lại khá đáng yêu.

...

Trình Thâm ngồi ở bồn hoa cạnh cửa trường học, thời tiết đã ấm hơn, lại ở miền Nam, đối với Trình Thâm mà nói, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Không nháy mắt nhìn chằm chằm vào cửa lớp, đến khi bóng dáng của một cô gái chậm rãi chạy ra, rồi mới nhanh chóng nhảy xuống.

Lúc này bên ngoài chỉ có đèn đường, Trình Thâm thoáng lộ ra nụ cười ngu ngốc, Miêu Miêu sùng sốt, gương mặt hơi đỏ hồng.

Tay anh tự nhiên xoa tóc cô: "Chạy nhanh vậy làm gì? Coi chừng ngã đấy."

Giọng điệu quan tâm, Miêu Miêu vô thức nở nụ cười: "Sẽ không đâu."

"Em đó." Bất đắc dĩ cười, dẫn cô trở về.

...

Miêu Miêu ở trong toilet rất lâu chưa ra, Trình Thâm gõ cửa nhà vệ sinh.

"Miêu Miêu?"

"À - -" bên trong phát ra tiếng nhỏ như muỗi kêu, Trịnh Thâm hơi nghi hoặc.

Qua một hồi lâu, cửa vẫn không mở.

"Miêu Miêu, em sao vậy? Nói cho anh biết."

Cô trở về luôn không nói gì, Trịnh Thâm nóng nảy: "Miêu Miêu! Em làm sao vậy? Không nói thì anh vào đó."

"Không cần! Tôi... Tôi..."

"Sao thế?!" Trịnh Thâm càng nóng nảy, mắt thấy sắp phá cửa vào.

"Bà con của tôi đến rồi!" Miêu Miêu hô to, mang theo vẻ ngượng ngùng, mặt đỏ bừng.

Thời gian hành kinh của cô rất không chuẩn, trước kia lúc Miêu Tranh còn sống, uống thuốc, còn có thể duy trì hai tháng bị một lần.

Ở nhà họ Thang, một năm tổng cộng đến ba lần, lần này đột nhiên đến thăm, khiến Miêu Miêu trở tay không kịp.

"Bà con? Ai?! Người nhà họ Thang đến rồi hả?!"

"Đi cả! Kinh nguyệt!" Miêu Miêu rống giận, chẳng trách Trịnh Thâm nhất thời không thể nghĩ ra, mẹ anh mất sớm, vào trung học thì không học hành gì.

Hai mươi mấy năm trước trong lòng đã có Miêu Miêu, đâu thể nào biết được chuyện của con gái chứ.

Nháy mắt mặt đỏ bừng, vội vàng cuống quýt chạy ra ngoài: "Miêu Miêu! Em đợi một lát!"

Trịnh Thâm vội đến siêu thị, huyết sắc trên mặt anh còn chưa hoàn toàn biến mất, may thay đáng về ngăm đen của anh không tệ, không nhìn thấy rõ.

Người ta đã chuẩn bị đóng cửa, Trịnh Thâm nhìn chằm chằm bà chủ, khẽ cắn môi: "Có băng vệ sinh không?"

Rồi sau đó dưới ánh mắt kỳ dị của đôi phương, mang theo vài bao đi ra, ngẩng đầu, trên tay như ngọn lửa, nóng hôi hổi, cúi đầu nhìn một cái thì dường như nó đã lan đến mặt.

Trịnh Thâm đỏ mặt, người bên trong cũng đỏ mặt, như hai ngọn lửa, chẳng qua cách cánh cửa cùng nhau thiêu đốt thôi.

Miêu Miêu mặc cỡ ngại ngừng đi ra, Trịnh Thâm đang giả vờ hí hoáy làm gì đó.

"Cảm... ơn..." Tiếng nói vẫn nhỏ như muỗi.

"Ừm..." Về mặt anh như không có gì, khoe mắt vụng trộm liếc cô, đột nhiên sững sốt, đi qua bắt lấy tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dục Vọng

Miêu Miêu sững sốt, trên mặt hơi hồng, Trịnh Thâm hơi há to miệng, nói: "Miêu Miêu... Em cao hơn rồi?"

Cổ tay cô lộ ra khỏi ống tay áo một chút, đây là quần áo mới khi đến thành phố W Trịnh Thâm đã mua cho cô, anh nhớ rõ, lúc ấy vừa người.

Miêu Miêu cúi đầu: "Hình như là vậy..." Không trách được gần đây cảm giác gấu quần hơi ngắn.

Trịnh Thâm bóp cổ tay của cô một chút, lại nhìn gương mặt đỏ bừng của cô: "Ai da, sao có vẻ như lại gầy rồi..."

Giọng nói rất bất đắc dĩ.

Miêu Miêu trừng anh một cái, gầy không phải là chuyện tốt sao?!

Khi cô trừng người thì con ngươi sáng lấp lánh, gương mặt trắng nõn non nót nhiễm thêm màu đỏ nhàn nhạt, gần đây da cũng tốt hơn nhiều.

Cái trừng này rõ ràng đã khiến cả người Trịnh Thâm mềm nhũn, bỗng một chỗ cứng lên, trái tim hơi ngứa, rốt cuộc lý trí chiếm thượng phong.

Nhặt lại miếng thịt, Trịnh Thâm bắt đắc dĩ, đành phải để cô đi ngủ.

Rạng sáng.

Bên ngoài ánh đèn đường chiếu rọi mờ ảo, chiếu vào cô gái thờ phì phì ngủ trên giường.

Cửa hơi mở ra một đường kẻ nhỏ, rồi sau đó lặng yên không một tiếng động bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn tinh tráng nhẹ bước đi vào, trời vẫn còn hơi lạnh, nhưng anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ.

Dù sao cũng là ‘lão xử nam’ hơn hai mươi tuổi rồi, dục vọng bị Miêu Miêu khơi mào làm đáy lòng anh run rẩy, Trịnh Thâm ngồi xồm ở mép giường, mượn ánh sáng yếu ớt ngắm nhìn Miêu Miêu.

Đã từng trong rất nhiều cái tết, anh nằm ở ngoài cửa sổ, vô số lần ảo tưởng nếu không có song cửa sổ kia, anh có thể trực tiếp nhìn thấy Miêu Miêu...

Hôm nay rốt cục đã thực hiện được.

Anh nằm úp sấp trên đầu tường nhà họ Miêu, nằm úp sấp ở nhà họ Thang, liếc nhìn cô một cái, đã cảm thấy thỏa mãn trong lòng.

Đàn ông ở bên ngoài liều mạng, về nhà có thể nhìn thấy cô gái mình yêu thương, Trịnh Thâm muốn, chỉ cần như vậy, núi vàng núi bạc cũng không đổi được!

Anh nhìn dục vọng đang dâng lên, nắm chặt quả đấm, run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng ma sát mặt cô.

Thở gấp, nhẹ nhàng đưa mặt đến, chớp mũi khẽ giật, trong khoảnh khắc hương thơm của con gái rót vào lỗ mũi anh, một đường chạy thẳng đến tim, cùng đáy lòng anh cất giấu bóng dáng của cô tan ra rồi hòa lại với nhau, ‘bùm bùm bùm’, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh, bay đến trước mặt cô gái đó.

Cô vẫn ngủ say trên giường mềm, căn phòng kia lại khôi phục sự yên lặng.

Chỉ có phòng rửa tay nước chảy ào ạt, kèm theo một tiếng gầm nhẹ: "Miêu Miêu!", bình tĩnh lại.

...

Buổi sáng Trịnh Thâm không đi làm, anh chạy đến bệnh viện, lấy số, nhấn nhó thật lâu mới đi vào.

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên đầu hói, thấy anh thì cười nói: "Sao nào?"

Trịnh Thâm kéo ghế ngồi xuống, mặt ưu sầu: "Vợ tôi gầy, gầy điên cuồng."

Bác sĩ nhăn mặt cau mày: "Rất rõ ràng à?"

Trịnh Thâm gật đầu: "Vâng, mỗi ngày đều có cảm giác gầy đi không ít."

"Có thể là..." Bác sĩ nói một tràng, cuối cùng nói: "Cụ thể thì phải kiểm tra xong mới có thể xác định được, dẫn cô ấy đến khám thử xem."

"Ngày cậu, trước kia người yêu cậu bao nhiêu cân, hiện giờ thì sao?"

"Trước kia 96... Hiện giờ không biết."

"Cái đó thì quả thật nghiêm trọng, 96 vốn là..." Bác sĩ muốn nói, 96 vốn đã gầy, nếu gầy nữa, nhất định là chuyện lớn. Lời còn chưa nói hết, đã bị hai từ cuối cùng của Trịnh Thâm đập cho ngu luôn.

Anh nói: "Kí lô..."

"Trước kia người yêu cậu 96 kí lô?!"

Trịnh Thâm gật đầu, trên mặt vẫn ưu sầu như cũ.

Bác sĩ ngen họng thật lâu, nói: "Phải gầy mới tốt..."

"Lang băm!"

Bác sĩ bị chửi ‘lang băm’ đần mặt, thấy thần sắc người đàn ông kia không vui rồi đi, ngen thật lâu, mới phun ra một câu: "Dáng dấp trông có vẻ là nhân tài... Chẳng lẽ bị ngu."

Trong lòng Trịnh Thâm khó chịu, ông ta cảm thấy Miêu Miêu như vậy tương đối tốt, tốt chỗ nào, bác sĩ này chỉ nói nhảm!

Lần này tâm trạng khó chịu, cơm trưa cũng không ăn, đi thẳng ra công trường, trong lòng tính toán, sáng sớm ngày mai phải hầm giò heo cho Miêu Miêu,

gầy như vậy, thế thì còn gì nữa!

Trịnh Thâm vừa đến cổng công trường, đã nghe thấy có người gọi anh.

"Thâm ca! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!"

Anh cũng không cấp, không nhanh không chậm đi đến, trước kia từ Thâm tử, bây giờ thành Thâm ca, cũng biết anh như thế nào rồi.

"Ai u này, người anh em cuối cùng cậu cũng đến, phòng này thương nhân đột nhiên muốn thêm ban công, hình thù kỳ quái, phiền chết, cậu đến xem thử có cách nào hay không!"

Trịnh Thâm gật đầu, theo ông chủ đi đến, vị thương nhân đầu trọc này, nâng cao cái bụng bự, sợi dây chuyền vàng trên cổ óng a óng ánh, dưới ánh mặt trời sáng rõ làm người ta đau mắt.

Người đó chống bụng, chỉ vào ông chủ: "Lão Vương, tôi nói thêm là phải thêm, nếu ông không thêm được, được, tôi sẽ đổi người!"

"Đừng đừng mà! Ông chủ Nguru, có thể thêm có thể thêm, nhưng bản đồ ông đưa, vẫn chưa xây xong, bên này mới được sửa, bây giờ không dễ làm đâu!"

Họ Nguru sờ soạng cái đầu trọc, mắng tục: "Tôi không quan tâm, phải xây như vậy, lão tử nói có thể sửa, đến lúc đó bề mặt cho hướng bên đó!"

Suy nghĩ một chút, chỉ vào phía trên: "Các ông phá hủy chỗ này, tôi sẽ mời kỹ sư tên..."

Ể một chút, trình độ văn hóa không đủ, không nhớ tên là gì: "Đặc biệt gì ấy đến, để ông ta lên nói cho các ông biết sửa thế nào!"

Lão Vương có thể làm sao, đưa tiền chính là đại gia, chỉ đành nhìn về phía Trịnh Thâm.

Cái liếc nhìn này ý muốn anh đi lên cùng kỹ sư Oai Quả gì đó, mang giày Tây, mặt kiêu ngạo, đang đứng bên cạnh Trịnh Thâm.

"Không đi."

"Đây là công nhân của ông? Kiêu ngạo nhỉ?!"

Họ Nguru tròn to hai mắt, nhìn lại Trịnh Thâm cao to tháo vát, sờ bụng bự của mình, rất không hài lòng.

"Đây không phải công nhân của chúng tôi, chỉ mời đến giúp một tay, tiểu Tử tiểu Ngô, các cậu và kỹ sư đi lên xem một chút."

Dù sao Trịnh Thâm không có ký hợp đồng lao động gì, lão Vương không quản được anh, nên gọi hai người lão luyện lên.

Đoàn người cứ như vậy trào lên trên.

Đừng xem Qai Quả này ở dưới ra vẻ điệu võ dương oai, vừa lên đi là sợ muốn cong lưng, khuôn mặt trắng bệch, hai chân run rẩy.

Chân đầu trọc mang dây chuyền vàng phía dưới này cũng run rẩy, chẳng qua gã phách lối nín lại, cũng không nhìn lên phía trên, la to: "Nhất định phải sửa thành như vậy!"

Không biết phía trên giao tiếp thế nào, vừa vẽ vừa thì thầm

Liếc nhìn tường mới vừa sửa xong vẫn chưa quá ổn, Trịnh Thâm cau mày.

Trong chốc lát, phía trên có đám đen gì đó rơi ra bên ngoài, lúc này một tiếng thét kinh hãi phía trên mới truyền đến tai.

Con người Trịnh Thâm co rụt lại, sống lưng cứng còng, nhảy dựng lên, anh nhảy rất cao, sau này theo Nguru Đồ nhớ lại, lúc anh nhảy lên còn cao hơn cả Nguru Đồ.

Một tay như vượn gà đẩy gã qua bên cạnh, chân thẳng băng đá một cước văng cục gạch, lúc này mới tự nhiên rơi xuống.

Nguru Đồ liếc nhìn gạch bể này, lại ngẩng đầu nhìn lên nghĩ đến việc xảy ra ban nãy, chân run rẩy, nghẹn ra một câu:

"Người anh em, có tập võ à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mèo Hoang

Trịnh Thâm liếc mắt: "Mắc mớ gì đến ông?"

Đám người lão Vương vội vàng tiến lên an ủi, Nguru Đồ thay mặt hỏi: "Người anh em, cậu là người phương nào thế?"

"Đông Bắc."

Nguru Đồ kích động, nói tiếng địa phương: "Ông anh, cậu đi theo tôi đi!"

Trịnh Thâm quay qua, nhìn gã: "Bao nhiêu tiền?"

"Một tháng năm vạn!"

"Ngày phát?"

"Trả trước cho tháng sau!"

"Thành giao!"

Lão Vương bỗng không vui, trước mặt ông dám đào người của ông, chưa xót nói: "Thâm tử sao cậu không hỏi xem là làm gì."

Nguru Đồ trừng ông ta một cái: "Tôi sẽ hại anh em của tôi à?!"

Trịnh Thâm cũng không nói nhảm với gã, trực tiếp đưa tay: "Trả trước tiền lương."

Đối với anh mà nói, vào tay anh, mới là của anh.

Nguru Đồ ế một cái, lập tức nháy mắt ra dấu với thủ hạ, đối phương thức thời bước lên: "Thưa anh, tài khoản ạ."

Anh nào có chứ: "Tôi muốn tiền mặt."

Người đó nhìn về phía Nguru Đồ: "Đi lấy đi."

Vội vàng bước nhanh ra ngoài, Nguru Đồ đến gần Trịnh Thâm, liếc nhìn, còn kém gã một cái đầu, cảm thấy hơi yếu, lại đứng đối diện anh.

"Nếu đã lấy tiền tháng này của tôi, thì phải đi theo tôi làm thật tốt, không vi phạm kỷ luật, làm khá sẽ có tiền thưởng."

Trịnh Thâm gật đầu, rút ra cái bật lửa và gói thuốc lá trong túi từ chỗ lão Vương, đốt một điếu, nhưng thật lâu không hút, còn có chút không quen.

Thứ nhất là năm vạn một tháng, còn có thể trả trước, chẳng phải nhìn trúng anh một thân cây mạnh, ông trời sẽ không rơi bánh không cho người ta, dù không phải làm chuyện phạm pháp, nhưng tuyệt đối cũng không về vãng gì.

Nhưng vậy thì sao, thật sự nuôi vợ mới biết phải cần nhiều tiền, mấy ngày trước chủ nhà lại thúc giục tiền phòng nữa, Miêu Miêu còn phải mua quần áo mới. Còn có các món ăn mỗi ngày, nghe nói học phí lớp mười hai rất cao, anh còn muốn mỗi ngày mua sữa tươi cho cô, còn nói phải ăn nhiều quả óc chó.

Nửa năm sau lên đại học, không cần học phí à, hai người còn phải đổi chỗ ở, trong vòng bốn năm, anh muốn đổi một chỗ ở tốt.

Suy nghĩ này xoay chuyển rất nhanh, nhìn về phía 'Áo com cha mẹ' trước mặt, hiếm khi có sắc mặt tốt, đốt cho gã điếu thuốc.

"Ngày mai đi đâu báo cáo?"

...

Nay là thứ năm, ngày mai sẽ vào kỳ thi tháng, Miêu Miêu nghiêm túc ngồi học bài, mọi thứ quanh mình đều không liên quan gì đến cô.

Thô lỗ rống to với một đàn em lớp mười đi đến ngăn cậu ta lại để tỏ tình, tâm trạng Đoàn Trạch không tốt đi đến phòng học.

Những đứa này mới học lớp mười, ghé con không sợ cộp, phiền muốn chết, đi đến chỗ ngồi bên cạnh cậu ta.

Khi đầu chó này đang ưỡn thẳng sống lưng, thấp giọng học từ vựng, Đoàn Trạch không thể tin được, sao có người có thể không nhúc nhích mà ngồi liền mấy tiếng thế?

Con người - xoay động, tâm trạng đột nhiên tốt lên nhiều, từ từ để sát vào bên tai cô...

Ý? Lỗ mũi khề nguỉ, mũi gì thơm thế.

Có chút hoảng hốt, lập tức cảnh tỉnh bản thân, phi phi phi Đoàn Trạch mày làm gì vậy?!

Phục hồi tinh thần lại, thô lỗ rống lên: "Này!"

Quả nhiên Miêu Miêu bị dọa, trợn to hai mắt, lui về phía sau hơi né người ra, thậm chí cả người như muốn bay qua băng ghế.

Đoàn Trạch theo bản năng vươn tay, rồi sau đó...

"A! Cái máng [1]!"

[1] Cái máng: câu chửi của Trung Quốc

Đây là tiếng rống của Đoàn Trạch, không chỉ không giữ được Miêu Miêu, ngược lại bị áp trên mặt đất, khi đầu chó này cách lưng ghế, ngồi trên người cậu ta.

Miêu Miêu còn hơi mơ màng, phía dưới truyền đến rống giận: "Cô đứng lên coi?! Nặng chết!"

Vội vàng bò dậy, bạn học bốn phía chen lên, ba chân bốn cẳng kéo cậu ta ra.

Một số nữ sinh trách cứ nhìn chăm chăm Miêu Miêu, cán bộ môn số học lên tiếng trước: "Bà mập, cậu làm gì thế?!"

Miêu Miêu cắn môi, không lên tiếng.

"Tôi hỏi cậu đấy?!" Cán bộ Trình Tĩnh được voi đòi tiên, lại đẩy cô xuống.

Miêu Miêu trở tay, hung hăng đẩy cô ta về hướng Đoàn Trạch.

Cô ta lui về phía sau, Đoàn Trạch chột lóe, cả người cô ta lập tức ngã xuống đất.

"A! Miêu Miêu! Con mẹ nó cậu là đồ tiện nhân!"

Miêu Miêu không mắng tục được, mở to mắt ra nhìn chăm chăm cô ta, ghen đỏ mặt mới nói: "Mắc mớ gì đến cậu! Cậu để ý như vậy làm gì?!"

Trình Tĩnh ghen hòng, thấy nữ lớp trưởng rất có thâm ý nhìn mình lom lom, tim càng căng thẳng hơn.

Bình thường ở trong đám nữ sinh, cô ta luôn nói không thích Đoàn Trạch, sẽ không tranh giành với lớp trưởng Lưu Tuyết...

"Vì tôi không ưa cậu, cậu dám đánh tôi tôi sẽ không để yên cho cậu! Bà mập chết tiệt!" Bò dậy, muốn đánh Miêu Miêu.

Bất kể qua bao nhiêu năm, cô vẫn là Miêu Miêu, lại đẩy ngã Trình Tĩnh chưa hoàn toàn bò dậy, ngồi trên người cô ta, trợn to hai mắt, tỏ vẻ cố chấp, mím môi không nói lời nào.

Trình Tĩnh kêu thảm thiết bao nhiêu, Miêu Miêu cũng mím môi không động, cô ta càng gầy gầy thoát ra.

Các bạn học thất chùy bát thiết [2] khuyên cô, Miêu Miêu nhìn về phía Trình Tĩnh: "Không được gây chuyện nữa!"

[2] thất chùy bát thiết: nói huyền thuyên, không ngừng

Há, đáng vẻ như muốn cô ta tự kiểm điểm.

Trong lòng Đoàn Trạch hơi nhột, hoàn toàn quên mới vừa rồi trên mặt đất cậu ta cắn răng nghiêng lợi thế nào, chỉ cong khóe môi, cô gái nhỏ mập mập này thật có ý tứ.

Đôi mắt to nhìn chăm chăm, giống như là... một con mèo hoang nhỏ?

Không phải là mèo hoang nhỏ sao? Miêu Miêu, meo meo.

Trình Tĩnh bò dậy khóc chạy ra bên ngoài, Miêu Miêu mím môi, không nói một lời xếp lại ghế, tiếp tục nghiêm túc học từ vựng.

Đoàn Trạch bị xem nhẹ cũng ngồi xuống, tỏ vẻ: "Hóa ra mập cũng không phải là không có chỗ tốt!"

"Khi đầu chó, cậu nặng bao nhiêu?"

Miêu Miêu trừng cậu, mắt to long lanh, tim Đoàn Trạch căng thẳng.

Đối phương tiếp tục học từ, cậu ta nhìn cái lỗ giữa hai người, không khỏi cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

...

"Miêu Miêu! Ra ngoài!" Tiếng trưởng ban hô ở cửa, Trình Tinh đi theo phía sau, mặt dương dương đắc ý.

Miêu Miêu liếc nhìn từ, lại nhớ hai cái, lúc này mới chậm chạp đi ra ngoài.

Trưởng ban lớp dẫn các cô đến phòng làm việc, nhìn về phía Miêu Miêu nói một câu: "Lớp mười hai! Lấy học tập làm trọng, con gái con đũa, cả ngày ở trong phòng học cãi nhau âm ỉ, còn đánh bạn, phải nghiêm khắc!"

Miêu Miêu khề ngằng đầu: "Không phải, do cậu ta ra tay trước..."

Trình Tinh oa một tiếng khóc lên, nói phải gọi ba mẹ.

"Cũng gọi luôn, Miêu Miêu! Em cũng gọi người nhà đến đi!"

Miêu Miêu mím môi không cử động.

"Em có còn muốn đi học hay không?!"

Sau khi nghe xong, lúc này cô mới đi chuyển, gọi số đã lưu sẵn trong máy.

"Alô... Thầy giáo kêu gọi mời người nhà..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ghi Tội

"Thâm ca? Anh đi đâu vậy?"

Trịnh Thâm không để ý, chạy thẳng đến trường học của Miêu Miêu.

Tại sao phải mời phụ huynh lên? Miêu Miêu bị người ta bắt nạt?

Trong đầu anh chỉ có cái này, vừa nghĩ đến Miêu Miêu bị người khác bắt nạt, trái tim bang bang đập loạn, nắm chặt quả đấm.

Đến cổng trường, trường học này vô cùng tốt, cổng lớn thoát nhìn tràn đầy hơi thở văn hóa. Anh đột nhiên ngừng lại một chút, rồi sau đó liếc nhìn đôi giày bụi bẩn của mình, cái này làm hán tử lần đầu tiên phải chà xát tay, có chút câu nệ.

Anh có làm Miêu Miêu mất mặt không đây?

Trịnh Thâm cắn răng vào trường học, chạy thẳng đến phòng làm việc, gõ cửa, Uông Thư Ngọc ra mở.

Bên trong có không ít giáo viên, Miêu Miêu cúi đầu đứng, một cô gái khác khóc sụt sướt, cha mẹ cô ta đứng ở đằng kia, vẻ mặt không hề lo lắng.

Chủ nhiệm lớp nhăn mặt cau mày, nhìn Trịnh Thâm.

"Cậu là ai? Phụ huynh của cô bé đâu?"

Nói đến phụ huynh, mặt Miêu Miêu bỗng trở nên trắng bệch, nước mắt đảo quanh trong vành mắt.

Trong lòng Trịnh Thâm trộn thành một đoàn, đầu còn nhớ được cái gì khác.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, không sao đâu mà."

Tay anh nắm tay Miêu Miêu, ánh mắt ấm áp, Miêu Miêu mới vừa hoảng hốt tâm trạng không thể yên ổn, chợt bình tĩnh hơn, dường như hơi dựa sát vào Trịnh Thâm, có vẻ cái gì cũng không còn sợ nữa rồi.

Trên mặt chủ nhiệm càng bất ngờ, ông ta còn chưa nói gì, phụ huynh bên cạnh đã giành lên tiếng trước: "Phụ huynh của nó đâu? Tùy tiện bắt nạt người khác, có còn kỷ luật hay không?"

Lúc này chủ nhiệm như tìm được lời thoại: "Miêu Miêu, gây chuyện sinh sự ở trường học, bảo em gọi phụ huynh, phụ huynh đâu?"

Trịnh Thâm quay đầu hung hăng trừng ông ta, lực sát thương của ánh mắt anh đương nhiên không cần phải nói, đã nhiều năm sống cuộc sống như lang sói, ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn.

Nhưng vì chủ nhiệm lớp chưa từng gặp sóng gió gì, chỉ tỏ vẻ uy phong trước mặt một đám học sinh, đương nhiên đã sợ hết hồn.

Lui về sau một bước, lúc này mới đứng vững thân mình, càng tức giận: "Cậu là ai?!"

"Tôi chính là phụ huynh của cô ấy, Miêu Miêu nhà tôi thế nào, dĩ nhiên tôi biết rất rõ, như cây kẹo bông gòn, nhưng vị bạn học này, cô nói xem, cô ấy bắt nạt cô thế nào?"

Trình Tĩnh sợ choáng váng, ngốc lảng đứng tại chỗ, mẹ cô ta lôi cô ta lui về phía sau: "Cậu trai này có nói đạo lý hay không, tôi cho cậu biết, tôi còn muốn đưa con gái của tôi đi xét nghiệm thương tích, tôi và các người không..."

Từ cuối cùng còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt Trịnh Thâm dọa sợ đến mức trong nháy mắt thu hồi lời nói.

Đó là ánh mắt tàn nhẫn kiểu như bà nói đi rồi sẽ chết ngay đấy.

"Chủ nhiệm, báo cảnh sát đi."

"Hả?"

"Tôi cũng không tin Miêu Miêu nhà tôi sẽ chủ động ra tay, chúng ta báo cảnh sát, xem người nào phạm lỗi, người nào phải vào tù ngồi!"

Nói xong đã cầm điện thoại di động, Trình Tĩnh oa một cái khóc lên, sợ choáng váng, cô ta ra tay trước, cho nên sợ lắm.

Lúc này không ai muốn vì chuyện như vậy có thể ngồi tù hay không, cảnh sát có trông nom hay không.

Phàm là nhắc đến cảnh sát, đều tránh được thì nên tránh.

"Ai dõ, vị phụ huynh này, loại chuyện nhỏ vậy không cần phải báo cảnh sát, mình thương lượng một chút rồi giải quyết là được."

"Chúng ta là nhân dân, có vấn đề dĩ nhiên phải tìm cảnh sát, trường học các người bắt tội lộn xộn như vậy, cũng không thuận tiện."

Chủ nhiệm luống cuống, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, một xe cảnh sát đến trường học, danh tiếng Nhị Trung của ông ta có còn hay không đây?

Hiệu trưởng đang tranh anh chết tôi sống với Nhất Trung, nếu lần này bị cản trở, không phải sẽ hận chết ông ta sao!

"Chúng tôi sẽ lắng nghe hai vị bạn học mà."

Trình Tĩnh vẫn khóc lóc, phụ huynh của cô ta nhìn chăm chăm bọn họ, ngược lại Miêu Miêu vẫn tĩnh táo, nói rõ một năm một mười. "Con gái lớn bây giờ, không lo học tập, cả ngày ở trường chỉ nghĩ đến bạn trai." Sao Trịnh Thâm không hiểu vấn đề cong queo bên trong, châm chọc đôi câu.

Cha Trình Tĩnh trợn mắt nhìn cô ta một cái, mặc dù lớp 22 nát, nhưng phụ huynh nhà nào không hy vọng con cái chăm lo học tập chứ.

Mặt mũi chủ nhiệm thay đổi liên tục, nhao nhao nói so với thời kỳ trưởng thành, rõ ràng yêu sớm nghiêm trọng hơn.

Uông Thư Ngọc cũng tương đối quan tâm Miêu Miêu, thấy cô nào không thích học trò có thành tích tốt, nghe lời.

"Nếu chỉ là hiểu lầm, vậy cứ thế đi, Trình Tĩnh em và Miêu Miêu nói xin lỗi."

"Ai tại sao con bé phải nói? Để cho bạn học nam kia đến làm chứng, lỡ như con bé hoảng loạn thì sao?"

Cha mẹ Trình Tĩnh thấy, xem ra con gái bọn họ là vì bạn học nam kia, để cậu ta đến làm chứng, nhất định sẽ đứng về phía Trình Tĩnh.

Chủ nhiệm cũng gật đầu, Trịnh Thâm hừ lạnh một tiếng, không tỏ thái độ gì.

Đoàn Trạch cầm tay vào túi đi đến, lúc chủ nhiệm gọi Miêu Miêu, cậu cảm thấy hơi sốt ruột, nhưng cố đè xuống, lần này tìm cậu làm chứng, dĩ nhiên cậu phải vội vàng đến đây.

"Em Đoàn, chuyện này em có quyền lên tiếng, nói xem đã xảy ra chuyện gì."

"Được. Đầu tiên em muốn xin lỗi bạn Miêu Miêu, em đã dọa bạn ấy, là lỗi của em. Bạn Trình lấy giúp người làm niềm vui cũng không có lỗi gì, nhưng lại quá nóng nảy, vừa mắng vừa muốn đánh, hi vọng sau này bạn Trình sẽ sửa đổi tính tình."

Vài ba lời đã nói rõ toàn bộ, chính là Miêu Miêu không hề có lỗi, chỉ là một người bị hại, còn Trình Tĩnh vừa mắng vừa muốn đánh.

Mặt chủ nhiệm càng đen, sắc mặt vợ chồng nhà họ Trình cũng khó nhìn, Trình Tình khóc càng thương tâm hơn.

Sắc mặt Trịnh Thâm cũng không vui đâu, bạn ngồi cùng bàn Miêu Miêu có dáng vẻ đẹp mắt như vậy? Miêu Miêu? Cũng cho cậu gọi à?!

Sao nhìn cậu ta mà cứ thấy khó ở thế này.

"Chủ nhiệm, bạn Trình đổ oan cho bạn học, ông phân phải trái thế nào mà nói Miêu Miêu nhà tôi bắt nạt người khác, tôi đã ghi lại hết rồi."

Quor quor điện thoại di động: "Vẫn nên báo cảnh sát đi."

Sắc mặt vợ chồng nhà họ Trình và chủ nhiệm đồng thời biến đổi, sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, người nào cũng không muốn có thêm chuyện.

Chủ nhiệm the the nói: "Đây chỉ là chuyện nhỏ..."

"Ồ miệt thị bạn học cũng không phải là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến tâm trạng thi tốt nghiệp trung học, chính là chuyện cả đời, tôi và Miêu Miêu cũng không muốn bạn Trình không thể thi tốt nghiệp trung học, nhưng tính chất chuyện này khá nghiêm trọng, tốt nhất phải lưu vào hồ sơ."

Sắc mặt vợ chồng nhà họ Trình hoàn toàn tối thui, chủ nhiệm cắn răng đồng ý, nháy mắt với vợ chồng nhà họ Trình.

Cứ đồng ý trước không sao, nhớ hay không còn không phải là chuyện của trường à.

Xem như đã xử lý xong, Trịnh Thâm cũng nhìn ra chủ nhiệm và vợ chồng nhà họ Trình sớm đã 'câu thông', cũng không nói gì, chỉ cười lạnh.

"Tôi đưa Miêu Miêu về nhà nghỉ ngơi một ngày, các người trông coi con gái của mình cho tốt, đừng làm mất cái mặt già như vậy nữa."

Mẹ Trình Tình đương nhiên cũng khó chịu, quên mất ánh mắt vừa rồi của Trịnh Thâm, lại bắt đầu phát uy.

"Con bé nhà mấy người mập như cái đầu heo, sao lại không sợ mất mặt xấu hổ vậy."

Trịnh Thâm nắm chặt quả đấm, nếu không phải đang ở trường của Miêu Miêu, sợ sẽ ảnh hưởng đến cô sau này, đã sớm nhào vào đánh bà ta rồi.

"Bạn Trình, cách giáo dục của phụ huynh nhà bạn thật đáng sợ."

Đoàn Trạch nói xong cũng bỏ đi, còn gì khổ sở bằng việc người mình thích không đứng về phía mình mà lại xem thường mình: "Mẹ!"

Trình Tình tức giận kéo mẹ cô ta, ngăn cản bà ta nói thêm nữa, chuyện như vậy đã được giải quyết xong, hai bên cùng đi ra ngoài.

"Hừ, các người chờ đấy." Mẹ Trình dậm chân một cái.

Trịnh Thâm lười nhìn bà ta, chỉ nhếch khóe môi kèm theo nụ cười ngoan độc: "Được, tôi chờ, các người cũng chờ đấy."

Kéo Miêu Miêu đi ngay, anh không thu thập vợ chồng nhà họ Trình này, thì thật có lỗi với tính cách của Trịnh Thâm anh!

Nhưng mà trước đó, cái gã chủ nhiệm há mồm phun bậy kia...

"Miêu Miêu, phòng làm việc của hiệu trưởng ở đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quân Áo

Vừa hay, Trịnh Thâm đã thật sự tìm được hiệu trưởng, gần đây trường học có chuyện, nên hầu như mỗi ngày ông ta đều ở trong phòng làm việc, lúc Trịnh Thâm gõ cửa đã làm ông ta giật mình.

Đối xử với người thế nào thì phải dùng cách thế đó, loại hiệu trưởng có văn hóa thế này, thích nhất là danh tiếng, tổ cáo, hay phát lên mạng, đã đủ khiến ông ta cau mày.

"Phụ huynh đều muốn tốt cho con cái, tôi chỉ hy vọng sau này không ai tìm Miêu Miêu nhà tôi gây phiền phức, để cô ấy tập trung học thi tốt nghiệp trung học. Ba mẹ Miêu Miêu mới mất không lâu, chủ nhiệm kia buộc cô ấy gọi cho phụ huynh, đây không phải đang xát muối vào vết thương sao?"

"Trường học giải quyết thế nào tôi sẽ không can dự, tôi tin tưởng hiệu trưởng sẽ cho người nhà chúng tôi một sự công bằng."

Uy hiếp xong, lại nói vài câu xoa dịu, biểu đạt sự tôn kính của mình, xen lẫn thân thế của Miêu Miêu, thật sự đã cho hiệu trưởng một bậc thang. Chủ nhiệm kia không có chỗ tốt rồi.

Miêu Miêu đứng dưới lầu, nhìn Trịnh Thâm khẽ ngâm nga đi xuống, tâm trạng rất tốt.

"Cảm ơn..."

"Hả, nói cảm ơn anh làm gì." Nhẹ nhàng vuốt mũi nhỏ của cô một cái, cười khúc khích.

"Đi! Chúng ta đi mua quần áo!"

Miêu Miêu nín thở, liệu mạng lác đầu: "Không đâu, tôi còn đồ mặc!"

Trịnh Thâm trừng mắt: "Em có đồ gì mặc, toàn đồ cũ rách, chúng ta đi mua đồ thời trang mùa xuân mới thật đẹp nào!"

Hai người 'nhà quê' thì biết đồ hiệu nào chứ, trong túi Trịnh Thâm có tiền, muốn mua đồ tốt cho Miêu Miêu, tùy tiện kéo cô vào một cửa hàng.

Đáng tiếc không tìm được số của Miêu Miêu, thật sự làm anh tức chết.

"Thưa anh, bên kia có thể đặt làm." Cô bán hàng thấy Trịnh Thâm đẹp trai, nên chỉ cho một con đường sáng.

Miêu Miêu đỏ mặt lên, kéo ống tay áo ngăn ngừa, lại một lần nữa cắn răng nhất định phải giảm cân!

Quần áo đặt may không tiện nghi, một cái quần dài áo T-shirt, sẽ phải tốn hơn bốn ngàn đồng.

Miêu Miêu đau lòng rút ra.

Trịnh Thâm vỗ lưng cô, cười ngu một tiếng, nghịch ngợm nói: "Đừng sợ, anh đây có tiền!"

Quần áo ngày mai mới có thể làm xong, Miêu Miêu hỏi anh: "Anh thì sao? Anh cũng nên mua quần áo mới rồi..."

Quần áo Trịnh Thâm không bẩn, nhưng đã thùng lỗ chỗ, làm ở công trường nên khó tránh khỏi.

"Yên tâm, anh dẫn em đi ăn cơm trước, rồi mình từ từ chọn!"

Lúc này Miêu Miêu mới gạt đầu, trong lòng Trịnh Thâm ám áp, vợ mình đang quan tâm mình đấy!

Đưa cô đến trường học, Trịnh Thâm nghiêm túc nói: "Lớp mười hai học tập quan trọng, không nên yêu sớm, bạn ngồi cùng bàn của em anh có cảm giác sẽ gây chuyện thị phi."

Miêu Miêu hiểu cong queo trong lòng Trịnh Thâm, lời nói chua lè này theo cô chính là đang quan tâm cô.

"Cô Uông nói tháng sau sẽ đổi chỗ ngồi, tháng này tôi thi tốt một chút, tháng sau sẽ được ngồi phía trước!"

Trịnh Thâm gạt đầu, ra về làm cha, sờ đầu Miêu Miêu: "Ừ, em làm vậy là đúng."

Miêu Miêu trở về trường, quả thật Trịnh Thâm cũng chuẩn bị đi mua quần áo.

"Bao nhiêu tiền?"

"41 một cái."

"100 đồng ba món!"

"Vậy không được."

Trịnh Thâm xoay người rồi đi, chưa đi được hai bước, phía sau đã vang lên: "Được được được, bán cho cậu bán cho cậu!"

Lúc này mới khẽ cười một tiếng, xách theo quần áo trở về.

Đã có tiền, phải đóng tiền phòng, người chủ cho thuê nhà này tốt vô cùng.

Còn phải đến chỗ 'Ngu đại gia' đó báo cáo, thuận tiện suy nghĩ một chút, hôm nay cha mẹ cô gái kia bắt nạt Miêu Miêu, phải dọn dẹp thế nào.

Tật xấu lớn nhất của anh là, bao che.

Miêu Miêu, là cây kim anh bảo vệ trong lòng, đụng một cái anh sẽ rất đau.

...

Miêu Miêu đi vào phòng học, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, không ai trả lời, dù sao khi nãy Trình Tình đã khóc trở lại, đối với học trò hài lòng duy nhất của lớp này, dĩ nhiên giáo viên vật lý sẽ không trách cứ cô đến muộn.

Cô ngồi xuống, ngồi đằng hoàng xong, nghe thầy ôn tập, vừa nhớ vừa ghi chép, ngày mai đã vào kỳ thi tháng rồi.

Đoàn Trạch chờ tiếng cảm ơn đã hơn nửa ngày: Con mắt trừng lên đờ ra như chó.

Thật vất vả tan lớp, Đoàn Trạch đá băng ghế cô ngồi một cái: "Này, cậu không tính nói gì à?"

Cô nghiêng đầu, trong mắt mang theo nghi ngờ và bức bối, Đoàn Trạch tức đến đau cả gan.

"Tôi giúp cậu mà cậu không nói tiếng cảm ơn?"

Miêu Miêu mím môi, mới từ từ nói: "Đây không phải do cậu gây ra sao?"

Bấy giờ Đoàn Trạch không ngừng đau gan, toàn thân không chỗ nào không đau, tức giận muốn đứng lên đánh cô! Nhưng vừa nhìn thấy cô trông trắng trắng mập mập, gương mặt mềm nhũn, thì cả người cậu tựa như quả bóng xì hơi.

...

"Cho tôi mượn cục gồm."

Miêu Miêu nghe người bên cạnh nói xong câu đó, rồi cậu tự mình cầm cục gồm của cô, dùng xong đặt bên cạnh tay mình, cúi đầu nghiêm túc viết.

Mím môi, bút trên tay viết vẽ, sách ôn tập của cô bị lệch một khoản.

Mày nhú chặt lại, suy nghĩ một chút, đưa tay cầm lấy.

Cô đến gần Đoàn Trạch, thân thể hơi đụng phải thân thể cậu ta, lấy xong nhanh chóng để lại bên tay mình.

Trong nháy mắt cô đến gần, lỗ tai Đoàn Trạch ửng đỏ, khẽ động, không nói gì.

Qua một phút: "Tôi dùng gồm một chút."

Nhanh chóng lấy, dùng ngày càng lâu, chờ Miêu Miêu muốn dùng, thì đã không có.

"Gôm đâu."

"Minh giữ." Lúc nói câu này, giọng Đoàn Trạch khẽ run.

Miêu Miêu cũng là người thành thật, mím môi lấy về, lần này mặt Đoàn Trạch cũng đỏ luôn.

Cô mềm quá...

Thật đáng yêu.

Miêu Miêu lấy gồm lại, lần này thông minh hơn, chia ra thành hai cục, đưa một nửa cho cậu ta.

"Không cần trả lại."

Đoàn Trạch: "... " Tôi cảm ơn cậu quá.

Tan lớp, Miêu Miêu đứng lên, đi vệ sinh.

Đoàn Trạch nhanh chóng ném cục gồm vào thùng rác, ngồi ngay ngắn.

Chờ tiết thứ hai bắt đầu...

"Tôi mượn gồm với."

"Của cậu đâu?"

"Không tìm được." Nói xong câu này mà mặt vẫn không đỏ hơi thở không gấp.

Miêu Miêu mím môi không nói gì, Đoàn Trạch sẽ dùng một lúc lận...

"Cái này cho cậu mượn vậy, tôi còn một cục."

Dừng một chút: "Buổi chiều cậu phải trả lại cho tôi một cục gồm hoàn chỉnh."

Đoàn Trạch: "..."

...

Buổi trưa đi ăn cơm với Trình Nhuế, hai người lấy xong bụng đi tìm bàn để ăn.

"Sao cậu chỉ ăn rau vậy?"

"Giảm cân..."

"Wow! Lốp mười hai mà cậu giảm cân?!"

"Buổi sáng và tối tôi ăn nhiều quá rồi..." Có Trịnh Thâm nhìn chăm chăm, cô muốn ăn ít một chút cũng không được.

"Aiz, chúng ta qua bên kia đi, chỉ có bên kia còn chỗ ngồi thôi."

"Miêu Miêu, đến đây ngồi đi, chúng tôi vừa mới ăn xong."

Miêu Miêu quay đầu lại, đã nhìn thấy người bạn học lần trước cô đụng phải đang ngoắc cô.

Cái tên này của cô, lúc thấp giọng gọi, đặc biệt thân mật dịu dàng.

Giọng nói của cậu lại rất nhẹ, trong nháy mắt không ít người nhìn qua.

Ngược lại Trình Nhuế vội vàng đi qua, cái bàn bọn họ ăn xong không bẩn, lập tức để mâm xuống.

Miêu Miêu cũng đi qua, bạn của Nhậm Từ Hằng đã đứng lên, Trình Nhuế ngồi xuống.

Nhậm Từ Hằng lại lấy ra một tờ giấy, lau bàn một chút, lúc này mới nói: "Nhanh ăn đi."

Cười đến mức vô cùng dịu dàng, lại lên tiếng chào: "Tôi đi trước nhé."

Miêu Miêu lúng túng gật đầu, cô còn không thể nhớ ra tên cậu ấy, thật là một bạn học tốt bụng.

Cô mới vừa ngồi xuống, Trình Nhuế đã cúi đầu, thấp giọng: "Này, sao cậu lại quen biết Nhậm Từ Hằng thế? Cậu và cậu ta rất thân à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kỳ Thi Thảng

Chuyển ngữ: Gà

Miêu Miêu kinh ngạc, nói: "Gặp một lần."

"Gạt người! Gặp một lần đã quen, Nhậm Từ Hằng này không phải cả trường đều biết ư?"

Rung đùi đắc ý: "Miêu Miêu à Miêu Miêu, cậu gạt tôi làm gì?!"

"Thật sự không có, tôi thật sự chỉ gặp cậu ấy có một lần, tên thì cậu mới vừa nói, tôi cũng không biết cậu ấy tên gì."

Trình Nhuế quen cô không lâu, nhưng cũng biết cô là một người thành thật, tin cô nói, lập tức nhiều chuyện: "Aiz, cậu biết không? Trừ Đoàn Trạch và Từ Úc An lớp chúng ta ra, cậu ấy... là nam sinh được nhiều nữ sinh hoan nghênh nhất đấy."

"???"

"Thành tích thi cử của Từ Úc An được tuyển vào đại học A, năng khiếu của Đoàn Trạch được tuyển vào đại học A, nếu Nhậm Từ Hằng này không xảy ra vấn đề gì, thì cũng có thể vào đại học A, nhưng có người nói, cậu ấy muốn vào đại học B."

Vừa nghe đại học A, ánh mắt Miêu Miêu bỗng sáng lên.

"Sau này cậu muốn vào đại học nào?"

"Đại học A!"

"Phụt!" Trình Nhuế suýt nữa bị sặc chết, ho khan rất lâu, lúc này mới ứa nước mắt nói: "Cậu làm như đại học A dễ vào lắm ấy?"

Bởi vì Miêu Miêu mới đến, mọi người không biết rõ thực lực, vào lớp 22, đương nhiên sẽ không cảm thấy thành tích của cô tốt bao nhiêu.

Trình Nhuế không ngờ, mắt mặt đến nhanh như vậy.

Cơm nước xong trở lại phòng học, Miêu Miêu lấy bài ra tiếp tục học, sáng sớm ngày mai sẽ vào kỳ thi tháng, cô rất căng thẳng.

Đoàn Trạch cào tìm gãi phôi đợi rất lâu, cũng không nhìn thấy Miêu Miêu ngẩng đầu, nhin không được, lấy tay chọc chọc.

Ôi? Mềm vậy sao?

"Ho khan, Miêu Miêu, đèn cho cậu cục gồm nè!" Nói xong từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp, đặt trước mặt cô.

Đúng vậy, chính là loại có nhiều màu sắc, hộp gồm có hình hoạt họa.

Đoàn Trạch chăm chú nhìn cô, cảm động đi? Kích động đi? Vui mừng đi?

Miêu Miêu nghi ngờ nhìn cậu một cái, rồi sau đó... Lấy ra một cục, thử một chút, lại bỏ vào, đẩy đến trước mặt Đoàn Trạch.

"Cục gồm này quá cứng, tẩy không sạch." Cô nói xong đặc biệt nghiêm túc, dường như đang muốn nói cho Đoàn Trạch biết, loại gồm này dùng không tốt, sau này đừng nên mua nữa.

Đoàn Trạch: "..."

Theo bản năng cầm lấy thử một chút... Cứng thật.

A phil! Ném vào thùng rác, cũng không lên lớp, xoay người rời đi.

Miêu Miêu: Con mắt cún tròng lên ngây ngô.

Sau đó... Tiếp tục học bài.

Đi được một nửa không nghe thấy người ta giữ lại, Đoàn Trạch quay đầu liếc nhìn, thấy cô cúi đầu nghiêm túc học bài, dường như bản thân cậu tức giận chẳng có quan hệ gì với cô. Vừa nghĩ thế, thì càng tức giận, vừa mắng vừa đi ra ngoài.

Vô tình đi đến cửa hàng văn phòng phẩm của trường học, vào lúc này đã lên lớp, nên ít người.

"Bạn học, mua đồ à?"

"Gôm chỗ chị thật khó dùng!"

Không thềm để ý đến chị gái đang sững sờ, cậu đến sân bóng chơi bóng rổ, đây là nơi cậu phát tiết khi tâm trạng không tốt, trò này ấy mà, đời này cậu phải dựa vào nó rồi.

Sau hai ngày thi thử, lớp học dựa theo thành tích để phân chỗ.

Đoàn Trạch thuận theo tiêu sái ngồi ở vị trí cũ của cậu, người cuối cùng ngồi ở cuối lớp học.

Ba mươi giây sau, một cô gái mập mạp 'hồng học' chạy vào, ngồi sau lưng cậu.

Đoàn Trạch vinh dự trở thành người đứng nhì từ dưới đếm lên trong cả năm học.

Đứng nhất từ dưới đếm lên, là người ngồi cùng bàn với cậu, Miêu Miêu.

"Ha ha ha ha ha ha! Cậu ngồi phía sau tôi?"

Miêu Miêu vẫn trung ra gương mặt đó, đáng tiếc thịt núc ních, không chỉ không có lực uy hiếp, ngược lại lộ ra vẻ 'khờ khạo'.

Trong lòng Đoàn Trạch vui vẻ nhưng lại giấu đi, khinh bỉ nói: "Ai ô, cậu học nghiêm túc như vậy, nhưng vẫn ngồi ở phía sau tôi à!"

Miêu Miêu bừa bãi, trừng cậu.

Người ngồi cùng bàn này của cô không xấu, cô biết, nhưng chỉ có một điểm... Miệng thúi.

Thi thử xong, hai người ngồi gần nhất, đương nhiên cùng nhau đi ra ngoài, lần này Đoàn Trạch không đi trước, Miêu Miêu nộp bài thi thì cậu cũng làm xong, cùng cô một trước một sau đi ra ngoài, còn trêu chọc cô đôi câu, rất vui vẻ.

...

Kỳ thi tháng đã xong còn dư lại hai ngày, ở gần đó thì sẽ về nhà, lớp 22 là lớp bỏ tiền để vào, dĩ nhiên vừa xong lập tức ai về nhà nấy.

"Thâm ca, ông chủ Ngu bảo anh đến tìm ông ấy."

Động tác Trịnh Thâm thay quần áo vẫn không ngừng, cởi tây trang đen như mực xuống, thay vào bộ đồ ngày thường anh vẫn mặc.

Một cái áo ba lỗ bó sát người, ôm thật chặt thân thể của anh, chặn lại cơ bụng sáu múi, bắp thịt toàn thân cũng không lộ rõ, nhưng lại mạnh mẽ đầy sức sống.

Mặc thêm áo khoác, cái gì cũng che xong rồi, chỉ hé ra một gương mặt sắc sảo, cùng ánh mắt sắc bén như sói. Thêm đôi chân thon dài, dáng vẻ giẫm trên mặt đất, làm người ta cảm thấy kiên định.

"Thâm tử, cậu làm gì thế? Buổi tối phải đưa ông đây đi gặp lão Hắc, tao sợ nó chơi xấu."

Trịnh Thâm kéo khóa áo: "Không được, vợ tôi mà về, tôi phải nấu cơm cho cô ấy nữa."

Bỗng nhiên, ngẫm nghĩ dù sao cũng là ông chủ, đối xử với anh không tệ, vợ chồng họ Trịnh bắt nạt Miêu Miêu, cũng do ông ấy giúp một tay gây ra chút phiền phức cho họ.

"Biết gã chơi xấu ông, thì đừng có đi, một đám người giăng võng chờ ông, con cá ông càng lớn càng không chạy được."

Ngu Đồ trừng hai mắt: "Phụ nữ của ông đây bị nó lôi đi. Phải đến, không đi thì rất mất mặt!"

Trịnh Thâm liếc một cái: "Vây ông hẹn gã trẻ hơn một tiếng, chờ chín giờ vợ tôi ngủ rồi tôi sẽ đến tìm ông."

Nói xong rồi bỏ đi, Ngu Đồ sờ đầu trực: "Con mẹ nó mày là một thằng đàn ông, cả ngày vợ dài vợ ngắn, không mất mặt hả?!"

Trịnh Thâm quay đầu lại, hung hăng trừng, Ngu Đồ hoảng sợ không nhẹ, anh nói: "Ông đây vui lòng! Tình cảm vợ con đầu giường đặt gần lò sưởi, thoải mái hơn nhiều so với đầu buộc ở dây lưng quần như ông!"

Rồi đi thật, lúc đến đại sảnh night club, tùy tiện lấy một cái rồi cắn thử. Thuốc, ném cho đàn em canh cửa, để cậu ta đưa cho đám canh sát.

Ngu Đồ đứng ở lầu hai trừng mắt.

Anh chàng này nói xấu không xấu, cũng là anh em tốt, thái độ Trịnh Thâm đối với ông ta thế này, nếu là những người khác đã sớm ném ra ngoài.

Nhưng Trịnh Thâm ở đây, giúp ông ta tiết kiệm không ít phiền toái, ánh mắt rất tốt, vừa thấy có gì không đúng thì lập tức ném ra ngoài, canh sát đột kích, cũng không tóm được gì.

Người cùng nghề chờ nắm gót chân A-sin, độc lòng vô ích.

Tình huống tối hôm qua, thật sự đã làm thiệt hại cho khách, mất một đồng tiền lớn, kết quả Trịnh Thâm ra giữa đứng, đơn độc một mình.

Người ta nói anh sẽ không còn mạng, anh sẽ chết, thì cả ngày anh nói vợ ở nhà chờ tôi, nên không hề muốn dính vào bất cứ chỗ không tốt nào. Người ta nói anh sẽ sống, lúc tất cả mọi người đều sợ, vậy mà anh dám ra giữa đứng.

Lúc này dù Ngu Đồ tài cao gan lớn, nhưng vẫn không khỏi, rất có thiện cảm với anh, không có thù hằn, chỉ làm anh em.

Rất nhiều năm sau, Ngu Đồ gặp người ta thì khoe khoang, năm đó ông ta mắt sáng như sao, ôm họ Trịnh dưới trướng, kính làm anh em, sau còn chủ động làm đá kê chân cho người ta.

Cho nên Trịnh Thâm, mới nhận thức người anh em là ông ta!

...

Miêu Miêu ở nhà đợi một lát thì Trịnh Thâm mới trở về, hai tay xách đầy thịt cá.

Cô vội vàng đi lên tiếp lấy.

"Không cần không cần, em đứng một bên đi, anh trai mua nho cho em, nhanh đi tắm rồi ăn."

Miêu Miêu cười trộm, ngoan ngoãn cầm nho.

"A? Đây là gì thế?"

Trịnh Thâm vừa mở tủ lạnh, vừa nói: "Cân điện tử! Em để xuống đất là được, đứng lên trên đi, anh trai thấy em nặng hơn rồi."

"À..."

Nghे lời mở hộp ra, xem thử chót mở, sau này mỗi sáng, cô sẽ đứng lên cân.

Trịnh Thâm vội vàng chạy đến, ngồi chồm hỏm xuống nhìn kỹ, chò con số dừng lại, thì cả người cứng đờ, tròn tròn đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bác Sĩ

80! 80!

Mới đến thành phố W bao lâu đâu, mà từ 90 biến thành 80!

Mười kg đấy! 20 cân!

Trịnh Thâm cảm thấy hơi đau đầu, anh ngẩng đầu, duy trì tư thế ngồi chồm hỏm: "Cái này... Có vấn đề rồi chẳng?"

Khóe môi Miêu Miêu khẽ cười: "Không có, hơi gầy chút thôi."

Đây là gầy chút thôi sao?!

Trong lòng Trịnh Thâm đang phần nộ gào thét, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, cười nói: "Ngày mai đến bệnh viện một chuyến đi, sắp thi tốt nghiệp trung học, mà đột nhiên gầy như vậy, chúng ta đi xem thử có vấn đề gì không."

"Không có gì đâu? Vì cái này, vậy rất phí tiền."

"Không sao cả, không sao cả, cứ quyết định như vậy, ngày mai ăn sáng rồi đi."

Miêu Miêu gạt đầu, đêm đó Trịnh Thâm làm cho cô một bàn đầy các món ăn, khuyên cô ăn nhiều.

Đội Miêu Miêu trở về phòng, lúc này Trịnh Thâm mới chạy đến night club, trong night club nhà người ta, Ngưu Đồ đứng ở đó.

Mục đích Ngưu Đồ đi chủ yếu để dọn dẹp người phụ nữ đội mũ cho ông ta, là người phụ nữ có hương vị, phong cách gì đó.

Ông ta vì cô ta, mời nhà thiết kế chỉnh sửa phòng ốc theo ý cô ta, bên này còn chưa xong, mà cô ta đã chạy theo Hắc Tử.

Gã tên là Hắc Tử, người khác cũng gọi Hắc ca, hai người đều có mấy cái night club, mở cùng một thành phố, khó tránh khỏi tạo thành quan hệ cạnh tranh.

Nghề phụ của gã là bất động sản, bằng môn tà đạo thì Hắc Tử chiếm nhiều hơn.

Đáng tiếc gã có quá nhiều đường, không ai bắt được gã.

Lần này lúc Trịnh Thâm đến cửa, Hắc Tử đang đề cho người phụ nữ kia mời rượu Ngưu Đồ.

Trịnh Thâm đẩy người canh cửa ngăn cản mình ra, đi thẳng vào.

"Đây là ai?" Về mặt Hắc Tử không vui, Trịnh Thâm không để ý đến gã, đứng sau lưng Ngưu Đồ.

Hắc Tử người cũng như tên: "Lão Ngưu, mày có uống không?"

"Tao có thể uống, nhưng ả đàn bà này tao phải mang đi."

"Vậy không được, tao còn chưa chơi đủ đâu." Dáng vẻ đắc ý, Nguư Đồ tức giận trợn to hai mắt.

"Mày TNND [1]! Hắc Tử mày muốn đến chết không ngừng với Nguư Đồ tao hả?!"

[1] TNND: một từ chửi trên mạng, viết tắt của "ta nai nai de": bà nội mày

Lão Hắc nhủ mày: "Chúng ta có tốt hơn vậy à?"

"Hôm nay mày uống cũng phải uống, không uống cũng phải uống!"

Trịnh Thâm và Nguư Đồ đều đặt ánh mắt vào cái ly, nháy mắt đã hiểu, nó đã được tăng thêm nguyên liệu rồi.

Nguư Đồ tức giận bực phát, anh em phía sau cũng khề giật.

Trịnh Thâm đề ông ta lại, nhìn về phía lão Hắc: "Sống hòa bình không được à?"

"Khôn! Con mẹ nó?! Nguư Đồ mày đến thành phố W, tạo thành bao nhiêu phiền phức cho ông đây, không chinh chết mày, ông đây ngẩng mặt thế nào?!"

"Khôn!" Nguư Đồ muốn bốc cháy rồi.

Trịnh Thâm tiếp tục ấn xuống, nói: "Ông như thế là phạm pháp."

"Đừng nói pháp với ông đây, ở đây ông chính là luật pháp!"

"À..." Trịnh Thâm khô khan ồ một tiếng, vô cùng tỉnh táo.

Trong mấy giây, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng còi cảnh sát, tất cả mọi người ở đây đều trợn to hai mắt.

"Khôn!" Tiếng lão Hắc mắng, vung tay lên muốn bắt Trịnh Thâm, giấu bọn họ đi.

Trong chốc lát, người của đối phương đã co quắp ở trên mặt đất, quần áo Trịnh Thâm run lên, cảnh sát mới vừa giơ súng vào cửa nói: "Giơ tay lên."

"Ai báo cảnh!" Cảnh sát cầm đầu thoát nhìn không lớn tuổi lắm, mặt chính khí, dáng vẻ vô cùng tốt.

Gần đây cảnh sát này khiến người có tâm tư bất chính ở thành phố W nghe tin đã sợ mất mật.

Phía dưới dày dạn, phía trên có cha, có ông nội, không ai dám phản kháng.

Trịnh Thâm ngoan ngoãn giơ tay: "Tôi nghi ngờ bọn họ lừa ông chủ tôi cần thuốc."

...

Lúc Nguư Đồ đi ra từ bộ cảnh sát về mặt vẫn còn hơi ngây ngốc, đi theo phía sau Trịnh Thâm, đảo ngược mối quan hệ chủ tớ.

"Sao cậu báo cảnh sát..."

Nguư Đồ đơ như cây gỗ nói.

"Bọn họ phạm pháp thì sao tôi không thể báo cảnh sát, chúng ta là công dân Trung Quốc, quốc gia có trách nhiệm phải che chở cho an toàn của chúng ta."

Nguư Đồ nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ trộn lẫn vào nhau, dạy thiếu nợ thì trả tiền, ít khi mượn cảnh sát.

Có đôi khi vì không cần thiết, có lúc nó lại vô dụng "Đứng rồi... thuốc bột này..."

"Buổi chiều ở night club lấy trên người Tiểu Hòa."

"Vân..."

"Tôi mang bao tay rồi."

Nguư Đồ: "... Khôn! Mẹ nó đã tính toán rõ ràng từ lâu! Còn ghi âm, không trách được khi này luôn nói mấy lời khách sáo!

Đột nhiên giễu cợt cười một tiếng: "Gã có đường, bắt vào thì không phải..."

Trịnh Thâm quay đầu lại: "Đây không phải do cảnh sát Diệp đó bắt được sao?"

Nguru Đồ sừng sốt, đột nhiên vỗ đầu một cái: "Đứng ha, cảnh sát Diệp này muốn đi lên, phải cần có công trạng, chứng cứ gì chúng ta cũng có, người khác không dám, nhưng anh ta dám!"

Vỗ lưng Trịnh Thâm: "Người anh em! Cậu là anh em thân thiết của tôi! Đi, uống hai ly!"

"Không đi, gần sáng rồi, ông đây phải trở về làm bữa sáng!"

Đối với vợ của Trịnh Thâm, Nguru Đồ có biết một chút, kéo Trịnh Thâm: "Ai đó, vợ cậu còn nhỏ tuổi, sau này còn học đại học! Người có văn hóa, có thể sẽ..."

Trịnh Thâm biết ông ta muốn nói gì, nhướn mày, nói: "Cho điều thuốc."

Nguru Đồ ngoan ngoãn châm cho anh.

Trịnh Thâm ngồi chồm hồm ở cửa cục cảnh sát, rút ra một điều thuốc.

"Này, người anh em, tôi... Chỉ đùa một chút thôi, cậu đối với cô ấy tốt như vậy, cô ấy sẽ không..."

Giấu đầu thuốc lá ở dưới bàn chân, nghiền một chút, nói: "Cô ấy muốn gì tôi cho cô ấy cái đó, ông đây không có văn hóa, có lòng!"

Đứng lên, bước nhanh trở về, nên nấu bữa sáng rồi.

...

Lúc Miêu Miêu rời giường, Trịnh Thâm đang ở nhà bếp, thờ ơ mặc một cái áo ba lỗ, lộ ra vóc người rất tách biệt với không khí trong nhà bếp.

Nhìn một lát, thì hơi đỏ mặt.

Trịnh Thâm quay đầu lại, nhìn thấy Miêu Miêu đỏ mặt, trong lòng vui mừng, vốn dự định nấu cơm xong sẽ mặc quần áo, giờ đã ném ý định đó sang một bên rồi.

"Anh không lạnh à?"

"Không lạnh! Còn nóng nữa ấy!"

"Anh sẽ mặc cái này đi ra ngoài?!"

Trịnh Thâm liếc nhìn Miêu Miêu mặc áo dài quần dài, lại nhìn bầu trời âm u.

Xoay người, lúng túng mặc áo khoác vào.

Lúc này Trịnh Thâm không đến bệnh viện lần trước nữa, mà đổi một bệnh viện lớn khác. Lấy số, đang xếp hàng chờ ở cửa.

Bệnh viện lớn, khám bệnh phải cần một khoảng thời gian.

Đợi đến lượt bọn họ, đã gần trưa rồi.

"Bệnh gì?" Giọng nói dịu dàng từ tính.

Trong lòng Trịnh Thâm lộp bộp, đây là chuyên gia à? Còn trẻ như vậy thì chuyên gia gì?!

Lại là một cái bệnh viện lừa đảo!

Miêu Miêu nói ra tình trạng, bác sĩ kia cau mày suy nghĩ một lát, lấy ống nghe ra.

"Làm gì đấy?!" Ánh mắt hung hăng trừng lên, bác sĩ họ Tô bỗng dừng một lát, nói: "Tôi là bác sĩ."

Anh ta tiếp tục động tác trên tay, Trịnh Thâm bên cạnh thấy thế bốc lửa, bà nó bà nó!

Tay đè chặt tay anh ta: "Đề chỗ nào đấy, Miêu Miêu tự đặt lên đi."

Tô Hường Nam "..."

Miêu Miêu tự làm, Trịnh Thâm giữ áo, thật sự không lộ ra chút gì.

Liếc nhìn ánh mắt bốc lửa của Trịnh Thâm, lại nhìn Miêu Miêu núc ních, tựa như là vị thành niên.

Cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy.

Trong lòng Trịnh Thâm đang thăm hỏi mười tám đời tổ tông của bác sĩ, như thế này còn không nhìn ra nguyên do, ông đây tố cáo mày!

Bác sĩ kia lại hỏi cặn kẽ, đột nhiên cười một tiếng: "Em đang trở mã, nên cơ thể dài ra."

"Trước kia mập trừ do bị kích thích ra, còn có trở mã chậm dần đến bị trì trệ, mập này là "mập giả", chỉ cần điều dưỡng tốt, theo thuốc của tôi, đến bệnh viện làm vật lý trị liệu định kỳ."

"Thân thể điều dưỡng rất tốt, trao đổi chất tốt, chất thải còn trong cơ thể sẽ được làm sạch, từ từ thay mới, rất nhanh sẽ gầy xuống."

"Cụ thể tôi từ từ nói với em, em ghi nhớ này... Thôi, lưu Wechat đi, chúng ta chat thoại."

Trên tay vừa viết ra phương thuốc, vừa nói ra những điều cần chú ý, về mặt Miêu Miêu vui mừng, không ngừng nói: "Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!"

Trịnh Thâm: "...". Bà nó bà nó bà nó! Thằng mất dạy nào đề nghị đến bệnh viện thế hả?!

Bây giờ ông đây muốn giết tên bác sĩ này còn kịp không?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hạng Nhất

Trịnh Thâm xách theo một bọc thuốc, trong lòng ngũ vị xen lẫn, cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống?

Chính là vậy đấy!

Nhưng nhớ đến bác sĩ kia nói, cô gầy đi thì thân thể mới khỏe mạnh, nếu cứ mập như thế, sau này sẽ bệnh tật không ít.

"Aiz..."

Miêu Miêu nghe người bên cạnh lần thứ năm thở ra tiếng, mấp máy môi.

"Miêu Miêu, sao không đi?"

Cô cúi đầu, mũi chân chạm vào nhau.

Trong lòng Trịnh Thâm quýnh lên, ôm mặt Miêu Miêu, thịt núc ních, theo bản năng xoa nhẹ.

"Sao thế? Nói cho anh trai biết nào."

Miêu Miêu cắn môi: "Có phải em gầy đi rồi anh sẽ không thích em..."

Dáng vẻ gập cánh khốn cùng, nước mắt lưng tròng này, trong lòng Trịnh Thâm roi lột bộp.

"Ai dõ bảo bối yêu quý của anh, em 300 cân hay 100 cân, anh vẫn sẽ thích em!"

Vừa rồi còn nước mắt lưng tròng, trong nháy mắt đã bị sự khản trương thái quá của anh làm cho bật cười.

Dáng vẻ vừa khóc vừa cười lại khiến Trịnh Thâm rất thích.

Ôm ngang, ném lên lưng, lập tức đã ổn định cô gái mập 80 kg trên lưng mình: "Khỏi kiêu!"

Trịnh Thâm hô lên, Miêu Miêu từ chối hai lần nhưng anh vẫn không chịu buông tay, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, gương mặt đỏ lên.

Chôn chặt trên lưng anh, thật ra rất tin cậy.

"Em rất nặng, thả em xuống." Mặt chôn vùi, giọng nói thật thấp truyền ra, ồm ồm nói.

"Không nặng! Vừa đủ cho anh cõng!" Vừa nói vừa lắc đầu, sắc mặt vui vẻ.

"Vậy em gầy rồi anh vẫn cõng chứ?"

"Không công!"

Miêu Miêu tức giận lấy quả đấm nhỏ đập anh hai cái, Trịnh Thâm nhếch môi cười thành tiếng.

"Anh đeo em trên cổ!"

Ahhh, cũng chịu như vậy, nhưng nếu Miêu Miêu ngồi trên đầu, làm trời làm đất ~

...

Tối chủ nhật trở về trường, tháng này vừa bắt đầu kỳ thi tháng, theo lệ thường đã lục tục phát bài thi rồi.

Trường học của bọn họ kỳ quái ở chỗ, để kích lệ học sinh, lầu lớp mười hai này công nhiên bày tỏ, mỗi lần kết thúc đề thi chung, sẽ công bố thành tích.

Theo thứ hạng xếp thành từng nhóm, một nhóm 10 người, tức là mười người một bảng. Hàng thứ nhất tổng cộng có 10 bảng, vậy 100 người đứng đầu sẽ được liệt ra ở hàng trên.

Rồi sau đó theo thứ hạng từ 100 đến 200, cứ thế.

Nhưng bảng thứ hạng này, bình thường sẽ dán vào buổi tối cuối tuần.

Đoàn Trạch ngồi đó, hôm nay bạn ngồi cùng bàn của cậu đến hơi trễ, trước kia cậu không thường tự học vào tối chủ nhật.

Nhưng gần đây không biết làm sao, trong lòng như bị mèo khều.

Cán bộ môn ngữ văn bắt đầu phát bài thi, tìm được cậu trước cười đưa cho cậu, mặt Đoàn Trạch không cảm xúc, nhìn một cái, 59.

Không muốn suy nghĩ nhiều, tối đa là 150.

Qua một lúc lâu, bài thi của cô bạn ngồi cùng bàn mới bị cán bộ môn ném trên bàn, đã có khá nhiều nếp nhăn rồi.

Đoàn Trạch trợn mắt nhìn cô ta một cái, đối phương không hiểu tại sao, hơi oan ức.

45?

Sặc? Còn thấp hơn cả tôi?

Không đợi cậu có phản ứng gì, bỗng con số còn lại toàn bộ lộ ra... 145.

145?!

Ngữ văn đấy!

Mặt Đoàn Trạch khiếp sợ, rồi sau đó nhìn thấy những con chữ mạnh mẽ ở phía trên, lưu loát sinh động.

Cậu chưa từng thấy cách viết này, nhưng sự xinh đẹp thì mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

Chữ cũng như người... Phi! Đoàn Trạch mày nghĩ đi đâu thế?!

Cán bộ môn vật lý không an tĩnh như các bộ môn ngữ văn, vừa vào cửa đã kêu: "Miêu Miêu thi vật lý được tối đa!"

Móa! Cả lớp và Đoàn Trạch thốt ra cùng một câu nói, Trình Nhướ nháy mắt, cô nói cô muốn vào đại học A... Hình như không có gạt mình...

Lớp 22 này tựa như một cái nồi cá tanh, cậu tanh tôi cũng tanh, xem ai tanh hơn.

Nhưng đột nhiên một hương thơm ngào ngạt tràn vào, xung quanh toàn cá tươi, nhưng vẫn không bị bọn họ nhiễm mùi tanh... Điều này hơi bất ngờ.

Miêu Miêu đi vào phòng học trong không khí như vậy.

Cả lớp 'soàn soạt' đồng thời nhìn về phía cô, trong lòng lộp bộp, tôi đã chọn vào ai rồi?

Bị người ta nhìn lạnh cả sống lưng như thế, từng bước một khoan thai đi về chỗ ngồi xuống, thấy người khác vẫn nhìn cô, cô nở một nụ cười.

Ở trong mắt người khác, chính là bình tĩnh, mạnh mẽ! Không ngờ lớp 22 vẫn còn người giữ được loại khí tiết này đấy!

Miêu Miêu mập mạp, thân thể phụng phính, trong nháy mắt trở nên cao lớn trong mắt bọn họ, cô có cân nặng siêu cấp, cũng có linh hồn siêu nhiên!

Đối với ánh mắt 'kính sợ' này của bọn họ, Miêu Miêu chỉ cảm thấy sống lưng tê dại.

"Miêu Miêu... Cậu thật lợi hại... A" Đoàn Trạch lấp bắp khô khốc nói một câu, cậu chỉ biết bạn ngồi cùng bàn thích học hành, nhưng không ngờ thành tích tốt như vậy!

Giáo viên ngữ văn cũng rất vui, so với học sinh bọn họ thấy thành tích của bản thân trước rồi, lớp 22 không nằm trong hàng đại thần, nếu thi tốt nghiệp trung học có thể lấy được thành tích tốt, tất cả bọn họ đều sẽ có tiền thưởng!

Về phần số lượng, sẽ phải xem lớp thi tốt bao nhiêu, trước kia không ai trông cậy vào, hiện giờ đã có ngón cái để ngắm sẵn!

Thật sự không hẳn là vì tiền, mang danh nghĩa là giáo viên, có thể thấy học sinh của mình đạt được thành tích tốt thì ai không vui mừng chứ?

Tâm tình giảng bài của thầy cũng lên cao, ánh mắt dường như đang hướng về phía Miêu Miêu, thỉnh thoảng bảo cô đứng lên trả lời câu hỏi, rồi sau đó ông lại cảm thán câu trả lời này khá hoàn mỹ.

Đoàn Trạch nhìn Miêu Miêu rồi bỗng đỏ mặt, trong lòng ngứa ngáy, rất muốn chọt chọt.

Nhưng nghĩ đến thành tích của cô, trong lòng hơi phiền muộn.

ta nghĩ người ngồi cùng bàn với ta học dốt giống như ta

kết quả người ta là học bá

ta nghĩ là chúng ta sẽ ôm hết hạng đếm ngược từ trên xuống dưới

kết quả người ta đứng hàng lão đại

"Sau này cậu muốn vào đại học nào?"

Miêu Miêu nghi ngờ nhìn cậu bạn ngồi cùng bàn, không hiểu tại sao cậu ta đột nhiên hỏi cái này, nhưng vẫn nói thật: "Đại học A."

Trong lòng Đoàn Trạch vui mừng, là vì tôi học đại học A ư?

Ý nghĩ của cậu Miêu Miêu đương nhiên không biết, cô đang nghiêm túc phân tích bài thi các môn, ý muốn tìm xem mình mất điểm ở đâu.

Cả lớp chỉ có Trình Tinh tương đối không thoải mái, cô ta hận chết Miêu Miêu, đáng tiếc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ba mẹ cô ta nói, nếu đắc tội với Miêu Miêu ở trường học, chính là đưa bọn họ vào con đường chết.

Vừa nói vậy, Trình Tinh nào dám làm gì, trừ mắt cô trong lòng ra, chỉ có thể nhìn cô ‘duơng duơng đắc ý’ được mọi người sùng bái.

Có vẻ còn ngại như vậy chưa đủ, rạng sáng ngày thứ hai, Từ Úc An luôn giữ hạng nhất không nhúc nhích đứng trước bảng thứ hạng.

Không ít nữ sinh vây xung quanh, giả vờ xem bảng thứ hạng, nhưng lại đang len lén nhìn cậu.

Cũng có người theo tầm mắt của cậu nhìn sang, vị trí thứ nhất kia vẫn là Từ Úc An, nhưng cái tên theo sát phía sau cậu, là Miêu Miêu.

Cũng chính là người, được liệt vào hàng thứ nhất trong truyền thuyết đó.

Từ Úc An mím môi thật chặt, không biết đang suy nghĩ gì, xoay người đi đến văn phòng, rồi quay ra, chạy thẳng đến phòng học trên lầu của lớp 22.

"Từ Úc An?!" Rất nhiều nữ sinh kêu lên, phải biết, người này hiếm khi lui đến ngoài lớp học ra, nếu không thì sẽ ở nhà, nếu không là ở lớp học.

Đoàn Trạch nghe nữ sinh lú lú rú rú đẹp trai đẹp trai quá, thì mặt hơi đen.

Một núi không thể chứa hai hồ, Từ Úc An và Đoàn Trạch chính là quan hệ này.

Hai người đều được tuyển vào đại học A, đều nổi tiếng đẹp trai, nhắc đến người có giá trị nhan sắc có thể khiến Đoàn Trạch gật đầu thừa nhận ở trường học này, cũng chỉ có Từ Úc An.

Tầm mắt nhìn về phía Miêu Miêu, thấy cô cúi đầu làm bài tập, bất động như núi, trong lòng chọt buông lỏng.

Con mèo lớn này vẫn rất ngoan nha.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, lập tức bị hai từ trong miệng người đứng ở cửa phía sau đó làm cho tối mặt, đen như than!

Chỉ nghe cậu ấy dùng giọng trầm thấp vụng trộm gọi: "Miêu Miêu."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị Rách

Mặt Đoàn Trạch muốn đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu, nhìn chăm chăm Từ Úc An phía sau cửa, nhưng tầm mắt đối phương lại không đặt trên người cậu.

Cậu ta không biết ai là Miêu Miêu, nhưng bây giờ trong lớp chỉ có duy nhất một người đang cúi đầu học, chính là cô gái mập mạp nhỏ nhắn bên cạnh Đoàn Trạch.

Cậu ta mấp máy môi, gọi thêm một lần: "Miêu Miêu."

Lúc này Miêu Miêu mới nghe, một đôi mắt to mông lung nhìn về phía sau, cô được Trịnh Thâm nuôi quá tốt, trước kia cô chỉ mập, hiện giờ vẫn mập, nhưng trắng trơn bụ bẫm, giống hệt em bé.

Sau khi nhìn thấy bạn học nam đứng ở cửa, ánh mắt mang theo nghi ngờ, như đang nói: Cậu gọi tôi à?

Từ Úc An sống đến chừng này, không ai có thể cười trên đầu cậu ta, chứ đừng nói đứng ngang hàng với cậu ta, mà đây chính là người đầu tiên.

Cậu ta đi vào phòng học trong ánh mắt ngờ vực của Miêu Miêu, dừng lại ở trước mặt cô, rồi sau đó vươn tay.

"Chào cậu, Từ Úc An."

Miêu Miêu sững sốt, vươn tay ra theo bản năng.

‘Bốp!’

Bị tên mặt đen ngồi cùng bàn đánh ra, hai người đều chuyển tầm mắt sang cậu, Từ Úc An vẫn duy trì tư thế bắt tay.

Đoàn Trạch thật sự tức chết, cả ngày Từ Úc An cứ làm ra vẻ ‘không nhiễm khói lửa nhân gian’, muốn bao nhiêu lạnh lùng cao ngạo thì có bấy nhiêu.

Cậu ta thật sự lạnh lùng cao ngạo như vậy à, tìm Miêu Miêu làm gì?!

Hừ lạnh một tiếng: "Nam nữ thụ thụ bất thân!"

Từ Úc An không phản ứng gì, bình tĩnh thu tay về: "Hẹn gặp nhau vào kỳ thi tháng của tháng sau."

Đoàn Trạch: Gặp cái rắm!

"Được."

Từ Úc An lại rời đi trong tầm mắt của mọi người, Miêu Miêu tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Đoàn Trạch giận sôi gan, cậu ta ở đây chào hỏi cái quỷ gì?!

"Cậu rụt rè một chút được không?"

Miêu Miêu không hiểu ra sao, đàn độn nhìn cậu.

Rồi sau đó lờm cậu một cái, tiếp tục cúi đầu làm bài tập, hoàn toàn không để ý đến cậu nữa. Đoàn Trạch càng nghĩ càng tức, ‘soạt’ đứng lên, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Ở cửa gặp một cô gái, gương mặt cô bé ửng đỏ: "Anh Đoàn Trạch?!"

Đoàn Trạch không để ý đến, đối phương đuổi theo.

"Làm gì vậy!" Giọng nói vô cùng khó chịu.

Đối phương thẹn thùng xấu hổ nói: "Đàn anh có bạn gái chưa? Em... Em... Thích anh."

Đoàn Trạch nhìn cô bé một cái: "Gầy như cô, còn dám theo đuổi con trai à."

Nói xong tiếp tục bước đi, lúc này cô gái ấy không đuổi theo nữa, hai mắt tròn to, 100 cân không phải là cân nặng đạt chuẩn sao? Chẳng lẽ đàn anh

thích mập mập?

...

"Thâm ca, có vấn đề?"

Trịnh Thâm cau mày thật chặt, tầm mắt nhìn vào một góc nhỏ, chỗ mấy nam nữ đang cười cợt, thoát nhìn rất bình thường.

Nhưng trong lòng anh có cảm giác không đúng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bên kia, cau mày.

"Thâm ca sẽ không xem trọng em gái kia chứ?" Một thằng nhóc cười nói, người bên cạnh vỗ cậu ta một cái.

"Nói gì đấy? Thâm ca đối với vợ anh ấy, có thể ngoại tình à?"

"Đàn ông mà..."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Trịnh Thâm nhanh chóng chạy xuống, chạy thẳng đến chỗ đó.

Hai người theo bản năng đuổi theo.

Trịnh Thâm đến nơi lập tức nhào đến tên đàn ông gần nhất, trói hai tay gã ra phía sau.

"Không được nhúc nhích!"

Trên thực tế người phía dưới đó cũng không nhúc nhích được, nghe răng trợn mắt: "Mày buông tao ra! Mày là ai?!"

"Đại Xuyên lôi cái thùng ra, báo cảnh sát đi!"

"À à..." Người đi theo anh sững sờ lôi ra rồi báo cảnh sát, còn một bảo vệ khác đã đi gọi Nguru Đồ.

"Thâm tử, sao vậy?" Nguru Đồ vuốt đầu trọc, nhân viên bảo vệ kia kể lại không rõ ràng.

Trợn mắt, một cái đầu trọc, hiển nhiên rất lưu manh.

Trịnh Thâm không buông tay, người phía dưới đột nhiên điên cuồng giãy giụa, không biết từ đâu rút ra một cây dao, tay trái Trịnh Thâm lạnh lẽo, nắm chặt cổ tay gã.

Nếu là những người khác, chắc chắn đã bị gã liều chết làm bị thương, nhưng hết lần này đến lần khác gã gặp phải Trịnh Thâm... Vậy thì không có đường sống rồi. Lúc Diệp Gia Thịnh đi vào, đã nhìn thấy người đàn ông lần trước đang giữ lấy một người đang thờ hồn hồn khác, nhieu mày, lại là anh?

"Sao rồi?"

"Các anh mở cái thùng kia đi, tôi nghi ngờ có thứ nguy hiểm, cố ý trả thù."

Chân mày Diệp Gia Thịnh nhều chặt hơn, sau lưng người đàn ông này là Nguru Đồ, cũng không phải là người gì tốt, hai năm qua miễn cưỡng cũng xem là có hành vi bí mật.

Anh ta vốn muốn tận diệt đám người Nguru Đồ, Hắc Tử trước khi đi, nhưng từ khi người đàn ông này xuất hiện, nhược điểm gì của Nguru Đồ cũng bay mất hết.

Lần trước còn dẫn Hắc Tử vào tù, người đàn ông này tuyệt đối có thủ đoạn, bọn họ vẫn đang theo dõi, Hắc Tử làm gì, có gì, anh ta đều biết rõ. Cho nên vừa nhìn thấy Trịnh Thâm, Diệp Gia Thịnh đã cảm thấy nhức đầu.

Quả nhiên, đó là một thùng thuốc nổ.

Bây giờ người này xem như đã lập công, đồ chơi này mà nổ. Sẽ nhiều người bị thương.

Chờ cấp trên cử người đến phá hủy thùng thuốc này, Diệp Gia Thịnh mới ghi chép lại.

"Phát hiện điểm kỳ lạ thế nào?"

"Tên kia lén lút lút lút, ánh mắt không bình thường."

Tay Diệp Gia Thịnh dừng một chút, nói: "Cho nên?"

"Tôi thấy gã trông giống Hắc Tử, hoài nghi là con ông ta, muốn hỏi gã một chút, thấy gã chột dạ nên đã bắt gã, kết quả gã lấy dao găm ra..."

Trịnh Thâm gãi đầu, ra vẻ hơi ngốc, Diệp Gia Thịnh khép sổ ghi chép lại, nhìn anh đầy thâm ý.

"Chúng ta đi!"

Lúc Diệp Gia Thịnh ra đến cửa lại quay đầu liếc nhìn, nếu người đàn ông này đi vào con đường chính đạo thì tốt rồi, lỡ như anh có lòng dạ không chính đáng, thì ai có thể trị được anh đây?

Diệp Gia Thịnh vừa đi, Trịnh Thâm lập tức thu lại vẻ mặt cười khúc khích của mình, bình thần không gợn sóng.

Ngưu Đồ đập anh một cái: "Người anh em! Cậu chính là anh em thân thiết của tôi! Cậu lập công lớn rồi đấy!" Nếu không có Trịnh Thâm, đồ chơi này mà nổ một phát, ông ta nghĩ lại mà lạnh cả người.

Trịnh Thâm hơi nghiêng đầu: "Có tiền thưởng không?"

Ngưu Đồ: "..."

...

Vừa xong Trịnh Thâm đã không muốn ngồi ở nightclub nữa, anh cầm tiền Ngưu Đồ thưởng, chạy thẳng đến chợ.

"Thịt này tươi không?"

"Tươi lắm đấy!"

"Đừng có lấy đồ ôi ra lừa tôi!"

"Cậu em Trịnh, tôi nào dám lừa cậu chứ."

"Vậy được, cho tôi ba bốn cân, thêm hai khúc xương to nữa."

"Được!"

...

"Tiểu Trịnh, lại mua quả hạch đào cho vợ à?"

"Ừm, năm cân."

"Được rồi!" Nói xong, di bán hàng đưa túi cho Trịnh Thâm, cười nói:

"Ba thím nuôi mấy con gà, vốn để tự mình ăn, gần đây trong nhà thiếu tiền, cậu có cần không? Gà mái, gà trống, rất bổ, vợ của cậu ăn sẽ rất tốt!"

"Được! Có bao nhiêu cũng giữ lại cho tôi hết đi!"

Đàn ông kiếm tiền để làm gì? Còn không phải trang trí cho vợ sao!

Trịnh Thâm ngậm nga, hàm xương trong nôi, lại đập mấy quả hạch đào, cứ thế này Miêu Miêu trở về có thể ăn ngay.

Nhìn bốn phía một chút, đẩy cửa phòng Miêu Miêu ra, phát hiện tủ đầu giường của cô còn để quần áo ngày hôm qua, tối qua chưa kịp giặt.

Đi đến một cách tự nhiên, cầm lên.

Đột nhiên có cái gì rớt xuống, Trịnh Thâm cúi đầu, rồi sau đó mặt đỏ lên... Quần lót.

Tay anh run rẩy nhặt lên, mặt càng ngày càng hồng, người đàn ông từng một cái đã dọa người khác sợ đến mức chân mềm nhũn này, bây giờ cả người mềm oặt.

Vào phòng rửa tay, trước tiên nghiêm túc giặt từng món đồ ngoài, áo lót cũng cố nóng mặt giặt xong.

Chỉ có quần lót màu hồng nhạt kia, đỏ mặt cảm thật lâu, mới từ từ bỏ vào trong nước.

Đây là của Miêu Miêu... Nơi riêng tư sau này chỉ thuộc về anh...

Trịnh Thâm đột nhiên nặng nề thở dốc hai hơi, lúc nào thì Miêu Miêu của anh mới lớn lên đây ~

Vậy mà, 'roẹt' một tiếng, Trịnh Thâm cứng ngắc ngay tại chỗ...

Suy nghĩ quá nhập thần, trên tay dùng sức... Quần lót rách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chạy Bộ

Trịnh Thâm thót một cái, hoảng loạn, luống cuống, các loại tâm trạng xen lẫn vào nhau, cuối cùng nghĩ đến hậu quả bị Miêu Miêu phát hiện...

Không không không! Không thể để cô biết!

Nhìn trước mắt, đánh giá cửa hàng bên ngoài một chút, rồi lập tức chạy vội ra ngoài.

Các bạn có hiểu về lưỡng lự của một người đàn ông khi đứng bên ngoài cửa hàng nội y là gì không?

Các bạn có hiểu khi người đàn ông ấy vừa lưỡng lự vừa nhăn nhó là thế nào không?

Các bạn có hiểu tâm trạng khi anh ta vừa cau mày vừa liếc trộm vào trong không?

Lưu Duyệt hiểu hết đấy!

Cô bán hàng trong cửa hàng đồ lót, chỉ vào bảng giảm giá của cửa hiệu, hô to:

"Một món chín đồng! Hai món bảy mươi lăm đồng!"

Lúc này có một người đàn ông ở cửa, dáng vẻ đoan chính, nhưng hành động lại quá bất thường.

Ê hay đây là tên biến thái?

A! Gã ta đến đây rồi!

Trần đầy nam tính, xong rồi xong rồi, hình như mình xem trọng tên biến thái này rồi!

Dạo này biến thái đều có giá trị nhan sắc thế này à?!

Cô thấy đối phương để nắm tay để ở khoe môi, ho khan một tiếng, màu da đen hơi nhuộm hồng.

Mẹ ơi! Đừng nói muốn tỏ tình với tôi đấy!

"À... Tôi muốn mua một cái quần lót cho vợ tôi..."

Quần lót?!

Vợ?!

Lòng Lưu Duyệt lạnh đi... Đàn ông tốt là của người khác mà.

Qua hai giây, trưng lên một nụ cười tiếp khách.

"Thưa anh, mời vào đây với tôi."

Trịnh Thâm được dẫn thẳng đến quầy tình thú. Ở khu nội y, áo lót sexy, quần chữ T các loại... Thở một hơi, ánh mắt nhìn khắp nơi.

Lưu Duyệt cầm một bộ tơ tằm màu đỏ lên, ra vẻ hiểu rõ. Tình thú, đàn ông mà, mua nội y cho vợ, còn không phải là vì...

Trịnh Thâm vội vàng xua tay, nghĩ đến nếu cái này được mặc lên người Miêu Miêu...

"Hô ——" ngẩng đầu nhìn trần nhà, không được không được, sắp chảy máu mũi rồi!

Con người tiếp tục chuyển động, cuối cùng dừng ở một chỗ.

"Cái đó, mua cái đó."

Lưu Duyệt nhìn theo tay anh, chợt dừng lại: "Anh à, đây là dành cho học sinh mà."

Một người đàn ông ở cửa hàng nội y như vậy, không ít người đều nhìn ngó, Trịnh Thâm sắp ngượng chết rồi, nghe vậy tròn mắt: "Tôi nói là cái đó!"

"À à được..." Người này thích vợ mình giả thành học sinh á?

Vừa gói hàng, vừa tận tụy với công việc hỏi: "Thưa anh, hai món bảy mươi lăm đồng nhé, có cần gói bộ màu đỏ kia lại luôn không?"

Qua một lúc lâu, truyền đến một tiếng:

"Ừ..."

"Tốt quá ~ hoan nghênh lần sau lại ghé!"

Trịnh Thâm xách túi, trên mặt đỏ rực, anh khá đen, nên không biểu hiện rõ ra ngoài.

...

"Đã về rồi à?"

"Vâng ạ." Miêu Miêu gật đầu, cười còi giày đứng lên cân.

78 kg.

Hôm nay Trịnh Thâm hơi chột dạ, cho nên lúc Miêu Miêu cân, anh không dám đến gần.

Điều này khiến Miêu Miêu nghi ngờ, hôm nay Trịnh Thâm không quan tâm cân nặng của cô?

"Miêu Miêu, trên bàn có hạch đào, mau ăn hai quả đi!"

"À... Vâng ạ." Vẫn là giọng điệu quen thuộc, ừ, không bị đánh tráo thành người khác.

Chờ cô ăn com xong rồi sắp trở về phòng thì Trịnh Thâm đột nhiên gọi cô lại: "À... Anh thấy em chưa giặt quần áo, nên đã giặt giúp em rồi."

"A? Không cần giúp em đâu, em tự giặt được mà."

"Không sao cả không sao cả, em mau đi ngủ đi."

Miêu Miêu nghe lời trở về phòng, Trịnh Thâm vỗ ngực, mẹ ơi, cuối cùng đã tránh được một kiếp.

Trở lại phòng Miêu Miêu đột nhiên khựng lại, cô nhớ! Còn có quần trong!

Trong nháy mắt đôi mắt tròn to, cẩn thận mở cửa ra ngoài, nhìn về phía ban công... Đang phơi! Té xỉu!

"Nhìn gì vậy?" Trịnh Thâm giả vờ bước đến.

"Không có... Không có... Sau này đừng giúp em giặt quần áo nữa!" Miêu Miêu đỏ bừng mặt, cúi đầu, ngón tay kéo vạt áo.

Dáng vẻ tội nghiệp này, khiến Trịnh Thâm thương tiếc không nổi, vậy mà...

Trong đầu Trịnh Thâm đang nghĩ đến dáng vẻ Miêu Miêu mặc bộ áo lót màu đỏ kia, rồi xấu hổ nhìn anh...

"Anh ơ?" Hồi lâu Miêu Miêu không nghe thấy anh đáp lại, ngẩng đầu, phát hiện đối phương đang nhìn lên trần nhà, quá cao nên cô không nhìn thấy rõ mặt anh.

Trịnh Thâm ấp úng nói một câu: "Đừng khách sáo với anh, em mau đi ngủ đi, ngày mai còn đi học nữa."

Miêu Miêu dậm chân một cái, nghĩ thầm, sau này thay đồ xong phải tự mình giặt mới được!

Đợi cô trở về phòng, Trịnh Thâm mới đưa tay che mũi, MMP [1] chảy máu mũi rồi!

[1] MMP: Phát âm là MA-MAI-PI, Mụ bán phê (妈卖批). Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là 'DM'.

...

Bác sĩ Tô nói muốn cô tăng cường vận động, lúc uống thuốc sẽ dễ làm cơ thể hư nhược, đói thì ăn com, bồi bổ thân thể, hơn nữa còn phải vận động nhiều hơn.

Cho nên từ khi Miêu Miêu đi khám bệnh xong, sẽ ở nhà ăn sáng xong rồi đi tự học sớm, vào lớp uống thêm chén cháo, rồi sau đó đi chạy bộ.

Sáng sớm, sân trường hầu như không có ai, thỉnh thoảng chỉ có mấy người chơi bóng rổ ở đây.

Miêu Miêu đeo tai nghe Trịnh Thâm mua cho, nghe MP3 luyện tiếng Anh.

Đoàn Trạch chỉnh lại kiểu tóc mới làm một hồi lâu, mặc trang phục chơi bóng rổ anh tuần, trên tay tăng bóng, vừa liếc trộm Miêu Miêu, vừa chạy ra sân trường.

Cô từ từ chạy đến, thở hồng hộc.

"Hé ——" Hello này còn chưa nói hết, Miêu Miêu đã chạy lướt qua rồi.

Trong nháy mắt Đoàn Trạch đen mặt, mù à?!

Cái rắm! Nhất định đang ngượng ngùng, giả vờ không nhìn thấy!

Cậu tiếp tục tăng bóng, đùa nghịch quanh sân, khiến những người thỉnh thoảng đi lướt qua, nhiều lần quay đầu lại.

Sau đó còn dùng ngón trỏ xoay trái bóng ba vòng, Đoàn Trạch quay đầu lại, nhú mày anh tuần, vuốt tóc.

Miêu Miêu... Bình tĩnh chạy qua.

Đoàn Trạch: "... Mẹ cha cậu chứ!

Thêm một phút nữa, một nam sinh cao gầy đã chạy đến, là Nhậm Tử Hằng.

"A? Miêu Miêu, cậu cũng chạy bộ ở đây hả?"

Cậu ta ghé vào bên cạnh Miêu Miêu, thấy cô không có phản ứng, vờn tay, quơ quơ.

Lúc này Miêu Miêu mới chú ý đến cậu ta, lập tức tháo tai nghe ra, cười nhẹ: "Sao thế?"

"Không có gì, tại thấy cậu cũng chạy bộ ở đây, rất ngạc nhiên, thì ra là thật."

Miêu Miêu gỡ đầu, cười ngây ngô.

"Cậu đang luyện từ à?"

"Ừm." Cười có vẻ ngượng ngùng.

"Cậu không hiểu chỗ nào có thể hỏi tớ, trước kia tớ từng sống ở Luân Đôn."

Miêu Miêu tròn to hai mắt, trước kia cô trong ở một thôn trang nhỏ, chưa bao giờ ra ngoài. Ra tỉnh đối với cô đã rất xa rồi, vậy mà người ta đã ra khỏi nước?!

Rồi sau đó Miêu Miêu đọc từ, Nhậm Tử Hằng sửa giúp cô, hai người vừa chạy vừa nói chuyện.

Mặt Đoàn Trạch đã đen thành than, càng ngày càng khó xem, không ngờ cậu không để ý đến tôi, nhưng nhìn thấy cậu ta thì lại nói nhiều như vậy?!

Hai người chạy lướt qua cậu, cậu nghe Nhậm Tử Hằng nói: "Miêu Miêu, cậu đừng giảm cân, mập không sao hết, rất dễ thương."

Dễ thương bà nội mày!

Rồi cô gái ngồi cùng bàn không có lương tâm kia trả lời: "Bác sĩ nói phải giảm, nếu không sau này sẽ không khỏe mạnh."

"Aiz, vậy từ từ giảm, đừng nhanh quá..."

Còn chưa dứt lời, đã bị một trái bóng rổ đập tới, rơi xuống trước mặt bọn họ.

Đoàn Trạch đen mặt lại: "Sorry, lỡ tay."

Miêu Miêu sững sốt năm giây, rồi nói: "Ừa? Sao cậu ở đây?"

Đoàn Trạch: "... Mẹ cha cậu!

"Oa! Cậu không lạnh sao?"

Đoàn Trạch: "... Cả dòng họ nhà cậu!

...

Hôm nay Miêu Miêu phải sống sót qua mấy hành động quái gở của Đoàn Trạch.

Khuya về nhà, Trịnh Thâm mới vừa hằm xong móng heo, trong lòng Miêu Miêu ảm áp, người đàn ông này... Đối với cô rất quan trọng, có anh thì cô mới cảm thấy an toàn.

"Ăn no chưa?" Trịnh Thâm cau mày, cô ăn càng ngày càng ít.

"Dạ rồi!" Miêu Miêu híp mắt lộ ra một nụ cười hớn hở.

"Ăn no rồi thì tắm rồi đi ngủ đi."

Miêu Miêu đứng lên, đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại: "Anh cũng ngủ sớm đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Lúc chuẩn bị tắm, nhớ quần trong còn ở bên ngoài, ra ban công lấy.

Lúc đi đến phòng khách đột nhiên dừng lại, ủa? Mặt sau không phải là con thỏ sao? Sao lại biến thành con heo rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Con Thỏ

Trịnh Thâm thấy Miêu Miêu nhìn quần lót dưới ánh đèn thì trong lòng hồi hộp.

Đừng bị cô phát hiện mà!

Hé cửa ra một chút, len lén quan sát, Miêu Miêu vẫn lằm bằm: "Kỳ lạ, mình nhớ là con thỏ mà?"

"Thỏ gì thế?" Đẩy cửa ra ngoài, tay nhéo vào đùi, cố gắng để bản thân giữ vững bình tĩnh.

Miêu Miêu nói theo bản năng: "Em nhớ mặt sau là con thỏ, sao lại biến thành heo rồi?"

Rồi sau đó cứng đờ, cô và Trịnh Thâm cùng nói về quần trong à!

Đỏ mặt như quả táo, tay giơ lên, lúng túng đứng đó.

Trịnh Thâm đưa tay, cầm lấy: "Vậy sao? Lúc anh giặt thì nó thế mà."

Mặt Miêu Miêu đỏ ửng, ấp úng: "Anh trả lại cho em!"

Trịnh Thâm cũng chột dạ, nhưng lại nói: "Thật sự là heo, không phải em nhớ nhầm rồi chứ?"

Miêu Miêu nhảy dựng lên, giật lại, Trịnh Thâm bước lên một bước, cô nhào vào người anh.

Miêu Miêu: "..."

Theo bản năng ôm cổ, mặt hai người đồng thời đỏ lên, Trịnh Thâm như bị bóng nhanh chóng buông tay ra, Miêu Miêu vẫn còn nhớ rõ cái quần trong nào đấy, chạy như bay trở về phòng.

Trịnh Thâm đứng nguyên tại chỗ, nhẹ nhàng nâng tay, chớp mũi khẽ giạt, um—— Miêu Miêu thơm quá.

Còn có rất nhiều bài tập phải suy nghĩ, về cái vấn đề thỏ heo này đã nhanh chóng bị Miêu Miêu ném ra sau đầu.

Không thể có ai đó đổi quần trong của mình được?

(có Trịnh Thâm đấy: Chột dạ...)

...

Đào mất lại đến kỳ thi tháng, lớp mười hai chính là như vậy, trừ thi thì vẫn là thi, mỗi ngày đều bị kỳ thi bao phủ.

Không còn ngồi ở vị trí cuối cùng như lần trước, lần này cô được xếp vào vị trí thứ hai của phòng thi thứ nhất.

Đoàn Trạch nhìn cái bàn phía sau trống rỗng, chợt thấy buồn bực, tùy tiện khoanh vài đáp án, đợi đến còn khoảng nửa tiếng đã nộp bài thi, ai có đường nấy, con đường của cậu không nằm trên việc học tập này.

Lúc xuống cầu thang, ma xui quỷ khiến vòng qua phòng thi đầu tiên, cô bạn ngồi cùng bàn không có lương tâm kia đang cúi đầu viết rất nghiêm túc.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi vào cơ thể mập mạp của cô, vậy mà có vài phần dễ thương.

Ê? Hình như cô gầy không ít?

Nhìn thôi mà đã hết nửa tiếng, đợi khi chuông reo lên, thầy giám thị thu bài thi, Đoàn Trạch đứng thẳng, chờ Miêu Miêu ra ngoài.

"Đáp án của câu cuối cùng cậu tính ra bao nhiêu?"

Miêu Miêu hơi sùng sốt, lắc đầu: "Không tính ra được, cảm thấy hơi sai."

"Ừ, tớ cũng cảm thấy thế, câu trên đáp án ra là..."

Hai người kia đang thảo luận.

Đoàn Trạch: "..."

Xoay người rồi đi, mẹ nó phí thời gian chờ đợi con khi đầu chó này rồi!

...

Theo lệ thường xong kỳ thi tháng sẽ có hai ngày nghỉ.

Trịnh Thâm đưa Miêu Miêu đi bệnh viện, bác sĩ Tô gì đó, nói đưa Miêu Miêu đến bệnh viện vào ngày chủ nhật, anh ta sẽ nhờ y tá dạy một ít huyết vị.

Cái rắm! Đừng tưởng ông đây không biết, đang mơ ước thịt của Miêu Miêu nhà ông chứ gì!

Miêu Miêu ngoan ngoãn đi theo phía sau Trịnh Thâm, mặc dù đã dọn ra ngoài được một khoảng thời gian, nhưng những ký ức không mấy tốt đẹp trong Thang gia thôn mãi mãi vẫn còn tồn tại.

Người đàn ông trước mặt này sống lưng thẳng tắp, anh luôn có sự tự tin khó thể miêu tả được, trên thực tế cũng là thật, trong thế giới này, dường như không có gì là anh không làm được.

Cô vốn nghĩ rằng người đàn ông như vậy chỉ có ba thôi, bây giờ còn có thêm Trịnh Thâm..

Đến bệnh viện, Miêu Miêu thu lại tất cả tâm trạng.

Đến khu phục hồi, bác sĩ Tô đang ở bên ngoài chờ bọn họ, khi thấy bọn họ, đã bước lên.

"Đến rồi? Mau đi cùng tôi."

"Được." Khéo léo đồng ý.

Lỗ mũi Trịnh Thâm hướng lên trời, về phía bác sĩ Tô xui xẻo, anh chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì cả.

Ba người đi qua hành lang.

"Để tôi cân một chút."

Miêu Miêu đứng lên cân.

"Ừm... 75, không được, dinh dưỡng ở nhà không ổn sao? Em..."

Nhìn về phía Trịnh Thâm, nghĩ là anh trai nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

Sao Trịnh Thâm không biết anh ta có ý gì, Miêu Miêu ở đây, anh cũng không dám tự xưng mình là chồng.

"Hừ."

"Anh trai..." Miêu Miêu thừa nhận.

"Ừm, ở nhà bảo anh của em tuân thủ theo lời dặn của bác sĩ, không thể ăn nhất định không được ăn."

Miêu Miêu gật đầu.

"Tiểu Vương, đến đây cho Miêu Miêu xoa bóp thế nào đi."

"Được rồi!" Một y tá chạy đến, đưa Miêu Miêu đến giường bệnh.

Trịnh Thâm nhìn về phía Tô Hường Nam: "Anh không đi à?"

Tô Hường Nam khựng lại một lát, cười nói: "Hôm nay tôi không có gì làm, ở đây xem một chút mà."

Cười lạnh một tiếng: "Bác sĩ mấy anh luôn để ý đến bệnh nhân như vậy sao?"

"Đương nhiên không phải, chỉ hơi để ý đối với Miêu Miêu thôi."

Trịnh Thâm "... Móa! Ngứa tay rồi đây!

Không đợi Trịnh Thâm giơ cẳng tay, đối phương nói tiếp: "Chẳng lẽ cậu không cảm thấy biến một người từ béo thành gầy sẽ rất có cảm giác thành tựu sao?"

Trịnh Thâm "... Không hề!!! Chỉ cảm thấy đau khổ thôi!

Hiện giờ anh tuyệt đối không muốn nói chuyện với tên bác sĩ này, nếu không phải có Miêu Miêu ở đây, anh thật sự đã giơ cẳng tay rồi.

Đang cân nhắc về việc trùm bao bố đấy:).

Đi một đoạn đến gần chỗ Miêu Miêu, dường như nhìn thấy cô lắc lắc cơ thể mập mạp, khó khăn học động tác của y tá.

"Được rồi, cô phải ấn huyết vị này."

Mặt Miêu Miêu đỏ lên, cô quá mập, vận không tới.

Y tá bảo cô làm theo, nhưng y tá cũng đã bị chậm trễ không ít thời gian, hơi không nhịn được.

Đối với người như Miêu Miêu, đầu tiên nhìn đã không thích rồi, người bình thường còn kiên nhẫn không nổi nữa là.

Hơn nữa cô ta làm không công, Miêu Miêu chẳng tốn đồng nào, nếu không phải nhờ bác sĩ Tô, người cô ta ngưỡng mộ, yêu cầu, cô ta sẽ hoàn toàn không để ý đến Miêu Miêu.

Động tác của cô ta khó tránh khỏi có hơi quá.

Mấy động tác trước Miêu Miêu còn có thể nhịn được, cuối cùng lần này thật sự như đang thử thách mạng người. Không thể chịu nổi.

"A!" Miêu Miêu a một tiếng, rồi sau đó cắn chặt răng, mồ hôi chảy đầy trán.

"A!" Lúc này biến thành y tá a, cô ta bị Trịnh Thâm nâng lên, ném qua một bên.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, đau không? Đau không?" Người đang che chở trước mặt cô, luôn dễ dàng nhìn thấu sự khổ sở của cô.

Nước mắt nhìn đã lâu, chợt 'rào rào' chảy xuống.

Trong lòng Trịnh Thâm nhói lên, bây giờ chỉ hận không thể đặt cô vào tim, đòi tất cả nỗi đau của cô lên người mình.

Thật sự muốn giết mụ y tá này.

Bác sĩ Tô cũng đi vào: "Sao vậy? Sao vậy?"

Trịnh Thâm nghiêm mặt, ôm lấy Miêu Miêu: "Chúng tôi không khám nữa, không phải chỉ là người có kỹ năng thôi sao? Miêu Miêu chúng ta đi tìm người tốt hơn dạy chúng ta!"

Hừ lạnh nhìn Tô Hường Nam, đối phương đuổi theo.

"Không sao cả, chúng ta đổi người khác, để cô ấy học xong rồi tôi sẽ kê đơn cho Miêu Miêu."

Tô Hường Nam cũng rất có lòng, bệnh viện có chuyên gia, để cô học ở đây, thuận tiện anh ta còn có thể nêu ra một số vấn đề cần chú ý.

Nhưng mà không ngờ...

"Không..."

Đang muốn từ chối, một móng vuốt khều trong ngực, kéo Trịnh Thâm.

Anh ngoan ngoãn ngậm miệng, tức giận mấy cũng nhịn xuống.

Hai người đi vào lần nữa, Tô Hường Nam dẫn một y tá khác vào.

Người này tuổi không nhỏ, mặt mũi hiền lành, vừa nhìn đã khiến người ta thoải mái.

"Cô bé tôi dạy cô."

Đưa Miêu Miêu lên giường, nhẹ nhàng nói: "Ấn huyết vị tốt cho việc lưu thông máu, đối với thân thể cô, cần phải xoa bóp nhiều, để tôi dạy cô..."

Trịnh Thâm ở bên cạnh mở to hai mắt nhìn, chỉ sợ người này lại 'bắt nạt' Miêu Miêu nữa.

Y tá vừa này vẫn đang đứng ở kia cùng một y tá khác liến thoắt vận vẹo, mặt không vui chỉ vào bọn họ bên này.

Trịnh Thâm hung hăng trừng, ánh mắt ấy, đó là 'có sát khí'.

Người đàn bà kia bỗng cảm miệng, hơn nữa còn trốn xa.

Trịnh Thâm chỉ hồi hận mới vừa rồi ném cô ta quá nhẹ, chỉ lo Miêu Miêu, bỏ quên cô ta.

Miêu Miêu học thật sự hơi khó khăn, Trịnh Thâm đột nhiên bước lên: "Bà dạy tôi đi, sau này tôi sẽ giúp cô ấy ấn huyết."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bị Thương

Mặt Miêu Miêu đỏ lên, mặt mũi trừng anh, đang ở bên ngoài mà như thế, quá xấu hổ rồi!

Trịnh Thâm đầu để ý ở ngoài hay ở trong, anh đang quá đau lòng cho Miêu Miêu, trong mắt chỉ có cô, nếu cô có chút khổ sở, trong lòng anh sẽ đau không nổi.

Y tá cũng hơi sùng sốt, nói: "Cái này không được..."

"Không được cái gì..."

"Tự em học!" Miêu Miêu trừng anh, gương mặt đỏ bừng, hòa với ánh mắt sáng trong rực rỡ.

Ngay cả Tô Hường Nam cũng cảm thấy cô gái mập mạp này khá dễ thương, chứ đừng nói Trịnh Thâm vốn đã xem cô như đầu quả tim rồi.

Trái tim tựa như hồ băng dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan ra.

Miêu Miêu càng nghiêm túc học hơn, cố gắng cắn chặt răng, cuối cùng cũng đã nắm vững được trước khi hết giờ.

Tô Hường Nam lại đổi thuốc, mở hai tờ giấy tràn ngập lời dặn của bác sĩ ra. Mặc dù Trịnh Thâm không muốn cô gây bất, nhưng liên quan đến cơ thể của Miêu Miêu, anh vẫn xem như bảo vật mà đặt trong túi.

Hai người đi bắt xe buýt.

Bên ngoài bệnh viện người chen chúc nhau, Trịnh Thâm che chở cho Miêu Miêu, vừa đi vừa nói chuyện với cô.

Một chiếc xe điện từ bên cạnh chạy qua, ông lão tóc hoa râm, thẳng tắp nhắm về hướng bên này, Trịnh Thâm lập tức kéo Miêu Miêu lùi ra, tay che chở, không biết bị cái gì trên xe của ông lão xẹt qua, xuất hiện một vết thương.

Ông lão mặt không đổi sắc, ánh mắt vẫn không lay chuyển, nhìn máu trên tay Trịnh Thâm chảy ròng.

Cấn răng nghiến lợi, nếu đụng phải Miêu Miêu của anh thì...

Ông lão kia tiếp tục lái xe đi, hoàn toàn không quan tâm đến người mới vừa rồi bị ông đụng trúng.

Trong lòng Trịnh Thâm tức giận, nhưng đây chỉ là một ông già, không thể đánh ông một trận, chỉ đành phải ghi nhớ biển số xe, nhìn con tức này lại.

"Anh sao rồi? Có sao không?" Miêu Miêu nhanh chóng mất bình tĩnh, vừa móc khăn giấy trong túi xách của Trịnh Thâm ra, vừa đỡ tay anh.

"Có đau không, chúng ta đến bệnh viện băng bó một chút đi." gương mặt cô tràn đầy vẻ gấp gáp, vết thương kia còn đang chảy máu, đau lòng sắp chết rồi.

Trước kia anh đã bị thương quá nhiều, cái này chẳng là gì với anh, nhưng dáng vẻ sắp khóc của Miêu Miêu, lại khiến anh không muốn lên tiếng.

Để cô kéo mình vào, nhìn cô che vết thương cho anh rồi chạy thẳng đến sảnh, rồi sau đó lại dẫn anh đi băng bó.

Trong lòng Trịnh Thâm hồ reo, dùng câu 'Chết cũng không tiếc' cũng không có gì quá đáng!

Mỗi lần anh cảm thấy anh chỉ yêu Miêu Miêu đến như vậy là cùng, thì cô lại mang đến cho anh sự vui mừng.

Để anh phát hiện, anh vẫn có thể yêu thêm chút nữa, yêu nhiều hơn một chút.

Miêu Miêu đau lòng không nổi, đây là lần đầu tiên Trịnh Thâm bị thương ở trước mặt cô, vết cắt trên tay, dài như vậy. Trơ mắt nhìn, bác sĩ khâu hai mũi, Miêu Miêu đứng lên rồi lại ngồi xuống, rồi lại đứng lên.

Đứng ngồi không yên.

Dậm chân một cái: "Sao lại có người xấu xa như vậy chứ!"

Dáng vẻ này của cô, làm trong lòng Trịnh Thâm, vừa ngứa vừa ngọt.

Vươn bàn tay lạnh lạnh còn lại ra, che ánh mắt cô: "Đừng nhìn."

Hốc mắt Miêu Miêu đỏ lên, anh đang khâu vết thương, vậy mà còn che hai mắt mình.

Nhẹ nhàng lấy tay anh ra, càng đau lòng nhìn anh: "Có đau không anh ~ "

Trịnh Thâm giật mình: "Ai ui, đau lắm đó, Miêu Miêu, Miêu Miêu."

Miêu Miêu vội vàng đau lòng xoa cho anh, Trịnh Thâm thuận thế tựa vào ngực cô, cô ôm đầu anh, nhẹ nhẹ vỗ, dáng vẻ như dỗ con nít.

Về mặt Trịnh Thâm say mê.

Y tá: "... "

"Ông anh à, tôi đã khâu xong, cũng băng bó rồi."

Miêu Miêu sùng sốt một chút, đỏ mặt buông anh ra, đẩy mắt bối rối.

Trịnh Thâm giận dữ trừng ý tá, hung thần ác sát, đi theo Miêu Miêu ra ngoài.

Y tá ngu mặt: "Người này thật kỳ lạ, lúc mình khâu vết thương cho anh ta thì không có phản ứng gì, khâu xong mới tỏ vẻ chết đi sống lại..."

...

"Miêu Miêu!"

Nghe Trịnh Thâm kêu, cô dừng lại, trên tay anh bị thương, không thể để anh bị đụng trúng nữa.

"Miêu Miêu, đau lắm, đau chết luôn ~ "

Miêu Miêu ngẩng đầu, thấy khuôn mặt khổ sở của anh, lại nghĩ đến cây kim lúc nãy.

Có thể tưởng tượng hình ảnh một bé lùn, nhón mũi chân, vỗ đầu một tên cao lớn sẽ thế nào không?

Dù sao cảnh tượng này không khác gì Trịnh Thâm cao một mét chín đang đồ hoe vành mắt.

Miêu Miêu để mặc anh ôm, hai tay nhỏ bé mập mạp, cẩn thận đỡ tay anh.

Vừa đến nhà, chủ động mở cửa, một tay đẩy cửa, một tay che chắn cho anh đi vào.

Đỡ anh ngồi lên ghế sa lon, rồi đi rót nước cho anh, mím môi, vẻ mặt nghiêm túc.

Trịnh Thâm nghĩ, chỉ việc này, đã chạm vào thăng nhóc nhà anh, anh nhẹ nhàng chỉnh đốn lại ngay!

Miêu Miêu rót cho anh một ly nước ấm, đặc biệt dịu dàng nói: "Anh ngồi đi, em đi nấu cơm."

Trịnh Thâm ‘soạt’ đứng lên: "Anh đi nấu cơm, em đừng làm mình bị thương..."

Mặt Miêu Miêu càng ngày càng đen bảo anh ngậm miệng, ngồi đàng hoàng trên ghế sa lon xong, nhìn cô mở tủ lạnh, lấy xương và các loại đồ ăn ra.

Cô bận rộn ở nhà bếp, anh cười khúc khích nằm trên ghế sa lon nhìn chăm chăm, đột nhiên lấy điện thoại di động ra, chụp bóng lưng cô.

Một tấm đặt ở đầu nằm, một tấm dán lên tường.

Rồi sau đó nâng tay bị thương lên, mạnh mẽ hôn một cái.

Đa phần Miêu Miêu ăn ở trường, mấy cái nồi này, cô dùng không quen, hơn nữa rất lâu không nấu, cho nên thành phẩm chỉ có thể nói miễn cưỡng ăn được.

Trịnh Thâm ăn rất vui đấy nhé, nhận lấy canh cô múc, ực một hớp, trong lòng ngây ngất.

Vợ mình nấu cơm cho mình này!

Miêu Miêu đợi Trịnh Thâm vào phòng mới trở về phòng ngủ, hôm nay quá mệt mỏi, hầu như không đến vài phút đã ngủ mất rồi.

Lại qua một lúc lâu, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra: "Miêu Miêu?"

Đáp lại anh chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng.

Lúc này Trịnh Thâm mới yên tâm bạo dạn đi vào, mượn ánh sáng bên ngoài, đứng bên cạnh giường cô, yên lặng ngắm nhìn, gương mặt hạnh phúc.

Anh yêu cô gái này, từ khi còn bé lúc cô đặt mộng ngồi lên người thăng nhóc bắt nạt anh năm đó, thì đã len lén đi theo phía sau cô, từ lúc cô sáu tuổi mãi cho đến khi cô mười tám tuổi.

Vốn tưởng rằng chỉ có thể yêu một người đến như vậy thôi, cô lại khiến anh cảm thấy, thì ra còn có thể yêu thêm chút nữa.

Tình yêu dành cho cô của Trịnh Thâm đã lớn mạnh đến như thế.

Cha mẹ anh đi sớm, ông bà nội không quan tâm đến anh, có người cho anh cơm thì anh sẽ ăn, không ai cho thì chịu đói.

Đã từng nhặt ăn, cũng đã ăn những bắp ngô ở trong đất, cho đến năm ấy ở trước mặt anh, cô đặt mộng ngồi lên làm gãy xương thăng bé bắt nạt anh.

Vì vậy tất cả cuộc sống sau này của anh chính là len lén nhìn cô, ngắm cô nghiêm túc học bài trong phòng học, ngắm cô làm bài tập dưới ánh đèn...

Miêu Miêu trở mình, Trịnh Thâm cảnh giác ưỡn thẳng sống lưng, thấy cô dường như không bị đánh thức, đứng yên, cúi đầu.

Nhẹ nhàng khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, nhin không được hấp dẫn, vài giây sau, lại cúi đầu hôn vào môi cô.

Lúc này mới cười đi ra ngoài.

Lúc cửa đóng lại, cô gái trên giường chợt ‘bùng tỉnh’ mở mắt ra, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Lốp Một

Anh anh anh ấy! Trong lòng hoảng loạn, kéo chăn che mặt, không động đậy.

Qua một hồi lâu, đầu nhỏ ló từ trong chăn ra, mở to mắt, mặt còn ửng hồng.

Ổ trên giường lật qua lật lại, nhịp tim như sấm.

Trong đầu tất cả đều là dáng vẻ của Trịnh Thâm từ trước đến nay, ngay cả trong mơ, cũng không bỏ qua cho cô.

...

Buổi sáng lúc Miêu Miêu đi ra, Trịnh Thâm đã nấu cơm xong, đầu tiên là ngượng ngùng không dám nhìn anh, một phút sau lại sững sờ đứng yên tại chỗ.

"Anh đừng vào nước?!"

Trịnh Thâm theo bản năng ưỡn thẳng sống lưng, vội lắc đầu: "Không không có, anh rất cẩn thận."

Miêu Miêu tròn tròn đôi mắt, dõi theo anh: "Anh không thể đừng vào nước đâu đấy! Không được nấu cơm! Để em nấu hoặc chúng ta đi ra ngoài ăn."

Trịnh Thâm không để ý cười: "Anh không nỡ để em nấu cơm đâu, ra ngoài bữa ăn sáng lại không dinh dưỡng, em vẫn còn đang điều dưỡng cơ thể mà."

Miêu Miêu bị cái vẻ dửng dưng kia chọc tức, xông đến, giành lại chén trên tay anh: "Tay không tiện, nếu anh còn nấu cơm tiếp, em sẽ... Em sẽ..."

Dậm chân: "Em sẽ không để ý đến anh!"

Ai dō, dáng vẻ làm nũng này thật sự làm Trịnh Thâm yêu đến thâm luân, từ sau khi Miêu Tranh qua đời, đâu còn nhìn thấy cô làm nũng nữa? Dáng vẻ tức giận dậm chân thế này, ánh mắt Trịnh Thâm cười thành một đường chỉ.

"Được được được, tay không tiện thì không nấu cơm!"

Miêu Miêu đẩy anh ra, vào nhà bếp nhận lấy 'công việc', Trịnh Thâm ngồi một bên cười hi hi nhìn.

...

Miêu Miêu ngồi trong phòng học, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có học sinh chạy qua, xung quanh ồn ào.

Nhìn về phía đôi vợ chồng thầy cô đi qua, thầy xách túi, cô dịu dàng kéo ông...

Mặt đỏ lên, vội vàng xoay đi, cô và Trịnh Thâm..

Đoàn Trạch vừa đến chỉ kịp nhìn thấy Miêu Miêu vội vàng xoay đầu đi, mặt ửng hồng.

Trong lòng vui mừng, cô thấy mình nên đỏ mặt?

Đã nói làm gì có ai không thích mình chứ! Cô nàng mập này giấu kỹ quá nha!

"Khụ... Miêu Miêu à..." Có phải cậu thích tôi không? Nửa câu sau còn chưa nói, Miêu Miêu đã ngẩng đầu.

"Hả?"

Nhìn thẳng vào ánh mắt cô, môi mở ra: "Mượn cục gồm..."

Cô mập này giấu kín thật!

Kỳ thi tháng lần này Miêu Miêu đứng hàng thứ hai, so với Từ Úc An thì thấp hơn hai bậc, ngày thường càng nghiêm túc hơn.

Mỗi ngày Đoàn Trạch đều cào tìm gãi phổi nói vài câu, được đáp lại luôn luôn là đỉnh đầu đen như mực, và 'Ừ à ừ' qua loa.

Tay cậu viết viết vẽ vẽ trong sách, vô thức chọt vẽ ra một con mèo, mập mập.

"Đệt!" Mắng một tiếng, nhanh chóng bỏ đi.

Đối với tên ngồi cùng bàn 'bệnh thần kinh' này, Miêu Miêu vẫn luôn mặc kệ.

Kỳ thi tháng kết thúc, vốn muốn tìm Ông Thụ Ngọc đổi lại chỗ ngồi, không may chủ nhiệm khoa vừa thông báo, lớp mười hai không cần đổi chỗ ngồi, không cần quét dọn khu vực công cộng, không cần học thể dục, dồn sức vào học tập.

Nhị Trung đang nóng nảy đuổi theo Nhất Trung.

"Miêu Miêu, cô Ông tìm cậu."

Miêu Miêu nghiêm túc đứng lên, đi đến phòng làm việc. Liếc nhìn vào cửa, trong nháy mắt đã hiểu, chủ nhiệm lớp chọn, cô Lý.

Lúc ban đầu cô giáo này không chịu liếc nhìn cô một cái.

Cô ấy đã hai lần hạ mình đi tìm Miêu Miêu, lúc này còn tìm đến chỗ Uông Thu Ngọc.

"Miêu Miêu đến rồi." Cô Lý cười, nhiệt tình thân thiết.

Sắc mặt Uông Thu Ngọc không tốt lắm, nhưng cô vẫn muốn nghe ý kiến của Miêu Miêu.

Cô Lý nói: "Miêu Miêu à, không khí ở lớp 22 này thật không thích hợp để học hành, đến lớp của cô đi, mọi người cùng cố gắng."

Miêu Miêu cúi đầu, thân thể mập mập nhẹ nhàng lay động: "Em không muốn đến lớp một..."

"Bầu không khí lớp một thật không giống vậy đâu, em đến đó cảm nhận thử, không quen thì trở về là được!" Đi rồi thì sao có thể cho em trở lại chứ.

Miêu Miêu không nói lời nào, qua vài giây, ngẩng đầu: "Em muốn ở trong lớp cô Uông."

Ngày đó nếu không có lời của cô Uông, cô có thể sẽ không được đi học.

Người làm giáo dục, trước khi học sinh 20 thầy cô có vai trò vô cùng quan trọng. Có thể chỉ vì một người thầy người cô, mà trở nên nhiệt tình thích thú học tập, thành tích ưu tú. Cũng có thể chỉ vì là một người thầy người cô, mà trở nên trầm lặng ít nói, xuống dốc không phanh.

Giáo viên có trách nhiệm, sẽ không buông tay bất kỳ một học sinh nào, sẽ không xem thường, sao lãng bất kỳ một ai.

Ở độ tuổi này, mười mấy tuổi lúc chưa định hình, gặp một người thầy tốt, cuộc sống sẽ đi lên một con đường thênh thang tươi sáng.

Uông Thu Ngọc là một cô giáo tốt, dạy rất giỏi, tựa như Miêu Tranh, đi mấy dặm đường, chỉ để quan tâm một học trò tại sao không đến trường học.

Cô Lý này lại không như thế, cho nên Miêu Miêu không muốn học ở lớp cô ấy.

Uông Thu Ngọc nghe cô nói, lập tức nở nụ cười: "Cô Lý à, Miêu Miêu đồng ý ở lại lớp tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho con bé, lớp các cô học tập áp lực lớn, cô nên quan tâm đến bọn chúng nhiều hơn đi."

Có lẽ cô Lý cảm thấy hơi mất mặt, đứng thẳng người, lạnh mặt: "Lần trước còn đứng ở nhóm thứ nhất, lần này chỉ ở nhóm thứ hai, tôi phải xem xem lớp 22 có thể thích hợp với em không."

Mặt Uông Thu Ngọc lập tức biến sắc, muốn nói gì đó, cô Lý đã đạp giày cao gót ra ngoài.

Thở hổn hển hai hơi, nhìn về phía Miêu Miêu nói: "Không sao, không sao cả, đừng để ý đến cô ấy, gần đây có ổn không?"

Miêu Miêu gật đầu: "Rất ổn ạ."

"Ngồi cuối cùng được không? Nếu không cô thương lượng với chủ nhiệm một chút, đổi chỗ cho em, ông ấy sẽ thông cảm thôi."

Miêu Miêu lập tức lắc đầu: "Không cần không cần đâu ạ, rất tốt rồi, yên tĩnh." Chủ nhiệm chắc chắn sẽ không đồng ý, lần trước Trịnh Thâm tố cáo tội của ông ta, bị hiệu trưởng phạt rất ác.

Chủ nhiệm khoa trở thành phó chủ nhiệm, mặc dù không dám lộ liễu đi tìm Miêu Miêu gây phiền toái, nhưng chuyện này chắc chắn sẽ không phê chuẩn.

Cũng lười để cô Uông phí tâm.

Lại hỏi thăm tình huống của Miêu Miêu, thấy cô gầy quá, vẫn dặn dò cô ăn cơm thật ngon, chú ý dinh dưỡng.

...

Miêu Miêu trở lại ngồi yên tiếp tục học bài, Đoàn Trạch nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, giọng nói hơi chói tai: "Chủ nhiệm lớp muốn cậu đổi chỗ?"

Kính ngạc gật đầu, sao cậu ấy biết?

"Cậu đồng ý rồi?!" Giọng điệu không thấp, hàng trước quay đầu lại liếc nhìn.

Miêu Miêu hơi cúi đầu.

Đoàn Trạch thấp giọng: "Cuối cùng có đồng ý không?"

Miêu Miêu lắc đầu.

Thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt tâm trạng bỗng rất tốt.

Hết tiết hai, một cậu trai có dáng người gầy lại đi vào cửa sau, Từ Úc An.

Dừng lại trước mặt Miêu Miêu, nói: "Tại sao cậu không chuyển vào lớp một?"

Ánh mắt cậu ta trong suốt, trong mắt có hoài nghi, nghĩ vậy, cho nên hỏi vậy thôi.

Miêu Miêu hé môi, còn chưa kịp nói, Đoàn Trạch đã hừ một tiếng.

"Dĩ nhiên là vì trong lớp 22 của chúng tôi có người cậu ấy thích!"

Từ Úc An chau mày: "Chuyển vào lớp một đi."

"Cậu nói đi thi phải đi à, cậu..." Đoàn Trạch còn chưa kịp nói, Miêu Miêu đã lắc đầu, Từ Úc An xoay người rời đi.

Đoàn Trạch: "... Mẹ nó! Xem tôi là không khí à!

...

Buổi chiều giáo viên có một cuộc họp tập thể, vào lúc năm giờ, vừa đúng giờ tan học, Uông Thu Ngọc vội vàng chạy đến.

"Thứ hai sẽ có cuộc họp phụ huynh, tuần này các em thông báo cho người nhà nhé, nói phụ huynh thứ hai mười giờ, đúng giờ đấy."

Miêu Miêu sững sốt, họp phụ huynh?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vợ

Miêu Miêu bối rối, cô làm gì có phụ huynh?

Trịnh Thâm?

Người kế bên còn buồn bực hơn cô, thẳng thừng nói tục: "DM!"

Sắc mặt cả lớp cũng không quá tốt, cuộc họp phụ huynh hàng năm, chính là lúc các giáo viên thay nhau kể khổ, nam sinh trở về không tránh khỏi một phen no đòn, nữ sinh thì bị cắt bớt tiền tiêu vặt.

Sao Uông Thu Ngọc không biết mưu tính của bọn họ chứ, nói thẳng: "Đến hết, không được nói phụ huynh gọi điện thoại cho cô."

Xong rồi, không tránh được rồi.

Miêu Miêu nháy mắt, quên đi, nhờ Trịnh Thâm đến vậy.

Rồi sau đó cúi đầu, tiếp tục học, cô muốn thi tốt hơn, nên phải càng thêm cố gắng.

Không có thành công nào mà không phải trả giá, chuyện xưa đó mặc dù đã cũ, nhưng có đạo lý, có cày cấy, thì có thu hoạch.

Muốn kết quả sau này thật tốt, thì nên nỗ lực, nên cố gắng.

Lấy một bộ đề thi tổng hợp ra, bắt đầu làm.

...

Buổi tối về đến nhà, Miêu Miêu cân xong, lại giảm một ký. Liếc nhìn Trịnh Thâm, tâm trạng một lời khó nói hết.

"Anh."

"Hả? Sao thế?" Trịnh Thâm ngẩng đầu, cười nhìn cô.

"Thứ hai có cuộc họp phụ huynh..."

Trịnh Thâm sững sốt, rồi sau đó nhếch môi cười, hai hàng răng trắng cực kỳ bắt mắt.

"Được! Nhất định sẽ đến đúng giờ!"

...

"Lão Nguru." Trịnh Thâm sai bước đi vào.

Nguru Đồ sờ đầu trực: "Gi?"

"Cho tôi một bộ tây trang, cao quý, có khí thế."

"Để làm gì?"

Nhếch miệng cười to: "Họp phụ huynh cho vợ tôi."

Nguru Đồ vỗ bàn một cái: "Cậu chờ anh, anh bảo Tiểu Nhụy chọn cho cậu! Người ta làm công việc có văn hoá, ánh mắt rất tốt!"

"Được!" Nếu để Nguru Đồ chọn, anh cũng không yên lòng.

Lúc tan việc thì tây trang đã đến rồi, đám anh em bắt anh mặc vào xem thử, Trịnh Thâm nghĩ cũng phải, để bọn họ giúp một tay.

Thay xong, không được tự nhiên kéo kéo.

"Má! Thâm ca của em đẹp trai vậy sao?!"

Trịnh Thâm nhìn vào gương, tương đối hài lòng.

Vóc dáng cao gần một mét chín, bắp thịt cương tráng có lực, vô cùng giống người mẫu nam trong Fashion Magazine.

Một đám người gào khóc hô to.

"Đẹp quá đẹp quá mà."

Trịnh Thâm đánh tay cậu ta ra: "Đừng đụng!"

Ngay cả Nguru Đồ cũng sờ đầu, dựng thẳng ngón tay cái, nhưng trong lòng hơi chua, vì sao ông đây không có vóc người tốt như vậy.

Có cái này, đặt. Còn cần tiêu tiền cho gái làm gì?

Trịnh Thâm dứt khoát mặc quần áo này trở về, dọc theo đường đi nhiều người bắt chuyện, tuy nhiên anh không hề liếc mắt qua, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, không biết có thể làm Miêu Miêu mê mẩn không?

Dĩ nhiên phải mê rồi!

Cô vốn có tình cảm khó nói với Trịnh Thâm, anh mặc tây trang màu đen, đứng ở bên cạnh bàn ăn, ngoắc cô: "Mau đến ăn cơm."

Trong lòng Miêu Miêu thót một cái, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không được.

Trịnh Thâm bới cơm cho cô xong, theo lệ thường vuốt đầu cô, Miêu Miêu đỏ mặt, cả tai cũng nóng hừng hực.

Trong lòng Trịnh Thâm âm thầm mừng rơn, không uống công anh đặc biệt nghiên cứu một hồi, mở đèn màu gì cho thích hợp.

...

Sáng sớm thứ hai, Trịnh Thâm đến tiệm cắt tóc, người ta vốn đang ngủ, bảy giờ đột ngột có người kêu to.

Vừa mở cửa, thấy là thủ lĩnh đội bảo vệ ở nightclub kế bên, cũng hơi sợ, ngoan ngoãn cắt tóc cho anh.

Về phân tại sao là bảy giờ, bởi vì vừa đứng sau buổi tự học của Miêu Miêu.

Soi gương, rất vui, đẹp lắm!

Hiếm khi anh vui vẻ như vậy, trả cho chủ hiệu 10 đồng: "Không cần thôi."

Chủ hiệu: "... Thối đại gia ông! 50 lạng mà!

Không trách Trịnh Thâm không biết, anh còn chưa bao giờ gọi đầu ở thành phố nữa mà, trong trấn có ba năm đồng tiền, nam thì ba đồng, ngay cả cắt cũng chỉ mới năm đồng.

Anh cảm thấy mình cho nhiều, nhưng lại thấy mặt chủ hiệu đen như mực.

Đến trường học mới tám giờ, hẹn mười giờ nên còn khoảng hai tiếng.

Mới vừa đứng ở bồn hoa, lập tức lại nhảy xuống, hôm nay mặc thế này, không thích hợp ngồi chồm hổm ở đây.

Đội đến hơn chín giờ, phụ huynh mới lục tục bắt đầu vào, Trịnh Thâm đánh giá một chút, sai bước đi vào, vuốt tóc, bày ra gương mặt xem như ‘nhã nhặn’.

Trình Nhuế sợ choáng váng, người đàn ông này trông khá đẹp trai, sao cười lên lại dọa người như vậy.

"Xin hỏi Miêu Miêu ngồi ở đâu?"

Khá căng thẳng, anh nói chuyện hơi lớn tiếng.

Trình Nhuế nào biết anh đang nói cái gì, bị giọng nói ‘hung ác’ của anh làm sợ hết hồn.

Ngơ ngác đứng đó.

Trịnh Thâm theo bản năng tròn mắt, Trình Nhuế sắp khóc rồi!

Một bạn học khác nhìn lướt qua, chỉ vào góc phía sau.

Trịnh Thâm nhìn sang, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười ngu si, Miêu Miêu nhà mình thật ngoan, ở đây toàn chơi bời, chỉ có Miêu Miêu của mình học tập nghiêm túc.

Bạn xem cô ấy dễ thương, hiểu chuyện như vậy.

Tầm mắt quét qua Đoàn Trạch bên cạnh, mặt chợt tối sầm, sao vẫn là cậu ta?!

Đi đến, giọng nói nhẹ nhàng chảy nước: "Miêu Miêu."

Miêu Miêu vui vẻ quay đầu, lập tức đứng lên, tiến lên từng bước, đối phương đỡ cô, thuần thục vuốt đầu cô.

Đoàn Trạch: Anh của Miêu Miêu, sao trông không giống cậu ấy vậy?

Trình Nhuế: Móa! Miêu Miêu mềm mại như vậy, sao anh trai lại...

Hiển nhiên, bọn họ đã làm thành anh ruột.

Đoàn Trạch cũng không biết trong lòng nghĩ gì, đứng lên: "Anh, ngồi đi ạ."

Thái độ lấy lòng không cần nói cũng biết.

Trịnh Thâm hừ một tiếng, hoàn toàn không để ý đến cậu. Đoàn Trạch đen mặt, anh là gì thế hả?

Mười giờ, phụ huynh đã đến được khá khá.

Mẹ của Đoàn Trạch thật sự một lời khó nói hết... Vừa thấy Trịnh Thâm thì ánh mắt sáng lên.

"Xin chào, tôi là mẹ của Đoàn Trạch, anh là?"

Cứ có liên quan đến tên ngồi cùng bàn ‘xấu xí’ của Miêu Miêu, Trịnh Thâm tuyệt đối không muốn để ý, nhưng động tĩnh thế này khiến những người khác nhìn qua, không muốn làm Miêu Miêu mất mặt.

"Miêu Miêu ... Phụ huynh." Ở giữa câu hơi bị nghẹn một chút.

"Phụ huynh ngồi ở chỗ của học sinh ngồi, các bạn học đứng lui về phía sau."

Thật may là Miêu Miêu và Đoàn Trạch ngồi ở hàng cuối cùng, hai người đứng ở cái ghế phía sau.

Đoàn Trạch nhìn ngó, đứng lên, kéo Miêu Miêu qua, mình ở phía sau đê bả vai cô.

Ai biết cô giáo sẽ nói bao lâu, vẫn nên đứng cho vững thì hơn.

Lúc này mẹ Đoàn Trạch mới nhìn về phía Miêu Miêu, cười bắt chuyện: "Miêu Miêu thật... Dễ thương, mặt có phúc tướng, tương lai ừm, có phúc khí!"

Miêu Miêu cười khan, Đoàn Trạch nhìn thẳng vào bà ta.

Mẹ Đoàn không nhìn Đoàn Trạch, lại đặt ánh mắt trên người Trịnh Thâm: "Tôi thường nghe Đoàn Trạch nhà chúng tôi nhắc đến Miêu Miêu, là một bạn học rất dễ thương."

Mặt Trịnh Thâm càng đen hơn, mẹ Đoàn không thức thời, tiếp tục lảm bảm: "A Trạch nhà chúng tôi là đứa bé ngoan, bọn nó hòa thuận với nhau, có bạn cùng chơi."

Mẹ Đoàn vì muốn tiếp cận, cả con trai cũng có thể bán đứng.

Cái rắm chứ bạn chơi, thành niên à, bạn chơi cái rắm! Nhìn về phía Đoàn Trạch đang hơi đỏ mặt.

Trịnh Thâm mỉm cười, cúi đầu, nói với Miêu Miêu bên cạnh: "Vợ ơi..."

Giọng nói chỉ có ba người nghe thấy.

Miêu Miêu, mẹ Đoàn... Đoàn Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tuyệt Vọng

Mẹ Đoàn lên tiếng trước, lập tức hét lên: "A!"

Uông Thu Ngọc và phụ huynh cả lớp đều nhìn sang, mẹ Đoàn Trạch lập tức cười trừ: "Con sâu ấy mà..."

Lúc này những người khác mới quay đầu lại, về mặt bà ta nghiêm túc, nghiêm nhiên vẫn là nụ cười ưu nhã với hình tượng quý phụ.

Đoàn Trạch... Hiện giờ đã không còn tâm trạng để ý đến bà ta, cậu hoàn toàn không thể tin vào tai của mình!

Vợ?!

Miêu Miêu cũng dần mặt, cô ngờ ngác ngây ngốc ngồi đó, vừa rồi Trịnh Thâm gọi cô là gì?

"Không phải anh là phụ huynh của cô bé sao?!" Mẹ Đoàn hạ thấp giọng, về mặt kinh sợ.

Trịnh Thâm hoàn toàn mặc kệ bà ta, đặt tầm mắt vào Miêu Miêu bên cạnh, quan sát xem cô có tức giận hay không, dù sao đây là lần đầu tiên anh sử dụng xưng hô thế này.

Mục tiêu nhân vật là tâm trạng của Miêu Miêu?

Chính cô cũng không thể nói ra mình có tâm trạng thế nào, bọn họ đã lựa chọn quên đi, cô là được Trịnh Thâm dùng hai vạn đồng tiền thêm căn nhà, để đổi lấy...

Câu ‘vợ ơi’ này của Trịnh Thâm, làm lòng cô vừa chua xót vừa ngọt ngào.

"Nói giỡn thôi."

Trịnh Thâm nói xong câu đó, rõ ràng mẹ con nhà họ Đoàn thờ phào nhẹ nhõm, đã nói mà, Miêu Miêu còn nhỏ tuổi như vậy!

Chủ nhiệm lớp nói chuyện nghìn bài như một, chỉ đơn giản là lớp mười hai, không muốn tạo nhiều áp lực, nên bồi bổ dinh dưỡng nhiều hơn.

Rồi sau đó thầy cô các khoa đến, các phụ huynh lại vây xung quanh, rất ít phụ huynh bất động như núi, Trịnh Thâm và mẹ Đoàn nghiêm nhiên cũng ở trong nhóm đó.

Trịnh Thâm ‘cười giỡn’ khiến cho mẹ Đoàn bình tĩnh lại, nhàm chán nhìn chăm chăm các thầy giáo, bọn họ vẫn nói chưa xong, mẹ Đoàn đã càng lúc càng chán rồi.

Liếc nhìn Đoàn Trạch không có biểu cảm gì sau lưng, lại nhìn Trịnh Thâm, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Miêu Miêu.

"Cô bé, sau này học ở trường đại học nào?"

"Đại học A."

"Ai đó, A Trạch cũng học đại học A, hai đứa học cùng nhau có thể chăm sóc lẫn nhau!" Trên mặt cười tươi, cầm tay Miêu Miêu.

Trịnh Thâm thật sự chưa từng ghét một người phụ nữ nào như vậy, nói chuyện vừa phiền vừa khiến người ta chán ghét.

Anh thật sự hận không thể xách bà ta lên, ném ra, không muốn để bà ta mò mẫm tiếp cận thế này. Đáng tiếc ở đây là lớp học, không phải là nightclub.

Thầy cô kể lể xong, rồi phải đến hội trường nghe hiệu trưởng nói tiếp, cái này thì đám Miêu Miêu không thể đi, chỉ có phụ huynh mới được đi.

Trịnh Thâm tâm phiền ý loạn ngồi bên trong, nghe hiệu trưởng mở mồm nói một câu: "Thời gian có hạn, chúng ta nói tóm tắt."

Rồi sau đó Trịnh Thâm ngủ một giấc, rồi lại ngủ một giấc, vậy mà vẫn chưa nói xong).

Phát điện gãi đầu, nhìn chằm chằm hiệu trưởng phía trên, đây là người dài dòng nhất mà anh từng gặp, không ai hơn!

Mà bên kia Trình Nhuế nhào đến: "Miêu Miêu! Anh cậu quá đáng sợ! Ô ô ô."

"Sao thế?"

Trình Nhuế nhăn nhó, nói: "Quá dữ tợn! Ở nhà anh cậu có đánh cậu không đấy?"

Nghĩ đến dáng vẻ ở nhà của Trịnh Thâm, dùng sức lắc đầu: "Anh ấy rất tốt."

Dùng một lát: "Rất dịu dàng."

...

Trịnh Thâm ra ngoài sớm một chút, tất cả phụ huynh đều không quá quan tâm, chỉ có một cửa, không lên trốn ra được.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Miêu Miêu đứng ở đó, cầm quyển từ vựng trên tay, học từ đơn.

"Sao em ở đây?"

"Chờ anh."

Chỉ hai từ như vậy, trong lòng Trịnh Thâm nổi đầy bong bóng, sống lâu như vậy, ít khi nào có khoảng thời gian hạnh phúc thế này.

Miêu Miêu tiễn anh ra ngoài cổng trường, Trịnh Thâm xoa đầu cô: "Nhanh về đi, vào học thôi."

"Ừ, anh phải nhớ ăn cơm"

Vừa dứt lời, cảm giác được một đôi tay mạnh mẽ có lực ôm lấy mình, nhẹ nhàng hôn lên đầu cô.

"Vợ ơi..."

Miêu Miêu đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy anh ra: "Không được nói bừa..."

Thấy dáng vẻ của cô, Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Vợ, vợ, vợ."

Liên tiếp ba lần.

Miêu Miêu dậm chân, chạy trở vào trường, nét mặt tươi cười của Trịnh Thâm qua thật lâu mới thu lại. Khóe mắt liếc nhìn một bên, ánh mắt lạnh lùng lại mang theo giễu cợt, xoay người rồi đi, bước nhanh về phía trước.

Ở đó một nam sinh đi ra, nghiêng nhiên là Đoàn Trạch.

Sống đến mười tám tuổi, lần đầu tiên có cảm giác thế này, trong lòng lạnh lạnh, tựa như bị khoét một lỗ, tràn đầy tuyệt vọng đau khổ.

Trịnh Thâm chạy thẳng đến nightclub, ngồi chồm hổm ở bậc thang thứ hai, vào lúc này không có ai, cứ thế đốt điếu thuốc.

"Hừ? Phụ huynh thì thế nào?"

Trịnh Thâm cười lạnh: "Không sao, giải quyết được một tình địch."

...

Ngay cả Miêu Miêu không thường để ý đến người xung quanh cũng biết cậu ngồi cùng bàn của cô đã xảy ra vấn đề.

Bởi vì chỗ bên cạnh đã trống không khoảng mấy ngày, không ngừng có người hỏi cô.

"Cậu biết Đoàn Trạch ở đâu không?"

"Tớ không biết."

"Cậu biết tại sao Đoàn Trạch không đến không?"

"Tớ không biết nữa."

"Cậu biết Đoàn Trạch..."

"Không biết! Tớ không biết việc này đâu!"

Gặp lại cậu là vào kỳ thi, cậu không đến lớp học, mà đến thẳng điểm thi.

Thật ra thì cậu không cần tham gia, nhưng không biết nghĩ thế nào, đã một mình chạy đến.

Miêu Miêu gầy rồi, bây giờ cô không còn là... một người mập mạp như lúc cậu mới gặp, Miêu Miêu nhỏ nhắn, ngũ quan từ từ lộ ra.

Mất to ngập nước, khuôn miệng nhỏ nhắn khéo léo tinh tế, nhưng lại sinh ra vài phần đáng yêu.

Cô cũng không còn im lặng ít nói nữa, có người chào hỏi cô, thì cô sẽ mỉm cười lại.

Đoàn Trạch càng xem trong lòng càng khó chịu không thể tả, quay đầu qua, ánh mắt đặt vào cô.

Miêu Miêu đứng tại chỗ hơi phát run, bà di của cô đến, nên hôm nay trạng thái kém đến sắp nổ tung, còn phải chạy 800 mét, chỉ nghĩ thôi mà chân đã nhũn rồi.

Lớp thể dục của bọn họ học cùng với lớp một, vào lúc này nữ sinh phải chạy 800 mét, mấy bạn nam xung quanh cũng cố gắng hơn.

Bọn họ đã kết thúc 1000 mét, thở gấp vài hơi, lại khỏe như vâm rồi.

Thời gian 800 mét vẫn đang đếm, khi sắp kết thúc, thì chân mềm nhũn, khuỵu xuống.

Trên sân ba nam sinh cùng nhau di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Yêu

Nhậm Từ Hằng đến trước, vừa định kéo cô dậy đã bị người khác đẩy ra.

Đoàn Trạch đã khom lưng cõng Miêu Miêu, Từ Úc An nghiêng đầu nhìn, chau mày.

Đoàn Trạch cõng Miêu Miêu rồi!

Hầu như ai cũng biết, người này hoàn toàn không phải là một người nhiệt tình, cho nên sau khi cậu cõng Miêu Miêu lên, tất cả mọi người đều tròn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng bọn họ đi xa.

Lớp trưởng Lưu Tuyết, cắn nát hàm răng, cô cảm thấy Miêu Miêu không hề có sức uy hiếp!

Nhưng hiển nhiên, thái độ này của Đoàn Trạch không đúng!

...

Nặng! Thật sự rất nặng!

Đoàn Trạch thở hồng hộc, ổn định tấm lưng, cái trán cô đổ mồ hôi lạnh, cầm đặt lên bờ vai cậu, lăm lăm:

"Thâm ca..."

Trong lòng Đoàn Trạch, ôi lạnh quá ôi quá lạnh.

Đưa người đến phòng y tế, y tá giúp một tay đặt lên giường, Miêu Miêu cau mày, đầu đầy mồ hôi.

Đoàn Trạch chạy hai chuyến, cuối cùng mới gọi được bác sĩ đến.

"Ông xem cho cậu ấy một chút, cậu ấy sao rồi?!"

Bác sĩ kia bình tĩnh nói: "Vậy phải chờ cô bé tỉnh lại để hỏi rõ triệu chứng, vào nước trước đi."

Đoàn Trạch cắn răng, rất tức giận: "Vậy cứ để cậu ấy khó chịu như vậy à?!"

"Chứ bây giờ tôi cũng không có cách nào, thuốc không thể uống lung tung."

Bác sĩ này còn chưa đi ra ngoài, một người đàn ông chạy như bay vào, đầu cũng đầy mồ hôi, vẻ mặt kinh hoàng.

"Miêu Miêu! Miêu Miêu!"

Tay Trịnh Thâm run rẩy sờ mặt cô, lại ngẩng đầu, một đôi mắt đỏ bừng: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Vào nước trước đã, đợi cô bé tỉnh lại hẵng nói."

Trịnh Thâm cũng không tốt tính gì, bước lên một tay nhắc bác sĩ lên, ánh mắt tàn nhẫn: "Tôi bảo ông khám cho cô ấy!"

Đến quá nhanh, chỉ mặc một cái áo ba lỗ, đáng vẻ ánh mắt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, bác sĩ bị dọa cho sợ đến mức cả người run lên.

Vội vàng gạt đầu không ngừng: "Được được được được được."

Lúc Miêu Miêu vẫn hôn mê, đã kiểm tra toàn thân.

Kết quả cuối cùng... Do đau bụng kinh nghiêm trọng mà thôi, lại chạy 800 mét, cho nên không chịu nổi.

Bác sĩ giận mà không dám nói gì, chỉ sợ Trịnh Thâm xông lên đánh người, dù sao đáng về kia của anh, không giống người có thể nói đạo lý.

Trịnh Thâm lau mồ hôi cho cô, lại đắp kín chăn, cầm tay không bị kim tiêm của cô, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến một câu: "Cạnh tranh công bằng đi."

Quay đầu lại, cười xùy: "Nhóc con, cậu xem quá nhiều phim truyền hình rồi, vợ tôi mà, tại sao phải cần cạnh tranh công bằng với cậu. Cậu hà, không có bất kỳ cơ hội nào đâu."

Đoàn Trạch không buông tha: "Tại sao? Sao anh biết cô ấy sẽ chấp nhận?"

Người trên giường thấp giọng lầm bầm: "Thâm ca... Khó chịu."

Mặt mày Trịnh Thâm cũng cong cong: "Ngoan ngoan, bảo bố ngoan, không sao đâu, anh đây, không có gì phải sợ nữa."

Hôn trán cô một cái, rồi sau đó bỏ tay vào trong chăn, nhẹ nhàng giúp cô xoa bụng.

Một lúc lâu, chân mày Miêu Miêu mới thả lỏng, chìm vào giấc ngủ say.

Đoàn Trạch đi ra ngoài, khép cửa lại, liếc nhìn hai người bên trong, ngay cả ngủ, cũng khiến cậu cảm thấy không thể chen vào.

Ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt.

...

Lúc Miêu Miêu tỉnh lại đã là buổi tối, vừa mở mắt thì thấy vẻ mặt kích động của Trịnh Thâm.

"Miêu Miêu, uống nước nào."

Thuận theo há miệng, rồi sau đó nhấp hai hớp.

"Đói bụng không? Ăn chút cháo nha." Lúc này mới chú ý nồi cháo nóng ở một bên.

"Anh, mua?" Giọng nói hơi khàn.

Ánh mắt Trịnh Thâm càng dịu dàng: "Đồng nghiệp anh đưa đến."

Rồi sau đó múc một chén, đút từng muỗng cho cô.

Đợi cô ăn xong, lúc khuôn mặt tái nhợt tựa vào giường bệnh, Trịnh Thâm nhìn không được, vén sợi tóc trước trán cô, nhẹ nhàng hôn.

Miêu Miêu không tránh, ngược lại về mặt hơi hồng.

Gương mặt trắng nõn xuất hiện màu đóa hoa đào, trông rất đẹp mắt.

Trái tim Trịnh Thâm run rẩy, cầm tay cô, mười ngón tay đan xen.

...

Con bệnh này khiến không khí giữa Trịnh Thâm và Miêu Miêu không còn như trước, thêm vài phần ngượng ngùng khi ở cùng nhau.

Sắp đến thi tốt nghiệp trung học, hai người cũng không nói toạc ra. Ngày thứ ba Miêu Miêu mới trở về trường học, ánh mắt cả lớp nhìn cô có chút vi diệu.

Đoàn Trạch đã cổng Miêu Miêu ngay trước mặt mọi người, trong lúc nhất thời đã truyền khắp cả năm khối, Đoàn Trạch là ai? Không xem ai ra gì mà khen ngợi cậu, tìm cậu thổ lộ, người này còn thâm hơn người kia.

Có người nói Đoàn Trạch đột nhiên phát lòng từ bi mà thôi, dù sao đáng về của Miêu Miêu thế kia cơ mà.

Nhưng cũng có người... không nghĩ như vậy.

Sau buổi cơm trưa, phòng học ít người, Lư Tuyết đi đến: "Miêu Miêu, trong người thế nào rồi?"

Vị này, rõ ràng cao hơn không chỉ một bậc so với những người khác.

Đáng tiếc, khốn, cô gặp phải Miêu Miêu.

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn lớp trưởng quan tâm." Ánh mắt rất cảm động.

Lư Tuyết hơi dừng một lát, khóe hơi nâng lên: "Vậy thi tốt, sao Đoàn Trạch không đến vậy?"

"Tớ không biết."

"Không phải cậu ấy đưa cậu đến bệnh viện sao?"

"Cậu ấy đưa tớ đến bệnh viện?!" Âm lượng hơi cao một chút xú.

Lư Tuyết: "... Khờ thật hay giả ngu vậy?"

"Đúng vậy, chúng tớ cũng sợ hết hồn, nhiều đàn em còn nhờ tớ hỏi thăm cậu."

"Hỏi thăm tớ làm gì?!"

Lư Tuyết lại dừng một chút, cô cảm thấy, cô cần phải nói huych toẹt ra luôn.

"Cậu và Đoàn Trạch có quan hệ thế nào?"

Miêu Miêu chớp đôi mắt: "Bạn học nhì!"

"Bạn học sẽ cổng cậu đến bệnh viện?!" Âm lượng cao quăng tám, vài bạn học rồi rít quay đầu lại.

"Những quan hệ khác... A..."

Ánh mắt Lư Tuyết tròn to, chăm chú nhìn đôi môi khẽ đóng khẽ mở của cô.

"Là... Bạn ngồi cùng bàn chẳng?"

Lư Tuyết nuốt nửa tấc thở, khẽ cắn răng: "Các cậu đang hẹn hò phải không? Cậu nói cho tớ biết đi, tớ sẽ không nói ai đâu."

"Lớp trưởng! Yêu sớm là trái với quy định!" Con mắt Miêu Miêu tròn tròn, về mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lư Tuyết: "..."

Sừng sốt khoảng một phút, Lư Tuyết nói: "Rồi rồi rồi, không yêu sớm là tốt rồi, tốt nhất cậu nên tập trung vào học hành, chăm chỉ học tập."

Miêu Miêu dùng sức gật đầu: "Ừ đúng! Cảm ơn lớp trưởng quan tâm, lớp trưởng tốt quá!"

Lưu Tuyết: "..."

Rồi sau đó cúi đầu nghiêm túc học bài, Lưu Tuyết chóng mặt rồi đi.

Đầu Miêu Miêu khẽ ngẩng, trong mắt thoáng qua sự lạnh lùng.

Sau ba vòng thi cuối cùng Miêu Miêu đã thành công vượt lên Từ Úc An, đỗ trạng nguyên, thật sự trở thành người đứng nhất khối.

Ở trong lớp Ưông Thư Ngọc khen đến mấy ngày, lớp 22 lại có thể có một người thi được hạng nhất khối!

Hơn nữa còn là ba vòng!

Gần đây Miêu Miêu quả thật tương đối mãn nguyện, giáo viên các khoa quan tâm đến cô, Đoàn Trạch cũng không còn lên lớp, mình có thể yên lặng học tập.

Ở cùng với Trịnh Thâm... Cũng rất hài hòa.

...

"Thâm ca! Tối nay cần anh mà!"

Một bảo vệ bắt được vạt áo Trịnh Thâm, gào khóc gọi, vào lúc này trong quán nhiều người, nếu không có ánh mắt tốt, rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Trịnh Thâm soi gương sửa lại tóc một chút, nhếch miệng cười: "Tôi phải về đón vợ tôi mà!"

Đi hai bước, thấy sắc mặt bọn họ rất khó nhìn, vỗ vai một thằng anh em: "Nhớ kỹ, nhìn thấy những đám kia tụ tập, thì phải lập tức qua đó xem, làm sao đó, đừng cho nó vào."

Bước nhanh đi, chạy thẳng ra cửa sau.

Đã là mùa hè, buổi tối cũng không còn lạnh lắm, Miêu Miêu đi ra, Trịnh Thâm mặc áo ba lỗ, đứng ở bồn hoa.

Vừa thấy cô thì ánh mắt sáng lên, nhảy xuống.

"Miêu Miêu!"

Về mặt Miêu Miêu chứa ý cười, cô gầy nhiều quá, chỉ có thể nói mập, không còn... là kiểu mập cao soái đó nữa.

"Anh."

Trịnh Thâm dắt tay cô một cách tự nhiên, bàn tay quá lớn, nhẹ nhàng nắm cả cái túi trong lòng bàn tay.

"Anh..." Miêu Miêu lại gọi một tiếng.

"Hả?" Nghi ngờ nghiêng đầu.

Đối phương nhe răng cười: "Không có gì, em vui thôi à."

Trong lòng Trịnh Thâm, như có cảnh xuân tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xin Cơm

"Miêu Miêu."

"Hả?"

"Không có gì, vui thôi à."

Nói chuyện giống nhau, nhìn nhau cười một tiếng.

Tay Trịnh Thâm ấm quá, nhiệt độ nóng bỏng, sưởi ấm trái tim Miêu Miêu.

"Buổi tối muốn ăn gì?"

"Ủm... Ăn cánh gà nha!"

"Không được! Sắp thi rồi, chú ý dinh dưỡng."

"Ủm ưm ưm, muốn ăn mà."

"Được..."

Ai, Thâm ca không có nguyên tắc rồi.

...

Tháng năm là kỳ thi tháng cuối cùng, cũng là lần thi tập trung cuối cùng của học sinh trung học đệ nhị, lần sau, sẽ là thi tốt nghiệp trung học.

Đoàn Trạch trở về trường học, tính cách trầm tĩnh không ít, cả người chín chắn hơn, kiểu tóc anh tuấn thanh xuân trước kia đổi thành kiểu nghiêm túc rồi.

Ngược lại Miêu Miêu cảm thấy như vậy trông rất đẹp.

Họp phụ huynh lần trước, hiệu trưởng nói hạn chế để học sinh chịu áp lực, còn phải bồi bổ dinh dưỡng nhiều hơn.

Trong lớp đa số mọi người đều mang theo bình giữ ấm, nhiều loại canh hầm cách thủy.

Cô không mang theo, Trịnh Thâm nói vào buổi trưa thế nào cũng sẽ lạnh đi không ít, mỗi buổi trưa anh đều đến đưa cho cô.

Buổi trưa ở cổng trường tập họp một đồng phụ huynh học sinh, đưa đủ loại đồ.

Một chàng trai lực lưỡng như Trịnh Thâm, kẹp trong một đám người phương nam, rất nổi bật.

Kỳ thi tháng lần này Miêu Miêu ngồi ở vị trí thứ nhất, Từ Úc An thứ hai.

Môn đầu tiên là ngữ văn.

Từ Úc An không vội vàng đặt bút, ngược lại nhìn 'cô bé mập' phía trước, hình thể so với lúc vừa gặp mặt, đã nhỏ hơn không chỉ một vòng.

Tháng năm cũng không quá lạnh, cô mặc đồng phục học sinh đơn giản, quá nóng nên đã cởi áo khoác ra, chỉ còn áo phông màu trắng bên trong.

Chất lượng của đồng phục học sinh Nhị Trung cũng tạm được, nhưng áo phông này không dày, ngược lại, sau lưng cô, loáng thoáng có thể nhìn thấy vết áo lót.

Từ Úc An chuyển đầu ra ngoài cửa sổ, cậu chưa từng cẩn thận quan sát nữ sinh, nữ sinh mặc áo phông màu trắng không ít, cũng chỉ có cô gái này, khiến ánh mắt cậu không dời đi được.

Là vì thành tích của cô vượt hơn mình sao?

Từ Úc An nghĩ thế nào thì Miêu Miêu không biết, lần này đề viết môn ngữ văn thật ra khiến Miêu Miêu hơi sững sốt.

Tốt nghiệp trung học sẽ thi văn nghị luận, vì thế cho đến nay bọn họ đều chỉ luyện tập viết văn nghị luận, đề văn lần này, hoàn toàn khác hẳn.

Điều quan trọng nhất trong cuộc đời là...

Điều quan trọng nhất là gì?

Đầu óc cô thoáng qua Miêu Tranh, thoáng qua mẹ cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt của Trịnh Thâm.

Miêu Miêu viết xuống: Trong cuộc đời điều quan trọng nhất là một người.

...

"Anh."

"Miêu Miêu." Ánh mắt Trịnh Thâm sáng lên, xách theo bình giữ ấm bước lên, đưa cho cô.

Miêu Miêu nhếch môi cười, trong mắt tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trịnh Thâm sững sờ đứng nguyên tại chỗ, từ sau khi Miêu Tranh qua đời, đây là lần đầu tiên Miêu Miêu cười vui vẻ như vậy.

Hai hàng hàm răng trắng tinh thẳng tắp lộ ra, híp mắt lại.

"Miêu Miêu..." Trịnh Thâm ngây dại.

"Anh."

"Hả?"

"Em thích anh."

Xoay người muốn chạy, Trịnh Thâm kéo cô, ‘chục’ một cái.

Miêu Miêu cười chạy đi, Miêu Tranh đã đi rồi, nhà họ Thang cũng kệ, bây giờ cô đã có Trịnh Thâm rồi.

Ở cách đó không xa Đoàn Trạch nhìn thấy, không ai trong bọn họ chú ý đến cậu, trong mắt chỉ chứa được đối phương thôi.

...

Gần đây lão Lâm tìm được một con đường xin com rất tốt, trước cổng trường học.

Có quá nhiều phụ huynh đưa com, bọn nhóc cần thi tuyển sinh đại học, chắc chắn sẽ cho, vì xem như tích đức.

Nhưng từ lần trước ở cổng Nhị Trung gặp được một người đàn ông hung thần ác sát, sau đó ông ta đã không dám đến nữa.

Người đàn ông kia mỗi ngày đều đến đây!

Lần trước ông ta không có mặt, chạy đến nói với người đàn ông đó: "Thưa anh xin thương xót, con gái nhất định sẽ thi đậu đại học, cầu gì được nấy."

Lúc ấy đã bị anh nhắc lên, nói: "Cút!"

Lão Lâm chạy tè ra quần, lại chuyển mục tiêu đến Nhất Trung, đáng tiếc, hôm qua một nhóm người đã đến Nhất Trung.

Ông ta chỉ muốn xin com, không có trẻ con, để thu vào, người ngoại địa, cái gì cũng không có.

Trên đùi lại bị thương, chưa đến 50 tuổi, nhưng thoát nhìn còn già hơn 60, cho nên mới đi vào con đường xin ăn.

Nhưng nhóm người ăn xin ở cổng Nhất Trung này, là đồ giả.

Giả danh lừa bịp, trông vô cùng thảm, trên thực tế đều là giả.

Người như ông ta, không dám đi chọc bọn họ.

Cho nên lại chuyển về Nhị Trung.

Xui xẻo, lại nhìn thấy người đàn ông kia rồi! Lão Lâm xoay người rồi đi.

"Đứng lại!"

Tay bụng chén run lên, vẻ mặt nhẫn nhúm, cầm chén vươn ra, hi vọng xui xẻo qua mau.

Nào ngờ, người đàn ông kia bỏ một tờ màu hồng vào.

Lão Lâm tròn to hai mắt, sống lưng cong đã thẳng lên không ít.

Tâm trạng Trịnh Thâm đang tốt, Miêu Miêu nói câu thích kia, bây giờ anh chỉ muốn liều mạng nhảy cẫng lên tại chỗ, một ngọn lửa thiêu đốt ở trong người, cực kỳ hưng phấn.

"Ông già, ông lại đến à?"

Trong mắt lão Lâm chỉ có tờ màu hồng này, ông ta đã xin mấy ngày nay rồi.

"Nhóm người ở cổng Nhất Trung."

"Là lừa đảo?"

"Ừ." Lão Lâm vừa gạt đầu, vừa giấu 100 đồng vào áo, cài ghim đặc biệt kín.

"Dẫn tôi đi."

"Anh làm gì?!" Lão Lâm bị dọa sợ đến mức chân run lên.

"Nói nhảm làm gì, đi."

Trịnh Thâm trừng, lão Lâm lập tức héo queo, dẫn theo anh, một đường nhỏ giọng tụng: "Bọn họ nhiều người, anh nên cẩn thận một chút, tôi, dẫn anh đến thôi hà, tôi sẽ không kéo chân sau của anh đâu."

Thấy đối phương không lên tiếng, lão Lâm càng sợ, ông ta đã chọc phải Diêm Vương gì rồi!

"Ai, anh đừng qua đó, bọn họ sẽ phát hiện, tính cảnh giác rất mạnh, anh ngồi ở đây, chỗ khuất này."

Trịnh Thâm híp mắt nhìn ông ta một cái, hai người ẩn núp ở đó, đám người vô cùng thăm kìa đang nhờ giúp đỡ, không ít người bỏ tiền cho họ.

"Người trong trường học gào thét nhiều lần, nhưng đám người đó không đi, có lẽ vẫn chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của nhà trường, nhưng mà ngược lại chỉ vào buổi trưa, không dám làm ảnh hưởng đến học sinh." Ông ta nghiêm túc phân tích.

Mắt Trịnh Thâm nhú lại: "Ông nói vậy, không phải đám người này là người tốt sao?"

"Phi! Tốt con khi, buổi tối sẽ đi cật hương hát lạt [1], không dám ảnh hưởng đến học sinh, vì sợ phụ huynh vây đánh, bọn họ còn trông cậy vào tiền của những người này!"

[1] cật hương hát lạt: ăn uống no say, sung sướng

Cảm thán nhỏ dần: "Chắc, ở đây làm mấy ngày, gần nửa năm không lo ăn uống, sau đó dòi trận địa, làm đến phong sinh thủy khởi."

"Làm sao ông biết bọn họ là giả?"

Ông ta sờ mép chén: "Anh xem người kia, khoe mắt hướng xuống phía dưới, trông nét mặt có vẻ khổ cực. Nhìn kỹ hông giả, to vô cùng. Vì ăn no uống đủ không chịu vận động."

"Nếu thật sự có đứa con bị bệnh nặng, thì khó có thể mỡ màng như vậy, người phụ nữ bó tay bó chân kia, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông, người đó chính là lão đại."

"Mỗi ngày người đó đều quyên tiền cho hai người này, là đồng bọn của nhau cả, lợi dụng lòng trắc ẩn của người ta, còn xách theo bình giữ ấm cho con, ngày nào cũng nói mấy chuyện như vậy để làm người ta dao động, không sợ bị ngã à."

"Nói gì mà tích đức cho con, chưa thấy con gì đó của gã ra lấy com lán nào cả đây."

"Quan trọng nhất chính là, tôi đã thấy người phụ nữ đó trong một nhà hàng lẩu, ăn mặc đẹp đẽ, đâu có nét mặt khổ cực như bây giờ."

Trịnh Thâm nhìn người phụ nữ có vẻ mặt tuyệt vọng kia, rồi lại nhìn lão đầu bên cạnh, lấy điện thoại di động ra.

"Anh làm gì thế? Muốn đánh nhau thật hả?" Về mặt nhất gan sợ phiền phức.

"Báo cảnh sát."

"Gi?"

"Quốc gia không dạy ông, có chuyện thì phải tìm cảnh sát sao?"

Lão Lâm: "..."

Đưa người vào, ghi chép xong, Diệp Gia Thịnh khép hồ sơ lại, rất có thâm ý: "Cảm ơn đồng chí Trịnh Thâm"

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Không có gì không có gì, vì nhân dân phục vụ thôi mà."

Lão Lâm đi theo Trịnh Thâm ra, về mặt kinh nghi: "Cái này giải quyết xong rồi?"

"Thế nào? Ông muốn vào làm bạn với đám đó à?"

Lão Lâm điên cuồng lắc đầu, cười khan: "Người anh em.. Vậy tôi..."

"Ông ở đâu?"

"Làm gì?!" Trợn tròn mắt, sống lưng rắc một cái.

Trịnh Thâm đốt điếu thuốc, nói: "Không có gì, giới thiệu công việc cho ông thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lâm Phóng

"Gi?" Lão Lâm đàn mặt, neho mắt nguy hiểm, lắc lắc hai tay.

"Tôi là lương dân, không vi phạm pháp luật, không..."

"Mỗi tháng một vạn, muốn đi không?"

"Đi!" Làm việc gì cũng không hỏi.

Trịnh Thâm: "..."

Dẫn ông đến nightclub, chạy thẳng đến phòng làm việc của Nguru Đồ: "Lão Nguru, mang đến cho ông một nhân tài đây!"

Vừa nhìn lão đầu ăn mặc rách rưới, cuộn cong sống lưng, Nguru Đồ chau mày.

"Ông ta có thể làm cái gì?"

"Bảo vệ."

"Gi?!"

Nhìn lão đầu kia nở nụ cười nịnh hót, Nguru Đồ nhúc nhúc đầu, thật sự không biết nói gì.

Người này làm bảo vệ? Một người phụ nữ cũng có thể thu thập ông ta.

Nề mặt Trịnh Thâm, để người này lại.

Quay lại bên này, Miêu Miêu xách theo bữa trưa Trịnh Thâm đưa đi đến phòng ăn, tìm chỗ ngồi xuống, mở ra.

Tầng thứ nhất là cơm, tầng thứ hai là thịt xào, phía dưới cùng là canh móng heo.

Thanh đạm, dinh dưỡng.

Miêu Miêu hé môi cười, cầm chiếc đũa lên, nghiêm túc ăn.

Bên cạnh có một người ngồi xuống, lấy ra một cái hộp cực lớn, bày khay ra.

Lỗ mũi khẽ giật, nhìn về phía bên cạnh.

Từ Úc An?

Đối phương gật đầu với cô một cái, lấy đôi đũa ra, ăn từng miếng.

Có vẻ như ăn rất ngon?

Trong miệng nhấp một hộp canh, tài nấu nướng của Trịnh Thâm khá bình thường, nhưng vì anh làm, nên Miêu Miêu rất thích.

Mùi thơm bên cạnh chậm rãi truyền đến, chớp mũi hít một hơi, quấy nhiễu làm trong bụng Miêu Miêu gào thét.

"Ăn không?"

Đối phương đưa khay qua, vẻ mặt không có biểu hiện gì.

Miêu Miêu đang chuẩn bị lắc đầu thì dừng lại, vừa đưa chiếc đĩa ra, vừa nói: "Vây cảm ơn."

Không biết đây là trứng cuộn với gì, mùi thơm vô cùng, Miêu Miêu dự định ăn một cái, nhưng lại gấp thêm cái thứ hai, cô vờn người lần đầu tiên, rồi cao hơn, ăn ngon thật, muốn ăn thêm một chút, trong lòng thương nhớ quá chừng.

"Tay nghề của mẹ cậu tốt thật."

Từ Úc An hơi cúi đầu, không thấy rõ thần sắc trong mắt, chậm rãi nói: "Tôi không có mẹ."

"À, thật xin lỗi thật xin lỗi."

"Không có gì, tự tôi làm."

"Tay nghề cậu thật tốt."

"Cảm ơn."

Cười khan hai tiếng, Miêu Miêu cũng không còn ăn của cậu nữa, dọn dẹp xong rồi đứng lên: "Tôi đi trước."

Rồi sau đó nhanh chóng chạy đi, Từ Úc An nhìn bóng lưng cô, nức ních cực kỳ giống con thỏ nhỏ cậu thích mấy năm trước khi còn bé. Cửa nhà hàng xóm, thích nó rất nhiều năm, cho đến khi đối phương mang đi cũng không dám xin.

Đẩy những món khác ra, kéo hộp trứng cuộn này qua, từng cái một ăn hết tất cả.

...

Buổi tối, Miêu Miêu đi ra cổng trường, đã nhìn thấy Trịnh Thâm đứng ở bồn hoa, vừa thấy cô thì lập tức nhảy xuống, tươi cười.

"Miêu Miêu."

"Anh."

Trịnh Thâm không qua đó, chỉ giang rộng hai cánh tay với cô, Miêu Miêu sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Một giây, hai giây...

Trịnh Thâm nóng nảy, không nên đắc ý mà quên mình, thả tay xuống, muốn đi đến.

Miêu Miêu lại đột nhiên chạy đến, ôm lấy hông anh, mặt dính vào tim, cảm nhận được tiếng tim đập 'bang bang' của Trịnh Thâm.

"Anh..."Gọi thêm một lần.

Trịnh Thâm ôm cô, nhếch miệng cười to, điên cuồng chạy, trong miệng phát ra tiếng tương tự như dã thú trong núi, vui mừng không cần nói cũng biết.

"Anh! Anh thả em xuống!"

"Không thả không thả, cả đời cũng không!"

...

Lâm lão đầu, không đúng, phải gọi là Lâm Phóng. Kể từ khi được Trịnh Thâm mang đến đây, dường như trong nháy mắt đã bước vào Thiên đường. Có ăn có uống, còn có tiền cầm.

Ở đây mọi người không có tình cảm gì với ông ta, vì Trịnh Thâm, nên không làm khó ông.

Tối nay Trịnh Thâm nói phải đi trước, ông ta ở đây quan sát.

"Này, Tiểu Lý, Trịnh Thâm đi đâu rồi?"

Tiểu Lý vốn không đề ý đến ông, không hứng thú, đáp lời.

"Đón vợ."

"Gi? Trịnh Thâm có vợ?!"

"Còn chưa kết hôn, học sinh giỏi lớp mười hai."

Lâm Phóng bừng tỉnh đại ngộ, chắc, không trách được lần trước suýt nữa bị đánh, vợ người ta, nhưng ông lại nói là con gái.

"Trịnh Thâm này, đối xử với vợ thật quá tốt."

Tiểu Lý bĩu môi: "Nói là thành tích rất giỏi, lần trước Thâm ca nói đứng nhất Nhị Trung, sau này là người trí thức, ai biết có bền hay không."

Phía sau có ý gì, đã hiểu.

Lâm Phóng nhướng mày: "Không thể nào, người phụ nữ Trịnh Thâm đề ý, nhân phẩm chắc chắn không thể chê."

"Người này dịu dàng, Thâm ca trông chừng cả ngày, chỉ có thể nhìn, lại không thể ăn. Không biết bao nhiêu đàn bà ở chỗ chúng ta, nhưng nhớ Thâm ca, nhưng anh ấy chẳng thèm ngó một cái, chỉ trông chừng một người chưa biết có thành vợ hay không."

"Đề dành tiền, nói gì mà sau này vợ lên đại học sẽ dùng, mua cho vợ những thứ quần áo vô cùng đắt tiền, mình thì chỉ có hai bộ, tất cả đều là hàng vỉa hè."

"Ông nói xem, để làm gì chứ?"

Tiểu Lý nói xong còn hơi tức giận, cậu chưa từng gặp vợ Trịnh Thâm, nhưng Thâm ca là một người rất tốt, lại lợi hại, chỉ cần vẫy tay, thì sẽ tụ lại một bó lớn.

Lâm Phóng cười xùy: "Cậu là trẻ con hồi sữa thì biết cái gì? Tình cảm với vợ con như đầu giường đặt gần lò sưởi, trong lòng có yêu, làm gì cũng đáng giá."

"Cái gì mà trẻ con hồi sữa? Thâm ca còn nhỏ hơn tôi đây, mới hai mươi."

"Trịnh Thâm còn trẻ như vậy?" Lâm Phóng giật mình, ông còn nghĩ Trịnh Thâm hơn 20, kết quả người ta mới đầu hai mươi.

"Vì Thâm ca quá có khí thế, làm người ta xem nhẹ độ tuổi, ông nhìn kỹ đi, đáng đáp còn rất non nớt."

Lâm Phóng lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Không dám không dám, tôi nào dám quan sát cậu ấy, đừng đánh tôi là may rồi."

Ánh mắt đảo xuống phía dưới, đột nhiên, kéo Tiểu Lý xuống.

"Ông làm gì thế?"

"Cậu xem người đó kia." Về mặt Lâm Phóng nghiêm túc, thẳng tắp nhìn chăm chăm một người.

"Thế nào?"

"Người này có vấn đề, gọi ông chủ Nguu."

...

Quả nhiên, người đó làm giao dịch phạm pháp ở đây, không phải là dân bản xứ, còn đồ bán địa ở đây hẳn biết, không được đến nightclub này.

Người này ngoại địa, thấy ở đây náo nhiệt, nên tiến vào, nào ngờ bị người ta nhìn ra lập tức.

"Lão Lâm! Không nhìn ra, ông còn có ngón này?"

Lâm Phóng nói: "Tôi không có ưu điểm gì, chỉ biết nhìn người!"

"Ông nhìn ra được người đó?"

"Người đó vào cửa, quan sát mọi nơi, ngồi xuống một góc nhỏ, vị trí chỗ kia đắc địa, dễ dàng không khiến người ta chú ý, ánh mắt phiêu lãng, vừa nhìn đã biết có vấn đề."

Tiểu Lý vò đầu: "Ánh mắt phiêu lãng cũng có thể muốn kiếm người đẹp mà?"

"Cậu sẽ thẳng thừng nhìn đến cả đàn ông cũng không bỏ qua?"

Nguu Đồ ngoắc tay: "Lão Lâm ông đến đây."

Lâm Phóng chạy qua, mặt lấy lòng, đây chính là đại kim chủ đây!

"Sau này ở đây làm việc thật tốt nhé."

Nguu Đồ nói xong, vỗ vai ông ta, lúc Lâm Phóng đang nghĩ ông ấy muốn khen mình, thì chỉ nghe đối phương sờ đầu trợc, nói: "Ánh mắt Thâm tử thật mẹ nó tốt quá!"

Lâm Phóng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bánh Ngọt

Lâm Phóng nghĩ cũng phải, không có Trịnh Thâm cất nhắc, sợ là ông ta vẫn còn đang xin ăn, một lão già nát như vậy, mấy ai sẽ tiếp nhận.

"Trịnh Thâm là người tốt." Không có Trịnh Thâm sẽ không có ông ta.

Ý cười tràn khắp gương mặt Ngưu Đồ, híp mắt lại.

"Làm rất tốt, làm rất tốt."

...

Kể từ khi có Lâm Phóng, thời gian của Trịnh Thâm đã trống không ít, còn hơn mười ngày nữa thì Miêu Miêu sẽ thi tốt nghiệp trung học, gần đây học tập kham khổ, anh vẫn ở nhà suốt để nghiên cứu làm món mới.

"Ba cân sườn."

"Đúng vậy!"

"Mới mẻ một chút."

"Tuyệt đối mới mẻ!" Lão đầu bấm sườn lợn cho anh, híp mắt lại.

"Người anh em..."

"Hà?"

"Chưa có đối tượng hả? Anh tôi có đưa con gái, muốn làm quen với cậu một chút."

Dứt lời, một cô gái hơn hai mươi tuổi bước đến, tính tình cũng phóng khoáng.

"Anh đẹp trai, kết bạn nào."

Trịnh Thâm hơi híp mắt lại, nhìn cô ta, nói: "Tôi chưa có đối tượng."

Cô gái kia cười càng vui vẻ hơn.

"Nhưng tôi có vợ rồi, cô đứng sang bên cạnh đi, đừng cản đường tôi, trở về trẻ thế này, vợ tôi sẽ đánh tôi."

Cô gái kia tròn tròn mắt, cô ta thấy anh khôi ngô cao lớn, mua đồ cũng hào phóng, dáng dấp cũng rất tốt, mới thầm nghĩ muốn làm quen một chút.

Nào biết người ta đã kết hôn, còn bị vợ quản nghiêm, người vợ đó phải có bao nhiêu năng lực, mới có thể đánh một chàng trai cường tráng như vậy?

Đánh giá lực chiến đấu của mình, rồi yên lặng lui qua một bên.

Trịnh Thâm đi qua, trong miệng cười xùy một tiếng.

Miêu Miêu của anh là cô gái dịu dàng nhất trên đời này, sao anh có thể để những thứ người không liên quan đó đến làm tổn thương Miêu Miêu của anh.

Trong lòng chỉ có thể chứa một người, vì vậy không thể chấp nhận người khác.

...

Miêu Miêu bật nhảy, Trịnh Thâm giang hai tay, kéo cô vào lòng.

"Nhảy gì thế? Vui vẻ vậy sao?"

Người trong lòng dùng sức lắc đầu, ngẩng đầu, con mắt lóe sáng như sao: "Giảm cân!"

Trịnh Thâm "..."

Đau lòng sờ eo cô, trong nháy mắt cứng đờ, nhìn trân trợn: "Em em em... Sao em lại gầy nhiều như vậy?!"

Mỗi ngày anh đều nhìn, một chút xíu biến hóa nên không thấy rõ ràng, bây giờ đột nhiên sờ thử, mới cảm nhận được cô gầy bao nhiêu.

Miêu Miêu nháy mắt, nói: "Cũng tạm, bác sĩ Tô nói có lẽ mùa hè này có thể trở về thể trọng bình thường."

Trịnh Thâm thở mạnh, vẻ mặt dữ tợn: "Không cần... Gầy... Vội vàng như vậy... Mà, thân thể không chịu nổi."

"Không có chuyện gì đâu, bác sĩ Tô còn nói vì em ăn quá tốt, giảm hơi chậm rồi đấy."

"Không... Chậm..." Tô Hường Nam cả nhà cậu!

Thật vất vả mới điều chỉnh tốt về mặt dữ tợn, Trịnh Thâm cười khê: "Ăn cơm thật ngon vào, anh nấu cháo gà cho em, xong rồi uống."

Điên cuồng lắc đầu: "Không! Em không đói."

Xoa tóc cô, trong lòng đang gầm thét, nhưng lại nói: "Sắp thi tốt nghiệp trung học, phải ăn thật ngon."

Lại cân, 141 cân (70.5 kg)...

141 rồi...

Rồi...

Hai người hai tâm trạng, trở về phòng.

Một ngày trước khi thi tốt nghiệp trung học, Nhị Trung cho nghỉ, lúc này ôn lại bài, đã không còn gì ôn nữa, buổi tối còn có buổi tự học tối, thầy cô sẽ nói một số việc cần chú ý.

Hôm nay Trịnh Thâm đợi cô ngủ đủ rồi mới nấu cơm, sau đó cười nói: "Hôm nay Thành Nam mới khai trương tiệm bánh ngọt, anh dẫn em đi xem."

"Được ạ!" Ánh mắt sáng lên, vui vẻ đồng ý.

Đợi Trịnh Thâm rửa chén xong, Miêu Miêu thay quần áo, hai người đi ra ngoài.

Bánh ngọt Thành Nam quá náo nhiệt, nam nam nữ nữ, đầy ắp người.

Trịnh Thâm dắt tay cô, từ từ chen vào bên trong, xung quanh tiếng người nói ồn ào, giao nhau tay nắm thật chặt. Ở trên quảng trường, bày ra, vây đầy cả quảng trường, gian hàng bánh ngọt bên ngoài, mọi người ở bên trong, mỗi một gian hàng đều vây chặt người.

Người ở gần gian hàng thỉnh thoảng phát ra một tiếng thét kinh hãi, để cho những người không nhìn thấy, ngửa tim nhột phội.

Miêu Miêu liếc nhìn, không thấy.

Nhón chân lên, không thấy.

Nhảy dựng lên, vẫn không thấy.

Đột nhiên bên cạnh có một sức mạnh ôm cô lên, giống như ôm một đứa bé.

Miêu Miêu tròn to hai mắt: "Anh! Thả em xuống!"

"Mau nhìn đi, muốn ăn gì, anh dẫn em đi mua, nhưng ngày mai có cuộc thi, em chỉ có thể ăn một loại."

Chân Miêu Miêu khẽ giật, nói: "Không nhìn nữa, gian hàng thấp lắm không nhìn thấy, anh mau thả em xuống."

Thật ra thì có thể miễn cưỡng nhìn thấy, nhưng vì cô ngượng ngùng nên mới nói như vậy.

Hiển nhiên Trịnh Thâm không thể bắt được điểm mấu chốt.

"Không thấy?"

Ngồi xổm xuống, nhếch miệng cười: "Miêu Miêu, leo lên cổ anh!"

Ánh mắt Miêu Miêu trừng tròn hơn, không trách được thành tích Trịnh Thâm không tốt, hoàn toàn không biết nắm được điểm quan trọng mà!

"Anh, không muốn không muốn! Xấu hổ lắm!"

Trịnh Thâm trừng mắt: "Xấu hổ gì chứ, hơn nữa không ai biết chúng ta, mau lên đi! Nếu đã đến, thì phải xem một chút!"

Suy nghĩ một chút còn nói: "Ai dám nói gì, anh đánh chết gã!"

"Không..."

"Nhanh lên nhanh lên, em không muốn xem bọn họ làm thế nào sao? Không chọn một cái hả?"

Anh nhú mày, nói vô cùng hấp dẫn.

Miêu Miêu có chút do dự: "VẬY... Thử một chút thôi?"

...

"Đến đây làm gì hả? Đông người như vậy." Đông Hôi xoa lỗ tai, bạn gái anh ta ở bên cạnh nhảy lên nhảy xuống, chẳng nhìn thấy gì cả.

"Anh thì biết gì, em muốn xem mà, đều tại anh!"

"Em trách anh hả?"

"Không phải do em mè nheo, chúng ta đã có thể nhìn thấy từ sớm rồi, được ăn luôn đấy!"

"Anh này, muốn ăn chứ gì..."

Lời còn chưa dứt, bạn gái anh ta đã kéo anh ta một cái: "Sao thế?"

Cô gái chỉ trỏ, Đông Hôi nhìn qua.

"Móa!"

Chỉ thấy một người đàn ông khôi ngô cao lớn, trên cổ có một cô gái nhỏ mập, vóc người chàng trai đẹp mắt, cô gái mập nhỏ cũng trông rất dễ nhìn.

"Nhường một chút, nhường một chút." Cứ như vậy mang theo cô gái nhỏ mập trên cổ hòa vào đám người.

Cô gái mập này bao quát mọi núi nhỏ, trông mắt loạn chuyển, nhìn đông một chút ngó tây một xiu.

Anh ta còn chưa hết kinh ngạc, bạn gái bên cạnh đã ‘ô oa’ khóc lên rồi.

"Chương Đông Hôi! Em muốn chia tay với anh!"

"???"

"Nhìn bạn trai của người khác kìa, em cảm thấy anh đối xử với em không tốt!"

"Lỡ đâu người đó là con gái của anh ta?"

Bạn gái anh ta càng dùng sức giậm chân: "Anh còn nói xạo! Chúng ta chia tay!"

Nói xong chạy đi, Chương Đông Hôi trừng mắt với hai người kia, nào ngờ người đàn ông đó như có mắt sau lưng.

Hung hăng quay đầu trừng lại.

Chương Đông Hôi héo queo, xoay người chạy đi: "Na Na! Anh sai rồi, chờ anh một chút đi mà!"

...

"Woa woaa woaa."

"Sao vậy?" Nhìn về phía bạn cùng phòng bên cạnh.

Đối phương chỉ bên kia, nói: "Thật muốn yêu đương quá mà."

Cô nhìn qua, cả kinh, rồi sau đó lòng tràn đầy hâm mộ, tớ... cũng muốn yêu.

Trịnh Thâm và Miêu Miêu cũng không biết, vì bọn họ, để bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân, bao nhiêu tình lữ chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Canh Một

Vốn rất ngượng ngùng, chờ ngồi lên thấy được phía xa, lại buông lỏng không ít.

Trịnh Thâm nói chuyện với cô, người trẻ tuổi nào không điên cuồng đây?

Tâm tính cô ‘đoan chính’, nào có tâm tư đùa giỡn: "Anh, qua bên kia qua bên kia một chút!"

"Được rồi!" Trịnh Thâm giơ tay lên kéo chân cô, tránh để cô không té xuống, mặt cười hì hì, ngược lại còn vui hơn người ngồi trên cổ anh.

"Anh! Em muốn ăn cái đó! Cái đó đó!" Miêu Miêu vô cùng hưng phấn.

"Mua!" Trịnh Thâm kêu lên, chỉ vào cái cô chỉ.

"Nhường một chút, nhường một chút."

Đó là một cái bánh hình chú heo, một cái hộp nhỏ, phía dưới được phủ bơ, phía trên là một chú heo con tinh xảo.

Trịnh Thâm liếc nhìn thì vui lên, đây không phải là Miêu Miêu của anh sao.

Thợ làm bánh kính ngạc nhìn bọn họ, rồi sau đó dựng thẳng ngón cái với Miêu Miêu, lấy cho cô một cái lớn.

Miêu Miêu cười híp mắt: "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo." Thợ làm bánh đáp lại bằng một nụ cười, bánh ngon là có thể khiến người ăn cảm thấy hạnh phúc, mới vừa rồi nhìn đôi tình nhân hạnh phúc này đã cho bà linh cảm như thế.

Đưa cho cô: "Chúc cô cả đời hạnh phúc."

Lúc này ngay cả Trịnh Thâm cũng cười, trong lòng gật đầu, người này rất thức thời, biết cách ăn nói.

Miêu Miêu đặt cái hộp lên đỉnh đầu anh, cầm cái muỗng bỏ từng miếng vào miệng.

"Anh, nếu không ăn thì trở về à?"

"Không sao, muốn xem thì chúng ta lại qua xem chút nữa."

"Mệt không?"

"Không mệt!" Trịnh Thâm nhẹ nhàng nẩy lên, miệng hơi chua: "Em gầy như vậy... Đâu có nặng."

Miêu Miêu: "..."

Múc một muỗng muốn dứt anh, bị cái nẩy lên này làm rớt... Dính vào đầu anh.

"Anh..."

"Hả?"

"Rớt một miếng..."

"Rớt rồi thì thôi."

"Trên đầu anh..."

"..."

Trịnh Thâm không tức giận, lại nhón chân: "Ngồi vững vàng!"

Bước nhanh ra đến quầy món phụ bên cạnh, mua khăn giấy đưa cho Miêu Miêu.

Nhanh chóng lau cho Trịnh Thâm, về mặt chợt dạ.

Ngắm cửa hàng bánh ngọt xong, anh đặt cô xuống, hai người dặt tay, chậm rãi đi ra ngoài.

"Xem đây! Xem đây! Quét mã miễn phí đây! Giải nhất sẽ được thưởng trang phục tình nhân do tự mình lựa chọn!"

Nghe trang phục tình nhân, lỗ tai Trịnh Thâm khẽ giật, dừng bước chân.

"Sao vậy?" Miêu Miêu nghi ngờ.

"Chúng ta chơi trò chơi đi!"

"..."

Đây là trò chơi phi tiêu, giải nhất là phải trúng hồng tâm, vô cùng vô cùng nhỏ hẹp, giải nhì, giải ba cũng chỉ có chút xíu mà thôi.

Ít nhất Miêu Miêu nhìn thấy, không có một ai ném trúng.

Trịnh Thâm muốn thử, Miêu Miêu cũng theo anh.

Điện thoại di động của anh quá cùi bắp, chỉ có cô có thể quét, nhân viên đưa phi tiêu cho anh.

Trịnh Thâm nhìn về phía đĩa quay, về mặt nghiêm túc, hai mắt híp lại một chỗ, nguy hiểm và đáng sợ.

Trông anh trong nháy mắt cũng không ai dám lên tiếng nữa rồi.

"Vèo!"

Vững chắc cắm vào hồng tâm, nhân viên trừng mắt, hồng tâm này vô cùng nhỏ, quản lý lại nghĩ cách làm hồng tâm luôn thay đổi, khó hơn nhiều, nếu may mắn ném trúng, chắc chắn không thể...

Cô gái đang suy nghĩ để từ chối thế nào, đột nhiên nhớ đến, anh không có quét mã, người quét mã chính là bạn gái của anh.

"Thưa anh, chúng ta có quy..."

"Chúc mừng hai vị, đi vào lấy trang phục tình nhân đi." Một ánh mắt, một giọng nói khác tiến vào.

Nhân viên giật mình nhìn quản lý, những người khác tiếp tục chơi, không ai chú ý đến cô, lúc này mới hỏi ra sự nghi ngờ.

"Quản lý, không phải nói không cho phần thưởng sao?"

Quản lý nọ nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Người này dễ dàng ném trúng, là một người tài, đừng đắc tội."

"À..." Cái hiểu cái không gật đầu.

Hai người này nghĩ thế nào thì không nói nữa, Miêu Miêu và Trịnh Thâm đang chọn nghiêm túc.

"Cái này thế nào?"

Miêu Miêu nhìn sang, một bộ màu đen, không có hoa văn gì, nhưng trông rất đẹp.

Ánh mắt Trịnh Thâm vẫn rất tốt.

"Hai vị thử một chút đi?"

Lấy cho bọn họ số lớn nhất, tự mình đi thay.

Lát sau, Trịnh Thâm giật mình nhìn Miêu Miêu, Miêu Miêu lại giật mình nhìn anh.

Toàn thân màu đen lộ vẻ gầy nhỏ, Miêu Miêu vốn gầy không ít, mặc như vậy, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại, nghiêm nhiên là một cô nhóc xinh đẹp.

Vóc người Trịnh Thâm vốn cao lớn, ngũ quan sắc bén, vô cùng đẹp trai.

Hai người ngốc lẳng nhìn đối phương.

"Hai vị đẹp trai xinh gái, mặc trông rất dễ nhìn, lấy bộ này nhé?"

Miêu Miêu nhìn vào gương một chút, cô chưa đến bả vai Trịnh Thâm, nhưng đứng cùng một chỗ với anh, hai người cười đến ngu ngốc, vô cùng đẹp mắt.

Trịnh Thâm ôm tay cô, thoát nhìn càng thoải mái hơn rồi.

"Lấy cái này." Trịnh Thâm nói.

Miêu Miêu suy nghĩ một chút: "Cho tôi nhỏ hơn một số."

"Nhỏ hơn một số có thể mặc được không?" Người hướng dẫn mua kính ngạc.

"Không sao, nhỏ hơn một số."

Hướng dẫn mua không hiểu, Trịnh Thâm hiểu đấy! Ý của cô chính là, đợi qua một khoảng thời gian ngắn nữa, cô sẽ gầy đi một số! Gầy đi một số!

Hai người xách ra ngoài, lúc này đã đi thẳng về, nấu ăn cho cô, đến lúc tự học buổi tối rồi.

Trong phòng học vô cùng ồn ào, ngày mai sẽ thi tốt nghiệp trung học, cho dù lớp 22 không chăm chỉ học tập, vẫn rất kích động, mạnh mẽ.

Cô giáo còn chưa đến, Miêu Miêu đã ngồi vào chỗ. Sau một lát, Đoàn Trạch tiến vào.

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, đã lâu rồi không thấy cậu, đến lúc này quả thật làm mọi người kinh hãi.

Cậu không thèm để ý, ngồi vào chỗ, nghiêng đầu nhìn về phía Miêu Miêu, kính ngạc mở to hai mắt.

"Sao cậu lại gầy thành như vậy?!"

Ngày mai có kỳ thi, Miêu Miêu hiếm khi lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Ừ, thân thể khỏe lắm, chỉ hơi gầy thôi."

Nụ cười này thật đẹp mắt, Đoàn Trạch đề tâm trạng trong lòng xuống, nói: "Cậu... Có khỏe không?"

Không chút do dự gật đầu: "Khỏe, cậu sao vậy?"

Đoàn Trạch lắc đầu: "Không có gì."

"Đúng rồi, tại sao lâu như thế cậu không đi học?"

"Có chút việc mà."

"Oh oh oh..." Ngây ngốc gật đầu.

Đoàn Trạch bắt đầu cười: "Cậu đó ~ "

Uông Thư Ngọc bước vào, mang theo các loại đồ đạc, vừa vào cửa đã nói: "Nào, đây là giấy báo thi."

Cái này được phát ra, Miêu Miêu bọn họ kiểm tra qua rồi cất đi, bảo quản cẩn thận, tránh khỏi mất.

"Các em đừng đánh mất giấy báo thi, nếu không ngày mai không được tham gia thi."

Rồi sau đó lại nhấn mạnh nhắc lại ngày mai phải mang theo cái gì, nhẹ nhàng cắn nhai lại nhai.

Học sinh cũng nghiêm túc nghe, có lẽ cũng biết, đây là lần cuối cùng.

Miêu Miêu nhìn cô giáo, Đoàn Trạch nhìn cô.

Trung học đệ nhị đối với cậu mà nói, không có bất kỳ cái gì đáng để quan tâm, cậu cũng bình chân như vại mà qua hai năm rưỡi.

Cho đến khi cô gái nhỏ mập này chuyển đến...

Cô khiến cậu tức giận đến giờ chôn, nên đã quát mắng cô.

Có lúc lại đáng yêu, khiến trong lòng cậu mềm nhũn.

Cô cũng như vẻ ngoài của cô, như một cục bột nhào, thoát nhìn dinh dính núc ních, một khi rơi vào, sẽ không bỏ dậy nổi.

Thanh xuân ai mà không có người mình không nên yêu?

Người cậu yêu này cái gì cũng tốt, chẳng qua do cậu đã đến chậm, đã muộn một bước.

Trốn tránh lâu như vậy, nhưng vẫn muốn đến gặp cô, sau này đường ai nấy đi, ai biết còn có thể gặp mặt hay không?

Cậu không học đại học A, phải xuất ngoại để bồi dưỡng bóng rổ, đây cũng là lý do cậu bận rộn trong khoảng thời gian qua.

Xem như Miêu Miêu đã dạy cho cậu một bài học, làm người phải biết phấn đấu, nghiêm túc cố gắng, tốt hơn cứ mãi đắm chìm trong mơ hồ.

Tương lai nhìn như mong manh, trên thực tế tràn đầy hi vọng.

"Miêu Miêu..."

"Hả?" Hoi nghiêng đầu.

"Cố gắng lên."

Đối phương nhe răng cười: "Cố gắng lên!"

...

Sáng ngày bảy tháng sáu, bầu trời quang đãng.

"Miêu Miêu, ăn cơm."

Miêu Miêu lẩn lộn một chút, rồi sau đó nhớ đến hôm nay là ngày mấy, 'soạt' ngồi dậy.

"A! Máy giờ rồi?"

"Bảy giờ rồi, đừng gấp, mau rửa mặt ăn cơm."

Miêu Miêu nhanh chóng rửa mặt, ăn cơm xong đã hơn tám giờ. Trịnh Thâm đưa cái túi đã chuẩn bị sẵn ngày hôm qua cho cô, đạp xe đưa cô đến trường.

Kế hoạch thời gian của anh chính là thế này, đi xe đạp sẽ giúp cô ngủ được thêm một giấc.

Không quá giang xe là vì sợ kẹt xe.

Đến trường học đã tám giờ rồi, vừa kịp.

"Anh... Em hồi hộp."

Trịnh Thâm nhẹ nhàng ôm cô: "Không có gì phải hồi hộp hết, Miêu Miêu của anh rất giỏi! Anh ở đây mà, em đi đi, anh chờ em."

Ánh mắt hơi mờ: "Em ra ngoài thì có thể nhìn thấy anh sao?"

"Có thể! Anh đồng ý với em, tuyệt đối không đi."

Miêu Miêu hé môi cười, tất cả lo lắng cũng bay mất, xoay người dồi dào sức sống đi vào.

Trịnh Thâm cũng như bao nhiêu phụ huynh khác, đứng ở cửa, trong lòng lo lắng cho người đang ở bên trong.

Tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, nhìn chăm chăm nóc trường.

Lớp mười lớp mười một đã được nghỉ, chỉ có thí sinh lui đến, theo đám người đi vào, tìm được phòng thi của mình.

Kiểm đầu vân tay, rồi mới có thể đi vào.

Vị trí thi được đánh dấu xáo trộn, Miêu Miêu liếc nhìn, cả trường thi chỉ biết có hai người.

Nhậm Từ Hằng và bạn học cùng lớp.

Tầm mắt đối nhau, Miêu Miêu gật đầu mỉm cười, đối phương cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Giám khảo thi nhấn mạnh lại những điều cần chú ý, còn nói thêm vài câu, gì mà trả lời thật nhanh, làm bài cẩn thận một chút, chú ý thời gian.

Đối với việc thi tốt nghiệp trung học, đều rất nghiêm túc.

Đầu tiên là môn ngữ văn.

Miêu Miêu nhận được bài thi kiểm tra lại một chút, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới từ đầu đến cuối, một hơi viết xong.

Cô dạy văn đã nói, nhận được bài thi thì phải xem đề văn, rồi sau đó làm phần đầu trước, khi đó sẽ có thể có những ý tưởng cho bài văn phía sau.

Miêu Miêu không nghĩ vậy, suy nghĩ phải tập trung cao độ, mới có thể có câu trả lời lý tưởng nhất, phát huy tốt nhất.

Nhìn đề văn rồi chắc chắn sẽ bị phân tâm, chẳng thể làm xong phần trước, chứ đừng nói suy nghĩ đến đề văn phía sau.

Viết dàn ý cho bài văn ra ngoài nháp xong, cô thích dùng phương pháp tổng, phân, hợp.

Tổng là hành văn gãy gọn, đi thẳng vào vấn đề.

Phân là phân loại trình bày và phân tích, nói có sách, mách có chứng.

Cuối cùng là hợp, tổng kết lại lần nữa và nêu ý chính.

Mạch lạc rõ ràng, viết văn loại này sẽ không thành vấn đề.

Làm xong còn nửa tiếng, nghiêm túc kiểm tra lại từ đầu, không có lỗi sai, làm lại từ đầu đến đuôi thêm một lần, kết quả không khác nhau mấy vừa đúng đã đến giờ.

Chuông vừa vang lên, dừng bút.

Chờ thầy thu, lúc này mới theo đám người đi ra ngoài.

"Miêu Miêu."

Dừng lại, quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thất Tín

Nhậm Từ Hằng xách theo cặp, khẽ cười: "Cậu gây thật đấy."

Cô nhìn về phía cậu cười khách sáo: "Tạm tạm thôi."

"Buổi trưa ăn ở đâu?"

"Về nhà ăn."

"Đến kịp à?"

"Ừ, rất gần."

Hai người trò chuyện một lát, đã đến cổng trường học.

Ánh mắt Trịnh Thâm nhìn mọi nơi, đang tìm Miêu Miêu thì mặt tối sầm.

Này, lại, là đứa nào?!

Mặt Trịnh Thâm đen như than, lần trước là tên ngồi cùng bàn nào đó, thật vất vả mới bị anh 'đánh bại'.

Giờ lại đến thêm một người, a, thằng kia mày cười cái gì? Răng trắng nhỉ!

Trịnh Thâm anh bình sinh ghét nhất loại người mặt trắng nhỏ này!

"Miêu Miêu."

"Anh!" Miêu Miêu đã chạy đến, Trịnh Thâm xách cặp cô một cách tự nhiên, một tay ngăn cô.

Thân mật không cần nói cũng biết.

"Đói bụng không?"

"Ừm."

Nhưng... Luôn có ánh mắt không tốt.

"Anh, hai người đi ăn cơm à?"

Mặt Trịnh Thâm tối sầm, cổ nén lửa giận: "Ừ."

Nhậm Từ Hằng gật đầu, dịu dàng dặn dò: "Nhớ ngủ trưa, buổi chiều đến đúng giờ."

"Được, cảm ơn."

"Không cần khách sáo."

Nói xong mặt Trịnh Thâm càng đen rồi vội vàng dẫn Miêu Miêu đi.

"Đi nhanh như vậy làm gì?"

"Muốn ăn cơm sớm một chút."

"Ừm... Được rồi."

Canh đã nấu xong, cơm cũng đã sẵn sàng, Miêu Miêu ăn trước, Trịnh Thâm nhanh chóng xào thêm thịt cho cô.

Không dám ăn canh, sợ lúc thi sẽ muốn đi nhà cầu.

"Căng thẳng không?"

Miêu Miêu lắc đầu.

"Còn muốn ăn gì nữa không?"

Miêu Miêu lại lắc đầu.

"Vậy được rồi, ăn rồi nhanh đi ngủ đi."

"Được ạ."

Miêu Miêu ngủ Trịnh Thâm không rửa chén, không muốn có tí ti tiếng động nào làm phiền cô.

Thoải mái ngủ một giấc, lúc sau Trịnh Thâm lại chờ đến thi môn số học.

Hai ngày, thoáng cái đã qua.

Cuối cùng là môn vật lý, Miêu Miêu thở mạnh một hơi, sắp đến lúc kết thúc, đột nhiên có chút lo lắng, nhìn về phía Trịnh Thâm: "Anh, anh sẽ chờ em phải không?"

Trịnh Thâm dùng sức gật đầu: "Chờ chứ, nhất định phải chờ, trời đất bao la, cũng không ai lớn bằng Miêu Miêu của anh."

Cô then thùng cúi đầu, anh nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của cô.

"Mau đi đi, ra ngoài sẽ có anh chờ bên ngoài."

Hé môi cười, vui vẻ đi vào.

Trịnh Thâm tiếp tục ngồi xổm ở một góc, điện thoại di động vang lên, nhìn khắp nơi một chút, len lén lấy điện thoại di động của Miêu Miêu ra.

Thuần thực mở ra, là một tin nhắn, không có tên.

【 Tôi là Đoàn Trạch, Miêu Miêu, ngày mai tôi sẽ đi, buổi chiều thi xong hẹn ở phòng ăn phía sau, gặp mặt một lần nhé. 】

"Cút nhanh lên! Gặp cái rắm!" Thẳng tay xóa bỏ, vừa cẩn thận kiểm tra điện thoại di động một chút, xem có còn ‘phần tử ngoài vòng pháp luật’ nào có ý đồ muốn của vợ anh nữa hay không.

Thấy đã sạch sẽ, số điện thoại cũng chỉ còn anh, cô Ưông, Trình Nhuế, lúc này mới cười bỏ lại vào trong túi xách.

Một mình chờ thật nhàm chán mà, nhưng lại không biết làm gì, trông mắt loạn chuyển, nghĩ đến Miêu Miêu đáng yêu của anh, từ khi còn bé đến khi trưởng thành, lại nghĩ đến sau này.

Nghĩ đến kết hôn, nghĩ đến sinh con...

Cho nên lúc điện thoại đến, anh vô cùng phiền não.

Lấy điện thoại di động của Miêu Miêu ra, mới phát hiện là điện thoại của mình, thô lỗ nói: "Alo, gì đấy?"

Không biết bên kia nói gì, ánh mắt Trình Thâm càng ngày càng đỏ, ác ý trong đôi mắt như hóa thành lưỡi dao, một dao cắt ra ngoài.

"Khốn kiếp!" Cup điện thoại thốt ra một câu nói tục, liếc nhìn tòa nhà nơi Miêu Miêu thi, lại nhìn trước mắt.

Hàm răng cắn chặt, gân xanh nổi lên, đáy mắt một mảnh máu đỏ, trong mắt thoáng qua các loại tâm tình, đột nhiên đứng lên, sải bước rời đi.

Số lượng câu của môn vật lý khá nhiều, thật may năm nay không khó, Miêu Miêu làm được từ đầu đuôi, vừa làm xong, kiểm tra lại đáp án một chút, thì đã đến giờ rồi.

Nếu số lượng câu hỏi quá nhiều, nó sẽ mất rất nhiều thời gian để làm đề, hoàn toàn không lấy được điểm cao.

Lúc đứng lên vẫn còn có người múa bút thành văn, có người sắc mặt tuyệt vọng, có người mang vẻ mặt như được giải thoát.

Kết thúc rồi...

Cô vốn cho rằng sẽ không thể thi tốt nghiệp trung học, cả đời bị nhà họ Thang vây khốn.

Cuộc đời của cô từ sau khi Miêu Tranh qua đời, đã dừng lại.

Nhưng Trình Thâm đã cho cô hi vọng, người đàn ông này rất quan trọng với cô, lúc ban đầu cô cảm kích anh, kính mến anh... Từ từ chìm trong ấm áp của anh, đã động lòng rồi.

Cô muốn ở cùng với anh cả đời!

Miêu Miêu đứng lên, chạy ra ngoài, cô không thể chờ để được gặp anh.

Cô chạy rất nhanh, vượt qua người phía trước, trong đám người trước mặt vọt đến cổng trường học.

Nhìn về phía một góc nhỏ, vị trí quen thuộc đó... Không có Trình Thâm.

Miêu Miêu sững sốt, nhìn khắp mọi nơi, mờ mịt luống cuống nhìn bốn phía, anh đi đâu rồi?

Đợi thật lâu, đợi đến khi người xung quanh đi qua từng người một, hoan hô, khóc thút thít, rồi dần dần tản đi, cũng đi về hướng lớp mười hai.

Bên ngoài trường thi hoàn toàn trống không, vẫn không có Trình Thâm.

Miêu Miêu mím môi cúi đầu, điện thoại di động của cô ở chỗ anh, cho nên không thể gọi điện thoại cho anh, từ từ đi về phía phòng học.

Nhất định là anh có việc gấp!

Trình Thâm chưa từng thất tín, anh chắc chắn là có việc gấp, thậm chí không thể đợi đến khi cô thi xong.

Trong lòng nghĩ rõ ràng là một chuyện, cảm thấy khó khăn lại là một chuyện khác.

Đi đến phòng học, tất cả mọi người ồn ào một mảnh, Ưông Thư Ngọc cười đi vào.

"Lớp chúng ta không cần đối chiếu đáp án nữa đâu, chúc mừng mọi người đều được tốt nghiệp. Sau này ra xã hội, chuyện gì cũng đều phải tự mình suy nghĩ, càng phải cẩn thận hơn. Cô đã không còn gì để nói, viết cho các em mỗi người vài câu, giữ lại đi."

Có mấy nữ sinh khóc lên, Miêu Miêu cũng khóc, Ưông Thư Ngọc cũng rất quan trọng với cô.

Một năm nay bà ấy xem cô như con gái, trấn an tâm tình của cô, trước khi thi đã mời cô đi ăn cơm, sau đó cô nói chuyện của Trình Thâm cho bà.

Bà khẽ cười, sờ đầu Miêu Miêu nói: "Em vui vẻ là được rồi."

Miêu Miêu vẫn chưa bắt được, cô nhìn thấy, có người đã mở phong thư ra, bên trong viết đầy ắp cả trang giấy.

Sau khi Miêu Miêu bắt được, không thể chờ đợi mà mở ra, nhưng bên trong chỉ có một câu.

[Cổng nhà cô, luôn luôn mở rộng cho em.]

Ngẩng đầu, vừa lúc chống lại nét cười âm áp của Uông Thư Ngọc, cổ nén nước mắt chảy xuống.

Vào lúc này Đoàn Trạch mới tiến vào, im lặng, cầm bức thư của Uông Thư Ngọc, gật đầu với bà.

Thở ra một hơi, nhìn về phía Miêu Miêu: "Tạm biệt."

Xoay người rời đi, quả nhiên không có chút cơ hội nào.

...

Sách không ít, Miêu Miêu lại không muốn bán, chỉ cẩn thận đặt trong một chiếc thùng lớn, từ từ đẩy ra ngoài.

Khí trời hoàng hôn vẫn nóng bức, mặt trời nướng chín cả vùng đất vẫn còn đang nóng ran. Miêu Miêu đẩy cái thùng, mồ hôi ướt đầm.

Mới vừa đi ra cổng trường học, đã mệt đến thở mạnh.

Chống nạnh đứng lại, thở hồng hộc.

"Miêu Miêu?"

"À? Từ Úc An."

Cậu chỉ đeo một cái cặp màu đen, mím môi, một bộ dáng chớ đến gần.

"Để tớ giúp."

"Không không không! Tớ..."

Cậu đã ôm lấy cái thùng, cái thùng này rất nặng, cậu cắn chặt răng: "Đẫn đường."

"À... Được rồi."

Đi một đoạn, Từ Úc An đặt cái thùng xuống, lấy xe đạp của cậu ở bên cạnh ra, cột cái thùng lên.

Đồ chơi này mà có thể ôm trở về, đoán chừng chỉ có Trịnh Thâm.

Từ Úc An không thích nói chuyện, yên lặng đẩy xe đạp, trong lòng Miêu Miêu đang lo lắng cho Trịnh Thâm, nên không nói gì.

"Thi thế nào rồi?" Cuối cùng vẫn do Từ Úc An mở lời trước.

"Tạm được, cũng viết kha khá, nhưng vẫn chưa đối chiếu đáp án."

"Cậu chọn học đại học nào?"

"Đại học A!" Như đinh chém sắt.

Khóe môi Từ Úc An khẽ nhếch: "Bạn học tương lai, chào cậu."

"Ai nha, còn chưa chắc có thể thi đậu mà!"

Cậu nghiêng đầu, đặc biệt nghiêm túc nói: "Nhất định có thể."

‘Phi’ cười: "Được! Chúc cậu may mắn."

Cậu mắt húng, mím chặt môi, nhấn mạnh lần nữa: "Cậu chắc chắn có thể thi đậu."

Đang nói chuyện thì đã đến dưới lầu.

Từ Úc An giúp cô ôm lên, đặt ở cửa: "Cậu có chìa khóa không?"

Miêu Miêu gật đầu, thật may trước đó cô đã để một cái chìa khóa ở lớp học, chưa đưa Trịnh Thâm mang đi.

"Đi vào ngồi một lát không?" Hiển nhiên, chỉ thuận miệng khách sáo, cửa còn chưa mở nữa là.

"Được thôi."

"..."

Đi theo vào, bên trong được trang hoàng đơn giản, nhưng khắp nơi lộ ra vẻ vô cùng ấm áp.

Môi Từ Úc An càng mím chặt hơn.

Từ chiếc ly đến đôi dép, tất cả đều là kiểu dáng tình nhân.

Quan hệ thế nào mà chỗ ở toàn là đồ tình nhân?

Miêu Miêu không thèm để ý, lấy cái ly từ trong ngăn kéo rót cho cậu một ly nước, rồi sau đó mình cầm cái ly màu trắng trên khay trà lên.

Từ Úc An nhìn cái ly màu đen kia đến xuất thần, không biết đang suy nghĩ điều gì?

"Này? Cậu làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì."

Nhất thời yên tĩnh.

"Tớ đi đây."

"Ừ."

Thấy cậu mím môi nhìn mình, suy nghĩ một chút, nói: "Tớ tiễn cậu nhé?"

Đôi phương quay đầu rồi đi, Miêu Miêu cũng đi đến cửa, nói câu: "Tạm biệt."

Từ Úc An nghe tiếng đóng cửa, trong mắt thoáng qua tức giận, nhanh chóng rời đi.

Miêu Miêu vội vã tiễn cậu đi cũng vì muốn gọi điện thoại cho Trịnh Thâm, thật may trong nhà có máy bàn riêng.

Bấm dãy số quen thuộc, đã tắt máy.

Gọi vào số mình, không ai bắt máy.

Miêu Miêu mím môi, vô cùng lo lắng, nhưng cô cũng không biết anh đã đi đâu rồi.

Canh chừng điện thoại, thỉnh thoảng gọi một lần, thẳng đến tám giờ tối, điện thoại di động của cô cũng tắt máy luôn.

Lúc này mới nhớ đến, buổi sáng lúc đi, điện thoại cô chỉ còn 20% pin.

Cau mày ngồi trên ghế sa lon, thấy trời bên ngoài càng ngày càng đen, trong lòng cũng càng ngày càng sốt ruột.

Rạng sáng mười hai giờ, Trịnh Thâm vẫn chưa trở về.

Ba giờ sáng, vẫn không thấy đâu.

Rạng sáng năm giờ.

Rạng sáng bảy giờ.

Cô cứ như vậy ngồi đến khi trời sáng, đứng lên, cô phải đi tìm anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngồi Tù

Lúc này cô mới phát hiện mình quan tâm đến anh ít ỏi thế nào, cô hoàn toàn không biết anh đang ở nơi nào? Làm công việc gì?

Đi về phòng lấy ra lon tiền dư mà Trịnh Thâm đưa, lấy tất cả tiền bên trong ra, rồi lấy tiền trong túi ra, đếm, nhét hết tất cả vào trong túi, cô muốn đi tìm anh, không thể chờ đợi thêm nữa.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Miêu Miêu nhanh chóng chạy đến.

"Anh!" Mở cửa, nét mặt vui mừng.

Rồi sau khi thấy rõ người bên ngoài, trái tim chợt chìm xuống rất thấp.

Ba người cảnh sát...

Trịnh Thâm không có tin tức trong một ngày, mà cảnh sát đã tìm đến cửa, bất luận ở phương diện nào, đều sẽ không phải là chuyện gì tốt.

Diệp Gia Thịnh sững sốt một chút, cô bé này trông rất khá, mềm mại dịu dàng, cơ thể mượt mà, mắt to sáng nước.

Cô vui mừng nhào đến, trong mắt sáng trong, ánh mắt như vậy làm lòng người khẽ động.

Nhưng sau khi cô phát hiện mình không phải là người cô đang chờ mong, trong mắt tỏ vẻ thất vọng không sót một chút gì.

Diệp Gia Thịnh lấy lại tinh thần, nghiêm mặt nói: "Xin chào, xin hỏi đây có phải là nhà của Trịnh Thâm không?"

Miêu Miêu cắn chặt môi dưới gật đầu: "Đúng... Chuyện gì?"

Giọng nói run rẩy hai phần, hiển nhiên vì hơi sợ.

"Không có gì, chẳng qua chỉ điều tra một chút, khuya ngày hôm trước và sáng ngày hôm qua Trịnh Thâm ở đâu?"

Lý trí quay về, Miêu Miêu thở ra một hơi, cố gắng trấn định: "Khuya ngày hôm trước ở nhà, hàng xóm lầu dưới có thể làm chứng. Sáng ngày hôm qua ở trước cổng Nhị Trung, cũng được ghi hình lại."

"Anh ta ở trường học làm cái gì?"

Miêu Miêu cúi đầu, thấp giọng nói: "Tôi thi tốt nghiệp trung học, anh ấy chờ tôi thi xong."

Diệp Gia Thịnh không dám hỏi, dáng vẻ này của cô làm người ta không biết nói gì, dường như chỉ một vấn đề thôi cũng sẽ thương tổn đến cô.

"Trịnh Thâm ở đâu?" Miêu Miêu đột nhiên ngẩng đầu.

Diệp Gia Thịnh sững sốt, rồi sau đó nói: "Không thể trả lời."

Làm xong hồ sơ, Miêu Miêu nhón chân, hỏi: "Tại sao tìm anh ấy? Có tin tức gì của anh ấy không?"

"Thật xin lỗi, đây là cơ mật."

Thấy cô khỏ sở cúi đầu, nhìn không được, nói: "Không có gì bất ngờ xảy ra, anh ấy sẽ trở về trong hai ngày này."

Tâm trạng Miêu Miêu cũng không tốt hơn, không rõ tình hình của Trịnh Thâm, bây giờ cô không thể yên lòng.

Cuộn lại trên ghế sa lon chờ anh, lời của cảnh sát cô vẫn tin tưởng.

Đến xế chiều, ánh mắt từ từ khép lại, rồi nằm ngủ trên ghế sa lon.

Trịnh Thâm về đến nhà đã thấy cô bé trong lòng anh đang cuộn lại ở trên ghế sa lon, cau mày, nghiễm nhiên ngủ không yên.

Tiếng đóng cửa làm cô thức giấc, lập tức nhảy xuống, ngẩng nhìn anh.

"Thật xin lỗi..." Trịnh Thâm nói xin lỗi, do anh thất tín trước.

Hốc mắt Miêu Miêu hơi xót, cuối cùng tất cả ngôn ngữ đã hóa thành mấy hàng nước mắt, cứ thế nhìn anh.

Trong lòng Trịnh Thâm quặn lên, vội vàng bước đến.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, đừng khóc, đánh anh đi, mắng anh đi."

Cô đánh anh mắng anh, thì sẽ không có hai hàng nước mắt khổ sở này, bây giờ anh đau lòng chết đi được, hệt như bị đao khoét, làm anh đau đớn.

"Miêu Miêu, bé ngoan, đừng khóc." Lau nước mắt trên mặt cô, về mặt đau lòng.

Miêu Miêu khóc đủ rồi, ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, ánh mắt hơi sưng đỏ nhìn anh.

"Anh nói cho em biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì được không?"

Trịnh Thâm bắt đầu dĩ gật đầu, cau mày.

Vốn ông chủ Trịnh Thâm xảy ra chuyện, khuya ngày hôm trước ở nightclub đã xảy ra chuyện đánh đập, huyền não rất lớn.

Anh vốn nghĩ Nguư Đồ có thể giải quyết, nên cứ tiếp tục trông chừng Miêu Miêu thi tốt nghiệp trung học.

Nhưng chiều hôm qua nightclub đột nhiên bị niêm phong, Nguư Đồ bị bắt, vì nguồn tiền của ông ta có lai lịch không rõ.

Nightclub lại bị lục soát có chứa chấp số lượng lớn hàng cấm, cảnh sát hoài nghi ông ta đang tổ chức buôn bán phạm pháp ở nightclub, rồi sau đó rửa tiền thông qua bất động sản.

Người phụ nữ của Nguư Đồ đã mất tích vào đêm xảy ra vụ việc, chuyện thứ nhất Trịnh Thâm phải làm là đi tìm cô ta.

Máy giám sát bị phá hỏng, nhưng anh và cảnh sát vẫn theo dấu vết phát hiện người phụ nữ kia lao cả người và xe xuống sông, anh lập tức nhảy xuống tìm người.

Vì thế lúc đó mới bỏ lỡ điện thoại của Miêu Miêu.

Sau đó thật vất vả mới tìm được người, đưa đi bệnh viện cấp cứu, lúc ấy điện thoại di động đã không còn pin.

Một đám người trong nightclub như rần mất đầu, Trịnh Thâm vừa trấn an bọn họ vừa nghĩ cách cứu Nguư Đồ.

Sáng sớm hôm nay tất cả lại bị dẫn đến đồn cảnh sát, thời gian Trịnh Thâm gia nhập nightclub không lâu, hai ngày nay lại có chứng cứ vắng mặt.

Tạm thời được thả ra.

Miêu Miêu đau lòng nhìn anh, hai ngày nay Trịnh Thâm đã trải qua quá nhiều việc, cô chẳng giúp được gì cả...

"Anh làm việc ở nightclub sao?"

"Ừ... bảo vệ." Vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, còn nói:

"Thật xin lỗi, anh thất tín."

Mím môi thật chặt, lắc đầu: "Em biết anh vì có chuyện nên mới thất tín."

Trịnh Thâm nhìn cô, đau lòng không chịu được.

"Sau đó thì sao? Các anh tính làm gì tiếp?" Cô hiểu anh, không thể không làm.

Quả nhiên, hàm răng Trịnh Thâm cắn chặt: "Anh phải cứu ông ấy, Nguư Đồ có ân với anh."

Miêu Miêu không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Trịnh Thâm xoa đầu cô: "Mệt rồi à, mau đi ngủ đi."

"Vâng."

Đợi cô rửa mặt xong, nằm trên giường không bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa, rồi tiếng đóng cửa.

Ánh mắt chợt mờ ra, Trịnh Thâm lại đi ra ngoài rồi.

...

Cứu chữa thật lâu cuối cùng tính mạng người phụ nữ kia mới thoát khỏi nguy hiểm, ở bên kia Trịnh Thâm tìm chứng cứ ở nightclub, vừa nghe thấy cô ta tỉnh, lập tức chạy đến.

"Cậu đã cứu tôi?" Không đoán được bao nhiêu tuổi, nhìn Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm không lên tiếng, nhóm Diệp Gia Thịnh cũng ở bên cạnh, nhân chứng tỉnh trước hết phải trả lời cảnh sát.

"Xin hỏi tại sao bà lao xuống sông?"

Người phụ nữ nọ suy nghĩ một chút, nói: "Tôi cũng không biết, khuya ngày hôm trước tôi đi tìm Nguru Đồ, sau đó ngủ một giấc, buổi chiều ra ngoài, ngồi lên xe rồi đột nhiên chẳng biết gì nữa."

Chân mày Diệp Gia Thịnh và Trịnh Thâm đồng thời nhíu lại, cô ta và Nguru Đồ ngủ một giấc, rồi sau đó không biết gì hết, nói cách khác, cô ta hoàn toàn không biết Nguru Đồ thế nào? Cũng không biết số lượng lớn hàng cấm của Nguru Đồ từ đâu đến.

Cảnh sát lại hỏi thêm vài câu, xác định cô ta không biết gì cả, để lại điện thoại cho cô ta rồi rời đi.

Trịnh Thâm quay đầu lại liếc nhìn, về mặt nghi ngờ.

Lại qua mấy ngày, cảnh sát bắt được vài kẻ hít ma túy ở nightclub khác, lại bị bọn họ cung khai đã mua ở chỗ Nguru Đồ.

Tình huống Nguru Đồ vô cùng không tốt.

Mọi người ở nightclub, bao gồm cả Trịnh Thâm, cũng bị cảnh sát theo dõi.

Chờ Nguru Đồ bên kia thú nhận.

"Tôi có thể gặp Nguru Đồ không?" Hít mạnh một hơi thuốc, nhìn về phía Diệp Gia Thịnh.

Đối phương nhíu mày, nói: "Có thể, tôi dẫn cậu đi."

Vụ án lần này nghi vấn nặng nề, anh theo dõi Nguru Đồ ở thành phố W lâu như vậy, trước kia mặc dù đường đi ông ta không chính cống, nhưng cũng không làm mấy chuyện dính tay như vậy. Trịnh Thâm này anh cảm thấy quá quý quái, dẫn anh ta đi thử, xem anh ta hỏi cái gì.

Nguru Đồ mang nét mặt tang thương, râu ria xồm xàm, vẻ mặt tuyệt vọng.

Trịnh Thâm chỉ hỏi một câu: "Ông bị oan đúng chứ?"

Nguru Đồ cắn răng: "Lão Nguru tôi chưa bao giờ chạm đến loại chuyện bẩn thỉu này!"

"Được." Trịnh Thâm đứng lên, xoay người rời đi.

Nếu ông ấy bị oan, thì anh phải cứu ông ấy.

Nguru Đồ có ân với anh, tín nhiệm anh, nửa năm nay ở thành phố W, không có Nguru Đồ tín nhiệm, anh và Miêu Miêu không thể sống tốt thế này.

...

Cả ngày Trịnh Thâm đi sớm về trễ, mặc dù Miêu Miêu lo lắng, nhưng không ngăn cản anh.

Anh là người hiểu chuyện, làm việc có quy tắc, chỉ cần không làm chuyện vi phạm pháp luật kỷ cương, Miêu Miêu sẽ không ngăn cản anh.

Ngược lại Trịnh Thâm vô cùng áy náy, đầu tiên do anh thất tín trước, vốn nói hay lắm tốt nghiệp sẽ dẫn cô đi chơi, hiện giờ lại làm chậm trễ mọi việc, thậm chí thời gian ở nhà cũng ít.

Nguru Đồ bên kia qua một thời gian ngắn sẽ phải ra toà thẩm vấn, chuyện quá khẩn cấp, Trịnh Thâm đã không ngủ mấy đêm rồi.

Hôm nay anh tiếp tục đứng cách nightclub không xa, trong đầu ra sức xoay chuyển.

Lâm Phóng thờ dài, nói: "Mẹ nó làm sao tìm được chứng cứ đây, rõ ràng bị người ác độc tính toán, không có máy giám sát, máy giám sát xung quanh cũng không có!"

"Ở thành phố W Nguru Đồ đắc tội không ít người, Hắc Tử lần trước đã chôn xuống một tai họa ngầm rất lớn."

"Không phải Hắc Tử đi vào sao?"

Ánh mắt Trịnh Thâm nheo lại, nói:

"Cùng người liên quan đến lợi ích của gã mà, tôi cảm thấy bọn họ không chỉ nhắm vào Nguru Đồ, có thể phía sau sẽ nhắm vào tôi."

"Nguru Đồ bị định tội, phía sau có chứng cứ, tất cả anh em đều phải ngồi tù."

"Khôn!" Lâm Phóng nói tục: "Vốn nghĩ rằng người phụ nữ kia biết chút gì đó, kết quả hỏi gì cũng không biết, thật sự rất..."

Trịnh Thâm đột nhiên kiên định: "Lâm Phóng, gọi đám anh em, chúng ta phải vớt chiếc xe dưới nước lên!"

"Sao thế?" Sừng người.

Trịnh Thâm không lên tiếng.

Đoàn người tồn nửa ngày, còn dùng đến cần cẩu mới có thể vớt chiếc xe Audi màu đen lên.

Dừng ở ven đường, Diệp Gia Thịnh cũng đến, anh là cảnh sát chịu trách nhiệm, có dấu vết gì đều sẽ không bỏ qua.

"Cái này có gì đó không đúng?"

"Người này đập nát Tường Xuyên rồi ngồi vào xe thế nào? Xe này hoàn toàn không bị tổn hao gì, chỉ có kính xe bị đập vỡ lúc tôi cứu người ra, rồi sau đó sao nó lại lao xuống sông?" Trịnh Thâm kéo các cánh cửa, từ phanh xe đến bên trong xe.

Diệp Gia Thịnh sững sốt một chút: "Thật ra tên bắt cóc đã trốn ở trong xe?"

"Tại sao gã đó lại muốn trốn trong xe để giết Tường Xuyên? Cô ta biết cái gì?"

Ánh mắt chắc chắn, nói: "Hoặc có thể nào, người đó và Tường Xuyên cùng lên xe, hoặc Tường Xuyên cho gã đó lên xe hay không."

Ở cửa nightclub nếu thật sự có người đòi lên xe, Tường Xuyên sẽ không thể nào không kêu la không giãy giụa.

Lâm Phóng cau mày: "Quan hệ giữa Tường Xuyên và Nguru Đồ tốt như vậy, cô ta không thể nào đột nhiên hại ông ấy đâu nhỉ?"

"Tôi không nói cô ta hại Nguru Đồ, tôi đang nói cô ta có thể biết gì đó nhưng lại không nói."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chứng Cứ

"Chứng cứ chưa đủ." Diệp Gia Thịnh lạnh lùng nói.

Trịnh Thâm hiềm khi không giả ngu trước mặt anh ta, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh ta.

"Cần chứng cứ? Có suy đoán là được."

Sải bước đến bệnh viện.

Có suy đoán là được, còn dư lại cứ đi hỏi thẳng người phụ nữ kia.

Lâm Phóng đuôi theo sát, ông đi đứng không tốt, đi không thoải mái, Trịnh Thâm đi hai bước cản một chiếc xe.

Đứng ở đằng kia chờ Lâm Phóng, không hề thúc giục.

...

Tường Xuyên được y tá đỡ đến hành lang tản bộ, Trịnh Thâm từ đằng xa sải bước đến.

Mùa hè chói chang, một chiếc áo không tay, quần jean rộng, ánh mắt đen nhánh, thâm thúy.

Màu da hơi đen, nhưng góc cạnh rõ ràng, bắp thịt cường tráng hiện ngang mạnh mẽ, vóc người khô ngo. Đi trên đường uy vũ hùng hồn, hormone phái nam vậy lượn toàn thân hít thở không thông.

Chưa chắc các cô gái trẻ tuổi thích kiểu này, các cô thường thích nam sinh phong lưu uể oải, thật cao gầy, da trắng.

Nhưng qua vài năm, sẽ càng yêu kiểu đàn ông thế này, có cảm giác trách nhiệm, biết gánh vác, có công việc.

Trái tim Tường Xuyên khó tránh khỏi rung động, rồi sau đó ổn định thân thể: "Chuyện gì?"

Vén tóc ra sau tai, lộ ra một nụ cười dịu dàng động lòng người, cô ta thật sự là một người đẹp danh xứng với thực, nếu không Nguru Đồ sẽ không nuôi cô ta lâu như vậy, tiêu nhiều tiền như thế.

Tuy nhiên Trịnh Thâm thì không có tâm tư này, trừ Miêu Miêu ra, phụ nữ khắp thế giới này ở trước mặt anh ai cũng như nhau cả thôi.

"Cuối cùng ai muốn giết cô? Chuyện Nguru Đồ bị hãm hại có quan hệ gì với cô?" Anh càng nghiêm túc hung ác hơn, Tường Xuyên lui về phía sau từng bước, hít sâu một hơi.

"Tôi chẳng biết gì cả."

Ánh mắt thẳng tắp nhìn anh: "Tôi chẳng có lý do gì để nói dối hết."

Mắt Trịnh Thâm hơi híp lại: "Cô nói dối! Cô giải thích xem người bên trong đánh ngất cô thế nào, còn cô thì chẳng biết gì?"

"Có thể gã đó sớm đã ở bên trong."

"Cửa xe đều bình thường! Tường Xuyên, đừng nói là cô không biết bãi đậu xe ở nightclub của Nguru Đồ đều có người kiểm tra xe đỗ rất cẩn thận đấy?"

Cô là tình nhân của Nguru Đồ, đi qua nightclub vô số lần, làm sao không biết.

Tường Xuyên hơi khó thở, đột nhiên bật cười: "Tôi thật sự không biết, không tin anh xem máy giám sát đi."

Trịnh Thâm cười lạnh: "Làm người không thể không có lương tâm."

Xoay người rời đi.

Tường Xuyên ổn định thân thể, đẩy y tá muốn đỡ cô ta ra, từ từ đi đến phòng bệnh, mặt trầm như mực.

"Thâm tử, cô ta nói dối." Lâm Phóng đi bên cạnh Trịnh Thâm.

"Ừ... Tôi biết."

Người đang chột dạ cho dù có kiểm chế vẫn sẽ có phản ứng. Lâm Phóng thận trọng phân tích, Trịnh Thâm thì có tính cảnh giác như loài sói, lời nói dối của Tường Xuyên hai người đều nhìn ra được.

"Vậy bước kế tiếp nên làm thế nào?"

Suy nghĩ một lát, nói với Lâm Phóng: "Trở về gọi điện thoại cho Diệp Gia Thịnh còn có đám anh em, nói từ chỗ Tường Xuyên sẽ biết được sự thật, chờ cô ta trở về, thì có thể cứu Nguru Đồ."

Lâm Phóng kinh hãi: "Dụ rấn ra khỏi hang?"

"Ừ."

"Thông minh... Đây, cậu đi nhanh như vậy là muốn đi đâu thế?"

Lúc này đối phương không đợi ông ta, sai bước đi còn nhanh hơn tên trộm, chỉ ném cho ông năm từ: "Về nhà! Chăm sóc vợ!"

Lâm Phóng: "... Anh trai à, có cần phải trong nhu có cương như vậy không?!"

...

Miêu Miêu đang ở nhà nấu cơm, đúng vậy, bạn không nhìn lầm, cô ấy đang nấu cơm.

Trên thực tế tay nghề của cô vẫn chưa bằng Trịnh Thâm, nhưng gần đây Trịnh Thâm luôn bề bộn nhiều việc, cô vừa mới thi xong lại không có chuyện gì làm, nên tự mình nấu cơm.

Mở nắp nồi ra, bên trong tản ra mùi thơm hấp dẫn của móng heo nấu củ cải, bụng kêu một tiếng, bây giờ cô rất dễ đói.

Suy nghĩ một lát, nhớ loáng thoáng Trịnh Thâm thích ăn trứng gà, lại đánh hai quả vào trong chén, lấy điện thoại di động ra, dò cách chưng trứng gà trên Baidu một chút.

Dựa theo từng bước, khẽ ngâm nga, trên tay dùng đũa khuấy, Trịnh Thâm đẩy cửa ra đã nhìn thấy cảnh này.

Cô mặc tạp dề, khoe môi khẽ hát, ở nhà sẽ không cột tóc, tùy ý vén ở sau tai.

Trịnh Thâm suýt nữa nghĩ rằng mình gặp được thiên sứ.

Hốc mắt nóng lên, mỗi ngày về nhà có thể nhìn thấy cảnh này, Trịnh Thâm anh có khổ hơn có mệt mỏi hơn nữa, cũng đáng giá!

"Ừa? Đã về rồi?"

"Ừ, về rồi."

Đi đến sau lưng cô, kéo thân hình nhỏ xinh kia: "Sao không chờ anh về nấu cơm cho, đừng làm tay bị thương."

Miêu Miêu ngẩng đầu, bị anh kéo, tai cô hơi hồng.

"Dù sao em ở nhà cũng không có chuyện gì làm ~ "

Trong lòng Trịnh Thâm ấm áp không tả nổi, chỉ ôm chặt cô hơn.

Miêu Miêu hơi ngọ nguậy: "Anh, anh buông ra, em phải nấu cơm nữa, anh đợi một lát, sắp xong rồi."

‘Bịch bịch’ đặt chén trứng gà chén vào nồi điện, món ăn của vợ, anh rất hài lòng.

"Tiểu Thâm tử! Bụng thức ăn!"

"Tuân lệnh!"

Trịnh Thâm ôm cô, đặt lên ghế sa lon, trong mắt tràn ngập vui vẻ.

"Thái hậu ngồi vững chờ tiểu Thâm tử, nô tài lập tức đến ngay!"

Miêu Miêu liếc anh một cái, khóe môi nở nụ cười: "Nghịch quá."

Động tác Trịnh Thâm nhanh nhẹn, bung rau lên, rồi một chén móng heo hầm, lúc này mới bung trứng ra.

"Anh, nóng, cẩn thận đó."

"Không sao đâu!"

Anh da dày thịt béo, nào sợ cái này, tự mình bung, đặt trên bàn, rồi múc hai chén cơm.

"Mau đến ăn cơm."

Miêu Miêu cời tạp dề, ngồi lên ghế ở bàn cơm.

Nhìn chén trứng gà kia một lát, hình như... quên... châm nước rồi...

Miêu Miêu: "Anh! Đều tại anh, nói chuyện với em nên em quên châm nước rồi!" Vội vàng kéo cái nồi ra.

Trịnh Thâm liếc nhìn, nhếch miệng cười: "Anh thích ăn không thêm nước!"

Bưng lên, cầm muống, một khắc cho vào miệng, dừng lại.

Trịnh Thâm: "... Anh ăn không cần châm nước, nhưng mà sao nhiều muối quá..."

"Anh, thế nào? Ăn không ngon?"

"Không đâu, ngon lắm!" Nén vị giác, đưa vào miệng.

"Miêu Miêu, tay nghề giỏi hơn anh rồi." Vừa nói vừa múc cho mình chén canh, bình tĩnh húp vào.

Miêu Miêu áy náy cúi đầu, Trịnh Thâm còn nói: "Nhưng anh đau lòng tay em, sau này vẫn nên để anh làm cho!"

Miêu Miêu: "Không sao đâu, em cũng không làm được chuyện gì khác, chỉ có thể nấu cơm."

Trịnh Thâm bắt đắc dĩ, chỉ đành phải chiều theo cô.

...

Lại qua hai ngày, Tưởng Xuyên xuất viện.

"Thâm tử, chúng ta làm gì đây?" Lâm Phóng tò mò.

"Đi theo."

Hai người cứ đi theo Tưởng Xuyên như vậy khoảng vài ngày, buổi tối Trịnh Thâm thỉnh thoảng sẽ trở về, đôi khi lại ở bên ngoài.

Mặc dù Miêu Miêu lo lắng, nhưng cô biết mình không nên quấy nhiễu anh.

"Thâm tử! Thâm tử!" Lâm Phóng gấp gấp kéo ống tay áo anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai tên có dáng vẻ lưu manh còn đồ.

"Ừ, biết rồi."

Tường Xuyên không biết nấu cơm, ăn cơm tối ở bên ngoài xong, mua đồ ăn vặt xách về, đêm đen như mực, ở khúc quanh vắng vẻ bị người cản lại, một người đã bịt miệng cô ta lại.

"Thâm tử! Không cứu cô ta sao?!"

Trịnh Thâm không có việc gì cả nhìn qua: "Gấp cái gì."

Đối với những người khác anh luôn không quá quan tâm, thấy Tường Xuyên đã bị đụng ngã, lúc này mới đứng lên, bước nhanh qua.

Lúc có Trịnh Thâm, Lâm Phóng chỉ cần yên lặng đi theo sau anh là được.

Một người trong đó đang chuẩn bị xé rách quần áo Tường Xuyên, Trịnh Thâm vỗ vai gã ta.

"Làm gì?!" Tức giận quay đầu lại.

Về mặt Trịnh Thâm vô cảm: "Ai sai tội bây tới?"

Người nọ hung ác bắt được tay Trịnh Thâm, một kẻ khác cũng tiến lên.

Lâm Phóng bị dọa sợ đến mức co lại thành một đống, trốn kỹ phía sau Trịnh Thâm.

Một tay níu lấy, nhấc chân, một người khác ngã xuống đất, dẫm lên, lại vung tay kia xuống, nện vào người còn lại, nhấc chân, dẫm lên cả người kia.

Lâm Phóng thật sự muốn vỗ tay, mấy cú đã giải quyết xong, Trịnh Thâm thật là một người tài ba!

Về mặt hai người dữ tợn, không dám kêu la.

Tường Xuyên bò dậy, mặt đầy nước mắt, quần áo xóc xếch muốn ôm lấy Trịnh Thâm.

Lùi từng bước, Tường Xuyên ôm lấy Lâm Phóng.

Về mặt nhăn nhúm của Lâm Phóng sùng sốt, rồi sau đó cười xòa, Tường Xuyên đẩy ông ta ra, khóc lóc nhìn Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm không để ý đến cô ta, túm vai một tên, bóp cổ gã.

"Ai sai mày tới?"

"Không có... Không có..."

"Phanh!" Thăng tay đập đầu vào tường.

"Nói!" Híp mắt lại, làm người khiếp sợ.

"Không biết! Tôi thật sự không biết... Một... Mấy gã đàn ông... Đưa tiền..."

Ném ra, lại túm lấy tên đang nằm trên đất, không đợi đụng vào, nói huych toẹt ra hết.

Bọn họ chính là côn đồ bản địa, không biết thu tiền ai, đối phương đương nhiên không lộ diện.

Trịnh Thâm đá một cước: "Cút!"

Hai tên kia chạy tè ra quần.

Nhìn về phía Tường Xuyên: "Cô có nhìn thấy không, gã ta muốn mạng cô."

Nước mắt Tường Xuyên lưng tròn, đưa tay muốn kéo anh: "Thâm tử..."

Trịnh Thâm tránh ra.

"Nói ra sự thật thì có lẽ cô sẽ không gặp bao nhiêu chuyện, không nói, cô sẽ không còn mạng."

Tường Xuyên nhìn về mặt lạnh lùng của anh, cũng biết anh sẽ không che chở cho mình, khẽ cắn răng.

"Được."

Hóa ra trước đó đã có người tìm Tường Xuyên, nói cho cô ta một số tiền lớn, bảo cô ta để ít đồ ở chỗ Ngưu Đồ.

Đương nhiên Tường Xuyên không có can đảm, đối phương đã bắt mẹ cô ta, bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ đành phải cảm thứ người khác đưa đi đến chỗ Ngưu Đồ.

Người nọ ở trong xe đợi cô ta, sẽ không giết cô ta.

Được cứu lên cô ta không dám khai nhận, bây giờ đối phương muốn hại cô ta, không có cách nào, chỉ đành chấp nhận.

Trịnh Thâm đang sửa ống tay áo, nhìn về phía Lâm Phóng: "Bảo cảnh sát."

Lâm Phóng: "...". Khẩu hiệu của Thâm ca, có chuyện gì thì cứ tìm cảnh sát. Rõ ràng gốc rễ đã không chính đáng rồi, hết lần này đến lần khác ra về 'luong dân' chuyện gì cũng đi tìm cảnh sát.

Diệp Gia Thịnh chạy đến, liếc nhìn Trịnh Thâm thật sâu, dẫn Tường Xuyên đi.

"Trịnh Thâm! Anh..." Tường Xuyên khóc sụt sùi, hai mắt chan chứa tình cảm, cô ta không muốn đến đồn cảnh sát, đi không có chuyện gì tốt cả.

Trịnh Thâm làm như không thấy, thẳng thừng rời đi.

Lâm Phóng đuổi theo: "Đi đâu vậy?"

"Về nhà, ông cũng về nhanh đi."

Chờ Lâm Phóng đi, Trịnh Thâm lại quay về chỗ khúc quanh đó.

Hai tên lưu manh đã chạy tới.

"Đau không?" Trịnh Thâm hỏi.

Lắc đầu: "May quá, Thâm ca xuống tay rất chính xác."

Lấy một xấp tiền ra đưa cho hai người: "Chia ra đi, anh cảm ơn đám tụi mày."

"Không không không, không có chuyện gì! Thâm ca chỉ cần nói một câu thôi!" Một người trong đó gãi đầu, đầu còn đáng vẻ lưu manh như vừa rồi.

Hai người này đều là anh em ở công trường của Trịnh Thâm, anh gọi một tiếng, cho dù là bị đánh cũng chạy đến.

Trịnh Thâm vỗ hai người, nhét tiền cho bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc: "Cầm đi, đến bệnh viện mua thuốc thoa, anh còn có chuyện, lần sau dẫn bọn mày đi uống rượu."

Tiền này không ít, hai người hơi ngượng ngùng, Trịnh Thâm khẽ cười, bọn họ mới nhận lấy.

"Vậy anh, chúng em đi nhé."

"Đi đi." Trịnh Thâm hơi cười, khoát tay.

Nhìn hai người bọn họ rời đi, Trịnh Thâm mới xoay người lại, muốn bình an cả đời, phàm là chuyện không tốt, nhiều người biết, thêm một phần nguy hiểm.

Hôm nay hai người này hóa trang, nơi này lại tối, sáng ngày mai ra ngoài, dù có chạm mặt Tường Xuyên, Lâm Phóng, chắc hẳn bọn họ sẽ không nhận ra được.

Miêu Miêu đang chuẩn bị nấu cơm, Trịnh Thâm đi đến, lấy dao trên tay cô.

"Hôm nay chúng ta ăn bánh chèo."

Ánh mắt Miêu Miêu sáng lên.

Hai người đều là người phương Bắc, đều một lòng một dạ với bánh chèo, hơn nữa bởi vì vừa đến thành phố W, bữa cơm tất niên đầu tiên, món bọn họ ăn chính là bánh chèo.

Trịnh Thâm 'bang bang bang bang' bấm nhân bánh, Miêu Miêu ở bên cạnh lú lú, bánh bao nhỏ trắng mềm, mặt nức ních dễ thương cực kỳ.

Anh chỉ nhìn thôi, mà trong lòng đã ẩm thành một mảnh.

Bên ngoài Miêu Miêu rất an tĩnh, đáng vẻ này của cô, là lúc Trịnh Thâm nhìn thấy nhà họ Miêu, người một nhà ở chung một chỗ, cô cũng lú lú thế này.

Kể từ khi đến nhà họ Thang, nuôi thành thói quen càng ngày càng im lặng ít nói.

"Miêu Miêu."

"Hả?"

Nhếch miệng cười: "Anh chảy mồ hôi rồi, lau cho anh chút đi."

"Được!" Nghe lời đi lấy khăn giấy, nhẹ nhàng lau cho anh.

Có chút mồ hôi chưa lau kịp, theo gò má chảy vào trong cổ, áo ba lỗ không nên được làm nổi lên đường cong của anh.

Miêu Miêu quay đầu.

Không nhìn thấy khoe môi Trịnh Thâm càng toe toét hơn.

...

Trịnh Thâm tự tin khẩu cung của Tưởng Xuyên có thể cứu Nguru Đồ ra, không ngờ đến ngày thứ hai Diệp Gia Thịnh gọi điện thoại cho anh.

"Chúng ta có đối tượng hoài nghi, nhưng Tưởng Xuyên không có chứng cứ xác thực, chỉ dựa vào khẩu cung của cô ta, thì không thể chứng minh Nguru Đồ bị hãm hại."

Trịnh Thâm sững sốt một chút, rồi sau đó lạnh lùng: "Được, biết rồi, tôi nghĩ thêm cách đã."

Lúc này đổi thành Diệp Gia Thịnh sững sốt, anh nghĩ cách gì? Nghĩ lại, Trịnh Thâm này quá kỳ lạ, luôn có cách để biết thêm chút gì đó.

Trịnh Thâm có cách không?

Ít nhất bây giờ thì không có.

"Anh, anh lại muốn đi ra ngoài à?"

"Ừ, còn cần chứng cứ, anh đi xem một chút có thể nghĩ ra được cách gì hay không."

Anh chẳng hề gạt Miêu Miêu gì cả, không nói cho người nhà không nhất định sẽ tốt cho bọn họ.

Cả ngày đi sớm về trễ, làm người ta lo lắng, còn không bằng nói cho cô biết đi đâu làm gì, ít nhất không cần cứ mò mẫm suy đoán.

Miêu Miêu nhú mày: "Anh, em có thể đi với anh không?"

Trịnh Thâm nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, gạt đầu.

Hai người đi về hướng nightclub.

...

Trịnh Thâm nghiêm túc quan sát bốn phía, suy nghĩ xem có cách nào để phát hiện thêm ‘chứng cứ’ nữa không.

Ánh mắt Lâm Phóng vẫn liếc trộm Miêu Miêu, đây chính là vợ Trịnh Thâm sao? Nhỏ thế?

Miêu Miêu bị ông ta nhìn như thế thì sống lưng tê dại, còn chưa nói gì, đối phương đã bị cục đá đập vào.

Trịnh Thâm đen mặt nhìn ông ta.

"Miêu Miêu, đến đây." Rồi sau đó dắt tay cô, dù sao vẫn chưa có đầu mối, dứt khoát đi dạo xung quanh luôn.

"Cậu sẽ tra ra kết quả sớm chứ?"

"Ừ, ngày kia."

Nguru Đồ sắp bị thẩm vấn rồi...

Ngược lại Miêu Miêu nghiêm túc hơn bọn họ, chỉ vào quán rượu: "Anh, quán rượu này có máy giám sát không?"

"Có, đã tra xét, không quay đến đây được."

"À..."

"Xung quanh cũng không có sao?"

Trịnh Thâm cung chiều xoa đầu nhỏ của cô: "Nếu có thì cảnh sát đã sớm tra ra được rồi."

Qua hết một ngày, không phát hiện được điều gì, hai người dắt tay về.

Sự tình biến chuyển vào ngày hôm sau, Trịnh Thâm nhận được một cuộc điện thoại thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thành phố W có rất nhiều người tài, Nguru Đồ, Hắc Tử chỉ có thể xem là đạt tiêu chuẩn, còn có một nhân vật khác, Hách Thần.

Người này thuộc về giai cấp thượng tầng, nightclub, thương nhân, nhà hàng, giải trí... Chỗ nào cũng đều có bóng dáng của ông ta, phù thương danh xứng với thực của thành phố W.

Cho dù Trịnh Thâm là bảo vệ, cũng từng nghe qua tin đồn về vị họ Hách này.

"Xin chào, tôi là Hách thần."

Sáu từ, Trịnh Thâm chột ngây ngẩn cả người.

Câu thứ hai là: "Cậu Trịnh vừa lúc muốn tìm kẻ hèn này, gặp một lần đi."

Ông ta có chứng cứ.

"Được, ở đâu?" Trong giọng nói của Trịnh Thâm nghe không ra tâm tình gì, có vài người muốn bắt thóp anh, thì không nên thể hiện quá vội vàng.

"Vừa lúc tôi cũng không có chuyện gì, quán cà phê đầu phố Nam Hồ đi."

"Được."

Cách Trịnh Thâm rất gần, xuống lầu cách không xa.

Vẫn là áo ba lỗ, nhưng đã đổi dép, vẻ mặt như tắm nước lạnh.

"Anh, anh đi đâu vậy?"

Trịnh Thâm khẽ mỉm cười: "Đi ra ngoài một chuyến, nửa tiếng sau sẽ trở lại."

"À..." Miêu Miêu gật đầu, tiếp tục nghe một chút, tiếng Anh, còn phải bổ sung thêm nhiều.

Đương nhiên Trịnh Thâm sẽ hoài nghi có phải thật sự là Hách Thần, nhưng là kẻ tài cao gan lớn, anh còn chưa từng sợ điều gì cả.

Trốn được mừng một tránh không khỏi 15, không có gì phải sợ, huống chi lỡ như thật sự có chứng cứ thì sao?

Sáu phút đến quán cà phê, Hách Thần đã ở bên trong, Trịnh Thâm hơi híp mắt, cho nên lúc ông ta gọi điện thoại thì ông ta đã ở đây rồi?

"Ông Hách."

Hách Thần để ly xuống, cười nham nhả: "Cậu Trịnh đến rồi, mời ngồi."

Ngồi xuống, nhìn về phía ông ta.

Người này hơn 40 tuổi, rất nho nhã, lộ ra dáng vẻ thư sinh nồng đậm.

Vô hại, thuần lương.

"Xin hỏi ông Hách tìm tôi có chuyện gì không?"

Nhân viên phục vụ bụng lỵ cà phê đến cho anh, Hách Thần múc một viên đường, thái độ tùy ý giúp anh bỏ vào.

Trịnh Thâm gờ tay lên: "Cảm ơn, tôi không uống đường."

"Không thêm đường rất đáng." Không thu về.

"Thêm đường uống không quen." Phi! Trịnh Thâm anh sẽ không uống đâu.

Đồ chơi này vừa nghe đã không muốn bụng rồi.

Khẽ cười, bình tĩnh bụng lên nhấp một hớp, đầu lưỡi cuộn lại, để xuống sẽ không cảm lên nữa.

"Rốt cuộc ông Hách có chuyện gì?"

Cuối cùng Hách Thần thu tay về, lúc này không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: "Cậu muốn chứng cứ tôi có, video, từ lúc Tường Xuyên cất giấu thứ gì đó, đến khi cô ta ra ngoài lên xe cùng một người khác, tất cả đều có."

Con người Trịnh Thâm co rụt lại, không hỏi tại sao ông ta có, chỉ nói: "Điều kiện gì?"

"Việc này, hãm hại Nguru Đồ người ta rất không ưa thích."

Nhấp cà phê, ánh mắt híp lại: "Hai đô, tôi rất thương thức cậu Trịnh."

Về mặt Trịnh Thâm hơi trầm xuống.

"Không nói cậu Trịnh một thân võ lực, có dũng có mưu, Hách Thần tôi thương thức nhất chính là loại người như cậu!"

"Cậu Trịnh đi theo tôi năm năm làm việc ở thành phố W, tung hoành ngang dọc, có bằng lòng không?"

...

Tiếng chìa khóa chuyển động, Miêu Miêu ngẩng đầu: "Anh đã về rồi."

"Ừ, em vẫn đang học à?"

"Không... Đang nghe nhạc."

Nhiều mây, tiếp tục nghe, trong miệng còn hát theo đôi câu, một bản nhạc tiếng Anh, giọng cô véo von, mặc dù Trịnh Thâm nghe không hiểu, cũng cảm thấy vô cùng dễ nghe.

Miêu Miêu càng ngày càng ưu tú...

"Miêu Miêu ngày mai có kết quả à?"

"Đúng đó, hôm nay mười hai giờ khuya." Có vài phần mong đợi, lại có vài phần lo lắng.

"Đi đâu học đại học?" Xoa đầu cô.

Miêu Miêu đứng lên, trừng anh: "Đại học A! Anh già rồi nên không nhớ được hả."

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Lúc này mới nhớ, đại học A, thành phố Bắc Kinh nha, chúng ta cùng đi."

Khỏe môi Miêu Miêu không ép xuống nổi, con người quay một vòng: "... Ừ."

Cô muốn đến thành phố Bắc Kinh, Trịnh Thâm có thể ở lại thành phố W? Hiển nhiên không thể nào.

Hơn nữa cô nhóc này bay ra ngoài còn có thể bay trở về hay không, dù chỉ một ngày, anh cũng không muốn rời khỏi cô.

Nhưng Hách Thần bên kia anh vẫn chưa thẳng thừng từ chối, chỉ nói suy nghĩ hai ngày, người này không phải là người sau khi bị từ chối, còn có lòng tốt lấy chứng cứ ra.

...

"Thâm tử, người kia thế nào?" Lâm Phóng nóng nảy, cuối cùng Nguru Đồ có thể bị phán hình hay không, ông ta không có quá nhiều cảm thụ, chỉ thấy, ông ta đã cố gắng hết sức rồi.

Tôi đã hết sức cố gắng, không cứu được ông cũng không còn cách nào.

Nhưng Trịnh Thâm không giống ông ta, anh không muốn người đó gặp nguy hiểm.

Hách Thần nhìn trúng thực lực của Trịnh Thâm, phí hết tâm tư muốn Trịnh Thâm bán mạng năm năm, việc muốn anh làm, chắc chắn chính là ‘bán mạng’.

Trịnh Thâm hít một hơi, phun ra vòng khói, hít mắt lại, vừa nguy hiểm vừa đáng sợ.

"Ông đây không tin không còn cách khác!"

...

Mười hai giờ khuya.

"Miêu Miêu, đừng căng thẳng, không sao đâu không sao đâu mà."

Hai người bắt đầu mở điện thoại di động, Miêu Miêu lo lắng, Trịnh Thâm kiểm tra cho cô.

Gắt gao siết chặt ống tay áo anh, mặc dù đại học A cũng không có vấn đề, nhưng nói chung vẫn sợ có lỗi như.

Trịnh Thâm mở nửa ngày cũng chưa tra được, cô đọc số báo danh chính xác, anh nhập vào bên trong, Miêu Miêu tròn to hai mắt nhìn ngón tay cứng ngắc của anh. "Đề em đề em." Lấy qua.

Kết quả một đồng tin nhắn, còn chưa đọc, điện thoại của Uông Thư Ngọc đã đến rồi.

"Alo, cô Uông."

"Ai đó! Miêu Miêu! Trạng Nguyên! Trạng Nguyên thành phố W!" Giọng nói của bà vừa vui mừng vừa run rẩy.

"Có thật không?!" Miêu Miêu kích động ngồi thẳng người, vội hỏi qua điện thoại.

"Ừ ừ ừ! Thật! Nhân viên trường học chúng ta sắp phát tài rồi!"

Nhị Trung theo sát Nhất Trung nhiều năm như vậy, năm nay lần đầu tiên mới bắt được danh hiệu Trạng Nguyên.

Từ Úc An được Bảng nhân, hạng nhất hạng nhì đều được Nhị Trung ôm hết rồi!

"Miêu Miêu! Em quá tuyệt vời!"

"Cảm ơn cô Uông."

"Cô rất tự hào về em! Ngày mai có phiếu điểm, có đến không?"

Nói một lúc lâu, Miêu Miêu mới nước mắt lưng tròng để điện thoại xuống, nhìn về phía Trịnh Thâm.

"Anh..."

Oa ô một tiếng, gào khóc.

Ba, ba thấy không, ba nói xem, bảo bối Miêu Miêu của chúng ta đã trưởng thành thi đỗ Trạng Nguyên rồi, đại học A.

Con làm được rồi.

Trong lòng Trịnh Thâm như đao khoét, nước mắt cô lăn vào tim anh, cả người anh nóng như bị thiêu đốt.

Nhẹ nhàng hôn trán cô: "Miêu Miêu, giỏi lắm!"

...

Ngày thứ hai, Trịnh Thâm đưa Miêu Miêu đến trường học, lại xoay người đi tìm Lâm Phóng, chuyện ngày hôm qua bảo ông ta làm, chắc đã nhanh chóng có kết quả rồi.

Miêu Miêu vừa vào trường học, đã nhìn thấy biểu ngữ thật to, viết:

"Nhiệt liệt chúc mừng bạn học Miêu Miêu, Từ Úc An trường chúng ta dành được thành tích nhất nhì của thành phố W."

Một đường còn có người chỉ chỉ chỗ chỗ, khoe môi cô chứa ý cười, mặc bọn họ hâm mộ quan sát.

"Miêu Miêu, mau đến đây." Ông Thư Ngọc cười vẫy cô.

"Đợi lát nữa, đến chỗ hiệu trưởng có tiền thưởng!" Mặt mày Ông Thư Ngọc đều là ý cười, vừa đi ngang qua lớp một của cô Lý, trong nháy mắt mặt bà ấy tối lại.

Trong lòng bà ấy rất hối hận, năm nay bất kể lớp một thành tích rất tốt, cũng không che dấu được lớp 22 đồ bỏ kia có một Trương Nguyên.

Không biết Ông Thư Ngọc này có vận cứt chó gì, nhặt được một bảo bối vàng, tiền thưởng không biết sẽ được bao nhiêu.

Cô giáo này hiển nhiên đã quên, ban đầu Miêu Miêu vào trường, là ai chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Lớp 22 chỉ có một số người, phần lớn không đến, Đoàn Trạch cũng không có.

"Cậu vẫn chưa biết?! Đoàn Trạch xuất ngoại rồi!"

Miêu Miêu tròn mắt, chỉ nghe Trình Nhuế nói: "Cậu ấy đi tu học bóng rổ, sau này không chừng còn có thể nhìn thấy bóng dáng cậu ấy ở NBA [1] đây!"

[1] NBA: National Basketball Association là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp những cầu thủ ưu việt ở Bắc Mỹ, và được nhiều người coi là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp những cầu thủ hàng đầu của thế giới.

Dĩ nhiên, lúc này đều chỉ đang cười giỡn thôi, giấc mộng xa xôi như vậy, không ai biết được, Miêu Miêu cũng chỉ tiếc vì cậu ấy bỏ qua đại học A mà thôi.

Sau khi Ông Thư Ngọc phát phiếu điểm cuối cùng cho học sinh trung học đệ nhị cấp, rồi nhanh chóng giải tán.

Trình Nhuế lưu luyến không rời, Miêu Miêu liên tục bảo đảm sau này sẽ liên lạc lại, mới rời đi.

Miêu Miêu đi theo Ông Thư Ngọc nhận tiền, đừng nói, thật sự không ít.

Tiền thưởng của hiệu trưởng chiếm rất nhiều, nhiều năm trước đã nói, có thể thi đậu Trương Nguyên được thưởng năm vạn, lớp mười cũng nói thế.

Vì lớp mười hai cô mới đến, lúc này mới lần đầu tiên nghe nói, rồi sau đó tiền chọt đến tay.

Còn có tiền thưởng của bộ giáo dục 10000.

Tiền thưởng của thành phố, còn có tiền thưởng thượng vàng hạ cám vì tốt nghiệp loại ưu.

Tổng cộng 86000, cũng biết cô không có phụ huynh, chỉ có duy nhất một 'anh trai' còn không phải là ruột thịt.

Cho nên hiệu trưởng đưa cho cô một cái thẻ, toàn bộ ở bên trong.

"Cảm ơn." Miêu Miêu nói cảm ơn xong rồi nhận lấy.

Đại học của cô, không cần khiến Trịnh Thâm chịu khổ nữa...

Không nói về Miêu Miêu bên này nữa, Trịnh Thâm và Lâm Phóng gặp mặt trước cửa bị niêm của nightclub.

"Thâm tử, làm gì tốn công tốn sức như vậy, uống tiền... nhiều thế này. Chúng ta cứ thẳng thắn nói với cảnh sát rằng Hách Thần có chứng cứ nhưng không lấy ra, để cảnh sát bện họ làm đi."

Lâm Phóng nói xong cũng sừng sốt, lúc nào thì ông đây học được cái giọng chuyện gì cũng kiếm cảnh sát thế này?

Trịnh Thâm quay đầu nhìn về phía ông ta: "Ý ông là, Hách Thần sẽ thừa nhận với cảnh sát rằng ông ta có chứng cứ? Cảnh sát muốn thì ông ta phải cho?"

"Ghi âm?"

"Tôi ghi âm chứng minh ông ta có chứng cứ, trở về rồi lại nói không có, bị mất, còn ai có thể ép ông ta không?"

"Không có tác dụng, còn bút dây động rừng."

"À... Được rồi." Hách Thần này, quả thật không dám âm mưu gì dưới mí mắt ông ta.

"Nói cho tôi biết thứ người đó tra được."

"Hách Thần, người thành phố W, 45 tuổi..." Đầu chỉ là một số tin tức đơn giản, so với bên ngoài thì đã có thể tra được nhiều hơn một chút rồi, nhưng tin tức quan trọng, vẫn không có.

Hách Thần, còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng.

Càng nghe chân mày càng sâu, đợi đến khi nghe được tin tức phía sau, chân mày hơi buông lỏng ra một chút.

"Tình nhân, còn có con trai?"

Trịnh Thâm cười, đứng lên: "Đi."

"Đi đâu?"

"Đón cảnh sát."

Lâm Phóng: "Anh trai à, không phải anh nói tìm cảnh sát cũng vô dụng sao?"

Trịnh Thâm quay đầu lại: "Ai nói tôi đi tìm cảnh sát, tôi tìm Diệp Gia Thịnh."

"..."

Người đàn ông ấy đã sải bước đi xa, bóng dáng cao lớn như cây trụ trời, dường như trời sập xuống cũng không hề sợ hãi.

Giọng nói từ xa xa truyền đến: "Nhanh lên một chút, tôi còn phải đi đón vợ tôi nữa mà!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ở công đồn cảnh sát.

Mất Diệp Gia Thịnh híp lại, nhìn thẳng vào Trịnh Thâm: "Tại sao cậu cảm thấy tôi sẽ giúp cậu?"

Trịnh Thâm tựa vào lan can, cà lơ phát phờ, nhếch môi cười: "Anh không muốn bắt Lưu Cường?"

Chắc, chẳng có vẻ gì là cầu người giúp đỡ cả.

Ánh mắt Diệp Gia Thịnh nguy hiểm hơn, anh ta biết người bày bố sau lưng là Lưu Cường, bởi vì đây là ‘con cộp lớn’ thành phố W, anh ta muốn dọn sạch kẻ đầu não của thành phố W, đương nhiên phải điều tra đủ sâu.

Nhưng sao Trịnh Thâm cũng biết...

Trong lòng nhớ lại lý lịch của Trịnh Thâm, trưởng thành ở trong núi thôn họ Thang thành phố H, cả thôn rất nghèo, không có văn hóa gì, cha mẹ anh lại mất sớm, ông bà nội nuôi thả lớn lên, nổi danh là côn đồ. Cuối năm ngoái mới đến thành phố W, trước đó làm thợ ở công trường, rồi sau đó được Ngưu Đồ dẫn về, làm bảo vệ.

Người này sao cứ không bình thường như vậy?

Lâm Phóng thấy không khí giữa bọn họ căng thẳng, lấy một gói thuốc lá ra, nịnh hót cười với Diệp Gia Thịnh, nói: "Cảnh sát Diệp,..."

"Không hút thuốc lá, cảm ơn." Lạnh lùng nói.

Lâm Phóng hơi lúng túng, lại đưa cho Trịnh Thâm, đối phương đẩy tay ông ta ra, cười hi hi nói: "Đồn cảnh sát, công dân tốt không hút thuốc lá."

Lâm Phóng: "..."

Diệp Gia Thịnh: "..."

"Tôi phải làm gì?" Diệp Gia Thịnh dõi theo anh, giọng nói vẫn lạnh như băng.

Anh ta thật sự không muốn làm bạn với Trịnh Thâm này.

Trịnh Thâm lập tức đứng thẳng, cười ngây ngô: "Rất đơn giản..."

...

Đội nói tóm lược với Diệp Gia Thịnh xong, liếc nhìn cái điện thoại cũ trên tay.

"Cảnh sát Diệp, tôi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, đi trước đây."

Chia tay ra, Diệp Gia Thịnh lạnh lùng liếc anh một cái, xoay người đi, hoàn toàn không để ý đến anh.

Trịnh Thâm cũng không tức giận, nói với Lâm Phóng: "Đi!"

Lâm Phóng ngậy ngốc đuổi theo: "Anh hai, chủ ý này của cậu cũng quá độc địa rồi?"

"Độc địa thế nào, chỉ dọa cậu ta, chứ đâu muốn mạng."

"Làm sao cậu biết người sau lưng là Lưu Cường?"

"Tôi đoán."

"A?"

"Ngưu Đồ đã từng nói, Hắc Tử là con rể của Lưu Cường, phụ trách thương thảo cho Lưu Cường, bây giờ bị gieo họa, đương nhiên như chém mất một cánh tay gà. Ngưu Đồ không dính tay vào chuyên phạm pháp, lại ngồi trên cái ghế nightclub lớn, dĩ nhiên đã chặn con đường của gã."

Dừng một chút: "Hơn nữa, trước kia Ngưu Đồ cũng không sạch như vậy, trong mắt Diệp Gia Thịnh này lại không thể chứa nổi một hạt cát, có thể khiến anh ta dốc sức lật lại bản án, sau lưng chắc chắn là có con cọp lớn, anh ta càng muốn treo ngược con cọp lớn đó lên."

"Con cọp lớn của thành phố W, không phải là Lưu Cường sao?"

Lâm Phóng khiếp sợ, thật lâu mới nhắc ngón cái: "Thâm ca... Anh đúng là Thâm ca của tôi."

Tâm trạng có chút kích động, đi theo Thâm ca cứ như đang làm chuyện lớn vậy!

"Anh [1], chúng ta đi làm chuyện quan trọng gì?"

[1] Ở đây Lâm Phóng gọi Trịnh Thâm là 'ca' giống như Miêu Miêu, nên mình đề là anh luôn nhé, từ bây giờ Lâm Phóng rất sùng bái Thâm ca cho nên sau này mình sẽ đổi thành xưng 'anh – tôi' khi Lâm Phóng nói chuyện với Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm dừng lại, về mặt nghi ngờ: "Làm sao tôi biết ông muốn làm chuyện quan trọng gì?"

Lâm Phóng dẫn mặt nhìn anh: "Vậy anh làm chuyện quan trọng gì?"

"Tôi đi đón vợ."

"..." Chuyện quan trọng???

...

Lúc Miêu Miêu đi ra thì Trịnh Thâm đang đứng ở cửa, nhếch môi lên, chạy qua: "Anh."

Đối phương lộ ra hai hàng răng trắng, ngốc nghếch cười khúc khích: "Nhận được phiếu điểm rồi hả?"

"Đúng đó!" Dùng sức gật đầu, gương mặt từ bánh bao lớn biến thành bánh bao nhỏ, đã lộ ra lúm đồng tiền, cười lên khá bắt mắt.

"Miêu Miêu."

"Hả?"

"Ít cười với người khác nha."

"Tại sao?" Về mặt nghi ngờ.

Trịnh Thâm xoa đầu cô, thở dài: "Thối đời khó lường, kẻ xấu quá nhiều."

Con mắt Miêu Miêu tròn tròn, có lẽ anh nhớ đến ông chủ, nặng nề gật đầu.

"Anh, nghe lời anh!"

Gương mặt bánh bao nhỏ, ánh mắt tròn xoe, về mặt thành thật, bây giờ Trịnh Thâm không nhìn được, ấn đầu cô, đặt vào tim mình.

Trong miệng ra vẻ nghiêm túc: "Chúc mừng tốt nghiệp."

Người trong lòng hơi lùn, cả người cũng dính vào ngực, nặng nề gật đầu, bỗng chốc đụng vào ngực Trịnh Thâm, tim anh bị đụng run lên một phen.

Hai người cùng nhau trở về, không khí thân mật hài hòa.

...

Điện thoại của Diệp Gia Thịnh đến vào hai ngày sau, chỉ nói đã ổn, những thứ khác cần Trịnh Thâm sắp xếp.

Trịnh Thâm nhếch môi cười, còn có bốn ngày Ngưu Đồ sẽ bị mở phiên tòa, hôm nay nhất định phải thành công.

"Miêu Miêu, anh ra ngoài, tối nay không về, em ở nhà chú ý an toàn, có người gõ cửa thì đừng mở, anh có mang theo chìa khóa."

"Vâng!" Có chút lo lắng, nhưng bình thường cô sẽ không ngăn cản anh làm chuyện của mình.

Lúc Trịnh Thâm đến cửa, Miêu Miêu đuổi theo: "Anh, chú ý an toàn nhé."

Đối phương nhếch môi cười: "Anh có Miêu Miêu, dĩ nhiên sẽ chú ý an toàn!"

Miêu Miêu hé môi cười, Trịnh Thâm khép cửa lại.

Vừa lúc điện thoại vang lên, Miêu Miêu bắt máy.

"Alo, là bạn Miêu Miêu sao?"

"Sao thế?"

"Chúng tôi là giáo dục Hi Vọng, ở đối diện Nhất Trung, em biết chứ?"

Miêu Miêu hé môi: "Sao vậy ạ?"

"Xin hỏi em có ý định muốn dạy kèm tại nhà không? Thù lao của chúng tôi rất hậu, thật lòng muốn mời em."

"Em cần thương lượng với người nhà một chút." Trịnh Thâm không có ở đây, cô sẽ không tự ra quyết định.

"Được, chúng tôi mong bạn Miêu Miêu sẽ đến." Khách sáo nói tạm biệt, Miêu Miêu mới cúp điện thoại.

Ngón tay gõ một cái, cô vẫn chưa lấy tiền thưởng ra, cũng đủ học đại học, còn phải làm thêm không?

Bên này Miêu Miêu rối rắm không bàn đến nữa, Trịnh Thâm ra cửa mới chạng vạng, hẹn gặp mặt Lâm Phóng ở bên ngoài một nightclub khác.

"Thâm ca, tối nay cậu ta thật sự sẽ đến?" Bây giờ Lâm Phóng vô cùng tin phục Trịnh Thâm.

"Diệp Gia Thịnh nói còn có thể sai sao?"

"Vậy bây giờ chúng ta?"

"Chờ mở cửa thôi."

Trịnh Thâm đi đến một bên chỗ bán bánh bột ngô: "Cho tôi hai cái bánh thịt, ông ăn không?"

"Anh, lúc nào rồi, anh còn có tâm trạng để ăn?"

"Người là sắt com là thép, một bữa không ăn đói bụng đến hải đấy."

Ông lão bán bánh bột ngô đưa cho anh, Trịnh Thâm cầm một góc, há mồm gặm.

Lâm Phóng nuốt nước bọt, thật không biết có phải Trịnh Thâm này ăn gan (ý nói gan dạ, liều lĩnh) mà lớn lên không!

Chau mày, đây chính là Hách Thần đấy! Nếu bại lộ, không phải bị Hách Thần giết chết à.

Đang nghĩ xuất thần, người bên cạnh nói: "Đi..."

"Đây đây?" Hoảng sợ nhìn nightclub, không có bất cứ động tĩnh gì.

Chỉ thấy về mặt Trịnh Thâm ghét bỏ: "Đi mua thêm hai cái cho tôi."

Lâm Phóng: "... Ai ôi anh hai của tôi ơi! Anh trưởng thành thế nào vậy.

Mua cho anh, nhìn anh gặm.

Lâm Phóng không yên lòng: "Anh, tình nhân này của Hách Thần có thể đồng ý không?"

Trịnh Thâm hừ lạnh: "Hách Nghi Ân năm nay 20, Hách thần 45, 25 tuổi có con, nhưng kết hôn lúc 30 tuổi."

"Năm năm không cưới người phụ nữ đó, kết hôn với thiên kim của ông tổng kinh doanh quốc tế nọ, ông cảm thấy vị thiên kim này không biết con trai ông ta đã năm tuổi rồi hả?"

"Gã cho ông ta được hai năm thì sinh ra một đứa con gái, hai năm sau lại sinh con trai. Trong nhà có trai có gái, tin đồn thiên kim này và Hách Thần ân ái nhiều năm như vậy, có thể là một người ngọc bạch ngọc sao?"

"E rằng tình nhân này sống không tốt, thành tích con trai không tốt, thế nào cũng phải giả vờ bắt nó xuất ngoại du học, chắc, tình hình hiện nay, nếu con trai bị ụp sọt, bà ta dám đi tìm Hách Thần sao?"

Lâm Phóng chắc một tiếng, buông lỏng không ít: "Đàn ông, có tiền... Chắc chắc."

Trịnh Thâm đá ông ta một cú: "Tôi nói Hách Thần này có tật xấu, vợ chỉ dùng để thương yêu, làm như vậy, người bên cạnh không biết lạnh hay nóng, chỉ biết nhắm vào đồng tiền sau khi ông ta chết đi."

"Thâm ca lờ như sau này có tiền, không sợ..."

Trịnh Thâm liếc ông một cái: "Tôi có tiền cũng cho vợ tôi mà, không cần cô ấy phải tính toán!"

Rồi sau đó nhếch môi cười: "Vợ tôi là cô gái tốt, đừng so sánh cô ấy với mấy thứ chó mèo bên ngoài."

Cửa nightclub mở ra, qua một lúc lâu, hai người mới mang về mặt bình thường đi vào, tìm chỗ hẻo lánh ngồi xuống.

Hơn mười giờ Hách Nghi Ân mới đến, một đám bạn bè không ra hồn, vừa nhìn đã biết sẽ quây suốt đêm.

Kéo hai cô gái vào phòng bao.

"Thâm ca, sau đó?"

"Chờ thôi."

Chờ một hồi chính là hơn mười hai giờ, Hách Nghi Ân mới cùng một người đàn ông mang về mặt nịnh hót khác đi ra ngoài.

Trịnh Thâm đứng lên: "Đi."

Hách Nghi Ân uống không ít, đầu óc vẫn thanh tỉnh, người bên cạnh này lú lú, phiền lòng vô cùng.

Cậu ta đi khá nhanh, đụng vào một người đàn ông đang xông tới khác, người đàn ông này khôi ngô có lực, sức mạnh rất lớn, đụng ngã kẻ 'văn nhược thư sinh' như cậu ta xuống đất.

Hách Nghi Ân còn hơi choáng, đối phương đã nói: "Cậu làm gì đấy?!"

Hung thần ác sát, con tức của Hách Nghi Ân đột nhiên xông tới.

"Thằng tạp chủng muốn làm gì?!" Thấy cậu ta mạnh mẽ có lực, nháy mắt với người bên cạnh.

Đối phương vội vàng chạy đi gọi người.

Sau một lát, bảy tám tên lực lưỡng tới, nhưng một lát sau, đã nằm dưới đất hết rồi.

Trịnh Thâm vuốt tay: "Báo cảnh sát."

Hách Nghi Ân tròn mắt, Hách Thần sử điện, biết cậu ta và những người này ở chung một chỗ, còn đánh nhau ở nightclub...

"Mày biết ba tao là ai không? Báo cảnh sát thì mày có quả ngon để ăn không đấy!"

Lâm Phóng ra vẻ hoảng sợ bước lên: "Thâm tử, chuyện gì cũng từ từ, để cậu bạn này nói xin lỗi là được."

Nói xin lỗi?

"Nghĩ hay quá nhỉ! Thức thời thì quỳ xuống cho ông nội đây, nếu không thì cho mày biết tay!"

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, Trịnh Thâm thật muốn cười hai tiếng. Hách Thần này thông minh như vậy, sao lại dạy ra một tên nhợc trí thế này? Đã rơi vào tay người khác, còn dám phóng đại, không sợ chết quá muộn à.

Trịnh Thâm hung ác trợn mắt: "Ông đây không làm đấy?!"

Hách Nghi Ân héo không ít, vẫn cố co cổ nói ác.

Con người Lâm Phóng xoay chuyển: "Hay là chúng ta chơi xúc xắc, thắng thua hai ván thì hóa giải thù này?"

Chơi xúc xắc?

Hách Nghi Ân cười, phản kích: "! Mày mang tiền đủ chưa?"

Trịnh Thâm hơi híp mắt, móc hai tờ chi phiếu trong túi ra: "Chỉ sợ cậu không mang đủ."

Lâm Phóng có chút không đành lòng nhìn thẳng, một đồng tiền, cậu ta cũng tin...

Ván đánh cuộc này, ở phòng bao của Hách Nghi Ân, cậu ta ngoắc tay, gọi thẳng bạn đi tìm người chia bài của nightclub đến đồ xúc xắc.

Cho ánh mắt, người bạn đó hiểu rõ gật đầu.

"Hừ, tiền thua sạch thế này thì đừng quýt đấy."

Trịnh Thâm cũng hừ lạnh: "Thằng nhóc cậu thua rồi thì đừng kêu cha gọi mẹ."

Ném ánh mắt, xem thường.

Hách Nghi Ân tức điên: "Ông đây sợ à? Mày thua thì đừng cầu xin tao."

"Cậu thua đừng tè ra quần."

Hách Nghi Ân tức chết, da mặt cậu ta làm sao dày bằng Trịnh Thâm, nói không lại anh, mặt trướng đỏ bừng.

Cửa mở ra, một người đàn ông anh tuấn mặt lạnh bùng xúc xắc đi vào, mặc quần áo chia bài.

Nghiêm nhiên là Diệp Gia Thịnh.

Nên bắt đầu rồi.

Không đến hai ván, mặt Hách Nghi Ân đã trắng nhợt.

"Đưa tiền." Trịnh Thâm nói.

Hách Nghi Ân cắn răng: "Quay lại! Còn chưa kết thúc!"

Híp mắt: "Vậy cậu phải viết giấy nợ."

Đồ chơi này mà có một... sẽ... có hai, Hách Nghi Ân đã cảm thấy sắp lật bàn được rồi, hoặc nên nói cậu ta sợ không thể lật bàn.

Cậu ta có nhiều tiền như vậy? Về nhà quán cha mẹ muốn gì? Cũng sẽ không nỡ đánh chết cậu ta!

Tờ giấy nợ thứ nhất, tờ giấy nợ thứ hai...

Chờ Hách Nghi Ân tỉnh táo lại thì đã là hai ngàn vạn.

Hai ngàn vạn đấy!

"Đưa tiền..."

"Tôi..." Trịnh Thâm hung thần ác sát, bên ngoài lại có mấy người mặc tây trang đen đi vào, đứng sau lưng Trịnh Thâm, đám bạn thấy tình hình không ổn, bỏ chạy.

Bỗng chốc chỉ còn lại một mình Hách Nghi Ân, vẻ mặt tuyệt vọng ngồi một bên.

Trịnh Thâm đi qua vỗ mặt cậu ta, giơ giấy nợ, nói: "Cậu em, đừng sợ, bảo mẹ cậu giúp tôi làm một việc, xong tôi sẽ trả lại cho cậu."

...

Ngay đêm đó mẹ Hách Nghi Ân đã chạy tới, bà ta vốn trong tình cảnh khó khăn, vì Hách Thần kia càng ngày càng không thể dung chứa bà ta, con trai trong nhà đó là thiên chi kiều tử, Hách Thần vô cùng hài lòng, không phải tình cảnh mình và con trai sẽ khó khăn sao?

Hiện giờ xảy ra chuyện này, ý nghĩ đầu tiên của bà ta là, không nên để Hách Thần biết!

Chạy đến, bên trong ngồi đầy người.

"Các người rốt cuộc muốn làm gì?" Nhìn con trai bị dọa sợ đến phát run, hung hăng nhìn chằm chằm Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Chuyện nhỏ thôi, giúp tôi sao chép một video ở chỗ chồng bà là được rồi."

Gương mặt được bảo dưỡng thích hợp của người phụ nữ đó, dần dần biến hóa.

...

Đội sau khi bà ta dẫn theo Hách Nghi Ân đi, Trịnh Thâm cười nhìn về phía Diệp Gia Thịnh: "Cảm ơn cảnh sát Diệp và những đồng chí cảnh sát khác đã nhiệt tình trợ giúp."

Sắc mặt Diệp Gia Thịnh cũng đen, người này thật tích cực, vấn đề này thật sự khiến anh ta chà mắt ba lần.

"Còn dư lại cậu tự mình giải quyết, không ra được kết quả, tôi quay về tính sổ với cậu!"

Trịnh Thâm cười nói: "Chắc chắn chắc chắn rồi."

...

Hách Thần không quan tâm nhiều đến video này, muốn sao chép một phần mặc dù không dễ dàng, nhưng người thân cận cũng không phải không làm được, hai ngày sau, người phụ nữ kia đã gọi điện thoại đến rồi.

Trịnh Thâm đi ra ngoài gặp bà ta.

Hai ngày, không chỉ có thể lấy được video, còn có thể điều tra một chút về Trịnh Thâm.

Vừa gặp được Trịnh Thâm, người phụ nữ hừ lạnh: "Cậu đúng thật là một con chó ngoan."

Hiển nhiên, bà ta vẫn chưa biết chuyện Hách Thần chiêu mộ Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm cũng không tức giận: "Đi à, đi cũng đừng quan tâm đến tôi, ngày hôm qua ông Hách lại dẫn vợ và con trai tham gia cắt băng đấy."

Người phụ nữ kia trợn mắt, rốt cuộc vẫn là tình nhân của Hách Thần, không ít tâm kế, cười lạnh: "Muốn tôi đưa cậu cũng được, cầm 50 vạn tiền mặt và giấy nợ đến để đổi đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trịnh Thâm híp mắt, không ngờ người phụ nữ này bây giờ còn có thể lật mặt.

"Không muốn giấy nợ hả?" Ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Người phụ nữ kia theo bản năng lui về phía sau từng bước, rồi sau đó nuốt không trôi con tức này, cười lạnh: "Tôi thấy phải là cậu đưa cho tôi chứ?"

Hôm sau Ngưu Đồ sẽ bị mở phiên toà, bà ta gấp hơn Trịnh Thâm sao?

Hai bên cũng biết nhất định sẽ phải có một cuộc giao dịch, một người phải cứu Ngưu Đồ, một kẻ không dám để Hách Thần biết.

Tâm lý của phụ nữ khi tức giận, sẽ phải tìm cách lấy lại lợi ích.

"50 vạn mua video, tôi cho bà!" Vậy cũng không tệ, bà ta lấy video cũng tốn không ít tiền chuẩn bị.

Trịnh Thâm đứng thẳng: "50 vạn?"

"Nói được làm được."

"Được."

Trịnh Thâm đồng ý, xoay người rời đi.

Các anh em tụ tập, bắt kẻ mượn hay vay, chờ Nguru Đồ ra ngoài, tự mình trả lại.

50 vạn đối với Nguru Đồ mà nói là chuyện nhỏ, mình không cần thận vào tù, mình phải ôm chứ sao.

Chẳng qua bây giờ muốn có được 50 vạn, e là phải suy nghĩ một chút.

Quả thật, hôm đó tìm các anh em của nightclub, ông chủ công trường trước đây, chấp vả lưng tung, cũng có khoảng ba mươi vạn.

Lâm Phóng vội muốn chết, ngược lại Trịnh Thâm rất bình tĩnh.

Miêu Miêu mới vừa nằm lên giường, đột nhiên nhớ đến việc dạy kèm tại nhà còn chưa nói cho anh biết, nên muốn thảo luận với Trịnh Thâm một chút.

Đi đến, Trịnh Thâm không có đóng cửa, đang ngã xuống giường, rung chân, bước chân Miêu Miêu dừng lại.

"Gấp cái gì?"

"Vay lãi suất cao thôi."

"Còn thiếu hai mươi vạn thì vay hai mươi vạn."

Ở bên kia Lâm Phóng hô to gọi nhỏ, Trịnh Thâm trêu chọc ông ta: "Còn không được? Vay bắt tôi chặt tay thôi, trả lại ân tình cho Nguru Đồ."

Miêu Miêu sợ choáng váng, ở trước mặt cô cho đến bây giờ Trịnh Thâm luôn một lời nói đáng giá ngàn vàng, đâu nghĩ rằng anh chỉ đang nói giỡn? Cô đã nghĩ là thật.

Nước mắt lưng tròng chạy trở về phòng, ở bên kia Lâm Phóng hô to: "Anh, anh đừng trêu tôi nữa!"

Trịnh Thâm lúc này mới nói: "Được rồi, không giỡn với ông nữa, chờ Nguru Đồ đi ra thì trả lại!"

Thờ dài, có thể nói vì để cứu ông ấy ra, mà trái tim vỡ nát.

"Cúp, ngủ, ngày mai hãy nói!"

Anh đã ngủ, nhưng Miêu Miêu lo lắng mọi bề, anh thiếu tiền cô biết, trong ngăn kéo có ống tiền lẻ mua thức ăn cũng bị lấy đi, còn muốn đi vay lãi suất cao?

Miêu Miêu hoảng sợ, đến hơn nửa đêm, cuối cùng đã nghĩ ra một ý.

Sáng sớm, dậy thật sớm, chạy thẳng đến cổng Nhất Trung, cô Ôn đã ở đó rồi.

Miêu Miêu nhanh chóng chạy đến, về mặt cảm động: "Cảm ơn cô Ôn, khổ cho cô rồi."

Cô Ôn chỉ cười sờ đầu cô, nói: "Bé ngốc, có gì đâu, cô vốn không sao cả."

Miêu Miêu nhấn tin nói mình đã đến, một người đàn ông mang giày tây ra ngoài, về mặt tươi cười: "Bạn Miêu, mau cùng tôi đi vào..."

...

Nửa tiếng sau, hai người cầm một hộp đồng ra ngoài, cô Ôn thở dài: "Miêu Miêu, cái này quá cực khổ rồi."

Lắc đầu, ánh mắt kiên định: "Không sao, chỉ có bốn mươi ngày thôi."

Trịnh Thâm ở nhà dọn dẹp, Miêu Miêu đi tìm cô Ôn, không biết làm gì, nhưng mà đây là cô giáo nên anh vẫn yên tâm.

Điện thoại lại vang lên, bắt máy: "Anh, anh nhanh lên một chút! Đồng Ca gì đó sẽ cho vay tiền, nhưng chỉ cho Trịnh Thâm anh vay thôi."

Trịnh Thâm vừa mang giày vừa ừ, đã cho vay lãi suất cao còn phô trương?

Cúp điện thoại, mới vừa mở cửa, bé bà xã kia đầu đầy mồ hôi chạy đến, vừa thấy anh đã hé môi cười, nước mắt lưng tròng: "Anh ơi, cho anh tiền này, đừng vay lãi suất cao nữa."

...

Miêu Miêu len lén liếc Trịnh Thâm càng lật hộp đồng càng đen mặt.

‘Phịch!’ Hộp đồng bị ném lên bàn, Miêu Miêu run lên, mặt Trịnh Thâm đen như mực.

Cô thấy trận chiến thế này, một câu cũng không dám nói, trợn tròn mắt dõi theo anh.

Trịnh Thâm vừa thấy dáng vẻ cô dẫu nhỏ của cô, đầu tiên là trong lòng vừa nhích, lập tức lại muốn, chắc, nhưng đây không phải là cô dẫu nhỏ của anh sao?

"Em biết hộp đồng này có vấn đề ở đâu không?"

Miêu Miêu sững sốt: "Không có... Không có vấn đề mà?"

‘Rầm’ một cái vỗ lên khay trà, Miêu Miêu run rẩy, nước mắt ào ào chảy xuống.

Lúc này con tức của Trịnh Thâm bị rút hết rồi, đi qua ôm đầu cô, lau nước mắt cho cô.

"Miêu Miêu, bé ngoan, đừng khóc, anh không nên hung dữ với em."

Hai ngày nay Miêu Miêu bị hù thăm, đầu tiên là Trịnh Thâm cả ngày đi sớm về trễ, ngày hôm qua không dễ gì nghe được một chút, còn là lãi suất cao!

Không sợ hãi sao được?

Khóc đủ rồi, khổ sở trong lòng cũng bay biến, vừa đánh vừa hỏi: "Hộp đồng... Nác... Có vấn đề gì?"

Trịnh Thâm thờ dài, ôm người vào lòng: "Sáng sớm đến tối muộn dạy ba đợt học sinh, còn đến mười mấy người, Miêu Miêu, em nói xem hộp đồng này có vấn đề gì?"

Miêu Miêu méo miệng: "Người ta trả nhiều tiền như vậy!"

Trịnh Thâm vừa nghe, lập tức lật người đặt lên đầu gối, Miêu Miêu chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, rồi sau đó cái mông đau nhói.

"Vì em không nghe lời! Anh làm gì cần tiền của em hả?"

Đầu tiên là Miêu Miêu không thể tin, rồi sau đó mặt ửng hồng, đầu óc lộn xộn.

Trịnh Thâm đánh mông cô!

"Em có gì thì phải hỏi thẳng anh, không cho đi dạy thêm gì hết."

Miêu Miêu đưa tay che mặt, vừa xấu hổ vừa giận dữ, cả tai cũng hồng.

Trịnh Thâm thấy cảnh như vậy, trong lòng khẽ động, nhưng còn có chuyện rất quan trọng.

Nâng cô đứng thẳng lên, nhìn chăm chăm vào cô: "Đi, chúng ta đi rút tiền."

Đôi mắt Miêu Miêu đỏ như mắt thỏ nhìn anh chăm chăm: "Anh còn muốn đi vay lãi suất cao?!"

"Không cần biết có vay hay không, cái này em không thể nhận."

"Anh gạt em! Anh nhất định phải đi! Em vốn đã muốn dạy thêm, hộp đồng đã ký, rút thế nào được? Anh, trước tiên anh cứ cầm dừng đi, chuyện của anh quan trọng hơn."

"Cái rầm! Của em mới quan trọng nhất, đi, chúng ta đi rút tiền."

Đứng lên, lôi kéo cô ra cửa.

Miêu Miêu theo bản năng ôm lấy anh: "Anh! Anh đau lòng cho em, em cũng đau lòng cho anh vậy, anh cứ muốn đi vay lãi suất cao sao, hiện giờ tiền đã có, anh cứ dùng đi, sau này em không bao giờ... làm như vậy nữa. Chỉ có bốn mươi ngày, em thật sự muốn dạy học mà!"

Cúi thấp người, trong lòng Trịnh Thâm bị khuấy đến nhào, đời này còn ai có thể qua được Miêu Miêu của anh!

Cầm thẻ trong tay, lần đầu tiên cảm thấy, anh muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền.

Nhiều đến nỗi Miêu Miêu sẽ không vì tiền mà cau mày, sẽ không vì tiền mà đau khổ...

Chờ Trịnh Thâm cầm tiền đi, Miêu Miêu mới thở ra một hơi, thành thật mà nói, cô không cảm thấy việc dạy thêm này không tốt, cực khổ hơn nữa sao có thể so với nhà họ Thang?

Đây chính là 11 vạn, một học sinh có thể kiếm nhiều tiền như vậy? Đối với cô mà nói, là chuyện không thể nào.

Quay đầu nghĩ đến việc Trịnh Thâm ‘đánh’ cô, bụm mặt nằm trên ghế sa lon, vừa xấu hổ vừa tức giận.

...

"Thâm ca, cuối cùng anh đã đến, Đông Ca gì đó đang chờ anh ở bên trong."

Lâm Phóng không chú ý tới, hôm nay mặt Trịnh Thâm đen lạ thường.

"Không vay nữa."

"Hả? Có tiền rồi à?"

Chỉ thấy mặt Trịnh Thâm càng đen hơn, cắn răng nghiêng lợi: "Ông đây muốn đánh chết Nguru Đồ và Luru Cường!"

Lâm Phóng sùng sốt, lúc này một tên côn đồ đi ra.

"Người anh em, Đông Ca mời anh vào trong."

"Không vay nữa."

Mặt người này lập tức biến sắc, kêu vọng vào bên trong: "Dê muốn chạy!"

Một đại đội người ào ạt xông ra ngoài, vây quanh bọn họ.

Tên cầm đầu nói: "Thế nào, làm như chỗ này của tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?"

Trịnh Thâm đang bốc lửa: "Gia vẫn muốn đi."

Đông Ca nhú mày: "Vậy tôi sẽ không khách khí."

Trịnh Thâm lấy điện thoại ném cho Lâm Phóng, ném người ra ngoài, nhìn về phía Đông Ca, ánh mắt nguy hiểm đáng sợ.

Mười phút sau.

"Người anh em người anh em à, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ mà!" Đông Ca bị Trịnh Thâm bóp cổ, hai chân run rẩy.

Trịnh Thâm hừ lạnh: "Lâm Phóng, báo cảnh sát!"

Lâm Phóng: "..."

Diệp Gia Thịnh lập tức chạy đến, một lưới bắt hết đám người này.

"Cậu qua đến vay lãi suất cao rồi hả? Đi theo tôi một chuyến."

Trịnh Thâm lập tức đứng thẳng: "Cảnh sát, tôi không có vay, chẳng qua chỉ là dẫn xà xuất động, không phải lập tức báo cảnh sát sao, thế nào? Các anh không phong cho tôi danh hiệu thấy việc nghĩa hăng hái làm? Hoặc là công dân tốt gì sao?"

Khóe miệng Diệp Gia Thịnh co quắp, lần đầu tiên thấy vay lãi suất cao tố cáo lãi suất cao, còn thiết thời cho anh phải nói ra.

Dẫn người đi, Lâm Phóng bước đến.

"Đi lấy video?"

"Ừ."

Người phụ nữ kia xem như sáng khoái, cầm tiền và giấy nợ, đưa video cho anh, trước khi đi còn liếc nhìn anh một cái, vẻ mặt khinh thường.

"Thâm ca, cho bà ta lấy 50 vạn như vậy sao?"

Nếu là bình thường Trịnh Thâm sẽ cảm thấy một tay giao tiền, một tay giao hàng, 50 vạn cũng không là gì.

Nhưng ai bảo hôm nay tâm trạng anh không tốt?

Đây là tiền mồ hôi nước mắt của Miêu Miêu, có thể để bà ta cầm đi nhẹ nhõm như vậy à?

Từ trong túi móc ra một tờ giấy nợ đã photocopy, đưa cho Lâm Phóng.

"Dùng tên tôi gửi cho Hách thần."

Lâm Phóng: "..."

...

Ngư Đồ được phán bị xử sai, tài sản cũng mở khóa, còn lại chính là bắt Lưu Cường.

Lúc ông ta đi ra ngoài đã là buổi chiều, Trịnh Thâm và đám anh em nightclub chờ ông ta ở cửa.

Ngư Đồ ra ngoài, nhìn về phía bọn họ.

Mặc dù ông ta ở bên trong, chuyện bên ngoài vẫn biết, Diệp Gia Thịnh cũng đã nói cho ông ta biết rồi.

Nhìn về phía Trịnh Thâm, trong mắt chứa lệ, đôi môi run rẩy: "Thâm tử... Cậu chính là..."

"Bịch!"

Lời còn chưa dứt đã bị Trịnh Thâm đánh: "Con mẹ nó đầu óc ông có bị bệnh không vậy? Thế mà cũng có thể bị người ta hăm hại, sao ông trà trộn được thành phố W vậy hả?"

Một quyền.

"Vợ ông đây còn phải bị đánh xui xẻo theo ông!"

Không ai cản, nói thật, bọn họ cũng cảm thấy Trịnh Thâm quan trọng hơn Ngư Đồ.

Xuống tay vẫn rất chuẩn, Ngư Đồ trừ đầu ra, không có tổn thương gì.

Xoay người rồi đi.

Ngư Đồ vất chân đuổi theo anh: "Người anh em à, chờ tôi một chút, tôi sai rồi."

"Thâm tử, đừng đi nhanh như vậy!"

"Cậu chờ tôi một chút."

"Lúc nào đó cho tôi nói cảm ơn với em dâu đi."

Trịnh Thâm đi phía trước, không để ý đến ông ta, mặc kệ ông ta vừa gọi vừa đuổi theo anh.

...

"Anh Cường, xong rồi xong rồi!"

"Vội cái gì?!"

Mấy tên thủ hạ vẫn bình tĩnh, cũng nhìn gã.

"Anh có cách, đừng sợ."

Trần an nấy tâm phúc xong, chờ bọn họ đi khỏi, Lưu Cường lại lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy.

Cửa chính không dám đi, chỉ có chạy từ cửa sau.

Hiện giờ gã không cần đám anh em thân thiết này nữa, bị cảnh sát bắt được, chính là mất mạng đấy!

Chạy tề ra quần đến chỗ bức tường, đột nhiên nghe tiếng huyýt gió, tiếp theo vang lên một câu:

"Anh Cường à, anh đây đang muốn chạy đến đó hả?"

Lưu Cường ngẩng đầu, một người đàn ông cao lớn đang đứng trên tường, phía trên kia đầy những mảnh thủy tinh, nhưng anh lại vững chắc ngồi chồm hổm ở đó.

Bóng tối in trên mặt anh, như Diêm La Vương đang chuẩn bị lấy mạng người vậy.

...

Lúc người của Diệp Gia Thịnh đến bắt, chỉ có một đám trên mặt đất, không biết còn nghĩ không phải tội phạm, và Trịnh Thâm một bên nhai kẹo cao su.

Nhìn sang, đối phương khéo léo gờ tay.

"Cảnh sát, tôi tán bộ nhìn thấy người này có vẻ khả nghi, tranh chấp với gã đôi câu, nhìn kỹ, không phải chính là tội phạm mà các anh đang muốn bắt sao!"

Nhếch môi cười: "Làm xong chuyện không cần lưu danh, công dân tốt của Trung Quốc, tôi cũng không cần cảm ơn đâu."

Diệp Gia Thịnh: "... " Mỉm cười, cậu ‘tán bộ’ đến cả trong biệt thự, cũng không dễ dàng gì.

Bên này mang người đi bệnh viện, trong đó một cảnh sát còn vỗ vai Trịnh Thâm, nói: "Thâm ca."

"Lý Nham! Còn không mau đi theo!" Giọng nói không vui của Diệp Gia Thịnh truyền đến, cảnh sát vỗ vai Trịnh Thâm lập tức đứng thẳng.

"Vâng!" Đuổi theo Diệp Gia Thịnh.

Người của cục cảnh sát tương đối quen thuộc với Trịnh Thâm!

Diệp Gia Thịnh nghĩ thầm, thật may là Lưu Cường không có vấn đề gì lớn, nếu không, không tha cho anh ta đâu!

Chuyện hư hỏng này cuối cùng đã kết thúc, người khác chọc anh không thoải mái là đánh, nhưng bà xã thì...

Chắc, không dám đánh không dám mắng, vừa gờ tay lên, lập tức thấy đau lòng.

...

Ngưu Đồ trả nhiều tiền mà Trịnh Thâm vẫn không muốn, chỉ lấy đủ số ‘tiền mồ hôi nước mắt’ của Miêu Miêu, trả lại cho cô, để cô tự giữ.

Miêu Miêu mở to hai mắt: "Anh? Nhanh vậy đã có rồi sao?"

Trịnh Thâm vừa nghĩ trong lòng chợt cứng: "Đúng vậy, cho nên em đi dạy cái lớp gì đó? Vừa nghe đã biết khổ cực rồi."

Miêu Miêu chỉ khẽ cười: "Em vốn muốn đi mà!"

"Được lắm, dù sao anh sẽ từ chức, đi theo em dạy học, chờ bên này kết thúc, chúng ta sẽ đến thành phố Bắc Kinh."

Miêu Miêu gật đầu.

Ngày thứ hai, Miêu Miêu bắt đầu đến báo cáo, hiểu rõ xong, ngày hôm sau sẽ phải bắt đầu dạy học sinh.

Phòng làm việc nhận học sinh của giáo dục Hi Vọng.

"Thật sự là Trạng Nguyên tốt nghiệp trung học?"

"Ha, tôi còn có thể lừa chị sao."

"Tôi tin cô một lần, học lúc nào?"

"Chỉ có buổi tối đồng thời chỉ còn một chỗ, hơn nữa chỉ có một tháng, có thể kéo dài thêm mười ngày."

"A? Chen lần vậy ư?"

"Đương nhiên rồi, đây chính là Trạng Nguyên."

Người phụ trách và phụ huynh đang nói, lại một người phụ nữ khác bước vào.

"Ai da, đăng ký cho con tôi."

"Chỉ còn một chỗ..." Người phụ trách khá rối rắm.

"Cho tôi cho tôi." Người phụ nữ mới đến kia lập tức nói.

Người phụ nữ vốn đang ngồi bên trong đứng lên: "Sao chị không hỏi xem cô giáo này tài nghệ thế nào?"

"Tôi mặc kệ cô ấy thế nào, xem như tốn tiền dính chút may mắn thôi, lại không quá mắc."

Người phụ nữ kia nghĩ thấy cũng đúng: "Được, tôi muốn một chỗ."

"Sao chị lại muốn? Tôi nói trước mà."

"Tôi đến trước!"

"..."

Chính là vào lúc này Miêu Miêu đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chuyển ngữ: Gà

"Chủ nhiệm Hường..."

"Á, Miêu Miêu đến!" Đứng lên nghênh đón cô, vô cùng thành ý.

Hai phụ huynh vừa nghe tên, lập tức bước lên mỗi người cầm một tay, sờ ta sờ.

Đây chính là tay của Trạng Nguyên trung học! Tay của nhất bảng đây sao!

Miêu Miêu: "..."

Trịnh Thâm đi theo vào, ánh mắt nhìn trừng trừng vào tay hai bà phụ huynh, chột mắt húng, thẳng tắp nhìn chăm chăm.

Theo bản năng buông ra, hai phụ huynh mới phục hồi lại tinh thần, người đàn ông sau lưng Trạng Nguyên này là ai, sao lại dọa người như vậy?!

Trịnh Thâm vừa nhìn về phía chủ nhiệm, đối phương đã lui về phía sau từng bước: "Vị này là..."

Miêu Miêu cười: "Anh tôi, có chút lo lắng cho tôi."

Liếc nhìn mặt bánh bao mềm mại của Miêu Miêu, chủ nhiệm ra vẻ đã hiểu.

Vốn chủ nhiệm muốn hàn huyên cùng Miêu Miêu một chút, bởi vì cô có người anh trai 'không dịu dàng tí nào', nên đã bỏ qua ý định này.

"Cô Hồ, dẫn Miêu Miêu đi xem học sinh mà em ấy sẽ dạy đi."

"Được." Tuổi cô Hồ này cũng nhỏ, nhếch môi cười với cô, thoạt nhìn rất ngọt và đẹp.

Thân thiết bước lên khoác tay Miêu Miêu: "Miêu Miêu, em đi theo chị đi."

Tầm mắt chuyển đến Trịnh Thâm, khẽ mỉm cười: "Chào anh."

"Ừ." Không mặn không nhạt đáp lại, cô giáo Hồ này cứ tiếp tục nói chuyện với Miêu Miêu.

Hóa ra cô ta tên là Hồ Nghiêu, năm nay mới vừa ngoài 20, là học sinh đại học ngoại địa, kỳ này nghỉ nên tìm việc dạy thêm, dạy tiếng Anh cho học sinh.

"Đúng rồi, Miêu Miêu? Em là Trạng Nguyên khoa học tự nhiên à?!"

Miêu Miêu lúng túng cười cười, đối phương hồn nhiên không thềm đề ý, tiếp tục nói về kết cấu sắp xếp trong này.

Qua mấy phòng học, lại đến một phòng, Hồ Nghiêu đẩy cửa ra, bên trong có mười mấy học sinh tiểu học.

"Nhỏ vậy sao?" Miêu Miêu giật mình.

Hồ Nghiêu nhủ mi: "Không nhỏ, không thể để trẻ con thua từ điểm xuất phát? Hay nói, đây không phải do có chiều bài vàng là em sao, người nhà chịu

tồn tiền cho con, vì đi theo Trạng Nguyên, tiền này cũng đáng."

Cuối cùng câu kia đè bên cạnh lỗ tai Miêu Miêu nói, ánh mắt Trịnh Thâm đột nhiên sắc bén.

"Các em, đây là cô mới của các em, cô giáo Miêu Miêu, sau này sẽ do cô ấy hướng dẫn bọn em, nhất định phải kính trọng cô giáo nhé."

Vài đứa trẻ lú lú, cười gọi cô: "Cô giáo Miêu!"

Miêu Miêu, không phải là mèo sao?

Cô chỉ cười, càng cười càng ngọt, mấy học sinh chợt không thể nào kháng cự lại cô, có người thật sự có thể chỉ bằng một nụ cười, đã có thể lấy được thiện cảm.

Miêu Miêu mặt bánh bao, cười lên vô cùng thoải mái, mặt mày cong cong, lộ ra hai hàm răng chính tề.

Thoạt nhìn trong lòng đã thoải mái, ấm áp.

Nụ cười của Hồ Nghiêu cứng ngắc, lập tức lại tươi cười: "Cô Miêu, em ở đây với bọn nhỏ đi, chị có việc bận phải đi trước nhé."

Miêu Miêu gật đầu: "Được, em và bọn nhỏ tâm sự một chút."

Chờ Hồ Nghiêu đi, Miêu Miêu nhìn vào mấy bé đậu đỏ bên trong.

"Các bạn nhỏ, chào các em." Bọn nhỏ nhìn cô, không nói gì.

"Hôm nay bắt đầu, cô sẽ dạy các em học."

"Muốn cô giáo Hồ!" Một cậu bé nhìn Hồ Nghiêu đi khỏi đã tức giận lên tiếng.

Miêu Miêu sững sốt.

"Muốn cô giáo Hồ." Lại thêm một giọng nói.

"Các bạn à, cô giáo Hồ cô ấy..."

"Em biết, tại cô đã đuổi cô giáo Hồ đi rồi!" Một đứa bé đứng lên nói.

Miêu Miêu vội vàng khoát tay: "Không có không có, cô..."

Trịnh Thâm ở bên thấy hết mọi thứ đi đến, đứng bên cạnh Miêu Miêu, bọn nhỏ phía dưới cũng ngạc nhiên nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Cuối cùng anh hùng hăng trừng xuống phía dưới, đầu tiên là phòng học ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh, rồi sau đó...

"Oa oa oa!" Tiếp theo bọn nhỏ đó, gào khóc.

Thật may là phòng học cách âm không tệ, trong nháy mắt không dẫn mọi người đến.

Miêu Miêu bối rối, dùng sức níu lấy người bên cạnh: "Trịnh Thâm!!!"

"Bọn nhỏ, đừng khóc đừng khóc." Vội vàng bước lên đỡ dành, vậy mà càng đỡ, khóc càng thảm.

Trịnh Thâm đứng trên bục giảng, bày hai tư thế, hai tay vừa động, tạo ra một bộ quyền pháp tiêu chuẩn.

Vũ khởi lai hồ hồ sinh uy, Miêu Miêu cũng bị hù dọa, đừng nói là những bé đậu đỏ phía dưới.

Nước mắt vương trên mặt, tròn to nhìn anh, tròn mắt há mồm.

"Gầm!" Cuối cùng khi gầm lên kết thúc, Trịnh Thâm thu quyền, nhìn phía dưới đối diện.

"Biết bộ quyền này tên gì không?"

Đám đậu đỏ phía dưới kia lác đác, tròn tròn ánh mắt nhìn anh.

"Bộ quyền này gọi quyền trừng ác, đặc biệt dùng để trừng phạt kẻ xấu!"

Về mặt bí hiểm lướt qua đám học sinh phía dưới, toàn thể đều không lên tiếng, ngoan như cây cọc gỗ, mười một đôi mắt, trông đợi nhìn anh.

"Trước đây rất lâu, có một gia đình..."

Miêu Miêu đứng phía sau, mở to hai mắt nhìn anh, nghe vô cùng nhập thần.

Trịnh Thâm hứng lên, càng nói càng nóng: "Lần trước thành phố W có một đám người xấu, làm xăng làm bậy, chuyên lừa bán trẻ con!"

Mười một bé đồng thời run lên, nắm thật chặt bàn, ánh mắt lại nhìn Trịnh Thâm, mắt cũng không dám nháy.

Miêu Miêu đi đến trước mặt cô bé nhỏ nhất, nhẹ nhàng nắm tay bé, đối phương nhìn cô một cái, dứt khoát nhào lên người cô, cuộn thành một cục nhìn về phía Trịnh Thâm.

Phía sau cũng chạy đến ôm lấy, từ từ 11 bé thêm cả Miêu Miêu đã chen thành một nhúm rồi.

Có vẻ làm như vậy sẽ không còn đáng sợ nữa.

"Bọn họ ngụy trang thành người thân thiện dễ gần, cho các bạn nhỏ mấy viên kẹo, hoặc lúc không có người, lặng lẽ trộm lấy mấy bạn nhỏ, rồi mang đi, không bao giờ... thả ra nữa!"

"A!" Một đám người rúc chặt hơn vào một chỗ, có nú tay Miêu Miêu, có túm lấy ống tay áo cô.

"Sau khi bị bắt đi, bọn họ sẽ..."

"Tuy nhiên thật may là sau đó, chú đã dùng quyền trừng ác này bắt được bọn họ! Để bọn họ không thể làm xăng làm bậy được nữa!"

"Yeah!" Phía dưới hoan hô một trận.

Trịnh Thâm nói: "Mặc dù đa số đã bị bắt, nhưng vì an toàn, các bạn nhỏ không thể ăn đồ người xa lạ cho nha, không được chạy lung tung nhé!"

Về mặt anh nghiêm túc, mười một bé nhỏ cùng nhau gật đầu, về mặt nghiêm túc.

Ở phòng học cách đó không xa Hồ Nghiêu nhìn quanh, chuẩn bị xem Miêu Miêu bị kinh ngạc, cô ta đã sớm 'đặt nền móng' rồi!

Trong lòng cô ta không phục, tại sao Miêu Miêu đứng nhất thì cô ta phải nhường lại vị trí? Trạng Nguyên thì sao? Có thể so sánh với cách dạy tốt của cô ta sao?

Bọn họ trả lương theo lớp, nếu Miêu Miêu đến đoạt đi lớp duy nhất này của cô ta, cô ta chỉ có thể đành chờ đợt ghi danh mới.

Đội thì sẽ không có tiền, trong lòng cô ta có thể dễ chịu hơn à?

Cái gì cũng đã tính toán xong, chỉ chờ Miêu Miêu bị chọc tức chạy đến, không nghĩ nữa cứ đợi đến khi cô trò bọn họ gặp mặt sẽ kết thúc thôi.

Chủ nhiệm đi đến, Hồ Nghiêu kéo ông ta: "Chủ nhiệm, em mới vừa nghe học sinh bên kia có chút không thích cô giáo Miêu... Em lo lắng bọn trẻ sẽ..."

Về mặt lo lắng, bây giờ các bạn nhỏ này đều là kim chủ, anh dám cho làm bọn chúng mất hứng, về nhà sẽ tố cáo, ngày mai chắc chắn sẽ có phụ huynh đến 'giảng đạo lý' cho xem.

Cho nên chủ nhiệm cũng rất lo lắng liếc nhìn phòng học, đang chuẩn bị vào, cửa đã mở ra.

Hai người sững sờ ngay tại chỗ, tròn to đôi mắt, về mặt không thể tin.

Chỉ thấy trên cổ người đàn ông nọ vác một đứa, trên lưng vác một đứa khác, hai tay một đứa, còn có mấy nhóc rơi ở phía sau, nắm áo đi theo anh.

Mấy cô bé thì vây quanh Miêu Miêu, một đám người chen thành một nhóm, cười nhón nháo ra ngoài.

Chủ nhiệm lập tức hồi thần, bước lên trước vài bước cười nói: "Cô giáo Miêu thích ứng khá tốt nhĩ."

Đối phương chỉ gật đầu với ông ta, mỉm cười nói: "Hôm nay mấy bé học xong rồi? Đưa ra ngoài hả?"

"Không cần, không cần, dẫn ra phía sau chơi một lát, phụ huynh bọn trẻ đã đến rồi. Cô giáo Miêu cứ nghỉ ngơi một chút, để cô giáo Hồ dẫn bọn nhóc đi chơi."

"Không muốn!" Bọn trẻ trăm miệng một lời.

Hồ Nghiêu ngây ngẩn cả người, cô đã chuốc thuốc gì cho bọn nó thế?!

Miêu Miêu chuốc thuốc và Trịnh Thâm dẫn theo bọn nhóc ra sau, bọn chúng không đi chơi, chỉ nhìn Trịnh Thâm, muốn học anh làm anh hùng.

Đội sau khi thật vất vả mới tiễn bọn nhỏ lưu luyến không rời đó đi khỏi, Miêu Miêu nhìn về phía Trịnh Thâm.

"Anh, anh thật lợi hại!"

Trịnh Thâm nhủ mầy, đang muốn nói trẻ con dễ gạt vô cùng, thì cảm giác Miêu Miêu nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Nói: "Hóa ra ở bên ngoài anh là một anh hùng hành hiệp trượng nghĩa!"

Anh hùng Trịnh Thâm "... " Tất cả đều do anh nói bừa! Quyền cũng đánh bậy mà!

...

Lớp buổi chiều này là lớp học sinh lớn tuổi hơn một chút, đều là học sinh sơ tam, học thêm số học.

Lớp buổi tối là lớp mười hai, tính tự giác tương đối cao, khá nghe lời.

Chẳng qua lớp buổi chiều này khiến Miêu Miêu sầu lo, là cái tuổi kể chuyện xưa không dọa được, nói chuyện không ai nghe.

Thế nào cũng muốn đối nghịch với thầy cô, mới có thể khiến bản thân thư thái.

Miêu Miêu soạn bài trước, buổi tối thường đến một hai giờ, Trịnh Thâm đau lòng, mỗi lần nhìn thấy hận không được trở lại lúc ban đầu, hung hăng quát hai bàn tay của mình, rảnh rồi đi đùa kiểu gì thế!

Cô soạn bài anh muốn ngồi bên cạnh, hai giờ sáng lúc khép sách lại, Trịnh Thâm đang ngủ gật bên cạnh, đầu dựa vào tường, ngáy to ngủ.

Mím cười, trong lòng có chút mềm mại, vỗ nhẹ vào anh, cười nói: "Trở về ngủ đi."

Trịnh Thâm mở mắt, theo bản năng nói: "Ngày mai đừng soạn bài nữa, trễ quá."

"Vậy không được, hôm nay chưa chuẩn bị bài, ngày mai sẽ không biết giảng thế nào."

Trịnh Thâm đau lòng, lần nữa hạ quyết tâm, chờ đến thành phố Bắc Kinh, anh sẽ bắt đầu kiếm tiền cho Miêu Miêu.

...

Lớp sáng tối đều rất tốt, lớp buổi trưa chiều này thật khó qua, đi học xịt nước hoa, bảo bọn họ nghe giảng thì lại không để ý đến, tim Miêu Miêu muốn vỡ nát.

"Không được ngủ!" Miêu Miêu bung mặt bánh bao, vỗ vào bàn Khương Dã.

Đối phương che mắt, nhìn cô: "Cô Miêu, cô không thấy phiền sao?"

"Tôi là cô của bạn." Tiếp tục giữ gương mặt nghiêm túc, vậy mà không hề có uy.

"Cô Miêu, cô bao nhiêu tuổi rồi?"

Miêu Miêu giận dữ: "Khương Dã bạn ra phía sau đi!"

Lúc này đối phương nghe lời, đứng lên, đi ra sau dựa vào, Miêu Miêu tiếp tục giảng bài.

Trịnh Thâm nhìn thấy hết thấy hơi híp mắt.

Sau khi lớp chiều kết thúc, Trịnh Thâm nhìn về phía Miêu Miêu: "Em ở đây đợi anh, anh đi mua cơm."

"Được." Miêu Miêu đang viết tổng kết và vấn đề, tùy ý gật đầu.

Khương Dã đeo cặp, vẻ mặt không vui đi ra ngoài đi, trong lòng đang phiền.

"Bạn Khương." Trước mặt có người đang đứng.

"Là anh?" "Người anh" như cái bóng của cô giáo Miêu.

Đối phương khẽ mỉm cười, chậm rãi đi đến.

Sóng lưng Khương Dã bỗng nhiên tê rần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Anh làm gì?" Mắt Khương Dã tròn tròn, lông tơ cũng dựng đứng, vẻ mặt phòng bị.

Trịnh Thâm... Đáng vẻ quả thật không giống người tốt.

Anh nhếch môi cười, trong nháy mắt bầu không khí căng thẳng xé nát sự lạnh lẽo, một tay lôi người đến, híp mắt lại.

"Anh bạn nhỏ, tôi đến nói đạo lý với cậu."

Anh bạn nhỏ?!

Khương Dã giận dữ: "Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!"

Liều mạng giãy giụa, người làm cả sơ trung Nhất Trung kinh hãi, vậy mà không nhúc nhích khỏi một tay của Trịnh Thâm.

"Còn trẻ tuổi, tính khí đã nóng nảy như vậy à?"

Cảm thán xong rồi siết cổ người ta chặt hơn, nói: "Không học hành cho đàng hoàng, học thêm làm gì?"

"Nếu đã đến, nhằm để học tốt hơn, vậy mà sao phải làm khó cô giáo?"

Khương Dã vừa nghe thì càng nổi giận: "Ra mặt cho cô Miêu à?!"

Tay Trịnh Thâm dùng sức, Khương Dã không đau, nhưng cảm giác bị người trói buộc vô cùng khó chịu.

"Anh buông tôi ra!"

"Tôi buông cậu ra cũng được, phải sống hòa bình với cô giáo, không nghe giảng bài thì cũng không được làm khó cô ấy."

Khương Dã không nói lời nào.

Trịnh Thâm quát lên: "Nghe rõ không?!"

Nhỏ nhẹ gật đầu, trong đôi mắt vẫn là vẻ quật cường của thiếu niên, Trịnh Thâm uy hiếp xong rồi không thèm để ý đến cậu ta, còn phải đi đưa cơm cho Miêu Miêu nữa.

Khương Dã nhìn bóng lưng anh, nắm chặt quả đấm, đến khi nào, cậu mới có thể có sức mạnh như thế?

Muốn làm gì thì làm, không cần nhìn sắc mặt người khác.

Vừa về đến nhà: "Tiểu Dã về rồi? Hôm nay học thêm thế nào?"

Khương Dã vừa đổi giày, vừa tùy ý ‘Ừ’ một tiếng, mẹ đến gần cậu, thấp giọng nói: "Ba con đã về, con đừng chọc ông ấy tức giận."

Bỗng không nhận được, ném cặp đi: "Biết rồi, biết rồi."

Đang nói chuyện ba cậu đã đứng ở cửa thư phòng, trầm mặt: "Học hành thế nào?"

"Ừ."

"Nói! Tốt hay không tốt!"

Nhưng Khương Dã không chịu nói, mẹ cậu ở phía sau nhéo cậu ta.

Chân mày ba Khương nhíu thật chặt, nhìn về phía mẹ Khương: "Ngày mai đến trường luyện thi gặp giáo viên của nó đi, nhờ cô giáo nghiêm với nó hơn."

"Được." Mẹ Khương gật đầu.

...

Dạy thêm khiến người ta rất cực, dạy một lớp đã cực, dạy ba lớp khác nhau thậm chí còn khổ cực hơn.

"Miêu Miêu, nhanh đi ngủ đi."

Trịnh Thâm chau mày, lo lắng nhìn cô.

Miêu Miêu vén tóc ra sau tai, lộ ra vành tai xinh đẹp, không ngẩng đầu lên: "Vâng, còn một chút xú nữa, anh đi ngủ trước đi."

Trời nóng nên mặc đồ mỏng, Trịnh Thâm vừa lúc nhìn thấy gò má hoàn mỹ của cô, vành tai trắng nõn, sợi tóc đen nhánh từ sau tai rũ xuống trước ngực, cổ trắng sáng như thiên nga...

Trong lòng Trịnh Thâm mạnh mẽ rơi lộp bộp, cô có xương quai xanh rồi! Xương quai xanh!

Ba cảm biến thành hai cảm, bây giờ ngay cả hai cảm cũng bị mất!!! Xương quai xanh! Còn có cả xương quai xanh!

Đầu anh hơi choáng, sững sốt hồi lâu, cứng cỏi nặn ra một câu: "Miêu Miêu, đã lâu rồi em chưa đo cân nặng phải không?"

Trên tay Miêu Miêu không ngừng, qua một lúc lâu mới trả lời anh: "Đâu có rảnh để đo cân nặng gì đâu chứ."

Ngẩng đầu, khẽ cười: "Anh, đi ngủ đi."

Dưới đèn nỉ nhân cười, Trịnh Thâm chóng mặt lập tức đi ra ngoài, chờ khép cửa lại thì chợt sững sốt.

Miêu Miêu vừa yên tĩnh được vài giây, nghiêm túc soạn bài.

Bỗng cửa lại được mở ra: "Miêu Miêu, trước khi ngủ nhớ đi đo cân nặng nha."

Miêu Miêu: "..."

...

Đợt học sinh buổi sáng sắp sửa lên tiểu học, nên Miêu Miêu dạy một ít ký âm, chữ cái, khá dễ dàng nên cũng không có nhiều khó khăn.

Nhưng mà bây giờ người bạn nhỏ này...

"Cô Miêu, chú tiểu Trịnh đi đâu rồi?"

Miêu Miêu khom lưng: "Chú tiểu Trịnh cũng có chuyện mà." Không biết Ngưu Đồ bên kia tìm Trịnh Thâm là muốn thương lượng chuyện gì.

"A..." Về mặt khó nén thất vọng.

Miêu Miêu sờ đầu bé: "Ngoan."

"Cô Miêu, con cười cô được không?"

"..."

"Sau này mỗi ngày đều có thể được gặp chú tiểu Trịnh!"

Miêu Miêu lại sờ đầu cậu bé, vẻ mặt dịu dàng: "Đừng nói lời này cho chú tiểu Trịnh nghe nhé." Cô sợ đóa hoa của tổ quốc sẽ bị điều tàn trước thời hạn).

"Tạm biệt cô Miêu ạ!"

"Tạm biệt bạn nhỏ."

Sau này cô giáo Miêu thành danh, họ của Miêu Miêu chợt bị mọi người quên mất, cũng chỉ biết là cô giáo Miêu, ngay cả thầy cô khóa trên cũng gọi theo, lần trước có một chị gái hỏi cô:

"Cô giáo Miêu, cô họ Miêu [1] à?"

[1] Tên của Miêu Miêu là 喵喵 đọc là Miêu Miêu, mà mèo (猫) từ đồng âm khác nghĩa cũng đọc là miêu, cho nên mọi người đều gọi nữ chính là cô Miêu (猫), luôn nghĩ chữ Miêu này được viết như 猫 chứ không phải là 苗.

...

Tiến xong học sinh buổi sáng, Trịnh Thâm không có ở đây, nên cô đã ra căn tin phía sau ăn chút gì đó, rồi sau đó soạn lại giáo án.

Cho đến hai giờ, lớp sóng gió buổi chiều này đã đến rồi.

Điều chỉnh về mặt, mấy học sinh này, khuôn mặt phải chìm xuống mới áp chế được, nghiêm mặt đứng giảng đài, lại hơi gầy, nhưng mặt bánh bao vẫn là mặt bánh bao.

"Bài tập ngày hôm qua..." Bung mặt nói chuyện.

Khương Dã phục rồi, từ đâu mà cô Miêu này lại có cảm giác tự tin rằng cô ấy đang rất nghiêm túc?

Đôi mắt nhỏ tròn tròn, kết hợp với mặt bánh bao, người lại không cao, không phải cảm giác mình có uy nghiêm của 'Diệt Tuyệt sư thái' đấy chứ...

Thật ra học sinh học lớp này đã rất cố gắng, đều cố nhịn cười.

Tiếng cười bộc phát là lúc cô giáo Miêu muốn lau bảng, buổi trưa không biết ai dạy ở phòng này, cả tấm bảng đen đều là chữ.

Cô vừa nhìn xuống phía dưới, vừa đọc đề, vừa cố gắng lau.

Vậy mà với hai cái không tới, mặt cô càng cứng nhắc, nhẹ nhàng kiễng chân, tiếp tục cố gắng.

Người phía dưới vừa đọc bài thi, vừa nhịn cười.

Có lẽ cô cảm thấy không ai nhìn cô, nhẹ nhàng nhảy lên, lau được một nửa, nửa hàng ngồi trên này vẫn đang cười cô.

"Cô Miêu, em giúp cô."

Khương Dã vừa cất lời, như mồi dẫn lửa, cả lớp cười ầm lên.

Tai Miêu Miêu đỏ bừng, vẫn nghiêm mặt: "Không được cười! Không được cười! Không được cười!"

Khương Dã nghĩ thầm, đây là chuyện quan trọng phải nói ba lần chẳng?

Phòng học đầy ắp tiếng cười, sau đó Miêu Miêu vỗ bàn, mới miễn cưỡng yên tĩnh lại.

Khương Dã nghĩ, nghe nói buổi tối cô Miêu này còn dạy thêm một đợt lớp mười hai, bọn họ nhịn thế nào hay vậy?

Toàn là học bá [2] à?

[2] học bá: những người học giỏi, cuồng học tập.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc tan lớp, thiếu niên mười lăm tuổi đã khá phát triển, rất nhiều người còn cao hơn cô.

Từ bên cạnh cô đi qua, nhếch môi cười: "Tạm biệt cô Miêu!"

Còn có người vỗ đầu cô, nhảy ra ngoài: "Tạm biệt cô Miêu!"

Khương Dã nhăn mặt cau mày, hôm nay Trịnh Thâm không đến, đám người kia đều bắt đầu lầy lội rồi.

Cuối cùng đã giải thoát, Miêu Miêu còn chưa kịp thở phào một cái, một giọng nữ vang lên ở cửa.

"Là cô Miêu phải không?"

Miêu Miêu ngẩng đầu, là một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng.

"Là tôi. Xin hỏi bà là?"

Đối phương nhẹ nhàng cười một tiếng: "Tôi là mẹ của Khương Dã, tôi muốn hỏi cô giáo vài vấn đề."

Miêu Miêu nhìn về phía Khương Dã, cậu căng thẳng nhíu chặt mày, nhìn ra được, tâm trạng không tốt lắm.

"Mời bà nói."

"Thằng bé Khương Dã này có nghe lời không?"

Miêu Miêu suy nghĩ một lát, nói: "Vâng, xem như khá nghe lời." Là rất nghe lời, bảo cậu ta ra sau thì lập tức đi ra sau, bảo cậu ta đứng lên là lập tức đứng lên, nhưng nhất định không nghe giảng.

Ánh mắt người phụ nữ sáng lên: "Cô đừng gạt tôi, tính tình nó ra sao tôi biết rất rõ, cả ngày càn rỡ. Tôi muốn biết, thằng bé có thể thi đỗ Trạng Nguyên giống cô không? Trạng Nguyên trung học."

Sắc mặt Khương Dã càng khó nhìn, Miêu Miêu nói: "Thành tích của cậu bé này không nói chính xác được, cậu ấy còn ba năm nữa, có vài người vốn là Trạng Nguyên, nhưng không cố gắng thì cũng xong rồi, có vài người kém một chút, nhưng chỉ cần cố gắng, cũng có thể tạo nên kỳ tích."

Mẹ Khương kéo tay Miêu Miêu: "Cô giáo Miêu, cô cần phải giúp nó một chút! Ba của nó kỳ vọng rất lớn với nó, nhưng nó quá bướng bỉnh, khiến ba nó không thích, hai cha con cứ hay đâm chọc nhau."

Miêu Miêu lúng túng muốn rút tay về, bị mẹ Khương nắm chặt: "Cô phải nghiêm túc với nó một chút, nó có cái gì không đúng, cô lập tức nói cho tôi biết, nhất định phải khiến nó có lòng cầu tiến, thi đỗ cao nhất."

Tay Miêu Miêu bất động, nghi ngờ nói: "Nhất định cậu ấy phải đậu cao sao?"

Cô muốn học đại học A chỉ vì đó là nguyện vọng của Miêu Tranh, ông đã đi rồi, cho nên cô nhất định phải thực hiện. Nếu Miêu Tranh còn sống, nhất định sẽ không có yêu cầu gì với cô.

Mẹ Khương gật đầu: "Đúng vậy, ba nó muốn nó phải đỗ cao nhất, thi được thành tích tốt để ba nó vui mừng."

Miêu Miêu hơi ngần ra, người mẹ này chỉ muốn lấy lòng ba Khương Dã, có lẽ nghe thấy nhiều lời như vậy, không trách được cậu ta ghét học như thế.

"Dì à, Khương Dã cũng sắp lên sơ tam, đừng gây nhiều áp lực với cậu bé như vậy, nếu không sẽ dễ dàng có tác dụng ngược lại."

Tay mẹ Khương cứng đờ: "Cô Miêu, không thể nói như vậy, có áp lực mới có động lực. Tôi thấy cô có thể thi đỗ Trạng Nguyên, nên muốn cô dẫn dắt Khương Dã, tốt nhất cô không cần quan tâm đến những học sinh khác nữa, cứ để ý Khương Dã nhiều hơn một chút."

Câu nói cuối cùng này đè thấp giọng, còn lấy ra một bao tiền lì xì từ trong túi xách.

Ánh mắt Miêu Miêu lạnh lẽo, vội vàng đẩy bà ta ra, không chấp nhận tiền lì xì của bà ta.

"Vị phụ huynh này, bà có suy nghĩ thế này là không được, con trẻ vẫn còn trong thời kỳ phát triển, tại sao phải gây cho cậu bé áp lực lớn như vậy? Khương Dã rất ưu tú, không hề có cảm giác cậu bé tội tệ tý nào. Tôi còn có việc, đi trước."

Miêu Miêu bước nhanh ra ngoài, chỉ để lại Khương Dã ngây ngốc, cùng người mẹ tức giận đến giờ chân của cậu.

"Nghĩ mình là ai? Con nhóc này, có điên không?"

Khương Dã xoay người rời đi, mẹ Khương đuổi theo: "Khương Dã con chờ mẹ một chút! Con còn chưa nói cho mẹ biết hôm nay học hành thế nào..."

...

Không nói về Miêu Miêu, Trịnh Thâm đi tìm Ngưu Đồ là chuyện có thật.

Vừa vào phòng lầu hai, anh đã nằm lên ghế sa lon, Ngưu Đồ ngoan ngoãn rót nước cho anh.

"Thâm tử, nhất định phải đến thành phố Bắc Kinh sao?"

Trịnh Thâm lườm ông ta: "Vợ tôi đi chỗ nào thì tôi đi chỗ đó."

Ngưu Đồ sờ đầu trực, chau mày.

"Được lắm, phòng ốc tôi sẽ cho người giữ lại cho cậu, bên cạnh đại học A, đi bộ 15 phút."

"Cám ơn."

"Cậu còn nói những lời này với tôi." Nói xong qua ngời gần một chút, hỏi anh: "Cậu tính làm gì ở thành phố Bắc Kinh?"

"Nhanh chóng kiếm tiền!"

"Cậu đừng làm chuyện phạm pháp đấy!"

Trịnh Thâm xoay người trừng ông ta: "Lúc nào thì ông thấy tôi làm chuyện không tốt hả?"

Ngưu Đồ đau đầu: "Điều này cũng đúng, vậy cậu làm gì thế?"

Trịnh Thâm suy nghĩ một lát, nói: "Trước đầu cơ đất đai, rồi sẽ tiếp tục làm nghiệp lớn!"

"Nghiệp lớn gì?"

"Mạng lưới liên lạc internet."

Ngưu Đồ kinh hãi: "Thâm tử, ngay cả điện thoại di động cậu còn không biết chơi, còn muốn làm mạng với chả lạc gì?!"

Trịnh Thâm lườm ông ta: "Ai nói không hiểu thì không thể làm?"

"Cái này có thể kiếm tiền sao?"

Tay Trịnh Thâm gói phía sau đầu, ánh mắt nhìn lên trần nhà, không biết đang nói với Nguru Đồ hay chính mình.

"Trước đây có ba đường kiếm tiền, thứ nhất là tăng chót nhất, sức lực sinh tiền, loại người này bán sức lao động, cả đời bỏ ra, thu hoạch lại có hạn."

"Thứ hai là chất xám sinh tiền, dùng kiến thức kiếm tiền, cái này so với cái thứ nhất thì thật sự tốt hơn rất nhiều."

"Cái thứ ba này là tiền sinh tiền, trở mình liên tục, sống cuộc sống đỉnh cao."

"Hiện giờ có đường thứ tư, ảo sinh tiền!"

Khóe môi cong lên, tràn đầy tự tin.

"Thời đại số hóa, vật thật thể hiện bằng vật ảo, cơ hội kinh doanh trong này, chắc chắn, ông xem bảng xếp hạng phú hào trước mặt bây giờ đi, mấy ai không thiết lập mạng internet chứ?"

"Vừa lúc đang là thời đại thông tin, một ngày nào đó, nó sẽ trở thành một thế giới khác của nhân loại!"

Trong đôi mắt Trịnh Thâm tràn ngập ánh sáng, Nguru Đồ ngờ ngác nhìn anh, lòng đầy ấp rung động.

Rất nhiều năm sau này ông vẫn còn nhớ rõ, ban đầu Trịnh Thâm ở một căn phòng nhỏ, hơi hột nói ra một thời đại.

Anh khi đó, vẫn còn nghèo túng.

Rõ ràng không hề học được mấy năm, cũng không biết dùng máy móc thông minh, tựa như cho anh xem cách sử dụng máy vi tính, đoán chừng anh cũng không hiểu ra sao.

Nhưng anh là người nhìn xa, dường như có thể xuyên thấu qua vật chất phù phiếm, thấy được một thời đại khác.

Giờ khắc này Nguru Đồ hiếm khi nghĩ giống với Diệp Gia Thịnh, Trịnh Thâm này, không nên đi vào ngã ba, nếu không, ai sẽ trị được anh?

"Đúng rồi... Thâm tử, đầu cơ đất khá bất tiện đấy."

Trịnh Thâm ngồi dậy, hiếm khi lại cười với ông ta như vậy: "Cho nên, tôi đây không phải đang tìm ông sao."

Nguru Đồ: "..."

...

Lớp tối kết thúc, Miêu Miêu đứng ở cửa, nghi ngờ nhìn ra bên ngoài, Trịnh Thâm vẫn chưa đến?

Ngắm rồi ngắm, không nhìn thấy Trịnh Thâm, ngược lại nhìn thấy một người khác.

Khương Dã.

Mặt mũi Khương Dã bầm dập.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Miêu Miêu hơi kinh ngạc, làm một cô giáo tuân theo truyền thống tốt đẹp có trách nhiệm, từ từ đến gần.

Gần mới phát hiện, thằng nhóc này bị đánh rất nghiêm trọng.

"Khương Dã, em làm sao vậy?"

Đối phương nhìn chằm chằm cô, giống như một đứa trẻ mồ côi, tràn đầy cô đơn tuyệt vọng.

"Tại sao cô muốn thi đỗ Trạng Nguyên?"

Miêu Miêu sững sốt, nghĩ đến người phụ nữ không hiểu ra sao kia, đột nhiên hiểu ý cậu ta.

"Bởi vì ba cô, cô không muốn thi Trạng Nguyên, chỉ muốn vào đại học A thôi."

"Ba cô cũng ép cô?" Giọng cậu ta cao thêm, tại sao những người này cứ không ngừng ganh đua so sánh, so tài phú, rồi bắt đầu so con cái.

Miêu Miêu lắc đầu, nghĩ mọi thứ đều nhờ ba cô, mắt hơi nhòe: "Ba cô đã qua đời rồi."

Khương Dã sững sốt, cậu không hề nghĩ đến chuyện này.

Miêu Miêu hít mũi, nghiêm túc nhìn cậu: "Cô biết có thể ba em không đúng, nhưng em phải nói rõ ràng với ông ấy."

Khương Dã cười tự giễu: "Nói rõ ràng? Em không nghe lời ông ta, cô nhìn mặt em đi."

Vừa dứt lời, một chiếc xe dừng bên cạnh, tiếng ầm còi truyền đến.

Một người đàn ông khí thế hùng hăng xuống xe, đi về Khương Dã quăng một cái tát.

"Còn dám bỏ nhà đi ra ngoài?!"

Mặt cậu ta bị đánh lệch sang một bên, Miêu Miêu không thấy rõ vẻ mặt của cậu, nhưng cũng biết, nhất định cậu rất tủi thân.

"Vị này, ông vậy là phạm pháp!" Miêu Miêu bước lên ngăn cản ông ta.

"Ông còn như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Ba Khương sững sốt, rồi sau đó càng tức giận hơn: "Hay lắm, không trách được thằng nhóc này không chăm chỉ học tập, cả ngày chỉ biết lông bông hóa ra đã yêu sớm rồi!"

"Xin tôn trọng một chút, tôi là cô giáo của em ấy!" Miêu Miêu tức giận mở to hai mắt.

Miêu Miêu đã thấy mẹ Khương chạy đến, nhẹ nhàng kéo ba Khương: "Đây là cô giáo của Khương Dã, đừng tức giận, A Dã sẽ nhanh chóng xin lỗi mà!"

Khương Dã không lên tiếng, mẹ Khương tới đây ý muốn néo cậu ta một cái, bị Miêu Miêu chặn lại.

"Ông Khương, bà Khương, năm nay Khương Dã chưa đầy 16 tuổi, các người như vậy là bạo hành gia đình."

Trịnh Thâm đã nói, nếu cần thiết, nhất định phải bảo đảm không thể làm bản thân tổn thương, hoặc chọc giận đến người không có lý trí.

Miêu Miêu thở dốc một hơi, lấy điện thoại di động ra, đang đối mặt với bọn họ: "Nếu bây giờ tôi báo cảnh sát, các người cũng sẽ bị xử phạt."

Ba Khương chau mày: "Ai thêm quân tôi dạy con mình thế nào chứ!"

"Luật pháp quán! Hiệp hội quán!"

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?" Ba Khương trừng cô, ông ta chỉ là chủ mỏ than, quả thật trình độ văn hóa không cao.

"Tôi muốn ông không bao giờ... được đánh Khương Dã nữa, nếu không, ông sẽ phải đến đồn cảnh sát tiến hành cái tạo đấy!"

"Mày..."

Ông ta mới vừa sấn tới, đã bị một sức mạnh ném qua một bên.

"Minh ơi!" Mẹ Khương vội vàng bước lên.

Gương mặt Trịnh Thâm âm u liếc bọn họ, không cảm xúc, lại quay đầu đi, nhìn về phía hai người Miêu Miêu.

"Chúng ta đi." Dắt Miêu Miêu đi hai bước, thấy Khương Dã không động đậy: "Còn không mau đi theo."

Khương Dã sững sốt, liếc nhìn ba Khương thở phì phò một bên, đuổi theo bọn họ.

...

Trịnh Thâm và Miêu Miêu cứ như vậy đưa Khương Dã về, dọc đường đi cậu cũng không nói lời nào, Miêu Miêu có chút bận tâm nhìn vài lần, lần đầu tiên cô thấy kiểu cha mẹ như vậy.

Trịnh Thâm cũng mặc kệ cậu ta, đau lòng nhìn Miêu Miêu của anh: "Miêu Miêu, anh có việc bận nên đến trễ."

"Không sao đâu không sao đâu mà."

"Ăn cơm trưa chưa? Ăn gì?"

"Buổi trưa ăn ở phòng ăn, ăn..."

Hai người ở trước mặt vừa đi vừa nói, Khương Dã cô đơn rớt ở phía sau, nhưng chỉ cần cậu bước chậm một chút, hai người trước mặt sẽ dừng lại chờ cậu.

Trong lòng chợt thấy ấm áp.

Chỗ ở không lớn, sau khi Trịnh Thâm rót cho Miêu Miêu ly nước, rồi rót cho Khương Dã.

"Ở đây hơi chật, cậu chỉ có thể ở ghế sa lon."

Qua một lúc lâu, Khương Dã 'Ừm' một tiếng.

Trịnh Thâm ngồi đối diện cậu ta, Miêu Miêu mở tủ lạnh ra, chuẩn bị đi rửa trái cây.

"Đừng làm, để anh."

"Ngồi xuống." Miêu Miêu tròn mắt, Trịnh Thâm lặng lẽ ngồi xuống.

"Anh hàn huyên với Khương Dã một chút đi, em đi rửa trái cây." Ném ánh mắt, Trịnh Thâm nháy mắt vài cái, bày tỏ đã hiểu.

Miêu Miêu bảo anh dùng lời khách sáo thôi.

"Nói chuyện với tôi một lát nha." Giọng Trịnh Thâm bình thản, không quan tâm, không tò mò.

Nhưng nhờ dáng vẻ bình tĩnh thế này, Khương Dã dần bình ổn, dốc bầu tâm sự, chậm rãi nói.

Hóa ra lúc đầu ba Khương là chủ mỏ đá, trình độ văn hóa kém, sau đó kiếm tiền trở về thành phố W, trải qua cuộc sống giàu có. Hiện giờ làm nhà đầu tư, xem như là người của xã hội thượng lưu.

Mẹ Khương vốn là vợ ông ta, xuất thân từ gia đình bậc trung, ba Khương có những người khác, muốn ly hôn với bà ta, nhưng bà mang thai, có Khương Dã, cuộc sống cũng trôi qua khá ổn.

Khi còn bé Khương Dã rất tốt, ba đối xử tốt với cậu, mẹ cậu bởi vì có cậu bảo vệ cuộc sống giàu có, nên cũng đối xử rất tốt với cậu.

Nhưng mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ khi Khương Dã đi học.

Thế giới bên ngoài quá hấp dẫn, ba Khương không thường về nhà, mẹ Khương không có cách nào để khiến ông ta trở về, nên đã khen Khương Dã mọi mặt, cái gì mà hạng nhất, điểm cao nhất, thù dật vô căn cứ, không nói thật cho cậu biết.

Trên thực tế những thứ này không có một xu quan hệ nào với Khương Dã, cậu không đạt được những thành tựu kia, cho nên cậu ngậm miệng không thích nói nhiều.

Nhưng ba Khương tin, thường trở về, đối xử với cậu vô cùng dịu dàng.

Ba Khương này ở xã hội thượng lưu thường bị người khinh thường là không có văn hóa, cho nên muốn để Khương Dã làm ông ta vẻ vang. Hai năm qua thường quan tâm đến thành tích của Khương Dã, mới phát hiện, hoàn toàn chỉ có thể dùng rối tinh rối mù để hình dung!

Mẹ Khương không dám thừa nhận bà ta nói láo, chỉ có thể nói Khương Dã càng ngày càng không thích học hành, càng ngày càng hồ đồ thôi.

Ba Khương đánh cậu, cậu càng ngày càng phản nghịch, quan hệ của hai người hạ xuống âm độ.

Hết lần này đến lần khác mẹ Khương chỉ biết há mồm nói một câu: "A Dã, nhanh chóng nói xin lỗi ba con đi."

Bởi vì cha mẹ, bây giờ đối với việc học hành cậu chỉ thấy rất phiền.

Miêu Miêu bung trái cây đứng ở phía sau, thờ dài, mắt ứng đò đặt mâm đựng trái cây lên khay trà.

"Em... Sau này làm sao bây giờ?" Thiếu niên mười sáu tuổi, hoàn toàn đã có suy nghĩ của riêng mình rồi.

Khương Dã cũng mờ mịt, những năm này cậu chỉ lo chống đối ba mình, ngược lại đã quên, sau này cậu phải thế nào.

Trịnh Thâm đặt tay ở phía sau đầu, nhe răng với Miêu Miêu: "Anh muốn ăn nho."

Miêu Miêu trừng anh, vừa lột vỏ, nói: "Khương Dã, cha mẹ đã bạo hành gia đình với em, em sẽ tố cáo bọn họ sao?"

Khương Dã sững sốt một lúc lâu, lắc đầu. Dù sao đây cũng là cha mẹ ruột của cậu, khi còn bé cũng đã trải qua rất nhiều năm sống vui vẻ hòa thuận.

Nhưng mà hiện tại, gánh nặng của cậu là phải chịu mọi chi phí của mình.

Miêu Miêu đút nho vào miệng Trịnh Thâm, anh ngậm, thừa dịp Khương Dã không chú ý, liếm một chút.

Mặt đỏ lên, dùng sức trừng lưu manh này, hiện giờ nên nghĩ cách giúp Khương Dã, người này còn quậy.

Trịnh Thâm thấy tay cô hơi lạnh, vội vàng xoa một chút, kéo mâm trái cây qua, tự mình lột vỏ cho Miêu Miêu.

"Tại sao cậu nhất định phải chống đối?"

Trịnh Thâm nói xong, Khương Dã chăm chú nhìn anh.

Thấy anh cầm nho trên tay đút cho cô giáo Miêu, nói với cậu: "Tại sao cậu không thông qua ông ấy để thỏa mãn mục đích của mình?"

"Cái gì?"

"Thành thật mà nói, tôi cảm thấy nếu cha mẹ cậu cứ như vậy, sau này quan hệ giữa bọn họ sẽ không quá tốt đâu, chờ cánh cậu cứng rắn, đối với sự chăm sóc của bọn họ, nhiều nhất cũng cho vài đồng tiền lẻ."

"Nếu sau này có thể phá băng, chung sống hài hòa, vậy đương nhiên là tốt."

"Nhưng bây giờ cánh cậu chưa cứng, bay không nổi, chỉ có thể nghe theo ông ấy, để đạt được mục đích của mình."

"Xét cho cùng cậu ghét học tập, hay chán ghét cha mẹ cậu, một người tàn bạo một kẻ không có trách nhiệm."

"Nếu học tập có thể để đáp trả lại việc thiếu trách nhiệm của bọn họ, cậu còn có thể ghét học hành sao?"

"Học hành không phải vì bọn họ, mà là vì mình."

Khương Dã cái hiểu cái không, mê mang liếc mắt nhìn Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm đút nho cho Miêu Miêu cô từ chối, anh bỏ quả nhỏ đó vào miệng mình: "Nói cho cậu biết, nói cho cậu hiểu."

"Cậu ở nhà cố gắng học tập, cha mẹ cậu sẽ không tiếp tục đánh cậu, thậm chí sẽ không làm phiền cậu."

"Đương nhiên cậu có thể ở trung học lấy cờ vì chăm lo học hành, chuyển vào ký túc xá học sinh."

"Cho dù không thi đỗ hạng nhất, cũng đỡ hơn thi rớt trung học, ít ném khổ sở hơn."

"Ở trung học ba năm, thậm chí học hành quá bận rộn, nên không về nhà, cũng được vậy."

"Đợi đến đại học, chính là lúc đôi cánh cứng rắn."

Khương Dã vẫn còn ngờ ngác, cha mẹ bảo cậu phải cố gắng học tập, cậu không thích cha mẹ, tại sao phải học tập thật giỏi?

"Cậu không có cách khác tránh khỏi trói buộc của cha mẹ, lại không muốn tố cáo bọn họ, trừ chịu thiệt cầu toàn, để cánh của mình trở nên cứng cáp hơn ra, cái gì cậu cũng không làm được."

Suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn là học trò của Miêu Miêu: "Cần gì cứ phải châm chọc, lui từng bước trời cao biển rộng, chờ cậu có thể bay, bay xa xa là được."

Đây đúng là một đôi cha mẹ rất ghê tởm, nếu Trịnh Thâm ở vị trí của Khương Dã, đã tố cáo ngay rồi, đến viện mồ côi còn tốt hơn ở nhà.

Nhưng Khương Dã không muốn tố cáo, hơn nữa tố cáo cũng không nhất định có thể dẫn người đi. Cánh cậu mềm, giãy giụa không nổi với đối phương.

Cho nên dù hiện giờ Miêu Miêu và Trịnh Thâm đặc biệt muốn để cảnh sát lo chuyện này, nhưng vẫn cố đề lừa gạt xuống, đẩy cục diện có lợi cho Khương Dã.

Một lúc lâu, cậu gật đầu, giọng nói hơi khàn: "Cảm ơn."

"Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn cô giáo của cậu đi, nếu không phải cô ấy, tôi cũng sẽ không quan tâm đến cậu."

Khương Dã chuyển tầm mắt sang cô, nghiêm túc chân thành: "Cảm ơn."

Trịnh Thâm nói rất đúng, cậu còn quá yếu.

Đi học, vốn chính là chuyện tốt mà, đối với mình là chuyện tốt.

Đêm đó Khương Dã không trở về, nếu không sẽ không thiếu được một bữa bị đánh.

Ngày thứ hai lúc vợ chồng nhà họ Khương tức giận chạy đến trường luyện thi, đã là buổi trưa, cả phòng học chỉ có một mình Khương Dã... Vui đầu học tập.

Mẹ Khương không dám tin vào hai mắt mình, ngược lại con tức của ba Khương khó lòng bình ổn, sợ cậu giả vờ giả vịt, giờ tay lên muốn đánh, cô giáo tối hôm qua đã đi đến cửa trước.

"Khương Dã, đi ăn cơm đi, em muốn thi Trạng Nguyên, không được để cơ thể xảy ra chuyện gì."

Tay ba Khương dừng lại, chậm rãi rút về, Khương Dã ôm quyển sách đi theo cô giáo, hoàn toàn không để ý đến bọn họ.

Con tức trong lòng ba Khương lại tăng lên.

Buổi tối Khương Dã trở về, cũng không thèm nhìn bọn họ, đi thẳng về phòng, ba Khương tức giận mở cửa.

Ế? Cửa không khóa?

Vừa nhìn người ta đang nghiêm túc làm bài tập, câu nói buổi trưa của cô giáo kia 'Khương Dã, nếu em muốn thi Trạng Nguyên, không được để cơ thể xảy ra chuyện gì', lập tức nhảy ra, ba Khương lại héo.

Lỡ như thật sự có thể thi được Trạng Nguyên? Nếu phát hiện cậu giả vờ, trở về đánh cũng không muộn!

Cục tức này, lại nén trở về.

...

Chuyện nhà họ Khương, Miêu Miêu vẫn còn hơi lo lắng: "Anh nói ba em ấy còn đánh em ấy không?"

"Không đâu."

"Tại sao anh chắc chắn như vậy?"

"Ba Khương cũng không phải hoàn toàn không để ý đến Khương Dã, chẳng qua là tin gây gộc nặn ra hiểu từ, Khương Dã vẫn có thể để ông ta thấy được hi vọng, nên sẽ không dám đánh."

"Chờ Khương Dã thi tốt nghiệp trung học xong, có thể tự mình nuôi sống bản thân, lại có văn bằng, có thể đi học đại học, cậu ấy sẽ được tự do."

"Ồ..." Miêu Miêu gật đầu, nghĩ đến mẹ Khương.

"Mẹ cậu ấy... Aiz."

Trịnh Thâm phì cười: "Mẹ cậu ta chỉ lo cho bản thân, Khương Dã cũng biết."

Miêu Miêu nói: "Ba cậu ấy cũng không được, cả ngày ở bên ngoài..."

"Đều không được cả, Miêu Miêu..."

"Hà?"

"Văn bằng của anh, đến thành phố Bắc Kinh chắc chắn có thể không nuôi nổi bản thân."

Miêu Miêu nhủ mi: "Anh, em nuôi anh!"

"Đúng ha, Miêu Miêu nhà chúng ta là tiểu phú bà."

Miêu Miêu đắc ý cười duyên, liếc anh một cái, mặt đầy phong tình: "Em thấy, đại học không có quá nhiều tiết, chủ nhật có thể làm thêm, em có thể nuôi anh."

"Anh lớn thế này, cần tiểu phú bà nuôi ha ~ "

Miêu Miêu trừng anh: "Anh cũng phải nuôi em đó!"

Giọng nói thấp xuống: "Em biết anh nuôi em rất cực khổ..."

Dáng vẻ đó của cô, trong lòng Trịnh Thâm mềm lún, rồi không chạm đất rồi.

Bảo bối của anh đây nhé.

...

Bốn mươi ngày vừa dài vừa chậm, bọn nhỏ cũng rất dễ thương, vết thương trên mặt Khương Dã đã lành, thỉnh thoảng còn có thể nở nụ cười.

Buổi trưa mẹ cậu thường nấu canh dưa tới, mặc dù Khương Dã không để ý bà ta, nhưng vẫn húp canh.

Có lần Miêu Miêu tan việc, còn nhìn thấy ba Khương đến đón cậu, thái độ tốt hơn nhiều.

Tất cả mọi người đều tốt, chỉ có Miêu Miêu... Trong ánh mắt hoảng sợ của Trịnh Thâm, càng ngày càng gầy.

Sau khi Miêu Miêu kết thúc bốn mươi ngày, lại cùng Trịnh Thâm đi đến bệnh viện, lần này tái khám xong, rồi đi thăm Ngưu Đồ, nhóm Khương Dã, Miêu Miêu còn họp mặt bạn học, rồi sau đó sẽ phải lên đường đến thành phố Bắc Kinh.

Tóc cô quá dài, muốn cắt thành tóc ngắn ngang tai, Trịnh Thâm đánh chết không chịu, cuối cùng chỉ sửa một chút, vén ở sau tai, sau gò má là đôi vành tai xinh đẹp.

Thợ cắt tóc cũng không tin do mình cắt.

Ngược lại Trịnh Thâm, trong lòng pha trộn kinh ngạc và mâu thuẫn, đau lòng vì thịt đã biến mất và không muốn dẫn cô ra ngoài để người khác nhìn thấy.

Quả thật Miêu Miêu biến hóa có hơi lớn.

Hai người đến bệnh viện, đến phòng bác sĩ Tô, gõ cửa.

Đối phương mở cửa ra, đầu tiên là thoáng kinh ngạc, rồi sau đó: "Xin hỏi cô là..."

Miêu Miêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Mặt Trịnh Thâm từ bên cạnh lộ ra, Tô Hường Nam cả kinh, liếc mắt nhìn gương mặt đen kịt của anh, rồi liếc nhìn Miêu Miêu, há mồm: "Miêu Miêu?!"

"Là em, chào bác sĩ Tô." Miêu Miêu mỉm cười, lúm đồng tiền nhỏ trên mặt, mặt trứng ngỗng, hai vành tai lộ ra, dù mặc quần jean, áo sơ mi trắng, nhưng vẫn không thể cản trở tiền khí phát ra từ trên người.

"Khụ khụ!" Trịnh Thâm giả vờ ho khan hai tiếng, hung ác nhìn chằm chằm Tô Hường Nam, nhìn ai đây?!

Sống lưng không khỏi tê rần, đứng thẳng người: "Mời vào mời vào!"

Đội hai người đi vào, anh ta ngồi xuống ghế xong, máy móc nở nụ cười, ánh mắt nhìn Trịnh Thâm, khóe mắt lại liếc nhìn Miêu Miêu.

"Gần đây sao lại gầy nhiều vậy?"

"Có thể là do dạy phụ đạo cho các bạn học sinh."

"À..." Bác sĩ Tô đáp một tiếng rồi không biết nói gì, đây chính là gương mặt tuyệt mỹ trong truyền thuyết sao?

"Anh đưa cô ấy đi kiểm tra cơ thể đi!" Trịnh Thâm thật sự hận không thể đánh anh ta một trận.

"À à được, đi theo tôi." Miêu Miêu đuổi theo, Trịnh Thâm cũng đuổi theo.

Anh không dám để mặc cho Miêu Miêu đơn độc ngây ngô ở cùng với người này! Đừng tưởng anh không biết, ánh mắt người này cũng hận không thể đánh vào người Miêu Miêu đấy.

Lại muốn trùm bao bố anh ta, mỗi lần nhìn thấy anh ta là anh không thoải mái!

Thật ra thì Trịnh Thâm đã hiểu lầm, Tô Hường Nam chủ yếu chỉ kinh ngạc, quá kinh ngạc thôi, không ngờ Miêu Miêu gầy đi sẽ xinh đẹp như vậy.

Hiện giờ không biết tình cảm chính xác giữa hai người này, nhưng không khí giữa họ, đã thể hiện rõ ràng anh ta không thể chen vào, anh ta là người chính trực, sẽ không làm ra chuyện đào tường này.

Bây giờ Miêu Miêu nặng 100 lạng mấy cân, thể trọng vừa vặn, người cao hơn trước một chút, đến 162, chỉ tiêu mọi chỗ rất bình thường, cũng rất khỏe mạnh.

"Cậu Trịnh, cậu chăm sóc rất tốt." Bác sĩ Tô cười nói.

Vừa học lớp mười hai, vừa phải điều dưỡng thân thể, điều này thật sự cần được chăm sóc rất tốt, mới có thể nuôi người ta thành trắng trắng hồng hồng, khỏe mạnh cứng cáp như vậy.

Miêu Miêu nghe xong, hai má hơi phồng hồng, khóe miệng hơi cong, Trịnh Thâm tỏ vẻ đây là chuyện đương nhiên, vốn là điều anh nên làm, cần tên bác sĩ này vờ vịt khen ngợi sao?

"Có gì sao?" Giọng nói thô ráp, vẻ mặt không nhìn được, Miêu Miêu nhẹ nhàng nhéo anh, lúc này anh mới yên tĩnh lại.

Tô Hường Nam lắc đầu, đứng lên, đưa tay: "Miêu Miêu, chúc mừng đã khỏe hẳn."

Miêu Miêu cũng đứng lên, đưa tay: "Cảm ơn bác sĩ Tô."

Tay của hai người không bắt cùng một chỗ, bởi vì... Trịnh Thâm ra đòn. Một tay nắm lấy tay Miêu Miêu, một tay khác bắt lấy tay Tô Hường Nam, rõ ràng dùng sức không giống nhau.

Trong miệng già dò: "Cảm ơn bác sĩ Tô."

Chắc, chua quá.

Sau khi hai người đi, Tô Hường Nam vuốt cái tay vẫn còn trắng nhợt chưa tụ máu, đau ghê.

Tuy nhiên...

"Y tá Lưu."

"Bác sĩ Tô, sao thế?"

"Gần đây có cô gái mập mạp nào đặc biệt đến khám bệnh không?"

Quả nhiên người mập đều là bắp đùi có tiềm năng, ánh mắt tay họ Trịnh sát thần này rất tốt đấy.

Có cần suy tính đến chuyện mua một bắp đùi tiềm năng không nhỉ?

...

Từ bệnh viện đi ra ngoài, hai người lại đến tiệm chia tay mà tự Nguo Đồ đã chuẩn bị, nightclub của ông ta, cánh cửa phía sau cũng tự mình đóng kín.

"Ôi chào! Sữa nóng tôi bảo hai người chuẩn bị đâu rồi?" Nguo Đồ vội muốn chết, thấy hai người sắp đến, từ phòng bếp nói nhau ra đưa cho ông ta.

Ông ta chỉ huy ở đại sảnh, hai bảo vệ đứng cùng nhau: "Tôi vẫn chưa từng gặp chị dâu nhỉ."

Tên còn lại bĩu môi: "Cậu nghĩ tôi gặp? Thâm ca giấu quá kỹ!"

"Ông chủ làm gì gấp gáp như vậy?"

"Cậu quên lần trước tiền cứu ông chủ từ đâu tới rồi à?"

"Đúng ha, chị dâu thật nghĩa khí!"

"Chứ còn gì nữa, đừng hoài nghi ánh mắt của Thâm ca."

"Chị dâu có xinh đẹp không?"

"Cô nhóc mười mấy tuổi, có thể xinh đẹp cỡ nào chứ!"

...

Nguru Đồ vừa liếc thấy Lâm Phóng, sờ đầu trực, đi tới: "Thật sự muốn đi theo à?"

Lâm Phóng nhúm mày: "Đó là đương nhiên! Thâm ca đi đâu tôi đi đó."

"Hai người ai cũng đi, vậy nightclub của tôi..."

Lâm Phóng nhếch môi, bây giờ ông chẳng còn kính sợ gì với chuyện của Nguru Đồ, ở lâu cùng Trịnh Thâm, học theo hai phần bình tĩnh của anh: "Thành phố W bây giờ đang thái bình, không có chuyện gì, nếu bây giờ ông không bỏ được, cũng đến thành phố Bắc Kinh đi, tiếp tục mở nightclub của ông!"

"Đất lắm đấy."

"Địa bàn đất, nhưng dân đông, thu vào cũng lớn."

Bỗng, trong lòng vừa động.

"Hơn nữa dưới chân thiên tử thái bình, ông cũng không thể vui cả đời ở thành phố W."

Lâm Phóng thấy Nguru Đồ nằm trên ghế sa lon không nói gì, cũng biết ông ta đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Ánh mắt tùy ý lướt qua, chú ý đến hai người bước vào, rồi sau đó sừng sốt, đây là Miêu Miêu?!

Đã lâu ông chưa gặp cô rồi.

Hai bảo vệ vẫn đang liú ríu trò chuyện, đột nhiên một người trong đó kinh ngạc nhìn ra cửa, trợn to hai mắt, không nói.

Một người khác theo tầm mắt của cậu ta nhìn sang, cũng sững sờ.

Nguru Đồ bước lên trước tiên: "Thâm tử đến rồi!"

Rồi sau đó đặt ánh mắt vào cô gái anh đang nắm tay, trông rất khá, trắng trắng tròn tròn, lộ ra gương mặt bánh bao, mặc quần áo đều theo kiểu trò ngoan.

Đối với một ông già đánh chết không chịu kết hôn, đột nhiên muốn có con gái rồi...

"Chào em dâu!"

Nguru Đồ lên tiếng chào, kéo mọi người ở đại sảnh về thực tế, miệng hô to: "Chào Thâm ca! Chào chị dâu!"

Miêu Miêu bị dọa sợ đến cả người khẽ run rẩy, Trịnh Thâm vỗ nhẹ vào lưng cô.

"Chào mọi người, vẫn khỏe chứ..." Giọng nói lịch sự.

Chờ khi mọi người đều ngồi xuống, ba bàn lớn đầy đồ ăn, Miêu Miêu mới có tâm trạng quan sát mọi người.

Bên cạnh cô là Trịnh Thâm, bên cạnh Trịnh Thâm là Nguru Đồ, theo vị trí mà nói, cô và Trịnh Thâm là chủ vị. Bên cạnh cô cũng là một cô gái, một cô bé quần lý, có lẽ cũng là lần đầu tiên, ở một bên yên lặng không lên tiếng.

Nhìn lại ông chủ của Trịnh Thâm, đầu trực, dây chuyền vàng to bản, vừa nói đã trợn mắt, cùng với nhóm 'đồng nghiệp' mặc quần áo đen như mực...

Miêu Miêu: "...". Nhìn thế nào cũng không giống người tốt.

"Yên lặng!"

Nguru Đồ đứng lên nói: "Lão Nguru ta không biết nói chuyện, nhưng Trịnh Thâm chính là anh em của ta, hiện giờ anh em ta sắp phải đến thành phố Bắc Kinh rồi! Ta, đứng ở đây đại diện cho cả đám anh em muốn nói một câu, Thâm tử, bảo trọng!"

Uống một hơi cạn sạch ly rượu đầy, Trịnh Thâm cũng đứng lên.

"Anh em thì không nói những lời này, sau này dù không biết ở đâu, cũng hi vọng mọi người bảo trọng, ngày càng tốt hơn!"

Một hơi cạn xong ly rượu, phong độ hào sảng.

Miêu Miêu nuốt một ngụm nước bọt, không lên tiếng, anh và anh em của anh nói lời từ biệt chỉ có lần này, miễn là, thôi cô cũng không cần anh làm gì.

"Em dâu!" Nguru Đồ nhìn Trịnh Thâm nói xong, rồi nhìn về Miêu Miêu ở bên cạnh.

Cô vội vàng đứng lên, vừa thấy cái ly của mình, sữa tươi ấm nóng, đột nhiên cảm thấy có thiện cảm đối với những người này, hơi mỉm cười.

"Anh mời hai đứa một ly, một ly là cảm tạ em đã cứu anh ra ngoài! Phiền em rồi! Anh cảm ơn em!"

Uống, lại một ly, đầy tràn: "Một ly này, anh biết em là người có học thức, bầu trời tương lai rộng lớn, sẽ bay thật xa."

"Anh chỉ hi vọng sau này, bất kể như thế nào, cũng nhất định phải nhớ đến người đàn ông bên cạnh em! Thâm tử đối xử với em như vậy, em cũng biết, cậu ấy là người thành thật, không biết nói chuyện!"

"Anh chỉ hi vọng, em cũng tốt với cậu ấy! Không cầu em đối xử với cậu ấy thật tốt, chỉ mong em không làm tổn thương cậu ta!"

Một hơi vào miệng

Trịnh Thâm đối với Miêu Miêu thế nào, Nguru Đồ đều thấy rõ ràng, trước kia không trông thấy Miêu Miêu, ông ta không lo lắng nhiều. Sau khi nhìn thấy cô, mới biết cô bé này xinh đẹp thế nào. Hôm nay đã đẹp như vậy, không khó tưởng tượng, quá mấy năm nữa sẽ phong hoa tuyệt đại ra sao!

Cho nên ông ta lo lắng thay Trịnh Thâm nha, người ta cứu ông ta, bây giờ ông ta lại bắt người ta cam đoan, quả thật quá thất đức, nhưng đó là anh em của ông ta đấy! Ông ta càng muốn Trịnh Thâm sống tốt, lần này bản thân thất đức thì thất đức thôi!

Trái lại Miêu Miêu không nghĩ vậy, Trịnh Thâm đối với cô thế nào, người trong cuộc mới rõ ràng nhất.

Đời này trừ anh ra, cũng không có người khác.

"Được." Uống xong sữa tươi trong ly, ánh mắt nghiêm túc, đầy chân thành.

"Tốt tốt tốt!" Nguru Đồ nói liên tiếp ba tiếng, đáy mắt cũng hơi ửng hồng.

"Ăn thôi ăn thôi, Thâm tử gấp đồ ăn cho em đâu đi."

Trịnh Thâm lườm ông ta, cầm tô hùm vừa bóc xong ở trên tay dứt cho Miêu Miêu. Nguru Đồ có ý gì anh biết, chẳng qua anh không ngăn cản thôi.

Nhìn Miêu Miêu nghiêm túc nói xong, trên mặt không giấu được nụ cười, nếu có cái đuôi, bảo đảm sẽ vẫy cho xem.

Trong lòng thích nha!

Cười cười nói nói ăn xong một bữa cơm thì đã đến chín giờ, Nguru Đồ đã ngã xuống, Trịnh Thâm gắng gượng xem như tỉnh táo, được Miêu Miêu dìu đi, lên xe taxi.

Ở trên xe một chốc, Trịnh Thâm đã hơi mê mang.

Trong miệng kêu la: "Vợ anh đâu? Vợ anh đâu?"

Miêu Miêu bắt đầu đi.

Thật vất vả đỡ người đến cửa, mở cửa, đã bị người kéo vào, xoay người đóng cửa lại, áp người lên cửa.

Trịnh Thâm cao to này đè người vẫn rất có lực, ôm lấy cả người cô vào trong lòng.

Cúi đầu, ngửi thấy hương thơm quen thuộc, khẽ mỉm cười.

"Miêu Miêu..."

"Anh tránh ra!" Cánh tay bập chân nhỏ bé của cô đẩy anh, giọng điệu hơi xấu hổ.

Miêu Miêu đẩy anh nhưng không được, chỉ đành phải bắt đầu đánh, từng cái nhẹ nhàng đánh vào ngực.

Đối phương một bước cũng không nhường, đợi cô mệt mỏi, dừng đánh, tay cô lại bị người ta đặt lên lồng ngực.

Đối phương cúi đầu, ở bên tai cô, thổi ra hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, gương mặt đỏ bừng.

Đối phương khăn giọng, dùng sức đè tay cô lại.

"Sờ nữa đi mà..."

Chắc, nghĩ người ta 'đánh' thành 'sờ', cũng chỉ có Trịnh Thâm thôi.

"Sờ nữa đi..." Vẫn động đây, cổ họng càng khàn, cả người dán chặt, toàn thân Miêu Miêu cứng đờ, mấy giây sau mới tức giận hô to:

"Trịnh Thâm! Anh giờ trò lưu manh!!!"

Một tiếng này có thể gọi về một chút lý trí của anh, nói lỏng một chút, Miêu Miêu đã muốn buông tay chạy, lại sợ anh ngã xuống đất.

Chỉ đành phải cắn răng đỡ người đến ghế sa lon.

Một quãng đường này làm cô mệt mỏi mồ hôi đầy đầu, cân nặng của Trịnh Thâm thế nào chứ, dưới chân vẫn còn đang dịch chuyển, sức lực đè Miêu Miêu làm cô chịu đủ.

Thật vất vả đỡ người lên ghế sa lon, chưa kịp đứng lên, lại bị một tay anh kéo xuống, thân thể áp sát.

Ánh mắt hơi sáng, không biết nằm mơ thấy gì, còn cười đến ngốc, nói: "Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, vợ à, cưới em thật tốt!"

Nói xong lại nâng đầu lên, híp mắt lại: "Hôm nay những tân khách kia thật đáng ghét! Nếu không phải vì hôm nay là ngày vui của chúng ta, ai thèm để ý đến bọn họ chứ!"

Miêu Miêu: "...". Anh đang nằm mơ thấy gì thế hả?!

"Vợ ơi, hôn anh!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chương 38: Rời đi

Chuyển ngữ: Gà

"Trịnh Thâm!!!"

Đối phương không thấy cô tức giận, nhẹ nhàng bóp mặt cô, chep miệng, cảm thán: "Vợ anh mềm ghê!"

Mặt Miêu Miêu đỏ bừng, cả người đều đang bốc khói, tức giận!

Đột nhiên trên môi mềm nhũn, anh dính sát rồi!

Không đợi lấy lại tinh thần, đối phương quẹo đầu, ngã xuống bên cổ cô, ngáy to ngủ.

Miêu Miêu: "...".

Ý muốn đẩy anh ra, vậy mà một chân đối phương đè cô thật chặt, tay cũng ôm cô.

Thật vất vả cô mới giằng giằng đứng lên một chút, đối phương lại kéo cô qua, giữ càng chặt hơn.

"Trịnh Thâm!!!" Lại gặm thét một lần nữa.

...

Ánh mặt trời dần dần chiếu qua cửa sổ, Trịnh Thâm híp mắt, đầu hơi đau.

Tay hơi giật, ủa? Mềm.

Theo bản năng nhẹ nhàng bóp nhẹ xuống phía dưới, vừa mở mắt nhìn, bảo bối Miêu Miêu của anh đang đen mặt nhìn anh.

Lại cúi đầu, liếc nhìn nửa người của mình đang đè cô, chân đè trên đùi cô, ngẩng đầu chống lại ánh mắt cô. Cô nghiêm mặt, ánh mắt nguy hiểm, theo bản năng anh nhắm mắt, lại nằm xuống tại chỗ.

"Anh nhất định còn chưa ngủ tỉnh."

"Trịnh... Thâm!" Cắn răng nghiến lợi.

Sau một lát...

"Miêu Miêu! Anh sai rồi!"

"Anh không dám nữa đâu!"

"Anh có tội! Anh sẽ sám hối!"

"Nhẹ một chút nhẹ một chút, đừng làm bản thân bị thương!"

"Aiz anh sẽ cho em nhéo, em đừng động."

"Anh sai rồi! Anh có tội."

Cô gái khẽ cười, giọng nói ngọt ngào kèm theo tức giận: "Còn uống rượu nữa không?!"

"Không uống không uống, anh không uống!"

"Thật không?"

"Thật... Xem hoàn cảnh?"

"Trịnh Thâm!!!"

"Đánh nhẹ, đánh nhẹ thôi, đừng làm tay mình đau."

...

Dự dồ gần nửa ngày, mới đỡ được người lên giường ngủ bù, Trịnh Thâm liếc nhìn cửa phòng đang đóng, lấy tay ra, nhẹ nhàng hít hà, nhếch môi cười, híp mắt lại.

Thơm quá!

Rồi sau đó ngâm nga khúc hát dân gian ‘Em gái anh trai’, mở tủ lạnh ra, nấu cơm cho Miêu Miêu.

Bước chân nhẹ nhàng, cả người viết rõ hai từ vui vẻ.

...

Trước khi đến thành phố Bắc Kinh, còn phải đi họp mặt với bạn bè, chủ yếu là Miêu Miêu muốn đi gặp cô giáo Uông và Trình Nhuế, nếu không cô hoàn toàn chẳng muốn đi đến buổi tụ họp này.

Mấy tháng qua, quan hệ với bạn cùng lớp, người duy nhất quen thuộc, cũng chỉ có Trình Nhuế và Đoàn Trạch.

Địa điểm họp mặt ở một quán ăn trước Nhị Trung, cách cổng trường Nhị Trung, không đến 300 mét.

Rất nhiều người đã tốt nghiệp thích ăn một bữa ở đây, hoặc thỉnh thoảng vài ba thầy cô đến đây gặp gỡ.

Ánh mặt trời rực rỡ, rán nóng mặt đất, Miêu Miêu bung chiếc dù Trịnh Thâm mua cho cô, từ từ đi đến.

Bọn họ không có ý định bao phòng, lúc này là vào thời gian nghỉ hè, trừ lớp mười một học thêm ra, cũng không có bao nhiêu người ở trường học, đã có khoảng hai mươi người tới.

Cô vừa tiến đến, mọi người ‘chà chà chà’ nhìn về phía cô, ánh mắt đều không di chuyển.

Làn da trắng mềm, gương mặt khéo léo xinh đẹp, tóc thắt đuôi sam, áo sơ mi phối với quần jean màu sáng, trong nháy mắt quán ăn đã có thêm màu sắc.

"Người đẹp này thật xinh." Một nam sinh thấp giọng nói, Lưu Tuyết vốn không có cảm giác gì, nhưng khi cô bé kia xếp dù lại, rồi cười đi đến chỗ bọn họ.

Cả đám sợ ngây người.

"Đều tới cả rồi à." Miêu Miêu khẽ nói.

"..."

Có câu nói người bạn hiểu rõ nhất chính là kẻ thù của bạn, người nhận ra trước tiên chính là Trình Tĩnh.

"Miêu Miêu?!" Giọng nói chói tai, kéo lý trí của cả đám trở về.

Trong lòng Lưu Tuyết, có chút nhặt thếch.

Bởi vì Đoàn Trạch, thật ra cô ta xem Miêu Miêu là ‘tình địch’, vốn chỉ thấy thành tích của tình địch tốt hơn mình chút thôi, bây giờ lại phát hiện, đáng vẻ còn đẹp hơn mình...

Khó tiếp nhận nhất chính là Trình Tĩnh, đè nén oán hận với Miêu Miêu lâu như vậy, chỉ có thể dựa vào việc không ngừng mắng cô là ‘mụ mạp chết tiệt’ để giải tỏa, vậy mà hôm nay...

"Cậu đi phẫu thuật hả?!" Giọng nói cô ta chọt cất cao, như đã tìm được chứng cứ.

Miêu Miêu sững sốt, thấy tất cả đều nhìn mình, khẽ mỉm cười: "Phẫu thuật sẽ có hiệu quả thế này sao? Vậy cậu cũng đi thử một chút xem. Chỉ hơi gây thôi, không cần phải ngạc nhiên đâu."

"..." Như thế mà chỉ hơi gây sao?!

"Cậu nói láo!"

"Tội phi báng là phạm pháp."

"Cậu!"

Trình Tĩnh vẫn thờ phỉ phò, bây giờ Miêu Miêu đang phát cáu với cô ta, học Trịnh Thâm trừng mắt, quả nhiên đối phương đã yên tĩnh ngồi một bên rồi.

Anh nói đúng, đây chính là thói đời bắt nạt kẻ yếu, mình kiên quyết, thì sẽ không ai có thể ức hiếp.

Trên thực tế dù Miêu Miêu tỏ ra mạnh mẽ thế nào, nhưng trong mắt Trịnh Thâm, luôn là cô gái dễ bị người ta bắt nạt, cần anh liều chết che chở.

Lúc Trình Nhuế đến cũng vừa đúng giờ, chào hỏi xong, lúc nhìn thấy Miêu Miêu cũng sững sốt một lát, dù sao vẫn là bạn thân, thấy Miêu Miêu nháy mắt vài cái, đã nhận ra.

Thật ra thì nhìn kỹ ngũ quan không biến hóa gì lớn, chỉ có mặt bánh bao mặt hóa thành trứng ngỗng thôi, cười lên vẫn là bánh bao nhỏ, lúm đồng tiền đã rõ ràng hơn.

Tất cả mọi người đều không ngờ cô gây đi sẽ xinh đẹp như vậy, lúc này khiến người ta vô thức không đặt cô của bây giờ và lúc trước ở cùng một chỗ nữa.

"Ai dõ Miêu Miêu của chúng ta thật xinh đẹp!" Một tay bắt được tay cô, ngồi bên cạnh cô.

Miêu Miêu áy náy khẽ cười, nghe cô ấy riu rít nói chuyện.

Tất cả mọi người đều rất an tĩnh, duy chỉ có một mình Trình Nhuế đang nói, nam sinh len lén quan sát Miêu Miêu, nữ sinh cũng yên lặng, không biết đang nghĩ gì.

Trình Tĩnh hận không thể trừng cô thùng lỗ.

Cô Ưông đến cuối cùng, tổng cộng không tới ba mươi người đã đến, vây quanh cô Ưông nói chuyện, cuối cùng đã không còn nhìn Miêu Miêu nữa.

Gọi một bàn món ăn, vừa tán gẫu vừa ăn, thậm chí nam sinh bắt đầu uống rượu.

Dường như tốt nghiệp rồi, sẽ trở thành người lớn.

"Miêu Miêu, ăn đi." Ưông Thư Ngọc quan tâm nhìn cô.

Nhẹ nhàng gạt đầu, lộ ra nụ cười: "Cảm ơn cô Ưông, cô cũng ăn đi ạ."

Cô đến lần này chính vì muốn từ biệt bà, lần này đến thành phố Bắc Kinh, sau này muốn trở về thăm bà, thì sẽ không còn dễ dàng nữa.

Sau khi bữa cơm kết thúc, nói lời từ biệt nhau xong, rất nhiều người không mấy thân quen với Miêu Miêu, cũng đến nói với cô một câu rồi mới đi.

Trình Nhuế lại dặn dò cô nhất định phải giữ liên lạc, lúc này mới lưu luyến không rời đi khỏi.

Các bạn đi rồi, cô đứng lên, đi đến bên cạnh Ưông Thư Ngọc.

"Cô Ưông, ngày mai em sẽ đi."

Ưông Thư Ngọc sững sốt một chút, rồi sau đó cười nói: "Phải đi học chứ, đây là chuyện tốt mà!"

Miêu Miêu gạt đầu.

"Giáo viên hướng dẫn vật lý đại học A là học sinh trước kia của cô, nếu em có chuyện gì, có thể đi tìm em ấy, cô sẽ nói với em ấy một tiếng."

"Cảm ơn cô Ông." Hốc mắt hơi ướt, nói tiếp: "Em sẽ trở về thăm cô."

"Được được!" Vội vàng gạt đầu, sờ tóc cô.

"Đến đại học A học thật giỏi, con nhóc em cô rất yên tâm, nhưng em phải chú ý thân thể, chăm sóc tốt cho mình."

"Vâng." Ánh mắt đỏ hơn.

Cô cau mày, nước mắt lưng tròng, Ông Thụ Ngọc cũng đau lòng không kém, nghĩ đến mấy đứa con trai sau này...

"Miêu Miêu."

"Vâng?"

"Nhất định phải chăm sóc tốt cho mình, không có gì quan trọng hơn việc học, cuộc sống của em là của em, người khác có thể diu dắt em, có thể ở cùng em, nhưng không thể đi thay em."

"Vâng!" Nặng nề gạt đầu.

"Con gái ra bên ngoài phải thật cẩn thận, khi sống cùng người khác, nhớ phải đối xử trung thực với họ."

"Vâng!"

Sờ đầu cô lần nữa: "Đi đi, nhanh về đi."

"Vâng, cô Ông cũng mau trở về đi."

Hai người cùng nhau ra ngoài, đi hai hướng, Miêu Miêu quay đầu lại, thấy bà đi dưới ánh mặt trời, ánh nắng nóng rất chiếu thẳng vào người bà.

Xoay người chạy tới, nhét dù vào tay bà.

"Cô Ông, tặng cô cây dù làm kỷ niệm ạ, em đi trước."

Phất tay một cái chạy đi.

Ông Thụ Ngọc sững sốt, chưa kịp kéo cô, cười lắc đầu, che dù rồi đi: "Con bé này..."

Miêu Miêu chưa chạy được hai bước, đã bị người gọi lại.

"Miêu Miêu."

Vừa thấy, lớp trưởng Lưu Tuyết.

Cô ta đứng dưới tàng cây nhân ở cổng trường học, Miêu Miêu đi đến, hỏi cô ta: "Lớp trưởng, có chuyện gì không?"

Đối phương nhìn cô: "Vào ngày thi xong tốt nghiệp trung học, tại sao cậu không đến?"

"Cái gì?"

"Đoàn Trạch đã đợi cậu ở phía sau lâu như vậy, tại sao cậu không đến? Cậu ấy thích cậu, nhưng ngay cả đáp án cậu cũng không cho cậu ấy, cậu không thích cậu ấy sao?"

Miêu Miêu sững sốt một lát, đối phương nói tiếp: "Cậu để cậu ấy thất hồn lạc phách đợi lâu như vậy, còn không trả lời tin nhắn!"

Dường như cô đã hiểu ra gì đó, vì sao Đoàn Trạch xuất ngoại, cậu đang chờ cái gì, tại sao cô không nhận được tin nhắn, đã không còn quan trọng nữa.

"Tôi không thích cậu ấy, cũng không cần phải đi gặp cậu ấy." Trong lòng thầm nghĩ, tên vua dâm Trịnh Thâm này! Chắc chắn đã xóa rồi!

"Cậu cậu cậu..."

"Lớp trưởng, tình cảm không thể gượng ép. Tôi còn có việc, đi trước đây."

"Cậu sẽ hối hận! Bỏ lỡ một người con trai đã thích cậu ngay cả khi cậu chỉ là kẻ xấu xí."

Lưu Tuyết thờ phỉ phò nhìn bóng lưng cô, ngày đó ở rừng cây các cô biết, Đoàn Trạch đã đợi bao lâu, cô cũng đứng nhìn bấy lâu, cho đến khi cậu ấy

thất hồn lạc phách rời đi.

Mấy ngày trước mới biết, cậu ấy đang chờ người ngồi cùng bàn mà cậu ấy thích, đáng tiếc cô ấy không đến.

Miêu Miêu nhẹ nhàng cười, lắc đầu, lúc cô xấu xí nhất, người thật lòng che chở cô, yêu thương cô, là Trịnh Thâm.

Cô không để trong lòng, suy nghĩ giữa người với người không giống nhau, Lưu Tuyết thích Đoàn Trạch, cô ấy sẽ đau lòng, sẽ cảm thấy việc Miêu Miêu không đến là rất quá đáng.

Nhưng cô không thích cậu ta, thật ra cho dù nếu hôm đó cô có đọc được tin nhắn, cũng sẽ không đến.

Đột nhiên không thấy Trịnh Thâm, hôm đó cô chỉ cảm thấy lo lắng cho anh.

Nhưng mà... Người này dám xóa tin nhắn?!

Trịnh Thâm mở cửa, cười nói: "Đã về rồi, ăn no không?"

Miêu Miêu âm trầm nhìn anh, nói: "Hôm thi xong tốt nghiệp trung học, anh đã xóa tin nhắn của em?"

Trong lòng Trịnh Thâm roi lộp bộp, khốn, bại lộ nhanh vậy trời?!

"Anh... Anh không nhìn thấy, hôm đó..."

Miêu Miêu cười lạnh: "Anh造谣 tiếp đi."

"Không phải đâu... Anh..." Trịnh Thâm này ở bên ngoài rất hay nói造谣, giắt ở cửa miệng, đáng tiếc dưới ánh mắt Miêu Miêu, bỗng chốc héo rũ.

Đưa tay, nhéo tai anh.

"Ai da! Đau quá à!" Cường điệu hô to.

Miêu Miêu liếc nhìn bàn tay mình chạm vào tai anh, hoàn toàn im lặng, nhẹ nhàng nhéo: "Có sai không?!"

"Sai rồi sai rồi!" Vẫn không thay đổi!

Hai người làm âm ỉ trong chốc lát, Miêu Miêu tắm rửa đi ra, Trịnh Thâm đang kiểm tra đồ.

"Đến đây anh sấy tóc cho em."

Miêu Miêu ngồi trên ghế sa lon, Trịnh Thâm sấy tóc cho cô, đầu ngón tay thô ráp xuyên qua tóc cô, khóe môi cô hơi nhếch lên, cảm nhận sự nhẹ nhàng của anh.

Trịnh Thâm còn hưởng thụ hơn cô, tay vuốt ve tóc cô, chớp mũi khẽ nhúc nhích, ngửi hương tóc.

Chờ tóc sấy khô, Trịnh Thâm đi tắm.

Miêu Miêu liếc nhìn hành lý bị Trịnh Thâm mở ra, hai cái, đồ của hai người.

Đứng lên, chuẩn bị dọn dẹp, đi ngủ sớm một chút, ngày mai lên xe thật sớm.

...

Trịnh Thâm mặc cái áo ba lỗ, rồi soi gương, kéo áo ba lỗ lên, cơ bụng tám múi phía dưới chột lộ ra.

Bắp thịt căng cứng, nhưng không lộ vẻ khoa trương, hơi giật, có chút... Tính dục.

Suy nghĩ một chút, nhếch môi cười, lại cởi áo ba lỗ ra, phía trên để trần, phía dưới mặc quần đùi, hormone phái nam mạnh mẽ phả vào mặt.

Sửa sang lại tóc một chút, mỉm cười đi ra.

Nhưng thấy cô đang đen mặt ngồi xổm trên đất, vừa thấy anh, trong tay cô giơ lên cái gì đó: "Đây là gì?"

Nghiêm nhiên là một bộ áo lót màu đỏ.

Trịnh Thâm "... Mợ nó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Sinh Viên Mới

Ánh mắt cô híp lại, lạnh lẽo bắn vào Trịnh Thâm, thành công khiến một người đàn ông cao một thước chín rụt cổ lại, trông vẻ mặt anh hơi chột dạ.

"Sao anh không nói gì? Há?"

Cuối cùng giọng nói hơi cao lên, Trịnh Thâm rúc cổ như chim cút.

Đi tới, ngồi xổm xuống.

"Đây là... Anh mua cho em." Nhếch miệng, mỉm cười.

"Mua cho em... Cái này?" Nhếch môi, cười lạnh.

Tay vỗ vào vali một cái, rống lớn: "Mua lúc nào!"

Trịnh Thâm theo bản năng giải thích: "Lần trước mua quần lót, hai món được giảm giá, không phải anh muốn mua đâu!" Chớp mắt, mặt vô tội.

Nào ngờ Miêu Miêu cắn răng: "Mua! Quần! Nội y!"

Nhớ lại lần trước quần nội y con thỏ kia đột nhiên biến thành heo.

Đưa tay, vuốt mặt Trịnh Thâm, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Anh đổi nội y của em rồi hả?"

Đáng thương cho Trịnh Thâm thấy cô cười đến mặt mày cong cong, lúm đồng tiền nhạt, vẻ mặt dịu dàng, nghĩ là cô đã không tức giận nữa rồi.

Thở ra một hơi, buông lỏng cơ thể: "Lần trước muốn giúp em giặt quần áo, kết quả quần nội y kia chất lượng quá kém, mới vụn một chút, đã rách."

Miêu Miêu cười càng ngọt ngào: "Cho nên anh giúp em mua cái khác?"

Trịnh Thâm nhức đầu: "Đúng vậy, không có chú ý nên mua thành heo."

"Vậy sao..."

"Đúng thế."

Trịnh Thâm ở bên ngoài chỉ số IQ 250, trở về nhà nào chỉ còn là con số không.

Giơ áo lót màu đỏ lên: "Cái này em mặc không? Sạch sẽ lắm!"

Miêu Miêu đặt tay trên mặt anh vỗ nhẹ, cười càng dịu dàng, tay dọc theo gò má đi xuống, nắm được vành tai.

"Em không mặc..."

"A? Tại sao?"

"Bởi vì... Anh sẽ mặc."

"..." Gì? Đùa anh à???

...

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, đừng xem, đừng xem!" Trịnh Thâm sắp khóc rồi.

Áo lót màu đỏ thậm chí không vừa với anh, cho nên bị rút trên cánh tay, che kín trước ngực, phồng với cơ thể đàn ông cao lớn uy mãnh... Không phải kinh dị bình thường đâu!

Miêu Miêu nằm trên ghế sa lon cười ha ha không ngừng, thái độ không tự nhiên vì bị đổi nội y đã bị vẽ e thẹn của Trịnh Thâm xóa sạch không còn.

"Ha ha ha!" Cười đến chảy nước mắt ra rồi.

"Miêu Miêu, anh sám hối, anh có lỗi, có thể cởi ra không?"

"Không thể!" Về mặt Miêu Miêu nghiêm túc, nằm trên ghế sa lon nhìn anh, nói: "Đồng chí Trịnh Thâm, anh biết lỗi của mình chưa?"

"Biết biết."

"Lỗi gì?"

"Không nên mua áo lót màu đỏ?"

Mặt Miêu Miêu tối sầm.

Trịnh Thâm vội vàng đổi lời: "Lỗi là không nên mua nội y!"

Mặt Miêu Miêu càng đen hơn.

"Anh biết rồi! Anh nên nhận sai với em sớm hơn một chút!"

Miêu Miêu cầm gối đập tới, bị anh ôm vào lòng, nghịch mặt nhìn cô, như đang nói..., vậy không đúng chỗ nào?

"Anh không nên giặt đồ lót của em!" Vứt thêm một cái gối nữa, Trịnh Thâm tiếp được, vừa vặn, chặn lại áo lót trước mặt.

"Vì sao?" Về mặt nghi ngờ.

"Trịnh Thâm!!!"

"Rầm!" Theo tiếng sập cửa, Miêu Miêu vào phòng, Trịnh Thâm mặc quần cộc đứng ở phòng khách, nhúc nhai: "Tại sao anh không thể giặt chứ?"

Nói xong, vội vàng cời áo lót trên người ném đi, anh cũng không muốn nhìn thấy nữa rồi!

Chuyện này nói cho chúng ta biết một đạo lý: Hành lý nhất định phải tự mình sắp xếp, đừng bao giờ cho vợ đụng vào!

...

Xe lửa chạy vào lúc chín giờ sáng, bảy giờ hai người đã ăn cơm xong, xách theo hành lý ra cửa.

Cuối cùng Miêu Miêu liếc nhìn căn phòng này, cô vốn nghĩ rằng khi Miêu Tranh đi, cô sẽ không còn nhà, không ngờ đây lại trở thành căn nhà thứ nhất của cô.

Ấm áp, đầy kỷ niệm.

"Không bỏ được? Chờ anh làm ra tiền rồi mua lại!" Trịnh Thâm cười nịnh nọt.

Miêu Miêu liếc anh, trong lòng lại suy nghĩ, thì ra là vì người này, nên cô mới có nhà.

"Miêu Miêu ~ tha thứ cho anh đi mà ~ "

Miêu Miêu chạy đi, vừa chạy vừa nói: "Xem biểu hiện của anh!"

Trịnh Thâm xách theo hai cái vali, nhanh chóng đuổi theo, vừa chạy, vừa nghiêng mặt nhìn chăm chăm cô.

"Biểu hiện thế nào?"

"Miêu Miêu, anh phải biểu hiện thế nào?"

"Bây giờ anh công em?"

"Không muốn hả? Vì xách theo túi hành lý nên không thể ôm em nha."

"Nếu không em ngồi lên cổ anh này?"

"Trịnh Thâm anh câm miệng!"

...

Mùa hè trạm xe lửa khá hơn mùa đông rất nhiều, mặc dù cùng là mùa tựu trường, nhưng không quá đông.

Trịnh Thâm để hành lý trên đất, nói với Miêu Miêu: "Miêu Miêu, em trông đồ nha, anh đi lấy vé."

Miêu Miêu gạt đầu, trong lòng rất cảm động, anh vẫn chăm sóc mình như vậy.

Chờ anh đi, Miêu Miêu nhón chân lên, nửa năm trước cũng như vậy, chẳng qua khi đó cô vẫn còn mập, bọn họ trừ một cái bao ra, thì chẳng có gì cả.

Lần trước trong lòng tràn đầy thấp thỏm, lần này lại tràn đầy mong đợi.

Trịnh Thâm rất nổi bật trong đám người, cao to, có khí thế... Nửa năm trước cô hoảng hốt hoang mang vì không tìm được anh, nửa năm sau, trong biển người một cái nhìn đã có thể nhận ra.

Chờ anh trở lại, Miêu Miêu cầm một túi hành lý không buông tay: "Mỗi người một cái."

"Ngoan đi! Tay em nhỏ không nên làm những thứ này, để anh là được."

Lắc đầu: "Không muốn!"

"Ngoan đi!" Trừng cô một cái.

Nếu là trước đây cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời, mà bây giờ...

"Không cho!" Trừng lại.

Trịnh Thâm... Không thể làm gì).

...

Dắt cô tìm được giường ngủ, cô gái ngồi phía trên, mắt nhìn kỹ giường ngủ, hai người liếc mắt nhìn nhau.

"Đây là giường của chúng tôi."

Cô gái ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt xinh đẹp: "Anh đẹp trai cho em nằm ở bên ngoài, anh ngủ ở bên trong, chỉ một trạm thôi."

Trịnh Thâm: "..."

Miêu Miêu: "..."

Mùi vị quen thuộc, cách thức quen thuộc.

Trịnh Thâm đang muốn nói chuyện, Miêu Miêu kéo anh lại, thở thật sâu một hơi, cô đã trưởng thành, không nên cứ để Trịnh Thâm ra mặt mọi chuyện.

Đẩy Trịnh Thâm ra, đi tới, nở nụ cười: "Di chi đi có một trạm à?"

Cô gái lập tức biến sắc, cho dù ai mới vừa 30 mà đã bị người ta gọi là di thì cũng không vui nổi.

"A, làm sao!" Tiếng xé gió, rõ ràng tức giận.

"À, vậy di qua ghế bên kia ngồi chờ đi."

"Con nhóc này,..."

"Tiếp viên, đây là giường tôi, cô ta không nhường." Một tiếng này khiến cho từ tiếp viên đến toàn bộ mọi người trên xe nhìn sang, vào lúc này đang là ban ngày, tất cả đều trông thấy.

Người nữ kia bị quē, càng thêm tức giận.

"Xin vị hành khách này trở lại chỗ của mình!" Tiếp viên lạnh mặt nói, cô bé này trắng tinh đẹp mắt như thế, vậy mà vẫn có người có ý muốn ức hiếp?

Người nọ bò dậy, dùng sức ném chăn, dậm chân ngồi trên ghế, trên mặt còn tỏ vẻ giận dữ.

Trịnh Thâm lấy cái chăn mà cô ta chưa mở ra đưa cho Miêu Miêu cất xong, rồi ném cái mà cô ta đã ngủ qua.

"Anh làm gì thế?!" Giọng nói bé xiu, cứ như Trịnh Thâm đang phạm phải mười đại tội không thể tha.

Miêu Miêu đang muốn nói chuyện, Trịnh Thâm hung hăng trừng, người phụ nữ kia theo bản năng lui về phía sau từng bước, đụng vào bàn, mặt cũng đau đến vụn vụn.

Không dám lên tiếng nữa, Trịnh Thâm này trông rất có lực sát thương.

Một ánh mắt đã giải quyết xong.

Miêu Miêu: "... " Không vui.

Trịnh Thâm sờ đầu cô, an ủi cô: "Không có chuyện gì, Miêu Miêu của anh giỏi quá."

Miêu Miêu: "... " Càng không vui).

...

Giường của hai người là tầng dưới, từ đây đến thành phố Bắc Kinh, không gần hơn lần từ thành phố H tới đây bao nhiêu.

Xe lửa lăn bánh, Miêu Miêu hoài niệm liếc nhìn thành phố phía nam, cô lại phải trở lại phía bắc rồi.

"Anh."

"Hà?"

"Anh thích phương nam hay phương bắc?"

"Anh thích em."

"..."

Trùng anh: "Đang nói nghiêm túc với anh đấy!"

"Đều được." Suy nghĩ một chút, một chân tùy ý khoác lên một chân khác: "Phương bắc vậy, mùa đông có lò sưởi, sưởi ấm quần áo được!"

Miêu Miêu cười: "Em cũng thích lò sưởi! Nhưng em cũng thích khí trời phương nam."

Trịnh Thâm ngồi dậy, thẳng tắp nhìn cô: "Sau này mình sẽ thay phiên sống ở phương bắc và phương nam!"

"Hay nhỉ!" Liếc anh, đầy phong tình.

"Anh nói thật! Anh sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, chỗ nào cũng có nhà, em muốn ở đâu thì ở đó!"

"Còn chỗ nào cũng có nhà, anh có biết giá nhà không?"

"À! em đừng xem thường anh, mặc dù bây giờ còn cần em nuôi... há há há."

Miêu Miêu nằm xong, nhìn ván giường phía trên cô: "Anh, sau này em không muốn kiếm thật nhiều tiền, có thể mua nhà của riêng chúng ta là được!"

Câu nhà của riêng chúng ta kia làm Trịnh Thâm đỏ mặt, xoay người nhìn cô, không nói lời nào.

Trong lòng lại âm thầm thề, không phải là một, anh sẽ mua cho em rất nhiều rất nhiều nhà.

...

Bọn họ đến thành phố Bắc Kinh đã là trưa ngày thứ ba, vừa xuống xe, khí nóng bên ngoài ập tới.

Miêu Miêu nhìn mọi nơi một chút, ở trên mạng cô có nhìn thấy, hàng năm đều có đàn anh đàn chị cầm bảng đón tân sinh viên ở trạm xe lửa.

Đồ Nhiên, sinh viên năm thứ hai khoa lý đại học A, đứng cùng với một đám sinh viên đại học A khác, ánh mắt nhìn ra cửa, đứng có chút không kiên nhẫn.

"Ai! Đồ Nhiên! Đồ Nhiên!" Xã đoàn bên cạnh liều mạng kéo cậu.

"Gi?"

"Bên kia bên kia!"

Đồ Nhiên theo ngón tay nhìn sang, ánh mắt chợt thẳng, mợ ơi! Đây là mình tính à!

Các sinh viên đón người mới xung quanh cũng hưng phấn, nhìn cô gái kia.

"Đây chắc không phải là học sinh đâu."

"Cũng có thể là của trường điện ảnh."

Thảo luận lao xao.

Đồ Nhiên thấy cô nhìn qua, nhìn kỹ bảng hiệu, theo bản năng muốn vẫy vẫy cái bảng, lại thấy các trường bên cạnh, trường này còn hưng phấn hơn trường kia.

Ánh mắt cô gái kia sáng lên, muốn đi qua.

"A a a! Có thể là của trường chúng ta!" Nam sinh đại học B kích động.

"Cũng có thể là trường chúng ta!"

"Thôi đi, giá trị nhan sắc của đại học A hay đại học B đều đừng suy nghĩ nữa, không phải là nghệ thuật, thì cũng là giáo viên." Một đàn chị không chịu nổi bọn họ kích động như thế, cười lạnh.

Đồ Nhiên lại chú ý tới cô bị người đàn ông bên cạnh kéo, nói câu gì đó, rồi sau đó hai người chột đi mất... Chột đi mất... Đi... mất...

"Tôi nói mà, chắc chắn không thể nào là trường chúng ta, ngược lại có thể là bên điện ảnh."

"Chắc chắn, quên chụp hình, không chừng tương lai sẽ là ngôi sao lớn đó!"

...

Nhân vật chính bị nghị luận liếc Trịnh Thâm: "Phục anh rồi."

Trịnh Thâm chỉ cười: "Tiện thể chúng ta đi dạo thành phố Bắc Kinh một chút, không cần theo chân bọn họ trở về." Cái rắm! Khi ông đây không nhìn thấy, toàn bộ đám con trai kia, trông mắt cũng sắp rơi ra ngoài rồi!

Hai người không đi dạo thành phố Bắc Kinh nữa, quá nóng, mua vài món cần thiết, thuê xe đến trường học.

Ở cổng trường có một đám người giờ bảng, lúc này là bảng hiệu của các khoa, từng tốp sinh viên mới được chở đến, các khoa dẫn người mang đi đăng ký.

Trường học càng nhiều, thì bắt đầu so, so cái gì? So đầu người à!

Ví như nói đại học A mạnh nhất là khoa hóa, cả buổi sáng một người cũng không thấy, không ít lần kích động giờ bảng lên, rồi mất mát trở về.

Một xe không người lại đến, học trưởng khoa hóa Tân Tấn năm thứ hai xám xịt quay trở lại.

"Lại không có ai?"

Nam sinh miệng nhai kẹo cao su bên cạnh bữu môi, nhặt tờ hướng dẫn đăng ký trên mặt đất lên, lấy ra quạt gió: "Từ trước đến nay sinh viên khoa chúng ta mạnh mẽ, vừa vào cổng trường, đã tự mình gánh đồ đi tìm chỗ rồi. Tôi đây tìm người nhờ giúp đỡ hơn phân nửa là mấy em gái, khóa chúng ta có tám em gái, bốn ban, đầu gì lớp chúng ta cũng có ba. Lần này, chắc chắn, lại có thêm một lớp học hòa thượng ra đời rồi!"

Trương Hạo liếc mắt nói, đột nhiên đứng lên, chạy tới.

Miêu Miêu và Trịnh Thâm đi đến cổng trường, bởi vì kéo thêm hành lý, một đám người nhào tới.

"Đàn em, học khoa nào vậy?" Trương Hạo thề, đời này cậu ta chưa từng cười dịu dàng như vậy đâu.

Trịnh Thâm thề, đời này anh chưa từng thấy người nào cười đến bi ối như thế!

"Khoa hóa." Nhất thời, Trương Hạo cảm giác mình muốn thăng thiên, ánh mắt hâm mộ của người quen biết xung quanh nhẹ nhàng lướt qua đây.

"Đàn em, anh dẫn em đi đăng ký!, hành lý đưa cho anh." Sắp đưa tay cầm hành lý trên tay Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm 'nhẹ nhàng' nắm được tay cậu ta, ngoài cười nhưng trong không cười: "Bạn học cậu nói cho tôi biết chỗ đăng ký ở đâu, tự chúng tôi đi."

Trương Hạo nhin đau, cười như tám gió xuân: "Tôi có trách nhiệm đưa hai người đến..."

Trịnh Thâm buông tay cậu ta, rút tờ giấy hướng dẫn đăng ký trên tay cậu ta ra: "Cảm ơn, tự chúng tôi đi."

Hai người đi càng lúc càng xa, một đồng người phía sau nhìn bóng lưng bọn họ, Trương Hạo xoa tay, mặt ngu lùn.

Trịnh Thâm xem giấy hướng dẫn một lần, cũng biết bọn họ muốn làm gì, mặt trên còn có bản đồ, hoàn toàn không cần lo lắng không tìm được đường.

Dừng chân lại, nhớ đến một đường luôn thấy một đại đội con trai, rất không yên lòng nói với Miêu Miêu: "Hiện giờ đổi khoa còn kịp không?"

Miêu Miêu: "..."

Bận rộn một hai tiếng, cuối cùng cũng báo danh xong, Miêu Miêu hoàn toàn trở thành một sinh viên đại học.

Theo lý mà nói năm thứ nhất Miêu Miêu không thể ở bên ngoài, chủ nhiệm nói xong, Miêu Miêu chột ngậy ngần cả người.

Nhưng thấy Trịnh Thâm đưa tay, lấy ra một tờ giấy từ trong túi, vẽ mặt khổ sở: "Thân thể em gái tôi có vấn đề, không thể ở trường, chúng tôi muốn giúp em ấy điều dưỡng thân thể mọi lúc."

Dáng vẻ mặt mày ủ rũ, chủ nhiệm xem kỹ xong, lại suy nghĩ một chút về thành tích của Miêu Miêu, cuối cùng đã gật đầu.

Hai người đi ra khỏi phòng làm việc.

Miêu Miêu nhìn về phía anh: "Em bị bệnh gì?"

"Phi phi phi! Đừng nói điều không may, đó là lúc trước em bị bệnh."

"Còn giấy bệnh viện thì sao?" Miêu Miêu nghi ngờ.

"Tô Hường Nam làm cho."

"..." Được, nhân tài!

...

Hai người đến phòng ở mới của bọn họ bên cạnh đại học A, không khác lắm với thành phố W, hai phòng khách một bếp một phòng vệ sinh, chỉ cần sửa sang lại một chút là được.

Trịnh Thâm rửa tã cho cô, dọn dẹp đồ của hai người xong, trời đã tối, thật may là hai ngày nay đều chỉ cần đăng ký thôi.

Hai người đến siêu thị lâu dưới mua thức ăn nấu cơm, mọi việc ổn thỏa, đã tám giờ tối.

"Em đi rửa mặt ngủ." Miêu Miêu ngáp, Trịnh Thâm lại kéo cô.

Hôm nay tụ nam sinh trong trường, khiến anh có cảm giác nguy cơ, anh cảm thấy, hai người cần xác định quan hệ.

"Miêu Miêu." Tương đối chính thức.

"Hà?"

"Em lên đại học, trưởng thành rồi."

"Ừ, sau đó?"

"Có chút quan hệ cũng nên xác định."

"Sau đó?"

"Em cảm thấy, anh là gì của em?" Tay anh khẽ giật, vẻ mặt nghiêm túc không yên.

Môi Miêu Miêu hơi động, vội vàng dè xuống.

"Ưu Nhạc Mỹ [1]?"

[1] Ưu Nhạc Mỹ: ‘Ưu nhạc mỹ’ là tên một loại Trà sữa, trong Quảng cáo trà sữa ấy có đoạn đối thoại thể này:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Ưu Nhạc Mỹ của anh

Nữ: Vậy ra em là Trà sữa à?

Nam: Như vậy anh có thể nâng niu em trong lòng bàn tay của mình!

"Miêu Miêu! Nghiêm túc!"

"Anh trai?"

Trịnh Thâm quỳnh lên: "Sao là anh trai?! Đâu cùng một cha một mẹ đâu."

Thấy cô vô tội nháy mắt mấy cái, suy nghĩ một chút, mềm giọng, tay xoay một vòng trên không trung: "Có phải nên tăng lên một chút, tăng lên ~ "

Chân mày hơi nhíu, có chút bí ối, chăm chú nhìn môi cô, vẻ mặt mong đợi.

Miêu Miêu nháy mắt, môi khẽ động, nói: "Chứ?"

Trịnh Thâm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thăng Chức

"Anh già như vậy sao?!" Giận dữ.

Miêu Miêu lắc đầu: "Nhưng không phải anh bảo thăng chức một xú sao ~ "

Tay học theo anh vẽ một vòng.

Trịnh Thâm cố gắng ổn định tâm trạng, chớp mắt, nhìn chăm chăm cô: "Em không muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh sao?"

Miêu Miêu vô tội liếc mắt: "Luôn có không gian riêng tư?"

Trịnh Thâm nóng nảy: "Không gian riêng tư gì chứ! Hai người chúng ta còn cần không gian riêng tư sao?!"

"Cần chứ, người người đều cần." Nhếch môi lên, khẽ cười.

"Vậy được vậy được, cho em không gian riêng tư, quan hệ của chúng ta..."

"Quan hệ của chúng ta rất tốt mà."

Dù Trịnh Thâm có chỉ số IQ bằng 0 cũng nhìn ra Miêu Miêu đang trêu anh.

"Miêu Miêu!!!" Đè người lên ghế sa lon, cắn cằm một cái, trong nháy mắt mặt Miêu Miêu đỏ hồng.

"Miêu Miêu... Quan hệ của chúng ta thế nào?" Nhếch môi, lộ ra hai hàng răng, nếu em không nói anh sẽ cắn em.

"Trịnh ba tuổi anh đủ rồi!"

"Miêu bại hoại em có thừa nhận không!"

Miêu Miêu sờ cằm mới vừa rồi bị anh cắn, nhìn anh: "Thăng chức có ích lợi gì?"

Trịnh Thâm vui mừng: "Có người nấu cơm cho em, có người giặt quần áo cho em, có người đưa đón em đi học, có người nộp tiền lương cho em..."

Những ngón tay như đầu hành gỗ vào cằm: "Nhưng bây giờ cũng vậy mà?"

Trịnh Thâm nắm được tay cô, anh sắp bị nhóc bại hoại này làm tức chết: "Miêu Miêu!"

Trùng cô, trùng cô, dùng hết sức trùng cô.

Một tay Miêu Miêu bị bắt chặt, một tay khác đẩy anh, tư thế này khiến cô hơi ngượng.

"Tránh ra!"

"Em không thăng chức không đứng lên!"

"Anh không đứng lên không thăng chức!"

Trịnh Thâm vội vàng bỏ dậy, Miêu Miêu xuống ghế sa lon, đứng thẳng, cười nói: "Vậy thăng thành?"

Ánh mắt Trịnh Thâm sáng lên, vẻ mặt kích động, như một con chó lớn, vẫy vẫy đuôi.

Miêu Miêu thật sự không có cách nào nhìn anh, gọi: "Chú Trịnh!"

Xoay người bỏ chạy, Trịnh Thâm lấy lại tinh thần, cửa đã đóng lại.

"Miêu Miêu! Em là nhóc con bại hoại!"

Cửa hé mở một khe nhỏ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy vui vẻ: "Vậy thẳng lên thành ông xã?"

"Àm!" Cửa lại bị đóng rồi.

Ánh mắt Trịnh Thâm sáng lên, nhào tới, cào cửa.

"Vợ ~ mở cửa để ông xã ôm ôm!"

Bên trong truyền đến nghẹn cười: "Không!"

Hai người, cách cửa, hai khuôn mặt tươi cười, cửa đã không thể ngăn cản màu hồng phấn rồi, những hường phấn đó bay bay bay, thấp sáng căn phòng, Trịnh Thâm cười thành tên dần luôn.

Hai người, chính thức xác định quan hệ.

...

Ngày thứ hai Miêu Miêu mở cửa, phát hiện có một người đàn ông ngồi xổm ở cửa, vừa nghe thấy tiếng cửa mở, nhảy dựng, ôm cô lên.

"A!"

Thật sự ôm lên, chính là kiểu tay ôm eo, nâng người ta lên, tung lên.

"Trịnh Thâm!!!" Miêu Miêu sợ choáng váng, giận dữ.

Một tay Trịnh Thâm đặt trên hông cô, để cô ngồi trên cánh tay, mặt cười hi hi: "Vợ!"

Cầm đã mọc ít râu, hưng phấn suốt cả đêm

"Trịnh ba tuổi anh thả em xuống!"

Trịnh Thâm nghe lời đặt xuống, nhìn cô, Miêu Miêu giận quá, nện anh, lại bị bắp thịt căng cứng đung đau tay.

Trịnh Thâm che: "Ai da, em nhẹ một chút, đừng đánh, tay sẽ bị đau, em nhéo đây nè."

Đưa mặt ra, gò má hướng về phía cô.

Miêu Miêu: "..."

...

Ở nhà nghỉ ngơi và chỉnh đốn một ngày, sẽ phải đến trường tiếp nhận giáo dục dành cho tân sinh viên, vài ngày nữa, 15 tháng chín, nửa tháng huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu.

Miêu Miêu bị tiếng gõ cửa đánh thức: "Miêu Miêu, dậy đi, phải đến trường điểm danh."

Nhanh chóng mặc quần áo, tối hôm qua Trịnh Thâm không nên đường nhập nhất [1], Miêu Miêu và anh náo loạn thật lâu mới đánh được người đi, khóa cửa.

[1] đường nhập thất: Đi vào trong phòng, vào trong nội thất. Ý nói anh lén vào phòng chị.

Vào lúc này thức dậy đã hơi trễ rồi, nhanh chóng mặc quần áo rửa mặt, uống hết sữa tươi trên bàn, nhận lấy cái hộp Trịnh Thâm đưa cho cô.

"An mẫn mưa (Anh ăn chưa)?" Cô đang uống sữa tươi, hỏi người ta ăn chưa mà nói thành như vậy.

Trịnh Thâm cười: "Ăn rồi, đi đi."

Xuống lầu, một chiếc xe đạp mới tinh đang đỗ trước mặt, ngày hôm qua hai người cùng đi mua.

Miêu Miêu vốn nghĩ anh sẽ thích xe gắn máy, không hề ao ước không chút lưu luyến dời tầm mắt, nghiêm túc nói: "Không an toàn."

Cuối cùng đã mua chiếc xe đạp này, anh loạng choạng chở cô đến cổng trường.

Miêu Miêu cũng vừa ăn xong bánh bao, Trịnh Thâm lấy khăn giấy ướt từ trong túi ra đưa cho cô lau, lấy lại cái hộp.

"Mau đi đi."

Trong lòng cô ấm áp, anh vẫn ngồi trên xe đạp, thoạt nhìn vẫn cao hơn cô một chút.

Miêu Miêu khập khiễng ‘chục’ một tiếng, người bỗng chạy đi.

Trịnh Thâm sững sờ trong chốc lát, nhẹ nhàng nâng tay, sờ mặt, cười đến ngu.

...

Hạ Uyển Lâm ngồi trên ghế, trong tầm mắt của mọi người, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Khoa hóa năm nhất lớp một, tại sao chỉ có một mình cô là nữ sinh!

Ngày hôm trước báo cáo còn nghe người ta nói khoa hóa có một em gái rất xinh đẹp, nghe nói hình như là lớp một. Lúc ấy trong lòng cô hơi có chút vị, một em gái xinh xắn à...

Giá trị nhan sắc của cô bình thường, kết quả đến kỳ tức xá, phát hiện ba người khác đều không phải là lớp một!

Hai lớp hai, một lớp ba, cách vách còn có sáu người, tất cả đều là khoa hóa.

Nói chung, chính là hai lớp hai, bốn lớp ba, ba lớp bốn.

Đại học A chuyên về hóa, quả nhiên là hệ hòa thượng danh bất hư truyền.

Cứ như vậy, cũng chỉ một mình cô lớp một!

Thật sự chưa từng mong đợi có cô gái nào đến lớp một thế này, dù là tiên nữ hay kẻ xấu xí, chỉ cần cho cô một người bạn, là được!

Làm nữ sinh duy nhất, ánh mắt cả lớp thỉnh thoảng nhìn về phía cô.

Chủ nhiệm lớp tiến vào, đây là lần đầu bọn họ gặp chủ nhiệm lớp, dĩ nhiên, chủ nhiệm lớp đại học, vô cùng có khả năng, sẽ gặp vài lần.

"Lớp trưởng, đến đủ chưa?"

Một nam sinh đáp lời: "Còn thiếu một người ạ."

Đang nói, một bóng đen từ cửa sau khom lưng chạy vào, ngồi bên cạnh Hạ Uyển Lâm, thở ra một hơi, nhìn về phía giáo viên cười áy náy.

Chú ý tới mình đang nhìn cô, đối phương quay đầu, nhếch môi cười: "Chào bạn."

Hạ Uyển Lâm cảm giác mình xong rồi... E là đã loạn nhịp...

Lúc này cả lớp cũng không nhìn cô nữa, mọi người đều nhìn Miêu Miêu, đây vẫn là lần đầu tiên bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, cô nghĩ là vì mình tới trễ.

Vội vàng đứng lên, khom lưng: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Hạ Uyển Lâm theo bản năng muốn nói không sao, chủ nhiệm lớp cũng lộ ra một nụ cười hòa ái: "Không sao cả, ngồi xuống đi."

Rồi sau đó chủ nhiệm lớp tự giới thiệu bản thân, rồi nói thêm một số việc cần chú ý, sau đó để mọi người tự giới thiệu mình.

Từ cửa qua, từng người một.

Rất nhanh đã đến lượt Miêu Miêu, cô vốn vào từ cửa sau, thở ra một hơi, ngón tay siết vạt áo thật chặt: "Mình tên là Miêu Miêu, đến từ thành phố W, hi vọng có thể hòa đồng với mọi người."

Nói xong vội vàng ngồi xuống, tai ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng quay đi chỗ khác.

Hạ Uyển Lâm hơi choáng váng, tay cô ngửa quá!

Miêu Miêu?

Nói! Có phải là bé mèo manh thành tinh không?!

Giới thiệu xong, Miêu Miêu nhớ ba người, một người là cô gái bên cạnh này, Hạ Uyển Lâm, người địa phương.

Một lớp trưởng Trịnh Triệt, bởi vì cậu ta họ Trịnh.

Còn có một là một bạn béo, mập giống cô năm đó, Diệp Minh.

...

‘Cuộc họp mặt’ buổi sáng kết thúc, hai nữ sinh duy nhất tay nắm tay đến phòng ăn ăn cơm.

"Meo Meo ~" Hạ Uyển Lâm làm nũng.

Miêu Miêu trừng hơi mắt, Meo Meo?

"Cười cái thôi ~ "

Theo bản năng nhếch môi cười với cô ấy, hai tay đối phương bóp mặt cô: "A! Không cho cười!"

Miêu Miêu: "...". Rốt cuộc mình nên cười hay không nên cười?

Phòng ăn đại học phong phú hơn so với phòng ăn trung học, hai người mỗi người bung hộp cơm, tự trường nên khá đông người, tùy tiện tìm hai chỗ trống ngồi xuống.

Hai tên nam sinh đang nói hăng say bên cạnh, trong nháy mắt yên tĩnh.

Điện thoại cầm tay đặt bên cạnh Hạ Uyển Lâm vang lên, tin nhắn thêm bạn tốt, đến từ bảy đàn trong lớp.

"Ủa? Tại sao cậu không có?"

Miêu Miêu lắc đầu.

"Cậu có vào group chat chưa?"

Lại lắc đầu.

"Mình kéo cậu vào! Số cậu bao nhiêu?"

Miêu Miêu báo cho cô, đối phương liếc nhìn tên: "Trịnh Miêu Miêu?"

Mặt cô ửng đỏ, không phải Trịnh Thâm bảo cô đặt tên này, vốn anh bảo đặt là ‘Trịnh Thâm Miêu Miêu’, cô chết sống không đồng ý, thảo luận thật lâu, đặt cái này.

Không ngoài ý muốn thấy trong nhóm đang nhón nha nhón nháo trong nháy mắt chợt nghiêm chỉnh hẳn, gửi bình luận hoan nghênh.

Hạ Uyển Lâm liếc mắt, nói: "Còn chưa có ai thêm cậu?"

Miêu Miêu liếc nhìn, lắc đầu: "Không có."

Sau một lát, một bạn học gửi tin cho cô, nói: À, Miêu Miêu có bạn trai chưa?

"Cậu có bạn trai chưa?" Cô cũng hỏi thẳng.

Trong nháy mắt Miêu Miêu xấu hổ, gật đầu.

Hạ Uyển Lâm cảm nhận được cơn bão dữ dội, cô cảm thấy, cô cũng phải chia sẻ sự dữ dội này cho đồng bào phái nam trong lớp, quả nhiên, một mảnh kêu rên, xác chết khắp đồng.

Hai người ăn cơm xong, đứng lên, Hạ Uyển Lâm liếc nhìn cái mâm trống không bên cạnh, hai nam sinh ngồi yên tĩnh hơn nửa tiếng, trong lòng ối mưa, đáng sợ.

Buổi chiều là hướng dẫn người mới, ngồi trong giảng đường theo lớp.

Khoa hóa vừa lúc ở giữa, hai cô đi vào, hơn vài người ngoác.

"Hạ Uyển Lâm, ngồi đây, ngồi đây."

Miêu Miêu nhẹ nhàng cười: "Cậu và bạn học quan hệ thật tốt."

Hâm mộ nhìn cô ấy, nhưng thấy mặt Hạ Uyển Lâm như mìn nỏ nhìn lại cô: "Cậu sẽ không nghĩ là vì bọn họ muốn ngồi cùng tớ chứ?"

"Không phải sao?" Chóp chóp mắt.

Hạ Uyển Lâm: "...". Cái này gọi là xinh đẹp nhưng không tự mình biết rõ sao?

Chọn hai chỗ, cho Miêu Miêu ngồi ở bên kia của mình, không nhìn thấy lớp trưởng bên cạnh liếc mắt liếc mắt.

Ở phía trên lãnh đạo đang khoe khoang trường học của mình, Miêu Miêu và Hạ Uyển Lâm nói chuyện phiếm.

"Giá trị nhan sắc của khoa hóa cao thật."

"Hả?" Nghi ngờ quay đầu.

"Nam có Từ Úc An lớp ba đồ Trọng Nguyên, trong mười đại soái ca, không nói xa, rõ ràng lớp chúng ta cũng có một người!"

Lớp trưởng Trịnh Triệt bên cạnh đứng thẳng tai vội vàng nói chen vào: "Ài da, tớ thật ngưỡng quá!"

Hạ Uyển Lâm lườm cậu ta: "Da mặt cậu dày như tường thành rồi!"

Tiếp tục quay lại đề tài vừa rồi: "Nữ sinh à ~ mặc dù ít người, chúng ta có Miêu Miêu là đủ rồi!"

Miêu Miêu liếc cô ấy một cái, Hạ Uyển Lâm là nữ sinh, mà xương cũng sắp mềm nhũn, vội vàng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Nghe bên cạnh truyền đến giọng nói như tiếng mèo: "Cậu cũng rất dễ thương..."

Xong rồi, xương hoàn toàn mềm nhũn luôn.

Mỗi ngày bạn trai cô có đau cũng vui về?

(Trịnh Thâm: Cô đoán xem?:))

...

Nghiêm chỉnh cả buổi chiều, Hạ Uyển Lâm ngủ hai giấc mới kết thúc, nghiêng đầu nhìn, đối với nữ sinh nghiêm túc nghe cả buổi trưa này, thật sự bội phục muốn quý lạy.

Vừa kết thúc: "Chúng ta tiếp tục ăn cơm đi."

Miêu Miêu nháy mắt vài cái: "Tớ về nhà ăn."

"A, đúng nha, cậu không ở ký túc xá, vậy được, cậu trở về đi."

Miêu Miêu cười: "Vậy tớ về trước."

"Bái bai."

Đeo cặp sách ra cửa, bên ngoài hoàng hôn vẫn treo trên bầu trời, lấy dù ra, đi về phía cổng trường.

Từ Úc An đi theo mấy nam sinh trong ký túc xá ra ngoài, chỉ vào Miêu Miêu: "Từ Úc An, nhìn thấy không, đó là đóa hoa của lớp một đấy, nghe nói là đồng hương với cậu."

Cậu ta cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn phía trước mặt.

Một người khác nói tiếp: "Có vẻ như còn là Trọng Nguyên của thành phố W nữa."

Đầu cậu ta đột nhiên ngẩng lên, chặt chẽ nhìn bóng lưng cô, không nhận ra...

"Tên là gì?" Lạnh lùng hỏi.

"Tên gì nhĩ... Miêu Miêu? Đúng! Miêu Miêu, giống như con mèo á."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy người bên cạnh bước nhanh đến phía trước, bạn cùng phòng kính hãi, Từ Úc An to gan như vậy?! Cũng dám ra tay quấy rối hả?!

"Miêu Miêu."

Quay đầu lại: "Ừa, Từ Úc An."

Lộ ra một nụ cười, hiếm khi gặp được một người quen ở bên ngoài như vậy.

Tập thể bạn cùng phòng bối rối, thế là biết nhau à?

Từ Úc An bước nhanh đi lên, hai người vừa đi vừa nói vài câu, không chú ý tới ánh mắt hoảng sợ phía sau.

Hai người khoa hóa năm nhất một hoa một cỏ vậy mà biết nhau à?!

Dĩ nhiên, bây giờ hai người bọn họ cũng không chú ý.

"Cậu không ở ký túc xá?"

"Đúng vậy, tôi ở bên ngoài."

Từ Úc An mím chặt môi dưới, thật ra cậu rất không thích nói chuyện, hiện giờ vẫn còn chưa hồi thần vì sự biến hóa của Miêu Miêu.

Không nói hai câu, trao đổi cách thức liên lạc, lúc queo cua mỗi người đi một ngã rồi.

Từ Úc An bị gặng hỏi thế nào cũng không nói, Miêu Miêu vừa đến cổng trường, đã chú ý tới Trịnh Thâm đang đứng ở bên ngoài, dùng sức vẫy tay.

"Miêu Miêu!"

"Anh!" Tiến lên, được anh dắt tay, mười ngón tay đan chặt.

"Anh đã chờ bao lâu rồi?"

"Không lâu!" Nhếch môi cười khúc khích,

"Không cần chờ em, rất gần mà..."

"Không sao, mấy ngày gần đây không có chuyện gì, qua một thời gian nữa sẽ bận rộn, nên không chắc mỗi ngày có thể đến đón em."

"Ồ... Chúng ta đi đâu?"

"Mua thức ăn!"

...

Miêu Miêu nhìn Trịnh Thâm đeo tạp dề rửa chén ở phòng bếp, trong miệng còn khẽ ngâm nga một ca khúc kỳ lạ.

Chờ anh xong, chủ động tiến lên cởi tạp dề cho anh, rồi hai người xem TV một lát, mới đi rửa mặt tắm tấp.

Cô mới vừa tắm xong, mặc váy ngủ tơ tằm, chỉ nghe thấy Trịnh Thâm gõ cửa.

"Sao vậy?"

Trịnh Thâm ôm gối nhìn thẳng cô, váy ngủ này bọn họ đã mua cùng nhau, trông còn đẹp hơn ảnh quảng tượng.

Sợi tơ tằm tổng hợp, dài đến đầu gối, phía dưới lộ ra hai bắp chân trắng nõn, gầy đến mức khiến anh đau lòng. Phía trên buộc lỏng, anh rất cao, một số vị trí thoát nhìn như ẩn như hiện.

Làn da trắng nõn, mái tóc thật dài xõa ở phía sau, còn thêm hai nhũ hoa nghịch ngợm dửng ở trước ngực...

Trịnh Thâm nuốt nước miếng...

Kẻ trộm thành thật nói: "Vợ, hai ta ngủ đi..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tai Nạn Xe Cộ

Lúc đầu Miêu Miêu sững sốt năm giây mới phản ứng kịp, Trịnh Thâm.. Không điên chứ?

"Anh nói gì...?" Còn có chút không thể tin.

Trịnh Thâm gãi đầu, một tay khác giờ gối đầu, nở nụ cười ngu ngốc: "Chúng ta ngủ đi."

Trời đất chứng giám, về mặt của anh, lúc anh nói ngủ... Thật sự chỉ đơn thuần là ngủ.

Nhưng thực tế... Vị trí đặt ánh mắt của anh, bại lộ tất cả.

Miêu Miêu thở mạnh, đưa tay, rút gối trong ngực anh: "Trịnh Thâm! Anh là tên lưu manh!!!"

"Ây da, nhẹ một chút, nhẹ một chút! Đừng làm tay bị thương!"

"Miêu Miêu, đừng đánh đầu, em đánh không tới đâu!"

"Ui cha em chú ý eo kia!"

...

Cuối cùng vẫn không thể vào, không chỉ không thể vào phòng, tay cũng không cho anh nắm.

"Miêu Miêu, anh sai rồi." Đưa đến cổng trường, thấy cô không chút nể tình muốn đi, Trịnh Thâm vội vàng lên tiếng.

Miêu Miêu quay đầu lại, anh dùng vẻ mặt đáng thương nhìn cô, như một con chó lớn, lỗ tai vểnh lên, đuôi lắc một cái.

Lòng mềm nhũn, nghĩ lại thói quen giả vờ ngây ngốc của tên này, trợn mắt, mềm mại, nhưng rất phong tình.

Sau đó, kiêu ngạo bỏ đi.

Tuy nhiên ánh mắt đó, khiến Trịnh Thâm ngây ngẩn cả người, ôi chao, tiểu tâm can này muốn mạng của anh đây mà!

...

Buổi sáng nay vẫn là tiết hướng dẫn tân sinh viên, cô mới vừa vào đại sảnh, ánh mắt nhìn về phía chỗ các cô ngồi ngày hôm qua, Hạ Uyển Lâm đang đứng dùng sức vẩy tay.

"Mau lên mau lên."

Miêu Miêu cười, ôm cặp vào lòng, nhẹ nhàng ngồi xuống.

"Thật hâm mộ cậu có thể về nhà." Hạ Uyển Lâm ra vẻ hâm mộ.

"Nhà cậu rất xa à?"

"Ai, đi gần hai tiếng, mẹ tớ bảo Quốc Khánh lại trở về."

Miêu Miêu gật đầu, vỗ nhẹ vai cô ấy, vẻ mặt thành thật: "Vậy thì Quốc Khánh trở về thôi, có thể gọi điện thoại cho bọn họ mà."

"Ừ nhỉ!" Hạ Uyển Lâm gật đầu, điều chỉnh tâm trạng, vẻ mặt bất quái: "Ngày hôm qua cậu không ở trường học nên chắc chắn không biết."

"Cái gì?"

"Phòng túc xá cách vách có hai nữ sinh lớp ba đánh nhau!"

Miêu Miêu tròn tròn mắt: "Đánh nhau?!"

"Được rồi, còn có liên quan đến cậu."

"A?" Càng giật mình.

"Trước tiên tớ hỏi cậu, cậu và Từ Úc An biết nhau?"

Miêu Miêu gật đầu: "Chúng tớ học cùng nhau lúc trung học đệ nhị."

"Ngày hôm qua không phải hai người đi cùng nhau sao? Rất nhiều người đã nhìn thấy, ngày hôm qua phòng nữ đều nói vậy."

Thấy Miêu Miêu tròn tròn mắt, Hạ Uyển Lâm có chút bất đắc dĩ, cậu ấy không được nhạy, khẳng định không biết gần đây đề tài bàn tán của phòng nữ, hầu như có liên quan đến cậu ấy.

"Khiếu Trương Nghiêu gì đó nói cậu rất đẹp, là trời sinh một đôi với Từ Úc An, Đới Giai Tú còn nói một số lời không hay, tính khí hai người đều nóng nảy, lập tức cãi vã."

Ánh mắt cô càng trừng càng lớn, đáng vẻ giống mèo con, dễ thương không chịu được.

Hạ Uyển Lâm theo bản năng tránh ánh mắt đi, tiếp tục bát quái: "Sau đó hai người đánh nhau, Trương Nghiêu là người phương bắc, mạnh mẽ hơn so với Giai Tú, cho nên chưa bao giờ ăn thiệt."

"Khiếu Trương Nghiêu này nói, muốn thu thập Giai Tú."

Miêu Miêu dần mặt, không biết sao chỉ như vậy mà có thể là cãi vã.

"Thật ra cũng không có liên quan gì đến cậu, hai người đó mới vừa tự trường vì giường ngủ đã cãi một lần, tớ sợ Đới Giai Tú này ghi hận cậu, cứ ra về tiểu công chúa, ai cũng nợ cô ta!"

Một lúc lâu Miêu Miêu mới tiêu hóa tin tức có liên quan đến cô lại như không có quan hệ gì.

"Nếu cô ấy vì chuyện này mà ghi hận tớ, là lỗi của cô ấy, tớ cũng không sợ."

Bây giờ Hạ Uyển Lâm không nhịn được, nhẹ nhàng nhéo mặt cô: "Hả? Cậu còn có thể đánh nhau với cô ta?"

"Không phải đánh hay không." Suy nghĩ một chút, nói: "Nếu cô ấy đánh tớ, tớ cũng sẽ đáp trả."

Về mặt thành thật.

"A! Sao cậu lại moe như vậy chứ!"

Hai người nháo thành một đoàn.

Lúc này, Diệp Minh mập mập trong lớp bọn họ cũng đã đến, nhìn khắp nơi một chút, đi tới hàng trước của bọn họ, nói với người bạn đối diện kia: "Xin cho qua, được không?"

Người nọ không nhịn được nhẹ nhàng di chuyển một chút, Diệp Minh quá mập, chen không vào.

"Ai da, thằng mập cậu làm gì thế! Đau chết rồi!" Người nam sinh kia đẩy ra, cậu ta trùng cậu.

Bạn mập đỏ bừng mặt, tay chân luống cuống, vội vàng lui ra ngoài, nhưng không biết nên ngồi ở đâu.

Bên cạnh Hạ Uyển Lâm còn có chỗ ngồi, ngày hôm qua Trịnh Triệt ngồi, nhưng hôm nay thứ tự có chút lộn xộn, cậu ta lại đi giúp thầy giáo một tay, nên vào lúc này trống chỗ.

"Dời vào một ghế đi." Miêu Miêu nhẹ nhàng đẩy Hạ Uyển Lâm, đối phương theo bản năng dời vào một ghế.

Miêu Miêu cũng chuyển một chút, cười với Diệp Minh: "Ngồi đây nè."

Mặt cậu càng đỏ hơn, vội vàng ngồi xuống, nam sinh trước mặt sững sốt, quay đầu lúng túng cười với Miêu Miêu.

Cô trùng cậu ta một cái, bởi vì mập, cô bị quá nhiều kỳ thị, khi đó cô đã nghĩ, tại sao có người vì thân thể mà kỳ thị người khác?

Nếu thiếu sót về mặt đạo đức, hoặc nhân phẩm không tốt, thì kỳ thị này đối phương mới đáng phải nhận, còn vấn đề thân thể này, nếu được, ai không muốn mình có một hình thể hoàn mỹ đây?

Nam sinh kia lúng túng hơn, quay đầu yên lặng, không dám nói câu nào, mắt mặt trước mặt cô gái xinh đẹp như vậy, trên mặt thẹn đến hoảng.

Diệp Minh cúi đầu, đến bên cạnh hai cô nương đang tiếp tục tán gẫu, mới khẽ nói: "Cảm ơn."

Tại Miêu Miêu vừa động, quay đầu mỉm cười với cậu: "Không có gì, còn dư chỗ mà!"

Đầu Diệp Minh hơi mê mang, liếc nhìn cô.

...

Sau khi Trịnh Thâm rời đi từ cổng trường, đến trung tâm chợ, căn phòng dưới đất, vừa nghiêng vừa nhỏ.

Thành phố Bắc Kinh tắc đất tắc vàng, bây giờ bọn họ không có nhiều tiền để tìm một chỗ cao lớn làm phòng làm việc.

Lâm Phóng đang chờ anh ở cửa: "Ài u anh, rốt cuộc anh đã tới!"

Trịnh Thâm dẫn ông ta theo vào, một tay nhận lấy điều thuốc trong tay ông ta: "Tình hình thế nào?"

"Anh nói mảnh đất kia không nhất định phải bán, hơn nữa hiện tại đất này thuộc về địa sản Hoàng Thành, năm trước nghe phong thanh hình như muốn xây khu nghỉ dưỡng."

"Nhưng năm ngoái địa sản Thành Mậu đã xây khu biệt thự ở thành nam, người nổi danh có tiền cũng mua ở bên kia, vào lúc này nếu mảnh đất ở thành bắc xây dựng thành khu nghỉ dưỡng, nguy hiểm quá lớn."

"Lúc ông hỏi, bọn họ bán không?"

"Bán cái rắm, tôi ngay cả người cũng không thấy được." Kiểu như ông một là tên vô danh, hai không có công ty, hèn trước còn không có cửa.

Trịnh Thâm nhăn mặt cau mày: "Được, khổ cho ông rồi."

Lâm Phóng biến đen, dò xét tin tức không phải chỉ cần tiền là có thể, còn phải kiên nhẫn, quan sát, phân tích.

"Không có chuyện gì, vì Thâm ca phục vụ mà!" Cười hi hi, ánh mắt sáng lên.

"Có thể tìm tới lão đồng của Hoàng Thành không?"

Lâm Phóng lắc đầu: "Chỉ có thể ngồi trên xe chờ, tôi biết bằng số xe."

"Vậy được, ngồi chờ."

"Thâm ca, anh đừng làm tôi sợ, đi ngay bây giờ à? Với số tiền chúng ta có trong tay hiện nay, làm thế nào có thể bắt được một mảnh đất lớn như vậy?!"

"Chúng ta đến gặp ông ta trước, không nói đến chuyện mua, nhìn xem có thể hợp tác hay không."

"Được!"

Bọn họ tới mang theo toàn bộ gia sản của Nguru Đồ, khoản tiền ở thành phố W kia, cho dù xem là khoản lớn, tới thành phố Bắc Kinh, mảnh đất hợp ý cũng chẳng mua được.

"Đúng rồi, chúng ta đi đăng ký công ty trước."

"Chỉ có hai chúng ta?!"

"Hai người không phải là được rồi à, có ông chủ, có nhân viên rồi!"

Một tay lôi Lâm Phóng đang choáng váng đi ra ngoài, phòng dưới đất chật hẹp, chính là xuất phát điểm của bọn họ.

Đăng ký cái gì cũng nhanh và dễ, nhưng chỗ tên công ty lại làm khó Trịnh Thâm rồi.

"Nghĩ kỹ chưa?" Nhân viên làm việc không nhận được.

Trịnh Thâm trừng lại, cả người đối phương run lên, không dám nói nữa.

"Trịnh thị, cứ gọi Trịnh thị đi."

Lâm Phóng: "... Thâm ca anh còn có thể đơn giản hơn một chút không?!"

Chờ hai người đi rồi, nhân viên nọ bĩu môi: "Còn Trịnh thị, dạng như thổ phi thế kia còn có thể mở công ty? Xem xem mấy ngày nữa thì anh phá sản!"

Lúc này cô ta không nghĩ tới, gần gũi mấy năm, Trịnh thị, đã làm mọi người kinh hãi.

"Thâm ca bây giờ mình đi đâu? Ngồi chờ?"

"Ăn cơm!"

"..."

...

Buổi chiều, hai người chờ ở cửa địa sản Hoàng Thành, công cụ giao thông được dùng là một chiếc Hyundai xài rồi, mua năm vạn đồng.

Lâm Phóng dò xét tin tức ở bên ngoài, đi đứng không tốt, có xe dễ dàng hơn một chút.

Chờ một phát đã năm giờ chiều, Trịnh Thâm liếc nhìn thời gian, Miêu Miêu sắp tan học...

"Thâm ca! Chúng ta đã kiên trì đến bây giờ! Anh đừng nói anh muốn đi đó." Lâm Phóng kêu to, Thâm ca cái gì cũng tốt, chỉ mắc phải thuộc tính thê nô thế này, hết cứu.

Trịnh Thâm vừa mới chuẩn bị mở cửa tay lại rút trở về: "Được! Chờ tiếp."

Suy nghĩ một chút, không nhận được, gửi cho Miêu Miêu một tin nhắn, dài đến 600 từ.

Vẫn còn ở hội trường, điện thoại di động của Miêu Miêu vừa vang lên, lấy ra, sững sờ nhìn độ dài của tin nhắn một chút, rồi sau đó đọc xong, đầu đầy hắc tuyến.

Rõ ràng chỉ nói hai điểm, rằng anh có chuyện tối nay mới trở về, dặn cô nhớ ăn cơm.

Anh đã thật sự dùng lời lẽ chưa xót viết trong 600 từ!

Bắt đầu từ Miêu Miêu yêu dấu, đến phần đề tên Thâm yêu em.

Miêu Miêu: "..."

Suy nghĩ một chút, trả lời: 【 Ừ nhé, trở về sớm một chút, chú ý an toàn 】

Đối phương đáp lời trong giây lát: 【 A a nha. Thâm yêu em 】

Miêu Miêu: "...". Không nói tiếng người được sao?

...

Sáu giờ rưỡi, biển số xe kia mới ra ngoài, lắc lư đi phía trước.

Không thấy rõ người bên trong, nhưng nghĩ đến người ta cũng sẽ không tự mình lái xe, khẳng định còn có tài xế.

Trịnh Thâm nghiền đầu thuốc lá, hơi nâng cằm: "Đuổi theo."

...

Sắc trời dần dần biến thành đen, người thành nam vẫn không ít, đây là lúc tan việc ăn cơm, gặp đèn đỏ, sẽ phải chờ trong thời gian không ngắn.

Hai người Trịnh Thâm theo ở phía sau, hòa vào dòng xe, tuyệt đối không nổi bật.

Chiếc xe Audi ba bốn mươi vạn trước mặt kia, không quá khoa trương, ánh mắt Trịnh Thâm vẫn nhìn chằm chằm, chạy sát, nhớ lại một số tin tức rải rác trên Baidu buổi chiều, suy nghĩ về tính tình của người này.

Lại một con đường, đường này hơi dốc, xe cộ ít dần.

"Người này đi đâu thế?" Trịnh Thâm hỏi.

"Chắc là về nhà, lần trước cũng thấy ông ta đi theo hướng này."

"À, vậy thì tốt hơn, sò được cả hàng ổ của ông ta."

Hơn bảy giờ, xe trên đường này càng ngày càng ít, đã đi vào khu nhà giàu, là đường lên núi.

"Phía trên cũng có bảo vệ hả?"

"Đúng vậy."

Trịnh Thâm cau mày, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chiếc xe trước mặt kia không nhanh không chậm, chạy từ từ lên núi, anh nhìn một chút, đột nhiên chắc nịch.

"Dừng xe!!!"

Lâm Phóng theo bản năng dừng xe, không tới 30 giây, hai chiếc xe trước mặt đụng vào nhau, chiếc xe xuống núi này chạy quá nhanh, đụng ngay vào xe của Đồng sự trưởng Hoàng Thành, đụng xong hai chiếc xe còn trượt thêm một quãng.

"Khốn kiếp!" Lâm Phóng bị dọa sợ đến mức nói tục.

Trịnh Thâm sững sốt một chút, tiếp đó cười một tiếng: "Ông trời cũng giúp chúng ta, đi, làm ân nhân cứu mạng nào."

Hai người vừa lúc xuống xe, hai chiếc xe cảnh sát xuống núi thối còi chạy như bay đến, dừng lại ở nơi xảy ra tai nạn xe cộ.

"Xuất cảnh, người không phận sự xin rời khỏi đây!"

Thêm một vài cảnh sát, được rồi, là cảnh sát, không phải cảnh sát giao thông.

"Sếp, ông ấy xảy ra tai nạn xe cộ!" Một cảnh sát nói với tay lái phụ.

Sau đó, cửa xe mở ra, người đứng đầu ngồi chỗ tay lái phụ xuống rồi liếc mắt nhìn Trịnh Thâm đồng thời sững sốt.

"Trịnh Thâm?!"

"Diệp Gia Thịnh?!"

Giờ phút này, lòng hai người trong đều có ngàn vạn lần con thảo nên mã đang chạy ầm ầm.

Trịnh Thâm: Khốn! Lại là anh? Muốn làm hư chuyện tốt của tôi mà?

Diệp Gia Thịnh: Khốn! Lại là cậu? Cảm giác không có chuyện gì tốt cả mà!

Trên mặt cũng không lộ rõ, Diệp Gia Thịnh tiếp tục lạnh mặt: "Xuất cảnh, cậu ở đây làm gì?"

Đất này quá giàu, Trịnh Thâm khẳng định mua không nổi.

"Tôi đến tìm người." Há mồm là nói láo.

Diệp Gia Thịnh cũng lười vạch trần anh, anh ta cũng bị người này lừa gạt thành quen, trông cậy vào anh nói thật quá khó khăn.

Vừa lúc người của hai bên cũng bị kéo ra, không có gì tổn thương, mặt của Đồng sự trưởng địa sản Hoàng Thành đen lại, cho dù ai đột nhiên bị đụng, cũng không vui nổi.

Tài xế bị thương, đang tiến hành sơ cứu.

Một người khác ra khỏi xe lập tức bị còng tay lại, Đồng sự trưởng Hoàng Thành và Lâm Phóng đồng thời kinh hãi.

Diệp Gia Thịnh quay đầu nhìn về phía Đồng sự trưởng Hoàng Thành: "Thật xin lỗi, tổn thất của ông chúng tôi sẽ bồi thường toàn bộ, tôi sẽ để lại số điện thoại cho ông."

Đồng sự trưởng Hoàng Thành liếc nhìn Diệp Gia Thịnh, lại nhìn người bị bắt, nhìn con tức này xuống.

"Tôi bảo bọn họ đưa các ông đến bệnh viện trước." Ngoắc tay, chiếc xe cảnh sát phía sau lập tức lái đến trước mặt, Đồng sự trưởng Hoàng Thành và tài xế cùng lên xe.

"Thâm ca... Ông ta..."

"Không đi." Trịnh Thâm ngăn Lâm Phóng lại, cười cười với Diệp Gia Thịnh.

"Cảnh sát Diệp, vậy chúng tôi đi trước đây."

Diệp Gia Thịnh nhìn anh thật sâu, ngồi lên xe cảnh sát.

"Thâm ca, thật sự không đi theo?"

Trịnh Thâm gật đầu: "Lên xe."

Xe khởi động đi về, cả buổi chiều thật không mò được gì, gặp gỡ Diệp Gia Thịnh này, thật là xui xẻo.

"Tại sao không tiếp tục?"

"Ông ta nhất định có thể nhìn ra chúng ta đi theo ông ta, hơn nữa vào lúc này trong lòng người ta đang kìm nén bức bối, cái gì cũng không nói được, bỏ đi, sẽ có cơ hội khác."

"Thật đáng tiếc, tại sao lại gặp được anh ta chứ?"

"Dọn sạch thành phố W, người ta cũng nên thu quân chứ sao. Đúng rồi, anh ta bắt ai thế?"

Lâm Phóng đánh tay lái một cái: "Trông coi tài vụ của thành bắc, gần đây thành bắc không biết thế nào, không yên ổn."

Trịnh Thâm cau mày, Diệp Gia Thịnh này trở lại để tới bắt kẻ trông nom tài vụ của thành bắc à?

Đây là...

Ánh mắt chợt sáng lên: "Lâm Phóng! Mua hết báo trong vòng một năm nay cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Lưu Manh

Trịnh Thâm nhìn trũng mảnh đất thành bắc này cũng vì vị trí của nó, hiện nay trung tâm thành phố càng ngày càng chen chúc, sớm muộn gì cũng hướng sự phát triển ra ngoài.

Chẳng qua thời gian phân chia này sớm muộn gì cũng xảy ra, rốt cuộc là năm năm? Mười năm?

Người khác không biết sẽ không chờ đợi, dù thế nào đi nữa anh không chờ nổi, nếu muốn trong thời gian ngắn kiếm ra tiền, sẽ phải đánh cược, sẽ phải mạo hiểm.

Diệp Gia Thịnh trở về lập tức thu dọn thành bắc, không yên ổn? Là không yên ổn? Hay chưa phải là tốt?

Trong này cong cong thẳng thẳng, phân tích ra, thành bắc sắp có hành động lớn, anh có thể kiếm bao nhiêu, thì sẽ thấy được anh có thể thành công bấy nhiêu.

Trịnh Thâm vừa mở cửa, vừa suy nghĩ hơi lung tung.

"A, đã về rồi." Cô gái ở phòng bếp nghiêng đầu nhìn anh, khẽ cười.

Trái tim Trịnh Thâm khẽ run, như một cậu nhóc choai choai, nhảy lên thành thịch.

"Ai da! Đúng đó làm gì, cơm chín rồi, mau đến giúp một tay!"

Trịnh Thâm đi tới, tùy ý ném quần áo cầm trên tay lên ghế sa lon, chỉ mặc một cái áo ba lỗ, vẻ mặt không có biểu cảm gì, ngược lại trong đôi mắt, nóng bỏng hừng hực như lửa cháy.

Đi tới sau lưng Miêu Miêu, cô vừa đặt rau vào trong mâm, đã bị người ôm lấy từ phía sau.

Một đôi tay như sắt thép, siết thật chặt, giữ lấy cô, nhẹ nhàng vòng qua, cô lập tức rút vào trong vòm ngực nóng rực, trước mặt tối sầm, hôn tới.

Cô còn chưa lấy lại tinh thần, đầu lưỡi đã cạy môi cô ra, cánh tay dùng sức, áp thật chặt vào lòng.

Có lẽ chiều cao không đủ, nhắc cô một chút, tựa lên bếp.

Đầu óc Miêu Miêu trống rỗng, xụi lơ, mặc anh muốn làm gì thì làm..

...

Lúc hai người hơi buông ra, Trịnh Thâm thở hắt ra, dính sát vào.

Miêu Miêu cũng thở dốc, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, đẩy cái tay anh đang đưa vào trong áo mình ra.

Đỏ mặt, cổ gà vờ bình tĩnh nói: "Ăn cơm, nguội rồi."

"Chụt!" Trịnh Thâm hôn trộm vào gò má cô, hi hi ha ha bụng mâm, vẻ mặt dường như quan rộng mở.

Miêu Miêu chỉ có thể hung hăng trừng anh.

Trịnh Thâm ngồi trên ghế, thấy mặt cô gái nhỏ ửng hồng, đôi mắt, theo bản năng trừng anh, như một chú mèo con đang giương nanh múa vuốt.

Đợi cô đi tới bên cạnh ghế, Trịnh Thâm dùng sức, ôm vào lòng: "Bảo bối ngoan, anh dứt em nè."

"Thả em xuống!"

Trịnh Thâm thở một hơi, khàn giọng: "Đừng lộn xộn."

Miêu Miêu cứng đờ, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng, cắn răng nghiêng lợi: "Trịnh Thâm!!!" Xem em trừng trị anh thế nào!

Thật vất vả com nước xong, Miêu Miêu quay đầu, nằm úp sắp ghé vào tai anh thổi hơi: "Anh ơi..."

Hơi thở Trịnh Thâm càng thêm không yên: "Vợ à..."

Miêu Miêu ngẩng đầu, nhìn ánh mắt anh: "Anh, em giúp anh nha?"

Ánh mắt Trịnh Thâm sáng lên, hăng hái gật đầu.

Miêu Miêu mỉm cười, đưa tay.

"Luuu mạnh!"

Tiếng nói vừa dứt, kèm theo một tiếng thét kinh hãi của Trịnh Thâm: "A!"

Miêu Miêu nhảy xuống, chạy.

Gương mặt Trịnh Thâm dữ tợn, cười khò: "Vợ, em vậy là hủy hạnh phúc của em đấy..."

Cửa mở một khe nhỏ, lộ ra một cái đầu: "Anh, anh héo rồi à?"

"Àm!"

Để lại Trịnh Thâm cào cửa: "Miêu Miêu! Kê sĩ thà chết chứ không chịu nhục! Mở cửa! Hôm nay anh muốn chán phu cương [1]!"

[1] chán phu cương: khôi phục quyền lợi của người làm chồng.

Bên trong truyền đến tiếng cười ha ha, Miêu Miêu bùm mặt, rốt cuộc vẫn là cô bé nhỏ, lần này hành động hơi to gan, then thùng không chịu được.

Trịnh Thâm nghe tiếng cười bên trong, cũng không còn câu, cười lên theo.

Đây là tiểu tâm can mà.

...

Đưa Miêu Miêu tới trường học, Lâm Phóng đã đưa tờ báo đến lầu dưới, cái này dễ tìm, tối hôm qua ông ta trở về lập tức liên hệ, sửa sang lại, mất vài khoản tiền.

Hai người chung tay mang lên lầu, ném trong phòng khách.

"Thâm ca, cái này để làm gì?"

"Đọc!"

"Gì?"

"Đọc từng tờ một, moi ra hết toàn bộ tin tức có liên quan đến thành bắc."

"Tôi thua! Đây cũng quá nhiều rồi!!"

Trịnh Thâm lờm ông ta một cái, ngồi xuống đất, bắt đầu 'đọc báo', Lâm Phóng lắc đầu, cũng ngồi theo anh, lật từng tờ một lên.

Hai người ngồi một cái, đã đến năm giờ chiều.

"Được rồi, ông trở về đi, tôi đi đón vợ."

Lâm Phóng nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, hôm nay nhìn thấy báo là đầu ông ta muốn nở hoa, choáng váng hoa mắt.

Tuy nhiên thu hoạch cũng rất lớn, trước mắt xem ra, hơn phân nửa là thành bắc sắp có biến động.

"Được, tôi đi đây."

"Ông thuê xe trở về đi, chú ý an toàn."

"Được được được."

Hai người cùng xuống lầu, rẽ hai hướng ở dưới lầu.

...

"Anh!" Miêu Miêu chạy đến, Trịnh Thâm rất tự nhiên dặt tay cô, cười nói: "Buổi tối muốn ăn gì?"

"Gì cũng được!"

"Gì cũng được là cái gì?"

"Anh! Đừng đùa! Anh muốn ăn gì?"

Trịnh Thâm khom lưng, nói bên tai cô: "Chỉ muốn ăn Miêu Miêu..." Chữ ăn đó nhấn vô cùng nặng.

Miêu Miêu đỏ mặt lên, trừng anh.

Hai người một đường cười đùa về đến nhà, mở cửa, báo đầy nhà, Miêu Miêu sùng sốt.

"Anh... Anh bán báo à?"

"Không có, tìm ít thứ, để anh dọn." Vội vàng dọn dẹp, thu dọn đến một nửa, đột nhiên dừng lại, quay đầu, ánh mắt nghiêm túc.

"Miêu Miêu."

"Hả?"

"Anh muốn đầu tư, nguy hiểm và ích lợi trộn lẫn vào nhau, em nói anh có nên ném vào không?"

"Ném cái gì?"

"Chỉ là đổi chác chút gì đó thôi."

"Ừ..." Miêu Miêu suy nghĩ một chút, nói: "Có thể thử, chỉ cần anh đủ khả năng, thì đừng sợ."

"Nếu anh bị lỗ vốn, em nuôi anh không?"

"Nuôi chứ!" Miêu Miêu vỗ ngực.

Dĩ nhiên, cô chỉ nghĩ Trịnh Thâm cầm mấy đồng tiền lẻ đi đầu tư, hoàn toàn không nghĩ tới, anh mang theo toàn bộ tài sản của Ngưu Đồ.

Nếu cô biết câu quyết định ném này chính là một triệu, đoán chừng không còn vỗ vào ngực nữa, mà là đâm vào ngực.

Cô đâu nghĩ đến, Trịnh Thâm thổ phi này để cô thuận miệng quyết định hướng đi của một triệu như vậy chứ!

...

Huấn luyện quân sự của đại học A phải đi lên một trụ sở quân sự trên núi, đến địa điểm tập trung, Miêu Miêu cũng đành phải mặc Trịnh Thâm không nỡ cứ dặn đi dặn lại phải đeo túi xách lên xe.

Trịnh Thâm cũng không trở về, một mình ở nhà, anh quá nhớ Miêu Miêu rồi. Tính cả Lâm Phóng, hai người đeo ba lô lại đi ngồi chờ đồng sự trưởng Hoàng Thành.

Không nói về anh ở bên này nữa, thành phố Bắc Kinh nhà họ Diệp.

"Gia Thịnh, chị dâu xin chú!" Một người phụ nữ trung niên, hơi mập, được bảo dưỡng thích hợp, đang khóc bù lu bù loa.

Diệp Gia Thịnh cau mày, vừa không muốn đi, vừa không dám từ chối, uy thế người chị dâu này của anh ta...

"Đừng khóc nữa." Ba Diệp nhàn nhạt nói.

Ánh mắt bà sáng lên: "Đồng ý rồi?"

Ba Diệp quay đầu nhìn về phía Diệp Gia Thịnh: "Gần đây thành bắc cũng sạch sẽ, con từ thành phố W vẫn bận đến bây giờ, đi hướng dẫn sinh viên đi, xem như nghỉ ngơi và tỉnh đường."

"Đúng đó, đứa nhỏ Diệp Minh này hướng nội, sao có thể chịu nổi huấn luyện quân sự chứ! Nhưng nó lại không muốn xin nghỉ, Gia Thịnh à, chị dâu cầu xin chị, đi chăm sóc nó một chút đi."

Diệp Gia Thịnh bắt đầu đi, chân mày hơi buông lỏng một chút: "Nửa tháng?"

"Đúng đúng đúng!"

"Vậy được!"

Người phụ nữ này là vợ của anh Diệp Gia Thịnh, có con trai, từ nhỏ đã hướng nội, sau đó vì vấn đề thân thể, nên dùng kích thích, đứa nhỏ này lập tức mập thành đáng yêu hiện giờ.

Mẹ cậu cưng chiều cậu, một chút cũng không nỡ để cậu mệt mỏi, vết đau xót, vẫn không hề thuyên giảm.

Lúc này đại học A có đợt huấn luyện quân sự, sợ Diệp Minh chịu uất ức, nên mới bảo anh ta đi xem.

Diệp Gia Thịnh bắt đầu đi, chỉ đành phải dọn dẹp đồ đạc chạy về phía căn cứ.

...

"Chúng ta ở chung một túc xá, thật tốt quá!" Hạ Uyển Lâm ôm lấy Miêu Miêu, vui vẻ không thôi.

Miêu Miêu liếc nhìn giường ngủ của mình, vừa lúc ở phía trên Hạ Uyển Lâm, cười nói: "Vậy thì thật tốt vô cùng."

Tám người một túc xá, hai người các cô, còn có thêm bốn cô gái khác.

Hạ Uyển Lâm kéo tay cô giới thiệu, nữ sinh khoa hóa khá ít, nên cũng biết nhau, nhưng Miêu Miêu ở ngoài, vì thế chỉ biết mỗi Hạ Uyển Lâm.

"Đây là Miêu Miêu, các cậu biết rồi!" Miêu Miêu vội vàng mỉm cười, mấy cô gái cũng cười với cô.

"Tớ tên là Tô San, người tỉnh G, lớp ba."

"Tôi là Diêu Tư Vũ, người tỉnh D, lớp hai, người đẹp, đã sớm muốn gặp cậu!"

Miêu Miêu cười ngượng ngùng hơn.

"Tớ tên là Lưu Vi, người tỉnh S, cũng lớp hai! Miêu Miêu, chào cậu nha."

"Tớ tên là Trình Khả Tâm, thành phố Bắc Kinh, lớp ba, hi hi hi."

"Miêu Miêu... thành phố W, lớp một."

"Ha ha ha ha ha, Hạ Uyển Lâm không gạt chúng tôi, quả nhiên như một chú mèo con."

Lưu Vi cười kéo cô, thái độ thân thiết, Trình Khả Tâm lấy thịt bò khô ra chia cho mọi người, trong chốc lát túc xá rất hài hòa.

Đôi Giai Tú vừa vào túc xá, đã nhìn thấy các cô vây quanh một cô gái trắng nõn lú riu nói chuyện, cô gái kia mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu khích lệ.

Trong lòng cô ta cũng hơi mất hứng, người này cô ta biết, Miêu Miêu lớp một, trước mắt được công nhận là hoa khôi, có người nói, sắc đẹp này có thể được duyệt vào bộ tứ xinh đẹp, cũng được liệt vào hoa khôi của trường.

Một câu nói này, cô ta đã có phần không thích cô.

Hơn nữa Từ Úc An...

Ánh mắt Miêu Miêu chú ý tới nữ sinh đứng ở cửa không vào, hơi nghiêng đầu: "Bạn học, có chuyện gì sao?"

Đối phương nghe vậy, lạnh mặt đi vào, nhét hành lý xuống dưới giường rồi đi mất.

Toàn bộ quá trình không nói lời nào, một ánh mắt cũng không cho, Miêu Miêu tròn mắt há mồm.

Hạ Uyển Lâm nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Đó là Đôi Giai Tú."

"À ~" biểu cảm bưng bình đại ngộ, vậy là thật sự rất ghét mình rồi?

"Đừng để ý tới cậu ấy, lúc này mới mấy ngày, nữ sinh khoa hóa bị cậu ta đắc tội khắp nơi, không cần phải để ý đến cậu ta đâu."

Miêu Miêu gật đầu, nghĩ thầm, đắc tội toàn bộ? Cô gái này thật sự là nhân tài mà.

Lại qua vài phút, một nữ sinh khác cười đi vào, nhếch môi cười nói: "Ai da, đều tới rồi à! Tôi là Trương Nghiêu, chào các cậu."

Khẩu âm quen thuộc, Miêu Miêu cười càng vui vẻ hơn: "Chào cậu, tớ tên là Miêu Miêu."

"Ai da tôi biết cậu, Miêu Miêu lớp một!"

Đám người bên này rất vui vẻ, Diệp Gia Thịnh bên kia cũng vừa đến căn cứ, cau mày, bây giờ không thể nào quen với loại không khí này.

Bây giờ tối, mọi người đứng lúc tập hợp.

Hiệu trưởng mở đầu nói, khích lệ mọi người một chút, giao bọn họ vào tay huấn luyện viên.

"Đây là huấn luyện viên tổng của mọi người Diệp Gia Thịnh, trong mười lăm ngày huấn luyện này, toàn bộ đều phải nghe theo huấn luyện viên Diệp, chúng tôi cũng biết huấn luyện quân sự khổ cực, nhưng mười lăm ngày này, mọi người nhất định có thể học được rất nhiều thứ! Nhất định phải học được sự kiên trì, đừng quên khẩu hiệu của trường chúng ta, cùng đọc lại nào!"

Đội dứt lời, hiệu trưởng lập tức lui xuống, nhường vị trí lại cho huấn luyện viên Diệp.

Hạ Uyển Lâm kéo Miêu Miêu, mặt cười khúc khích: "Thật đẹp trai! Đẹp trai quá!"

Bên cạnh cũng có tiếng thảo luận lừ lừ, Miêu Miêu nhìn, cảm thấy trông thật quen mắt.

"Quá đẹp trai! Một thân chính khí!" Hạ Uyển Lâm vẫn đang khen huấn luyện viên Diệp, Miêu Miêu nhìn kỹ một chút, dáng dấp rất tốt, nhưng còn kém Trịnh Thâm nhiều!

Phải rồi, trong ánh mắt cô hiện tại chỉ có Thâm ca của mình thôi.

Phía dưới có tiếng nói xôn xao, Diệp Gia Thịnh cau mày ho khan: "Im lặng!"

Giọng nói anh ta nghiêm túc lại có lực xuyên phá, nhất thời đều yên ắng lại, đồng loạt nhìn anh ta.

Diệp Gia Thịnh từ từ hé môi, nói: "Quy định có dán ở trước cửa, nếu tới căn cứ, thì đừng mang tính cách được nuông chiều từ nhỏ đến đây, nơi này không dung cho kẻ không hiểu quy định. Tôi không nói nhiều nữa, phạm lỗi thì đừng ở đây nữa, tôi tự mình đưa về trường học."

Chợt yên lặng như tờ, điểm quân sự là bắt buộc, nhờ bị đuổi về, nếu sang năm không quay lại, thì đừng mong tốt nghiệp...

"Cả đội! Các huấn luyện viên dẫn các bạn đi học lại quy định thêm hai lần nữa đi!"

Người phía dưới run lên, học quy định? Huấn luyện viên này sợ rằng người cũng lạnh như mặt rồi.

Nữ sinh có đội nữ sinh, nam sinh có đội nam sinh, nữ sinh khoa hóa khá ít, đứng thành hàng với khoa công trình, tổng cộng 60 người.

Các cô đứng nối tiếp thành một hàng, huấn luyện viên có dáng cao, hơi đen, đứng nghiêm, cười lên có vẻ khá ngượng ngùng.

Bên cạnh thỉnh thoảng truyền đến cái gì mà cấm dục, đồng phục gì đó, ánh mắt cô lại có hơi phiêu lãng, Trịnh Thâm mà mặc bộ quần áo này... Chắc chắn sẽ rất đẹp.

Người ấy nghiêm chỉnh, rất giống quân nhân chính trực, nhưng mà... Mặt hơi hồng, chỗ nào giống đang chống lại bọn lưu manh chứ!

Nghe huấn luyện viên dẫn mọi người đi học quy định, khuôn sáo cứng nhắc, có một điều quan trọng nhất là, không cho thăm nom.

Miêu Miêu nghĩ, Trịnh Thâm nói sẽ đến thăm cô, e là không thực hiện được.

Cho nên nói thật ra Miêu Miêu vẫn chưa hiểu chính xác thuộc tính lưu manh của Trịnh Thâm, quy định hả? Nếu quy định này có thể ngăn anh gặp Miêu Miêu thì rõ là ảo tưởng!

Bên này nhóm Miêu Miêu lấy hết điện thoại ra nộp lên, chỉ còn kịp gọi một cú điện thoại cho một người, thông báo mình chuẩn bị sắp 'mất liên lạc'.

Miêu Miêu gọi không ai nhận, mím môi, nắm thật chặt điện thoại di động.

"Sao thế?" Hạ Uyển Lâm hỏi cô.

Miêu Miêu lắc đầu: "Không ai bắt máy."

"Nhanh lên một chút, nộp điện thoại đi động đi!"

Tất cả mọi người vội vàng nói xong rồi cúp máy, Miêu Miêu cắn răng, chỉ đành phải nhấn một cái tin rồi nộp điện thoại lên.

Trịnh Thâm đang làm gì thế?

Anh quả thật không có làm gì nha, ngồi xồm bên ngoài xe hút thuốc lá, bên trong Lâm Phóng ngáy to ngủ, điện thoại đi động cầm sạc đồ chuông, không ai nghe thấy.

Chờ anh hút thuốc xong rồi quay vào trong, mới chú ý tới tin nhắn nọ, gọi lại thì đã tắt máy.

Giờ đây trong lòng Trịnh Thâm, rất nguội rất lạnh, anh nhớ cô, muốn gặp cô.

Chờ chuyện này kết thúc xong xuôi, anh phải đi thăm cô!

Được rồi, anh đã thành công bỏ quên lời Miêu Miêu nói, trong đợt huấn luyện quân sự không cho phép thăm nom.

Chiều ngày thứ hai, khổ công hai người đợi hai ngày, rốt cục đuổi kịp được xe mới của đồng sự trưởng Hoàng Thành.

Đổi phương lên chiếc xe mới này, chạy thẳng tới nightclub.

Trịnh Thâm cười: "Nightclub? Cuối cùng ông đây đã đợi được cơ hội này rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thăm Nom

Nightclub đối với Trịnh Thâm và Lâm Phóng mà nói, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, che giấu bóng tối cong cong lượn lượn, ánh mắt hai người đảo qua, thu hết vào mắt.

Dĩ nhiên, hôm nay cũng không phải đến bắt người.

Hai người nghênh ngang tiến vào, con người xoay chuyển, đi tìm một góc tốt nhất.

"Nightclub thành phố Bắc Kinh khác thật."

"Khác chỗ nào?" Trịnh Thâm nhấp rượu, ánh mắt khê nâng.

"Sạch sẽ hơn!" Lâm Phóng vui vẻ, dù ông ta trông rất gian, trên thực tế vô cùng thương người, hận thiên hạ không thể thái bình.

Điều này không thể so sánh với tên tội phạm mặt trông có vẻ chính khí bên cạnh này.

"Còn phải đợi bao lâu?"

Trịnh Thâm bình tĩnh: "Đợi lâu như vậy rồi, thế này chẳng là gì đâu?"

...

"Ba nói này con gái, nightclub có gì hay để chơi, còn không bằng ở nhà đọc sách một chút."

"Ba! Ba thật là! Bạn con sắp tới rồi, đừng nói nữa, cậu ấy còn dẫn theo bạn khác đấy." Cô nhóc mười mấy tuổi nọ bĩu môi, nhìn ra được, ngày thường đều được nuông chiều đến khi lớn.

Ba cô ấy, cũng chính là đồng sự trưởng Hoàng Thành mang về mặt cứng chiu, hoàn toàn là con sen của con gái: "Được được được, tất cả đều nghe theo con."

Lúc này cửa mở ra, một đám trai gái đi vào, đồng sự trưởng Hoàng Thành Vuư Đạt Minh nhú mày, mấy đứa này tóc tai nhuộm kỳ lạ, là bạn của con gái ông ta sao?

Con gái ông ta đứng lên, một cô gái khác đến kéo cô, chắc là bạn của cô ấy, tiếp đó mọi người bỗng ồn ào lên.

Vưu Đạt Minh đau đầu, một cô bé khác nói câu gì đó với con gái ông ta, con gái ông ta nói: "Ba, người trẻ tuổi chúng con tự chơi, ba về trước đi!"

"Vây..."

"Ba!" Cô gái nhỏ giậm chân.

"Kiều Kiều!" Ông ta cũng không ngờ đám bạn của con gái ông trông không đứng đắn thế này.

Vưu Kiều ôm ngực, nhìn chăm chăm ba mình, Vưu Minh Đạt vội vàng đứng lên: "Được được được, ba đi ra ngoài."

Vưu Kiều có bệnh tim bẩm sinh, từ nhỏ đã không thể nào cho cô bé ra ngoài quá nhiều, thật vất vả mới xin được một lần, chắc chắn sẽ không thể trở về như vậy.

Thế nhưng đám bạn này...

Quay đầu lại liếc nhìn, vẫn còn lo lắng.

"Ông Vưu rất lo lắng sao?"

Vưu Minh Đạt nhanh chóng quay đầu lại: "Là cậu?"

Ông ta nhận ra người này, trong nháy mắt sắc mặt hơi khó nhìn, bất kỳ ai bị theo dõi, tâm trạng đều sẽ không tốt.

Trịnh Thâm buông tay, 'tai nạn xe' lần trước Diệp Gia Thịnh đột nhiên xuất hiện làm rối loạn kế hoạch, bị Vưu Minh Đạt phát hiện, thái độ này cũng có thể hiểu được.

"Ông Vưu không nên gấp gáp, tôi giúp ông đi vào thăm dò một chút, những thanh niên trong đó không biết rõ lai lịch, ai biết có thể dạy hư cô Vưu hay không."

Vưu Minh Đạt cau mày, ông ta không cảm thấy Trịnh Thâm có thể vào, nếu vào được mới càng làm ông ta hoài nghi, những người này không phải cầu kết với anh chứ.

"Tôi biết ông Vưu đang nghĩ gì, Trịnh Thâm tôi vừa đến thành phố Bắc Kinh không được mấy ngày, không hề quen biết ai hết. Ông tùy tiện tra ra sẽ biết, không dám lừa ông, thế này vậy ông Vưu cho tôi nửa tiếng là được."

Vưu Minh Đạt vẫn dựa vào cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng nhón nháo, tim của con gái ông ta không tốt, bây giờ càng khiến ông ta lo lắng.

"Được! Cậu có thể khiến bọn nó không chơi nữa trong vòng nửa tiếng thì tôi sẽ cho cậu nửa tiếng."

"Đồng ý!"

Trịnh Thâm nói xong rồi đi mở cửa, Vưu Minh Đạt cau mày, nghiêng qua bên cạnh một chút, bảo đảm bên trong không nhìn thấy ông ta.

Chỉ nghe Trịnh Thâm nói: "Aiz, các chàng đẹp trai các nàng xinh gái, tôi ở kế bên, chơi thua trò chơi với đám bạn, phạt tôi đến phòng bên cạnh hát một bài, có thể đi vào hát một khúc không?"

Anh nháy mắt vài cái, gương mặt vốn không tệ, dáng người lại cao, cộng thêm một đôi chân dài, vừa đúng kiểu soái ca. Vưu Kiều còn chưa nói, một cô gái khác đã cười nói: "Vào đi!"

Trịnh Thâm đi vào, nghiêm túc hát, một bài hát tình ca đơn phương.

Trong lòng lại nghĩ, ông đây cũng không còn độc thân đâu.

Giảm âm lượng xuống, hát ra mang theo vẻ trầm, khàn từ tính, vẻ mặt mấy cô gái nhỏ ửng hồng.

Chờ anh hát xong một bài, ồn ào lên: "Tiếp đi tiếp đi!"

Gãi đầu: "Không được đâu, bọn họ vẫn còn đang chơi, tôi phải về chơi tiếp."

"Trò gì?" Vưu Kiều chớp mắt, cô bé này không thể ra khỏi cửa, chứ đừng nói chỉ là nghe đến trò chơi kích thích thế này.

"Vua mạo hiểm."

"Chơi thế nào, chơi thế nào vậy?" Thang Tinh bạn của Vưu Kiều đi tới, ngồi bên cạnh anh, vẻ mặt hứng thú.

Trịnh Thâm bình tĩnh dời đi một chút, nhếch miệng cười: "Chúng ta thử nhé?"

Nửa tiếng sau...

"Tiếp đi tiếp đi!" Vưu Kiều biết người bạn kia hào hứng muốn tiếp tục.

Trịnh Thâm thay đổi cảm xúc, một đám người chơi đến điên rồi.

"Chưa chơi gì... mà bọn họ đã ngã." Chỉ vào mấy nam sinh đã say đến không còn hình dáng, Trịnh Thâm khó xử.

Thang Tinh bạn của Vưu Kiều nhìn một hàng chai rượu bên cạnh Trịnh Thâm, mà bạn trai cô ta mới ba chai đã gục, hơi bực mình, đá một cước: "Đứng lên!"

Người nọ loáng thoáng mở mắt ra, đưa tay ôm cô gái khác: "Người đẹp, đến đây hôn một cái!"

"Luu Huy cậu điên rồi!" Cô gái kia giãy giụa, gã kia lập tức làm luôn.

Trịnh Thâm tóm lấy, ném qua ghế sa lon một cái, đối phương nằm sấp tại chỗ ới ra hết.

Vưu Kiều sợ choáng váng vội vàng đi qua, kéo cô gái kia: "Cậu sao rồi?"

Cô gái đó cũng ghê tởm sắp khóc, lắc đầu, sắc mặt Thang Tinh càng không tốt: "Sao đưa bọn họ về đây?"

Vưu Kiều do dự, nói: "Tớ gọi điện thoại cho ba nhé?"

Dù sao cũng vì cô mới ra ngoài chơi, chẳng qua những người này, cô sẽ không đi cùng bọn họ ra ngoài nữa.

Trịnh Thâm nói: "Vậy nên nhanh lên một chút, uống say dễ dàng xảy ra chuyện lắm, mau chóng đưa trở về mới ổn."

Mấy nữ sinh đâu có ý kiến gì, Vưu Kiều luống cuống tay chân gọi điện thoại cho Vưu Minh Đạt.

Năm phút sau ông đã đến rồi.

"Ba! Sao đến nhanh vậy?"

"Ba không yên tâm về con, nên ở dưới lầu chờ con." Vưu Minh Đạt vừa nói xong, Vưu Kiều đã ôm lấy ông, hốc mắt ướt át.

"Cảm ơn ba!" Vưu Kiều lộ vẻ mặt cảm động.

...

"Thâm ca... Còn bao lâu nữa?"

Ngón tay Trịnh Thâm gõ cửa sổ xe, bọn họ cũng đi theo đến chờ ở ngoài biệt thự nhà họ Vưu: "Người ta đang nhân cơ hội dạy con, chúng ta cứ chờ đi."

Qua một lúc lâu, Vưu Minh Đạt mới ra ngoài, vẻ mặt tươi cười, chắc, tâm trạng không tệ.

"Cậu tìm tôi rốt cuộc vì điều gì?"

Trịnh Thâm cũng đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn mua mảnh đất thành Bắc kia."

Vưu Minh Đạt kinh ngạc: "Cậu trả tôi bao nhiêu tiền?"

"Ông bán bao nhiêu?"

Vưu Minh Đạt chấp tay sau lưng, nghi ngờ nói: "Cậu dùng để làm gì?"

"Làng du lịch."

Trịnh Thâm nói xong, cẩn thận quan sát ánh mắt Vưu Minh Đạt, con người đối phương co lại, chỉ nói: "Giá thị trường là số này..." Đầu ngón tay ra giá.

"Ông Vưu nên biết, số này tôi có thể lấy ra cũng sẽ không âm thầm tìm ông, hay nói, cho dù xây xong làng du lịch này, con số ông cho tôi này cũng không dễ dàng kiếm về."

Lâm Phóng nằm ở cửa sổ, lỗ tai hơi nhúc nhích, ghi âm trên điện thoại di động.

Trong lòng không ngừng tắc lưỡi, nếu không phải ông ta biết tài sản của Thâm ca thì bây giờ nhìn dáng vẻ này của anh, chính là một người thông minh giàu có, tài sản vô cùng nhiều.

Hai người định ra giá cả, trên mặt Vưu Minh Đạt khó nén vui mừng, bán ra với giá tiền này, vẫn còn cao hơn định mức của công ty. Hơn nữa người thạo nghề cũng biết mảnh đất này tạm thời không có lợi nhuận, Trịnh Thâm không mua, ông ta vẫn sẽ không bán được.

Sớm biết Trịnh Thâm lấy giá đó mua mảnh đất này, vậy mà còn theo ông ta lâu như vậy, nếu không ông ta bảo đảm sẽ thảo luận đáng hoàng với anh trong phòng làm việc.

"Vậy được, anh Trịnh, lúc nào ký hợp đồng?" Chắc, cách gọi cũng thay đổi.

Trịnh Thâm cười: "Ông Vưu, tôi còn có chuyện thứ hai phải nói."

"Cái gì?"

"Tiền của tôi quả thật có thể mua mảnh đất này, nhưng tiền mua rồi xây làng du lịch ngay sẽ không đủ, không thể mua đất rồi sau đó để trống được."

"Có ý gì?" Vưu Minh Đạt cau mày.

"Tôi trả cho ông trước một triệu, còn dư lại thanh toán trong một năm."

"Không được!"

"Ông nghe tôi nói hết đã, nếu không thể thanh toán, đất này trả lại cho ông, tiền cũng không cần."

Lâm Phóng cả kinh, suýt nữa ném luôn cái điện thoại di động.

Vưu Minh Đạt cũng kinh ngạc, suy nghĩ một chút: "Một năm quá dài, biến số quá nhiều, nửa năm."

"Ông Vưu à, ông quá đề cao Trịnh tôi rồi, nửa năm tôi đổi làng du lịch cũng không kiếm ra nổi, một năm."

Hai người nhất thời im lặng, Vưu Minh Đạt nghĩ, đất này để lâu cũng thế, có thể bán đi trong một năm là chuyện tốt mà...

Huống chi... Còn có thể trả về, một triệu cũng lấy được.

Đất này để đó một năm, cũng kiếm không nổi một triệu!

"Được! Đồng ý! Lúc nào ký hợp đồng?"

"Ngày mai vậy."

"Được!"

Đất này quá rộng, thủ tục cũng phải làm khoảng mấy ngày, hai người đều có suy nghĩ riêng, không ngoại lệ, rất hài lòng.

Hai người vui vẻ nói lời tạm biệt, Trịnh Thâm ngồi lên xe, trầm giọng: "Đi."

Xe đi được một đoạn, Lâm Phóng theo sát hỏi: "Thâm ca, đất này thật sự có thể tăng ti giá?"

"Chắc chắn có thể tăng ti giá, nhưng thời gian không chuẩn lắm."

"Vậy mà anh cũng dám đánh cược!"

"Không đánh cược thì kiếm tiền thế nào? Ngưu Đồ đã lấy hết cả bất động sản rồi đấy, tiền này tôi không cần trả lại cho ông ấy chắc?"

Trong miệng ngậm nga, thoát nhìn tâm trạng rất tốt.

"Thâm ca... Can đảm của anh thật đáng ngưỡng mộ."

Trịnh Thâm không để ý tới ông ta, thế gian này lá gan nhỏ sẽ bị đạp xuống?

"Vưu Minh Đạt này thật thất đức, anh mới vừa giúp ông ta một chuyện nhỏ, đừng nói bán cho anh cái giá này, nghe anh nói xây làng du lịch cũng không có phản ứng gì."

Tay Trịnh Thâm ôm ngực, híp mắt: "Người làm ăn mà, trên thương trường bản việc kinh doanh thôi."

Lâm Phóng cảm thấy anh nghĩ thoáng thật, bỗng nghe bên cạnh truyền đến một câu: "Nhưng mà sau này, kinh doanh ngược lại là được."

Lâm Phóng: "... Được, đúng chất Thâm ca!"

...

Ký hợp đồng xong, nộp giấy tờ lên, Trịnh Thâm nhanh chóng thanh toán năm trăm ngàn, chờ thủ tục xong, mới trả số còn dư lại.

Hai người từ bất động sản Hoàng Thành đi ra, Lâm Phóng nhìn về phía người bên cạnh: "Thâm ca, tiếp theo chúng ta..."

Trịnh Thâm vỗ vai ông ta: "Toàn bộ công ty chúng ta đều nằm trên mảnh đất kia, gần đây ông đã tốn nhiều tâm sức rồi, ở thành Bắc hỏi thăm thêm một chút, chú ý động tĩnh, chờ tôi kiểm đủ tiền, vạch ra kế lớn!"

Lâm Phóng nhất thời cảm thấy trên vai có gánh nặng, vỗ ngực, ý chí ngút trời: "Cứ để tôi!"

Đi hai bước, quay đầu lại: "Thâm ca, anh làm gì thế?"

Trịnh Thâm: "Tôi đi thăm vợ tôi mà! Nhớ sắp chết rồi!"

Lâm Phóng: "..."

...

Mấy ngày Miêu Miêu tập huấn quân sự, thật sự là gió thổi ngày phơi! Hai ngày trước mấy người say mê nói về sĩ quan Diệp Gia Thịnh đẹp trai, gần đây vừa nghe hoặc thấy, cả người đều run lên.

Cách thức huấn luyện theo kiểu địa ngục, khiêu chiến cực hạn, làm người ta thật không chịu nổi, buổi tối trong túc xá nữ sinh thường có người khóc than.

Hơn nữa mấy ngày trước, một nữ sinh giả bệnh, bị Diệp Gia Thịnh tra được, trực tiếp đưa trở về rồi.

Trong lúc nhất thời ở căn cứ không ai dám lên dùng mách lới nữa, mấy ngày huấn luyện này, Miêu Miêu mệt đến đầu óc trống rỗng, chỉ vào buổi tối đêm khuya vắng người, nhớ Trịnh Thâm đến nước mắt ướt nhoe.

"Bên trái quay!"

"Bước đều bước!"

Tất cả các đội đứng cùng nhau, Diệp Gia Thịnh đứng phía đầu, cứ mặt lạnh nhìn như vậy, phía dưới lặng yên không một tiếng động.

Chậm rãi nói: "Gần đây huấn luyện không tệ lắm, kiến thức cơ bản đã có rồi. Như vậy đi, mỗi người mang theo một phần lương khô quân dụng, một chai nước."

"Các bạn ngừng đầu nhìn hai tòa núi cao này, từ sườn núi đến đỉnh núi, tổng cộng chôn 100 lá cờ, xem ai tìm được! Ngày mai! Được nghỉ ngơi một ngày!"

Cuối cùng kêu rất lớn tiếng, khiến toàn bộ tinh thần mọi người muốn nhảy ra ngoài.

Nghỉ ngơi một ngày! Ngay cả ánh mắt Miêu Miêu cũng sáng lên.

...

Trịnh Thâm xách theo thùng giữ ấm đến cửa trụ sở, mấy anh lính đứng thẳng tắp, ôm súng giữ cửa.

Đi qua, bị người ngăn lại: "Làm gì thế?!"

Trịnh Thâm sùng sốt: "Tôi thăm..."

"Không được phép thăm nom!"

"Tại sao?!" Anh cũng hung hăng trừng lại, hai người ôm súng, bị người ôm thùng giữ ấm như anh trừng đến héo.

"Bởi vì... Quy định."

"Vi phạm quy định thì thế nào?"

"Đưa học sinh đó về, cho học sinh đó sang năm trở lại, hoặc không đủ học phần không được tốt nghiệp."

"À... Vậy à." Trịnh Thâm vỗ vai bọn họ: "Tôi đi đây."

Chờ anh đi, hai người thờ phào một hơi: "Người này... Sao còn dọa người hơn so với đoàn trưởng vậy..."

Trịnh Thâm đi một quãng, nghĩ thầm, nửa tháng không cho ông gặp vợ ông à, muốn ra lệnh cho ông?

Mắt chuyển động, nhìn khắp nơi, vui vẻ.

...

"Không được không được, tớ đi không nổi nữa!" Hạ Uyển Lâm ngồi xuống đất, không đi.

"Tớ từ bỏ, bỏ cuộc rồi, các cậu đi đi, tớ ngồi đây chờ các cậu."

"Vậy tớ cũng không đi luôn."

"Không đi."

Vừa dứt lời, một đại đội có bảy tám nữ sinh bỏ cuộc, Miêu Miêu khẽ cắn răng: "Vậy tớ sẽ đi lên tiếp..."

Hôm nay bà di của cô tới, ngày mai có thể bụng sẽ đau, có cơ hội nghỉ ngơi, cô nhất định phải tranh thủ.

"Miêu Miêu, vậy cậu lên đi, chú ý an toàn." Nhóm Hạ Uyển Lâm dặn dò cô, Miêu Miêu gật đầu, theo đại đội tiếp tục đi lên.

Đi tới choáng đầu hoa mắt, nam nữ không đi cùng một ngọn núi, vì để tránh việc có một số nam sinh sẽ quấy rối.

Mặc dù ngọn núi này của bọn họ hơi thấp hơn, nhưng vẫn còn khá cao, lúc sắp trèo lên đến đỉnh, đã không còn được mấy người nữa rồi.

Thể lực tốt lên được rồi, thể lực kém không lên nổi.

"Chiêm chiếp ~ "

Miêu Miêu uống một hớp, nghiêng đầu nghe tiếng động bên cạnh bụi cỏ, rồi sau đó cả người cứng đờ.

Trịnh Thâm nằm ở bụi cỏ cười khúc khích nhìn cô, suýt nữa Miêu Miêu nghĩ rằng do mình đã quá nhớ anh mà sinh ra ảo giác rồi.

Anh theo bản năng muốn ôm lấy cô, lau mồ hôi cho cô, nghĩ đến hậu quả sẽ bị phát hiện nên lại rụt trở về.

Anh không sợ bị phát hiện, anh sợ Miêu Miêu bị phạt.

Cẩn thận bước qua, giọng nói run rẩy: "Anh?"

Trịnh Thâm nhẹ nhàng đón lấy cô, vừa lau mồ hôi cho cô vừa đau lòng nói: "Trường học các em quá thất đức! Sao bắt người ta leo núi vào ngày nắng gắt thế này?!"

Miêu Miêu lắc đầu, Trịnh Thâm đưa cho cô hoắc hương chính khí tán [1], vừa mở thùng giữ ấm ra.

[1] hoắc hương chính khí tán: bài thuốc đông y để giải cảm.

"Ăn gì."

Nuốt hoắc hương chính khí tán xuống, rót cục lấy lại hơi thở: "Anh, sao anh lại tới đây? Sẽ không có..."

Trịnh Thâm vừa cầm dưa, vừa nói: "Bản lĩnh của anh em cứ yên tâm, không có chuyện gì, nhìn em một cái rồi đi ngay."

Hốc mắt Miêu Miêu ửng đỏ, Trịnh Thâm nóng nảy: "Ai dò tâm can của anh à! Đừng khóc mà! Chỗ nào không thoải mái?!"

Dùng sức lắc đầu: "Không có... Vì quá nhớ anh thôi."

Trái tim Trịnh Thâm như ngấm trong đường: "Mau ăn, mau ăn đi."

Miêu Miêu bỏ vào miệng vài hớp, Trịnh Thâm hỏi cô: "Các em lên núi làm gì?"

"Tìm cò!" Miêu Miêu vừa ăn, vừa ậm ừ nói.

"Là đồ chơi này hả?" Trịnh Thâm lấy ra một đồng từ phía sau lưng.

Miêu Miêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cờ

Miêu Miêu trở mắt cứng lưỡi, qua một lúc lâu, nuốt miếng cơm trong miệng xuống, dần dần nhìn đồng cờ kia, nói: "Anh... Ở đâu có?"

Trịnh Thâm nháy mắt vài cái: "Chân núi..."

Miêu Miêu thở phào nhẹ nhõm, không phải do lượm từ trên núi là được rồi: "Chân núi nhiều vậy sao?"

Liên tục gật đầu không ngừng: "Đúng vậy, chắc là cờ các em muốn tìm, trước đó anh có thấy người cầm mà."

Miêu Miêu vẫn rối rắm, đây không phải là một, đây là một đồng đấy, ít nhất phải bốn năm mươi cái.

"Vậy không ổn... Bị người ta phát hiện thì..."

"Kệ đi, cũng vậy thôi, em cứ nói do em lượm, không ai nói gì đâu, chính bọn họ làm sai còn có thể trách các em sao?" Nhẹ nhàng sờ tóc Miêu Miêu, cục cưng của anh cái gì cũng tốt, chỉ có da mặt quá mỏng, nhưng mà... Anh thích!

Đẩy đồng cờ qua bên cạnh, lăm bằm "Miêu Miêu, anh nhớ em muốn chết!"

Bị một tay của Trịnh Thâm ôm, Miêu Miêu vừa ăn cơm, vừa nghe tiếng tim rối loạn của Trịnh Thâm.

Hai người lưu luyến không rời nói chuyện một hồi, Trịnh Thâm còn ôm cô mạnh mẽ hôn vài cái, rồi mới tách ra.

Nếu không phải thời gian không cho phép, anh hận không thể đợi cô đến tối, ngồi xổm ở đó nhìn bóng lưng Miêu Miêu, quanh mình lập tức lặng yên không một tiếng động.

Như rất nhiều năm trước, anh nằm ở đầu tường nhà họ Miêu, nhìn cô ra ra vào vào.

Miêu Miêu đi hai bước, dừng lại, quay đầu, thấy Trịnh Thâm đang mãi nhìn bóng lưng cô, hốc mắt đỏ lên, dùng sức vẫy tay.

Trịnh Thâm cũng giơ tay lên dùng sức mà huơ, đã nhiều năm yên lặng dõi theo như vậy, đây là lần đầu tiên được đáp lại.

Trong lòng Miêu Miêu có anh!

Ý tưởng này lúc bóng lưng Miêu Miêu hoàn toàn biến mất khiến Trịnh Thâm lật người nhìn bầu trời, cười khúc khích, trong lòng ngây ngất.

Mười mấy lá cờ nhỏ ghim cùng nhau, một tay Miêu Miêu xách theo, vừa nhớ Trịnh Thâm, vừa từ từ xuống núi.

Trên đường thỉnh thoảng gặp gỡ vài nữ sinh, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cờ trên tay cô.

"Có muốn không?"

Đối phương theo bản năng nhận lấy, rồi sau đó nói: "Cảm ơn... Ở đâu có vậy?"

"Lượm!"

Để lại nữ sinh ghen hòng nhìn trần trối, tiếp tục đi xuống, các cô đã bò đến đỉnh núi, lại không thu hoạch được gì, nhưng được Miêu Miêu cho một cái.

Cứ thế đến sườn núi, tập trung ở chỗ những bạn học đang chờ cô kia.

"Miêu Miêu!" Trương Nghiêu đứng lên trước, kinh ngạc nhìn đồng cờ.

"Nhiều vậy?!"

"Tớ lượm đấy, mau chia ra đi."

Mỗi người một cái, còn dư lại thì để nguyên tại chỗ, vẫn còn các cô gái lên núi tìm nhưng không thu hoạch được gì, xuống có thể nhận được điều bất ngờ.

Đoàn người vây quanh Miêu Miêu, sôi nổi xuống núi, Miêu Miêu quay đầu lại liếc nhìn, anh... xuống núi chưa?

...

Trịnh Thâm xuống núi từ bên kia, đi tới một kho hàng địa phương, từ cửa sổ nhỏ len lén nhìn vào, còn có thật nhiều cờ cùng với vài thứ quân đội dùng để diễn tập.

Nhớ lại anh mới vừa vào, nghe hai cậu lính thảo luận nên giấu cò ở đâu cho học sinh tìm.

Bọn họ gỡ một túi, lấy ra một trăm, còn dư lại tùy ý ném bên ngoài.

Trịnh Thâm nhân tiện cầm theo.

Quả nhiên, thật đúng là thứ bọn họ muốn dùng.

Trong lòng nghĩ vậy lập tức liếc mắt nhìn cậu lính vẫn đứng thẳng lưng, nhưng lại đang nhắm mắt.

Người này thật không có trách nhiệm, còn không bằng lúc anh làm bảo vệ nữa, đừng nói không ai dám trộm đồ, một con con chuột chạy qua, còn không thể nữa là!

Lại quay đầu nhìn tường, chạy lấy đà, từ từ trèo lên, nhảy ra bên ngoài.

...

Sắc mặt Diệp Gia Thịnh tái xanh, ai tới nói cho anh ta biết, rõ ràng tổng cộng một trăm lá cò, còn có vài vị trí không tìm được, thu hồi lại chưa đến một trăm.

Tại sao thu cò của học sinh, lại có hơn 140 cái?!

Tổng kết mới 100, những lá cò này còn có thể đẻ con sao?!

Diệp Gia Thịnh nổi giận, nhưng trước mặt học sinh không nói gì, gọi mấy binh sĩ chôn cò trên núi tới.

"Giải thích xem, vì sao trên núi có hơn một trăm lá cò?"

Một binh lính trong đó thở hổn hển, đứng thẳng người, hiển nhiên anh ta cũng không ngờ: "Báo cáo! Chỉ mang theo 100 lá cò lên núi!"

Diệp Gia Thịnh trầm mặt không nói, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

"Tra!"

...

Cò của Miêu Miêu chia cho không ít người, hoa khôi cô chợt nổi tiếng, cho nên xế chiều hôm đó đã bị tra được.

"Miêu Miêu, huấn luyện viên Diệp tìm em!" Huấn luyện viên thông báo cho cô, Miêu Miêu sững sốt hai giây, rồi sau đó bình tĩnh đứng lên, đi đến đó.

Diệp Gia Thịnh vốn không nhớ cô là ai, dù sao cô đã gây quá nhiều, ban đầu là một cô gái mập mạp ngây ngô ra mở cửa cho anh ta, bây giờ đã thành một cô gái xinh đẹp như vậy.

Nhưng khi cô tới đây, đôi mắt như hươu nghiêm túc nhìn anh ta, cau mày hỏi: "Huấn luyện viên Diệp, sao thế ạ?"

Diệp Gia Thịnh lập tức nhớ lại, dù sao đôi mắt này đã khiến anh ta ngẩn ra, chính là đáng về đó.

"Huấn luyện viên Diệp?"

Người trước mặt nhìn mình thất thần, chân mày Miêu Miêu không nhún nhút thật chặt.

Đối phương lấy lại tinh thần, lập tức nghiêm mặt hỏi: "Ở đâu có nhiều cò như vậy?"

"Lượm được." Ngón tay ở sau lưng siết thật chặt, trên mặt rất bình tĩnh, có vẻ thật đúng là lượm được.

Diệp Gia Thịnh quan sát cô, chú ý tới mũi chân cô hơi động, có mờ ám.

"Lượm ở đâu!" Đột nhiên rống to một tiếng, Miêu Miêu bị dọa sợ lui về phía sau từng bước, vẻ mặt kinh sợ.

Một đôi mắt to tròn, Diệp Gia Thịnh không khỏi hơi mềm lòng, nhà họ Diệp xui xẻo, đã ba đời không có con gái, nếu anh ta có em gái, nhất định sẽ đáng yêu giống như cô vậy.

Dĩ nhiên, anh ta sẽ thương cô hơn cả anh của cô ấy.

Khoan đã... Anh của cô ấy?

Diệp Gia Thịnh tối sầm mặt, đột nhiên nhớ lại người anh đó là ai, tất cả những chuyện không thể nào, phàm là liên quan đến Trịnh Thâm, đều có thể.

Hạ thấp giọng hỏi cô: "Trịnh Thâm đã đến đây?"

Ánh mắt Miêu Miêu co rút lại, con ngươi xoay chuyển, về mặt vô tội: "Không phải không thể thăm nom sao? Sao anh ấy đến được."

Diệp Gia Thịnh: "... Người này và anh cô đều giáo hoạt như nhau!

Nói tóm lại bé hồ ly vẫn chưa trải đời lắm, ánh mắt Diệp Gia Thịnh cũng sắc, thấy phản ứng của cô thì biết ngay, Trịnh Thâm chắc chắn đã tới.

"Được rồi, trở về đi."

Miêu Miêu thờ phào nhẹ nhõm, xoay người, nghe người sau lưng nói: "Nếu anh của em bị tôi bắt được, tôi sẽ không tha cho cậu ta!"

Trái tim Miêu Miêu run lên, vội vàng chạy đi mà không nói gì.

...

Ngày hôm sau thật sự được nghỉ một ngày!

Không có huấn luyện cũng không có phiền phức, ngày này vốn chính là thời gian nghỉ ngơi nên có, Diệp Gia Thịnh làm thành như vậy, chắc chắn sẽ có khiếu nại, cho nên có lọt nước một chút, anh ta cũng không thêm quản.

Miêu Miêu vừa giặt áo vừa nhớ Trịnh Thâm, ngày hôm qua đã gặp anh, ngược lại càng nhớ anh..

Cô không biết, ngày hôm qua Trịnh Thâm gặp cô, rồi về căn nhà lạnh lẽo của mình, cả đêm lăn qua lộn lại, cào tìm gãi phổi nhớ cô.

Hầu như cả đêm không ngủ, sáng sớm, mặc xong quần áo, vừa gọi điện thoại vừa ra cửa.

Miêu Miêu giặt quần áo sạch sẽ, bỏ vào chậu đặt ở ban công.

Vừa phơi quần áo vừa thất thần, bây giờ anh đang làm gì thế?

Ánh mắt chuyển xuống dưới một chốc, đột nhiên dừng lại, Diệp Minh?

Chỉ thấy huấn luyện viên Diệp đang gay gắt nói gì đó với Diệp Minh, đưa com hộp cho Diệp Minh, hai người nói gì đó, rồi nhẹ nhàng xoa đầu của cậu ta.

Diệp Gia Thịnh, Diệp Minh, đều họ Diệp.

Ánh mắt Miêu Miêu dịu dàng, bởi vì Trịnh Thâm, cô có ấn tượng rất tốt với anh em trên thế gian này, phạm là anh trai thương yêu em mình, đều khiến cô nhớ tới Trịnh Thâm.

"Nhớ ăn đấy." Diệp Gia Thịnh bắt đầu dĩ dạn dò.

"Vâng. . . Cảm ơn chú nhỏ." Diệp Minh cúi đầu, theo thói quen lộ vẻ tự ti.

Diệp Gia Thịnh bắt đầu dĩ thờ dài: "A Minh không nên giảm cân, thương yêu thân thể, nếu cháu gầy đi, mẹ cháu sẽ..."

Diệp Minh không nói lời nào, mũi chân đụng vào nhau, thật thấp vâng một tiếng.

"Mau trở về đi."

"Được..."

Chờ Diệp Minh đi, Diệp Gia Thịnh đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với cô gái ở lầu hai kia.

Hai người đều sững sờ.

Miêu Miêu lúng túng cười, vội vàng phơi xong quần áo, cầm chậu đi vào, Diệp Gia Thịnh cũng thu hồi mắt, trở về chỗ ở của mình.

"Miêu Miêu!" Hạ Uyển Lâm ôm eo cô, nói thầm: "Sao cậu lại đẹp mắt như vậy! Đồng phục oi là đồng phục!"

Quần trang có hai bộ, một bộ tay dài một bộ tay ngắn, mấy ngày trước đều mặc tay ngắn, đây là lần đầu tiên mặc áo tay dài, phía trên cài kín nút áo, đai lưng buộc thật chặt.

Eo nhỏ, làn da trắng, xinh đẹp, quá... Được rồi, mặc dù không phải là chân dài, nhưng vóc người xinh xắn đáng yêu thế này, cũng đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Mặt cô hơi hồng, Hạ Uyển Lâm càng thích, sờ soạng mặt cô, cô bé trừng người ta, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu không chịu được.

"A! Sắp chết rồi!"

Xoa một hồi, rồi sau đó kéo cô: "Đi thôi, đi ăn."

Hai người tay nắm tay đi ăn cơm.

Buổi chiều cũng không có việc gì, ký túc xá tâm sự một chút, Đới Giai Tú từ trước đến giờ không hợp bầy, giặt quần áo cũng không vắt nước, sau một lát Miêu Miêu đi ra ngoài nhìn, quần áo của cô lại ướt.

Cô ta phơi ở bên cạnh mình.

Cau mày quay đầu lại liếc nhìn, Đới Giai Tú đã ra khỏi cửa, không thể làm gì khác hơn đành cầm quần áo của mình, thừa dịp phát hiện bên ngoài còn có nắng, vội vàng đi phơi khô.

Miêu Miêu bung quần áo, đang nghĩ đến lúc được về nhà, nhớ về Trịnh Thâm, không chú ý mình trở thành phong cảnh trong mắt người khác.

Không nói những học sinh vừa giải tán kia, trên ban công Diệp Gia Thịnh cũng sùng sốt một chút.

Gần đây... Mức độ nhìn thấy cô hơi cao nhỉ?

Trong lòng lại nhớ đến, cô bé mềm mại, trông thật rạng rỡ, Trịnh Thâm thô phỉ như vậy, tại sao có thể có em gái xinh xắn như thế?

Miêu Miêu đặt chậu trên mặt đất, nơi này ở sau lưng túc xá, kéo từng cành cây, để phơi quần áo.

Phơi từng món xong, cuối cùng còn một cái thì tay bị người ta đè lại, bàn tay vô cùng quen thuộc.

Miêu Miêu vui mừng ngẩng đầu, chỉ thấy Trịnh Thâm mặc áo quân trang, kéo thấp cái mũ, đối diện với cô nhếch môi cười khúc khích.

Sao anh... có thể trà trộn vào được vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dã Phỉ

Trước tiên Miêu Miêu vui mừng, rồi sau đó vô cùng lo lắng.

"Anh! Sao anh lại tới! Bị bắt được thì sao bây giờ?" Vội vàng nhìn ngó xung quanh, rất sợ hãi.

Trịnh Thâm tươi cười, nương theo đi cô vào trong một góc.

"Anh, cẩn thận một chút, đừng đến nữa!" Trùng anh, con mắt tròn tròn, vừa tức giận vừa lo lắng.

Trịnh Thâm cười khê, nhẹ nhàng sờ đầu cô, cười nói: "Em yên tâm, anh sẽ không bị bắt đâu."

Nói xong, bàn tay đưa ra sau lưng, lôi một bọc giấy dầu gói đồ gì đó ra.

"Bảo bối ngoan của anh đói đến gầy sọp rồi, anh rán thịt bò khô cho em, còn nóng đấy, mau ăn đi."

Lúc này Miêu Miêu mới chú ý tới bên hông anh có một cái bọc nhỏ màu xanh, không hề nổi bật.

Tất cả lo lắng đều bị cảm động lấp đầy, nhào qua, ôm lấy anh: "Anh!"

Cô gái mình yêu chủ động ôm ấp, dĩ nhiên phải ôm lại, còn thuận tiện 'chụt' một cái!

"Miêu Miêu, ngày mai ăn gì, anh mang đến cho em." Ôm bảo bối trong lòng thật ngây ngất.

Miêu Miêu trừng anh: "Anh còn tới nữa à?!"

"Em yên tâm, người có thể bắt được anh còn chưa ra đời đâu!"

Hai đám nện vào ngực Trịnh Thâm: "Đừng đến, không an toàn đâu, em còn mười ngày nữa là được về nhà."

"Mười ngày... Một ngày anh không thấy em thì không thể ngủ được, chứ đừng nói là mười ngày."

"Anh!"

"Miêu Miêu em yên tâm, anh sẽ không bị bắt đâu!"

Miêu Miêu vẫn còn lo lắng, Trịnh Thâm an ủi cô: "Anh sẽ cẩn thận một chút."

"Không được không được, anh đừng tới, lỡ như bị bắt được thì sao? Huấn luyện viên Diệp nói, nếu anh trở lại sẽ không tha cho anh, hơn nữa anh ta còn biết anh." Về mặt thành thật, nhìn ra được là đã tin lời của huấn luyện viên Diệp.

"Huấn luyện viên Diệp? Diệp Gia Thịnh?" Họ Diệp thì anh chỉ biết có tên đó.

"Đúng vậy."

"Lạy hồn, tại sao lại là anh ta?!"

"Rất hung dữ, đừng nên chọc vào anh ta."

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Không sao, người quen, sẽ không bắt anh đâu, đừng sợ."

Miêu Miêu nháy mắt: "Thật sao?"

"Đúng!" Dùng sức gạt đầu, tiếp đó lại nói: "Anh không gặp được em thì sẽ sống không nổi, quá nhớ em, mỗi ngày anh đều nhớ, em nhất định phải đến gặp anh đó."

Miêu Miêu bắt đầu đi, chỉ đành phải gạt đầu, hai người lại nói thêm vài câu, lúc này mới tách ra.

Cô cầm ăn tại chỗ chứ không trở về ký túc xá, Trịnh Thâm đưa, không nỡ chia cho người khác.

Đứng ăn ở dưới bóng cây, bên cạnh có một bóng dáng cao lớn bao lấy mình, hơi ngẩng đầu.

Diệp Gia Thịnh đen mặt lại, chăm chú nhìn thịt khô trên tay Miêu Miêu.

Lại bị Trịnh Thâm trà trộn vào!

Mặt đen thành than, hận không thể diệt Trịnh Thâm, anh ta quản lý căn cứ, cứ bị người ta, hết lần này tới lần khác dễ dàng xâm nhập vào như vậy sao?!

Hàm răng cắn chặt, hai mắt tròn to, đáng vẻ giận dữ.

Miêu Miêu theo bản năng hỏi: "Ăn không?"

Đưa miếng thịt ra, rồi sau đó mới sừng sốt.

Diệp Gia Thịnh: "..."

Sau khi trở lại phòng làm việc Diệp Gia Thịnh gọi vài người lính tới, rỉ tai mấy câu.

"Đi đi."

"Dạ!"

Chờ cửa khép lại, ngồi xuống, đầu dựa vào ghế, tức đủ rồi, lại nhớ đến đáng vẻ ngây ngô mời anh ta ăn của cô gái nhỏ, nhin không được bật cười.

...

Nghỉ ngơi một ngày, rồi sau đó tiếp tục bắt đầu huấn luyện, mặt trời quá chói chang, ở căn cứ huấn luyện cả ngày lẫn đêm, phơi dưới trời nắng 180 độ.

Xịt khoáng Trịnh Thâm đưa, mồ hôi ướt đầm.

"Tập rất giỏi! Hôm nay tập tốt lắm, ngày mai chúng ta đi bắn bia!"

"A!" Một số nam sinh theo bản năng kêu lên, nữ sinh không kích động như vậy, chẳng qua chỉ cần không huấn luyện, làm gì cũng được.

Cứ như vậy, huấn luyện càng lúc càng nghiêm túc.

Qua năm giờ chiều thì kết thúc, Miêu Miêu ăn cơm, chạy thẳng đến chỗ không người ở phía sau.

"Miêu Miêu!" Trịnh Thâm mặc quân phục xanh biếc, từ trên tường nhảy xuống.

"Anh!"

"Anh sắp chết rồi này!"

Gương mặt Miêu Miêu lo lắng không hề giảm: "Anh đừng đến nữa, em sợ anh bị phát hiện."

"Thật sự không sao đâu, em đừng lo lắng cho anh, mỗi ngày được gặp em là anh đã thỏa mãn rồi, cho em..."

Diệp Gia Thịnh dẫn theo hai người, chạy thẳng tới phía sau.

Vậy mà lúc đến, chỉ nhìn thấy cô gái nhỏ đứng đó gom đồ phơi.

Nghi ngờ nhìn anh ta: "Sao thế ạ?"

Cau mày, nhìn khắp nơi một chút, thật lâu mới nói một câu: "Không có gì..."

Lại chạy rồi?

Chờ Diệp Gia Thịnh đi, Miêu Miêu thở thật dài một hơi.

Nếu anh ta đến gần hơn, chắc chắn sẽ phát hiện chậu sau lưng còn có thức ăn, ánh mắt lo lắng nhìn hướng Trịnh Thâm rời đi, thật may là anh cảnh giác.

Lần nữa Trịnh Thâm nhảy ra từ góc khuất quen thuộc, lộ một nụ cười giấu cợt, muốn bắt ông? Năm đó tranh giành thức ăn trong miệng sói, người bắt được ông còn chưa ra đời đâu!

Liên tiếp ba ngày, Trịnh Thâm và Diệp Gia Thịnh đánh du kích, Miêu Miêu lo lắng đề phòng, vốn không muốn đi gặp Trịnh Thâm, chỉ sợ anh lại đến.

Nhưng mỗi ngày bị anh nài nỉ, mềm lòng rồi.

Diệp Gia Thịnh bùng nổ, mỗi lần anh đều có thể tránh được máy giám sát của căn cứ, thật đáng sợ!

"Huấn... Huấn luyện viên Diệp."

"Gi? Nói!"

"Dường như chúng tôi đã tìm được chỗ anh ta xâm nhập vào..."

Diệp Gia Thịnh sững sốt, đứng lên: "Đi!"

...

Bên cạnh kho hàng.

Diệp Gia Thịnh trầm mặt, mấy người lính nhìn hai cái hố trên tường, tròn to hai mắt.

Người này là trâu bò à?! Trên tường mà cũng đá ra cái hố cho được!

"Cậu, thử xem!" Tùy tiện chỉ một binh, bảo cậu ta thử nhảy ra ngoài.

Đối phương nghe lời lui về phía sau hai bước, chạy tới, nhảy lên, cước thứ nhất cũng chỉ đá được một nửa độ cao của đối phương, quả nhiên, rơi xuống.

"Người này... Quá trâu rồi?" Người lính rơi xuống kia mang theo vẻ mặt khiếp sợ, chân cậu ta có thể coi như dài rồi, muốn thử một chút, mới biết đối phương nhảy cao thế nào.

Diệp Gia Thịnh bắt đầu sờ cái hố kia, thật sự chỉ dùng chân đá ra, mỗi một chân của người đó đều đá vào cùng một vị trí, quả thật rất thần kỳ.

"Huấn luyện viên Diệp, người này... Đã trải qua huấn luyện đặc biệt sao?"

Mặt Diệp Gia Thịnh đen như than: "Không phải... Đây là tên dã phi trời sinh đất dưỡng!"

...

"Thâm ca!" Lâm Phóng vừa thấy anh đã vui mừng nhào tới.

"Ông kêu tôi đến có chuyện gì?" Trịnh Thâm ở nhà nướng cánh gà cho Miêu Miêu, bị Lâm Phóng call liên hoàn.

"Chuyện tốt! Chuyện tốt thật đó!" Về mặt Lâm Phóng vui sướng, dùng hươ tay múa chân để hình dung cũng không quá đáng.

"Thành Bắc xuất hiện một đội địa chất, không phải sinh viên bình thường đâu, hình như rất có thâm niên, tôi nhìn thấy một ông già râu tóc đã bạc, chụp hình tra xét, là một chuyên gia!"

Thủ tục đã xong, mảnh đất này xem như của Trịnh Thâm, lúc này thành Bắc thật sự có động tác, Trịnh Thâm giàu to rồi.

"Thâm ca..."

"Hả?"

"Lúc anh ở thành phố W đã nói muốn đầu cơ đất, có phải đã xem trọng chỗ đó rồi không?"

Trịnh Thâm rút một điều thuốc để áp chế sự vui mừng trong lòng, nghe câu hỏi này của Lâm Phóng, lập tức trả lời ông ta: "Đương nhiên, không có mục tiêu sao tôi dám xây dựng gì chứ?"

Lâm Phóng: "... Thâm ca quả nhiên là Thâm ca!

"Đừng vui mừng quá sớm, bây giờ đội địa chất này tới đây cũng không phải là chuyện gì tốt, nếu phát hiện có di chỉ gì dưới thành Bắc, mảnh đất sẽ bị đóng băng ngay."

"A?" Lâm Phóng lập bị hù dọa đến đần mặt.

"Nhưng khả năng cũng thấp, ông phải chú ý xem gần đây có đội khảo cổ nào đi vào không."

"À... Được."

Sau khi tạm biệt Lâm Phóng, tiếp tục trở về nương cánh gà, Miêu Miêu huấn luyện quân sự chưa đến mấy ngày, rốt cuộc tâm can của anh sắp trở về rồi!

Bọc lấy cánh gà rồi đi tới chỗ quen thuộc, dậm chân, leo tường.

"Trịnh Thâm."

Trịnh Thâm cúi đầu, Diệp Gia Thịnh chấp tay sau lưng đứng phía dưới, đen mặt nhìn anh.

"O, đây không phải là cảnh sát Diệp sao? Sao anh lại ở đây?" Trịnh Thâm cười ngây ngô.

"Chính tôi mới phải hỏi cậu tại sao lại ở đây đây?"

"Tôi đi dạo."

"Cậu dạo đến trên tường luôn à?" Mặt đen như mực.

"Vì thấy ở đây có bức tường, nhảy lên xem một chút bên trong đang làm gì thôi?" Gãi đầu, dứt khoát đứng trên tường.

Diệp Gia Thịnh nhìn anh vững vàng ngồi xổm ở đó, chân không run, căng không lắc.

"Cậu biết hậu quả của việc trèo qua tường quân đội không?"

Trịnh Thâm kinh hãi: "Đây là tường quân đội? Cảnh sát Diệp không phải cảnh sát vũ trang sao? Sao anh lại ở đây?"

Diệp Gia Thịnh: "..."

...

Đến giờ rồi mà còn chưa tới, Miêu Miêu hơi lo lắng cho Trịnh Thâm, gấp gáp nhìn khắp nơi, lúc này đang ở ven rừng, lần trước Trịnh Thâm bảo cô trở lại đây.

Thời gian trôi dần, Trịnh Thâm vẫn chưa tới, Miêu Miêu ngồi xổm xuống đất, cúi thấp đầu.

Cô sai rồi, cô không nên chiều theo Trịnh Thâm!

Nước mắt ướt nhoe, chỉ sợ anh bị bắt, rồi bây giờ đang bị giam giữ.

Nước mắt mới vừa chảy ra, trước mặt bỗng xuất hiện một túi giấy dầu quen thuộc, Miêu Miêu vui mừng ngẩng đầu, về mặt cứng lại.

"Huấn... Huấn luyện viên Diệp."

Cảnh này thật quen thuộc, ban đầu anh ta gõ cửa nhà họ Trịnh, lúc cô gái này ra mở cửa còn rất vui mừng, mắt nai con tràn ngập vẻ rạng rỡ, đợi đến khi thấy rõ người tới, thất vọng, lo lắng, không cần phải nói.

"Huấn luyện viên Diệp, anh của em... Anh ấy..."

Diệp Gia Thịnh tìm trong túi xách thật lâu cũng không thấy giấy, lại thấy tầng ngoài cùng của túi giấy dầu có xếp sẵn vài tờ khăn giấy, Trịnh Thâm này thật tỉ mỉ.

Vội vàng rút ra, đưa cho Miêu Miêu.

"Cậu ta không sao, trước tiên em nên lau nước mắt đi."

Miêu Miêu nhận lấy: "Cảm ơn, anh ấy đâu rồi?"

Diệp Gia Thịnh đột nhiên có chút hâm mộ Trịnh Thâm, được người ta quan tâm như vậy.

"Cậu ta về rồi, nói chờ em được nghỉ sẽ tới đón em, em ăn trước đi."

Miêu Miêu nhận lấy túi giấy dầu, không ăn, nhìn Diệp Gia Thịnh: "Huấn luyện viên Diệp, thầy không trách anh ấy à?"

Diệp Gia Thịnh cũng không thể nói mình bị người ta uy hiếp được? Chỉ có thể nói dối: "Tôi có quen cậu ta, nên sẽ không bắt cậu ấy."

Miêu Miêu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Thâm cũng đã nói như vậy, xem ra là sự thật.

Thở phào nhẹ nhõm, lập tức lại có tâm trạng khác.

Mở túi giấy dầu ra, lấy một cái đưa cho Diệp Gia Thịnh: "Huấn luyện viên Diệp, ăn không?"

Trên mặt cô bé còn vuron nước mắt, thoát nhìn vô cùng buồn cười, theo bản năng nhận lấy, không trách được Trịnh Thâm tình nguyện leo tường cũng muốn mỗi ngày vào đây, nếu đây là em của anh ta, anh ta sẽ ở căn cứ luôn.

Vừa ăn vừa nghĩ, tay nghề của Trịnh Thâm không xoàng, quay đầu nhìn về phía cô bé bên cạnh, cô đang gặm rất nghiêm túc, khóe môi dính dầu.

"Miêu Miêu."

"Hả?"

Chỉ vào miệng: "Dầu."

Mặt đối phương mặt đỏ lên, vội vàng lau sạch sẽ, khóe môi Diệp Gia Thịnh hơi nhếch lên.

Về phần tại sao cánh gà do Diệp Gia Thịnh mang tới, vậy thì phải quay ngược thời gian trở về lúc này.

"Có phải cậu muốn Miêu Miêu bị đuổi về trường không?" Diệp Gia Thịnh nói xong, rõ ràng nhận ra cảm xúc của người trước mặt lập tức thay đổi.

Ánh mắt lạnh xuống, dáng điệu khò khạo cũng biến mất: "Đừng động đến Miêu Miêu của tôi."

"Không có lần sau, nếu cậu quay lại, tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ vậy đâu."

Thái độ của Trịnh Thâm biến đổi: "Cảm ơn cảnh sát Diệp, anh thật sự là người tốt."

Diệp Gia Thịnh nhướng mày, cảm thấy anh sẽ không khen người khác dễ như vậy.

"Giúp tôi mang cánh gà cho Miêu Miêu nha ~"

Diệp Gia Thịnh: "..."

Kể từ khi bị Diệp Gia Thịnh bắt được, Trịnh Thâm không dám đến nữa, anh ở bên ngoài sống một ngày bằng một năm, Miêu Miêu ở căn cứ sống một ngày bằng một năm.

Buổi tối trước ngày huấn luyện quân sự kết thúc, Miêu Miêu hào hứng thu dọn đồ đạc.

"A!" Trình Khả Tâm hét một tiếng chói tai, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô ấy.

"Vòng tay của tớ bị trộm rồi!" Trình Khả Tâm sắp khóc, mọi người vội vàng tiến lên.

"Sao bị trộm được? Có phải cậu không tìm được hay không?"

Lắc đầu: "Không phải, vòng tay kia của tớ rất đắt, tớ sợ mất, nên giấu ở trong túi này nè."

"Đồng hồ của tôi cũng không thấy luôn." Đới Giai Tú lên tiếng, cho đến bây giờ cô ta không nói với các cô câu nào, hiếm khi lên tiếng.

"Các cậu tìm thử xem, có thể bị rớt vào góc nào không?" Miêu Miêu nói xong, chỉ nghe thấy Đới Giai Tú hừ một tiếng.

"Nhất định trong đây có kẻ trộm, thấy đã sắp được nghỉ, nên mới trộm đồ!"

"Cô muốn nói ai?! Trong ký túc của chúng ta ai cũng trong sạch, đừng có nói mò!"

Đới Giai Tú trợn mắt: "Có phải không lục soát là biết ngay thôi! Đồng hồ của tôi mua hơn một vạn, nhất định có kẻ lấy trộm!"

Không biết tại sao, Miêu Miêu nhìn nét mặt của cô ta đã cảm thấy có chút không đúng, xông tới chỗ cô sao?

Quả nhiên, Đới Giai Tú kéo chặn Miêu Miêu ra, vòng ngọc và đồng hồ đeo tay lập tức rơi xuống.

Vòng ngọc rớt xuống đất, bể nát.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Linh Lung

"A!" Trình Khả Tâm kêu thảm một tiếng, nhào tới nhặt vòng ngọc của cô ấy, khóc bù lu bù loa.

Sau khi cô thi tốt nghiệp bà nội đã tặng cho cô chiếc vòng ngọc này, vẫn luôn đeo trên tay, không dám bỏ xuống, sợ trong lúc huấn luyện quân sự sẽ bị mẻ, nên giấu trong ngăn kéo.

"Đồ thần kinh!" Trình Khả Tâm trừng Đới Giai Tú, hận không thể ăn cô ta.

"Cô không đi trách cô ta trộm đồ của cô, trách tôi làm gì?!" Đới Giai Tú nói nhỏ, nhặt đồng hồ đeo tay của mình lên, ngẩng đầu lại phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, vẻ mặt khinh bỉ.

"Loại người hãm hại người khác như cậu không cảm thấy mình quá thấp kém sao?" Hạ Uyển Lâm nhìn cô, vẻ mặt khinh thường.

"Này, cô mới có bệnh đấy, cô ta cả ngày xuất quỷ nhập thần, ai biết cô ta đang làm gì? Tôi còn tìm thấy đồ ở chỗ cô ta đấy!" Đới Giai Tú lớn giọng thét, bên ngoài không ít người xem náo nhiệt.

Lúc này nên tắt đèn ngủ, nhưng ký túc xá của bọn họ chỉ cần vừa có tiếng động hơi lớn, đã hấp dẫn không ít người đến xem náo nhiệt, có hai huấn luyện viên ở bên ngoài gọi hai tiếng, không ai để ý.

"Miêu Miêu, cô còn không thừa nhận?!" Đới Giai Tú trợn tròn đôi mắt.

Miêu Miêu cũng hiếm khi cứng rắn thế này, tức đến mức phì cười: "Không phải do tôi trộm, đương nhiên tôi sẽ không thừa nhận!"

"Tang chứng vật chứng có đủ, cô còn dám nói dối?! Buổi chiều tôi ăn cơm tối đã để đồng hồ đeo tay ở đây, lúc ấy ai cũng có mặt, chỉ có một mình cô không thấy, không phải là cô thì ai vào đây?" Cô ta vừa nói xong, thật sự khiến những người còn lại nghi ngờ.

Hơn nữa ngoài cửa, không ít tầm mắt hoài nghi ném thẳng vào Miêu Miêu. Mặc dù cô xinh đẹp, cũng rất ít ở trường học, ngày thường không thể biết gia cảnh thế nào.

"Vì cô thấy Miêu Miêu không có ở đây nên mới hãm hại cậu ấy, dù sao lúc cô cất đồng hồ đeo tay, chúng tôi không ai tận mắt thấy cả!"

"Aiz, tôi nói thật này, cậu dám để cho Miêu Miêu nói rõ ràng cô ta đi đâu không?!"

Miêu Miêu không nói gì, không thể khai ra Trịnh Thâm được, nhất thời không biết nói sao, ánh mắt hoài nghi càng ngày càng nhiều.

"Àm ỉ gì thế!" Diệp Gia Thịnh trầm mặt, ngày cuối cùng vẫn không thể yên ổn.

Đới Giai Tú tố cáo: "Cô ta trộm đồ giấu đi!"

"Tôi không có, cô đừng đổ oan cho người khác."

"Có nhân chứng vật chứng hẳn hoi!"

"Cô có hiểu nhân chứng vật chứng là gì không? Cô thấy tôi trộm à?" Miêu Miêu cũng tròn tròn đôi mắt.

Diệp Gia Thịnh đột nhiên có chút buồn cười, miệng lưỡi cô nhóc này bén nhọn như bây giờ làm người ta dở khóc dở cười.

"Tóm lại là có chuyện gì, nói rõ ràng."

...

Nghe xong tất cả, Diệp Gia Thịnh im lặng vài giây, chuyện này vừa nhìn có vẻ như Miêu Miêu bị Đới Giai Tú đồ oan, nhưng anh ta là cảnh sát, đương nhiên sẽ phân tích tỉ mỉ hơn một chút.

Huống chi, đây do một học sinh chuẩn bị, sắp đặt thấp kém.

"Huấn luyện viên Diệp, thật sự là cô ta! Chiều nào cô ta cũng thần thần bí bí, chắc chắn trở về tức xá để trộm đồ."

"Tôi không có về tức xá!"

"Xi, ai làm chứng cho cô?"

"Tôi." Diệp Gia Thịnh nói xong, rõ ràng toàn trường yên tĩnh.

Trong lúc nhất thời yên lặng như tờ, Miêu Miêu? Diệp Gia Thịnh? Trong nháy mắt nào bỏ ra N vở kịch truyền hình.

Anh ta tiếp tục bình tĩnh nói: "Buổi chiều Miêu Miêu ở cùng tôi, không có động cơ gây án. Tóm lại là do ai làm, bây giờ bước ra ngay, nếu không tôi sẽ giao cho cục Công an."

"Vân tay, ADN đều có thể tra được, là người trưởng thành cả rồi, hai thứ đồ này thêm tài sản có giá trị, có thể phán án, bây giờ ra ngoài nhận tội, giải quyết nội bộ, nếu không sẽ..."

Vừa dứt lời, Trương Nghiêu ngồi phịch xuống đất.

"Xin lỗi..."

Mọi người kinh hãi, ai cũng không ngờ lại là Trương Nghiêu? Một nữ sinh trong sáng thế này.

Diệp Gia Thịnh dẫn Trương Nghiêu đi, tức xá an tĩnh vài giây, Trình Khả Tâm đã nhìn về phía Đới Giai Tú: "Cậu đền cho tôi!"

"Này, ai trộm thì tìm người đó chứ?"

"Cậu làm vớ!"

Miêu Miêu bị hai người làm cho phiền lòng, đi ra hóng mát, bình thường Trương Nghiêu trông rất tốt với cô, tại sao lại hại cô chứ?

Cô ấy hại cô vì cái gì, đại khái Miêu Miêu có thể hiểu được.

Diệp Gia Thịnh đang thăm vấn Trương Nghiêu, nghe suy nghĩ của cô ấy xong, im lặng.

Nói Trương Nghiêu ngu xuẩn, cô có thể sắp xếp một ván cờ không tệ, nhưng nếu nói cô thông minh, lại dễ dàng có thể bị vạch trần.

Nguyên nhân còn vì ân oán giữa Đới Giai Tú và Trương Nghiêu, Đới Giai Tú buông lời muốn thu thập Trương Nghiêu, mặt ngoài cô không thèm để ý, nhưng cũng đang chú ý tới động tĩnh của cô ta.

Nhưng hôm nay, là vì cô mới quen một người, khá hiểu rõ Đới Giai Tú.

Nhà họ Đới rất có tiền, Đới Giai Tú là hòn ngọc quý trên tay họ, người kia nói trước đây có đắc tội với Đới Giai Tú, đã bị chinh rất thảm.

Gia đình Trương Nghiêu rất bình thường, nên vô cùng quý trọng cuộc sống đại học này, nghe vậy, đương nhiên sợ. Ngày thường bị Đới Giai Tú xem thường và thỉnh thoảng mắng chửi, cô cũng chịu đủ rồi.

Cho nên cô suy nghĩ muốn Đới Giai Tú kết thù với người khác, dời sự căm ghét đi, còn có thể trả thù Đới Giai Tú.

Tốt nhất là có thể kết thù kết oán với tất cả mọi người.

Mục tiêu này được đặt trên người Miêu Miêu, các nữ sinh đều bảo vệ cô ấy, Đới Giai Tú bị oan, đương nhiên sẽ công kích bọn họ.

Hơn nữa lúc ban đầu lý do cô và Đới Giai Tú cãi vã, cũng là vì Miêu Miêu.

Cô giấu đồ ở chỗ Miêu Miêu, vì thừa dịp đi vệ sinh để chạy về, chỉ kịp tùy tiện nhét vào chân.

Rồi sau đó lơ đãng ám hiệu với Đới Giai Tú: không biết buổi chiều Miêu Miêu đã đi đâu vậy. Buổi chiều đồ bị mất, mất đồ thêm có oán với Miêu Miêu thì dĩ nhiên Đới Giai Tú sẽ nhảy ra ngoài.

Miêu Miêu là người có tính tình thế nào? Người quen cũng biết, không thể nào làm ra chuyện như vậy.

Cứ như vậy, Đới Giai Tú sẽ bị hoài nghi cố ý hãm hại Miêu Miêu, các cô sẽ kết thù.

Đồ tìm được, đến lúc đó chuyện đã rồi, việc này chuyện lớn hóa nhỏ, Đới Giai Tú và Miêu Miêu không ai phục ai, nhưng không phải sẽ kết thù sao?

Nhưng không ngờ, Đới Giai Tú còn ngu xuẩn hơn, trực tiếp mở màn, rót bể vòng tay, làm lớn chuyện lên.

Rồi sau đó Diệp Gia Thịnh vì Miêu Miêu, nhúng tay vào chuyện này.

Diệp Gia Thịnh ý vị thâm trường liếc nhìn Trương Nghiêu, cô gái này thật sự có thất khiếu linh lung tâm [1], đáng tiếc đạo hạnh quá nông, dễ dàng bị đoán được.

[1] thất khiếu linh lung tâm: chỉ người thông minh.

Cô vì chuyện này mà căng thẳng thần kinh, lúc này bị lộ, hầu như ngồi phịch xuống đất.

...

Kết quả cuối cùng, học phần quân sự của Trương Nghiêu bị đánh rớt, sang năm học lại. Trương Nghiêu và Đới Giai Tú mỗi người chia một nửa tiền vòng ngọc, chuyện như vậy bước đầu giải quyết xong.

Về phần Đới Giai Tú đối với oán hận của Trương Nghiêu, cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô ta rồi.

Nhưng trải qua chuyện này, ngày thường Đới Giai Tú hơi có chút không ưa Miêu Miêu, vì ngượng ngùng, cũng không dám lén trêu cô nữa.

Trương Nghiêu cũng không dám nói chuyện với các cô, cúi đầu, Miêu Miêu không muốn đề ý đến cô ấy, cũng không đặt tầm mắt trên người cô ta.

Sau lễ bế mạc của kỳ huấn luyện quân sự, học sinh trở về túc xá của mình thu dọn đồ đạc về nhà.

"Miêu Miêu."

Đi không bao xa bị gọi lại, Miêu Miêu quay đầu, thấy là Diệp Gia Thịnh, theo bản năng đứng thẳng.

Đối phương vui vẻ: "Được rồi, tôi không phải huấn luyện viên của em nữa, sợ tôi làm gì, tự trở về à?"

"Anh tới đón em ạ..."

"Vậy được rồi, về nhà vui nhé, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Nói xong Diệp Gia Thịnh rời đi, Miêu Miêu không hiểu ra sao.

Kết thúc quân huấn học sinh rời đi không ngớt, ngay cả huấn luyện viên và mấy người lính trong đây cũng đi.

Căn cứ này vốn không được sử dụng, nên cho đại học A đến huấn luyện quân sự, hằng năm đến lúc huấn luyện, các nơi khác sẽ rút ra vài huấn luyện viên, để hướng dẫn học sinh.

Theo dòng người ra ngoài, ở trong đám người Trịnh Thâm đặc biệt nổi bật, Miêu Miêu liếc mắt lập tức nhìn thấy.

Chạy tới, cuối cùng nổi nhớ được sự mừng rỡ lấp đầy, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Miêu Miêu được Trịnh Thâm kéo vào lòng.

Cô vừa được Trịnh Thâm dắt, vừa lúi lúi nói chuyện không ngừng, xem như truyện hài kể hết chuyện ký túc xá kia cho Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm nghe xong, đầu tiên nói: "Trương Nghiêu này rất thông minh, họa thủy đông dẫn [2], đáng tiếc đẳng cấp quá thấp."

[2] họa thủy đông dẫn: Đây không phải là điển cố, mà xuất phát từ sự kiện trước chiến tranh thế giới, Anh- Pháp từ chối lập liên minh với Liên Xô và ký với Đức hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, đồng thời bỏ mặc đồng minh Tiệp Khắc cho Đức tiêu diệt. Tất cả cho thấy rằng phương Tây không hề thực tâm trong việc ngăn chặn Hitler, mà thực ra họ đang tìm cách hướng cổ máy chiến tranh Đức nhắm vào Liên Xô (ở hướng Đông). Nghĩa rộng: Tránh né, dẫn một chuyện xấu từ một nơi này đến nơi khác cũng gây hại cho mình. (Nguồn: <http://www.5book.vn>)

Ngẫu nhiên đen mặt: "Nhưng sao lại hăm hại em, đây là thứ gì. Diệp Gia Thịnh cũng quá không có trách nhiệm, nên đưa thẳng người này đến đồn cảnh sát chứ."

"Đều là học sinh cả, trừ một chiếc vòng tay, cũng không có hậu quả gì lớn, nếu phải ngồi tù, hiệu trưởng cũng sẽ không đồng ý." Miêu Miêu lắc tay anh, nói tiếp: "Cô ấy bị vạch trần trước mặt nhiều người như vậy, truyền đến cả các cấp lớp khác, đây đã là trừng phạt đối với cô ta rồi."

Trịnh Thâm sờ đầu cô: "Thật may là em không ở trường, đây đều là những người gì thế? Không phải là chó điên thì chính là người ác độc có lòng dạ xấu xa."

"Em không phải chỉ ở nhà không, không sao mà, em không ngốc đâu, sẽ không bị hăm hại."

Trịnh Thâm không nói tiếp, trong lòng lại nghĩ, sau này càng phải trông chừng Miêu Miêu chặt chẽ hơn, không thể để bị người ngoài bắt nạt được!

Lần này ghi nhận tâm lòng của Diệp Gia Thịnh vậy!

...

Sau đợt huấn luyện quân sự thì tiếp theo là Quốc Khánh 1 tháng 10, ở thành phố Bắc Kinh, không khí này càng thêm nồng nhiệt.

Ngày 1 hôm đó hai người ở nhà xem duyệt binh, buổi tối tay trong tay đi ra ngoài chơi, Trịnh Thâm chơi trò chơi cứ như ăn gian, từ trò trẻ con đến ném vòng, chủ quán có thể khóc thành dòng.

Trên tay Miêu Miêu cũng ôm cả đồng hồ, chia cho hơn phân nửa bạn nhỏ đang chơi ở đây, lúc này mới cười tay trong tay trở về.

Tâm trạng Trịnh Thâm thỏa mãn, người này một khi đã vui rồi, đầu óc sẽ bắt đầu hồ đồ.

Buổi tối rửa mặt xong.

"Miêu Miêu..."

"Hả?"

"Trời lạnh, chúng ta ngủ nhiều người tỵ." Lúc này Trịnh Thâm đã có kinh nghiệm, không nói thẳng 'Chúng ta ngủ đi', lượn vòng một chút.

Miêu Miêu cảm nhận trong không khí vẫn còn dư lại cái oi bức của mùa hè, hoàn toàn im lặng.

"Anh lạnh?" Miêu Miêu nháy mắt.

"Ừ đúng." Mạnh mẽ gạt đầu, bây giờ Miêu Miêu nói gì anh cũng sẽ đồng ý!

Một lát sau.

Trịnh Thâm đầu đầy mồ hôi nhìn máy điều hòa không khí phả ra hơi nóng như lửa, cởi áo, để trần phần thân trên.

"Nóng chết nóng chết rồi!"

Cửa bị đẩy ra, điều khiển được ném qua, Trịnh Thâm nhận lấy, vội vàng tắt.

"Cho nên, sau này anh đừng ăn vạ kiểu vậy nữa... Thiếu não lắm đấy."

Trịnh Thâm: "... Bà nó.

...

Quốc Khánh phóng túng với Miêu Miêu chừng mấy ngày, vốn rất vui vẻ, vào ngày nghỉ lễ này, một tin tức càng khiến Trịnh Thâm sững sờ.

Ngay cả Trịnh Thâm không quá để ý đến người ngoài, cũng nhìn không được cười ha ha, ôm Miêu Miêu hôn một cái.

"Em thật sự là phúc tinh của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tăng Giá

"Sao thế?" Miêu Miêu nghi ngờ hỏi anh, người này chỉ cười ha ha, không lẽ điên rồi.

"Anh đầu tư có lời!" Trịnh Thâm hớn hờ, một tay nhân cơ hội ôm Miêu Miêu, chiếm tiện nghi.

"Đây là chuyện tốt mà."

"Là chuyện tốt, đi, anh dẫn em đi ăn mừng."

Anh dẫn em đi hẹn hò nha!

...

Trịnh Thâm chọn một nhà hàng Tây trông khá sang trọng, hai người cũng chưa từng ăn qua. Nhưng anh nghe nói mấy cô bé đều thích những nơi lãng mạn thế này, cho nên đã cân nhắc dẫn Miêu Miêu tới nếm thử một chút.

Huống chi hiếm khi, để Miêu Miêu cảm nhận được sự lãng mạn, tình cảm... của anh Cùng cố tình yêu của bọn họ, vui quá đi mất.

Ừ... Cách bố trí quả thật khá lãng mạn tình cảm, các chàng trai cô gái ở đây, mặc toàn quần áo xinh đẹp rạng rỡ, cầm dao nĩa, động tác ưu nhã, ánh đèn mờ tối, đại sảnh có người đàn piano, kéo vi-ô-lông.

Đương nhiên, Trịnh Thâm chỉ liếc mắt đã dời đi ngay, trong lòng nghĩ, một miếng thịt nhỏ như vậy, còn cắt tới cắt lui, không đủ để anh nhét kẽ răng nữa.

"Hai vị, xin hỏi cần dùng gì?"

Nói xong, chuyển thực đơn cho bọn họ.

Trịnh Thâm mở ra thì sững sốt, sao không nhận ra nổi chữ nào vậy...

Miêu Miêu lại biết, dựa vào chút hiểu biết, chọn xong món ăn, thấy Trịnh Thâm ngẩn ra, vội vàng nói: "Anh ấy và tôi..."

Lại thấy Trịnh Thâm đặc biệt bình tĩnh khép thực đơn lại, ánh mắt sắc bén nhìn nhân viên phục vụ, nói: "Ồ chỗ các anh có món nào nổi tiếng?"

Đầu tiên nhân viên phục vụ sững sốt, vội vàng nêu lên vài món.

"Mỗi món một phần, cảm ơn."

"Đừng, đừng khách sáo."

Miêu Miêu: "..."

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn ra sau, mấy nhân viên phục vụ khác ở cùng một chỗ tán dóc.

"Đây rốt cuộc là nhân tài ở đâu thế?"

"Quá hào phóng, khí thế kinh người."

"Được rồi, ngay cả ánh mắt của anh ấy tôi cũng không dám nhìn!"

"Bạn gái thật xinh đẹp!"

"Nói nhảm, nhìn bé cưng của anh ấy đi, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng."

...

"Anh."

"Hả?"

"Sao đột nhiên muốn ăn món Tây?" Đầu hơi nghiêng, mắt nhìn anh.

Đầu tiên Trịnh Thâm thất thần, mặc dù anh thích Miêu Miêu mập mạp, nhưng cô gầy xuống, thật sự trông rất đẹp.

Nhếch môi cười: "Nếm thử một chút thôi."

"Ồ ~ "

Mới vừa ăn một miếng, đôi phương lại bắt đầu nói chuyện.

"Miêu Miêu."

"Hà?"

"Chúng ta..." Đây là hẹn hò.

Chưa nói xong đã bị điện thoại cắt đứt, mặt Trịnh Thâm tối sầm, không nhìn được lấy điện thoại di động ra.

"Chuyện gì?!" Giọng nói hơi hung dữ.

"Thâm ca! Phát tài rồi! Thành Bắc sẽ xây đường sắt ngầm! Chúng ta giàu to rồi!" Lâm Phóng cũng vui đến sắp khóc.

Mảnh đất này tới tay mới nửa tháng, vừa qua Quốc Khánh, tin này đã rơi xuống.

Theo Lâm Phóng, lẽ nào Trịnh Thâm có vận may nghịch thiên, nếu không làm sao có thể vừa tới tay đã lên như thế?

"Tôi biết rồi, ông còn có chuyện gì sao?" Nói xong cắn răng nghiến lợi.

"Chúng ta không gặp nhau à? Thương lượng..."

"Tôi đang ăn cơm với Miêu Miêu."

Lâm Phóng sững sốt, vội vàng cúp, bà nó, e là bị Thâm ca ghi thù rồi!

Trịnh Thâm cúp điện thoại, cười nhìn về phía Miêu Miêu, thân thể nghiêng tới trước, ý muốn tìm về không khí vừa rồi.

"Miêu Miêu, chúng ta đây là..."

"Thưa anh, cẩn thận." Nhân viên phục vụ bưng thịt bò bít tết lên, đặt trước mặt Miêu Miêu.

Trịnh Thâm: "..."

"Anh, anh mới vừa muốn nói gì?"

"Anh muốn..." Thân thể không tự chủ nghiêng tới trước.

"Thưa anh, cẩn thận."

Trịnh Thâm: "... Các ông mở quán ăn như vậy, xác định làm ăn được sao?

Chờ hai phần thịt bò bít tết được đưa lên, nhân viên phục vụ lui hết xuống.

"Anh, anh nói đi." Miêu Miêu cười nhìn về phía anh.

Thở ra một hơi, nói: "Không có gì, mau ăn đi, thừa dịp còn nóng."

Miêu Miêu nhớ lại một số động tác trên TV, học cắt thịt bò bít tết.

Trịnh Thâm nhìn về phía Miêu Miêu, nắm rõ ràng tư thế tiêu chuẩn, ngay sau đó thuận thực cắt theo.

"Em ăn cái này nè." Bưng cái đĩa trước mặt của mình cho cô, rồi lấy đĩa của cô tự cắt cho mình.

Một nhân viên phục vụ bưng bánh ngọt lên, ánh mắt lơ đãng thấy động tác của Trịnh Thâm, cả người run lên.

Chỉ thấy dao trên tay anh nhẹ nhàng chuyển một cái, ngay sau đó cắt ra, thoát nhìn có vẻ không dùng sức mấy, vậy mà về một cái, đã cắt thành hai miếng.

Mỗi một miếng thịt bò bít tết rất đều nhau, động tác nhẹ nhàng, trong miệng còn dạn dò cô bé đối diện mau ăn đi.

Dao của chúng tôi thật sự không phải là sắt chứ?

Đề món ăn xuống, cẩn thận dời đi.

Trịnh Thâm đâm một miếng, bỏ vào miệng, bấu môi, thấy Miêu Miêu ăn nghiêm túc, hỏi cô: "Ăn ngon không?"

Miêu Miêu gạt đầu lại lắc đầu: "Cũng tạm."

Không tính là rất thích, lại phải ăn hết.

Đợi cô ăn hết thịt bò bít tết, Trịnh Thâm cũng để dao nĩa xuống, nói: "Chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Hai người đi tới cửa, Trịnh Thâm nghiêng đầu: "Chúng ta đi xem phim nhé."

Miêu Miêu lắc đầu, đưa tay, sờ bụng anh, nói: "Anh chưa ăn no phải không, chúng ta đi ăn món Trung!"

Trịnh Thâm đề tay cô lại: "Anh không quen ăn món Tây không quen, không biết chọn hoa tươi, em có trách anh không lãng mạn không?"

Miêu Miêu nhếch môi cười: "Vừa hay, em cũng không thích món Tây, không biết thưởng thức hoa tươi."

Vừa dứt lời, bị anh ôm chầm lấy, anh vừa chạy vừa hô to.

"Đây là vợ của tôi! Miêu Miêu! Tôi yêu cô ấy!"

Hét to, vừa chạy vừa bày tỏ, người đàn ông như anh, luôn làm nhiều hơn nói.

Miêu Miêu giấu mặt trong lòng anh, cười trộm, ai nói người đàn ông này không lãng mạn?

Anh là người lãng mạn nhất thế gian này.

...

Quốc Khánh qua đi ngày đầu quay về trường học, cô tới sớm, nhìn hàng phía trước tìm một chỗ ngồi, giữ cho Hạ Uyển Lâm một chỗ.

Cúi đầu chuẩn bị bài, ngay sau đó bên cạnh có một chàng trai ngồi xuống.

"Miêu Miêu."

"O? Từ Úc An."

Dù sao cũng là bạn học cũ, hai người trò chuyện.

Mãi cho đến lúc vào học, không thấy Hạ Uyển Lâm đâu, Miêu Miêu quay đầu lại, đã nhìn thấy cô ấy ngồi ở cửa sau, nhếch môi cười với cô.

Miêu Miêu nhắn tin cho cô ấy:

【Tớ giữ chỗ cho cậu rồi.】

Đối phương nhắn lại trong giây lát:

【Chị hai à, cậu nhìn hàng cậu ngồi đi, còn có ai khác không?】

Lúc này Miêu Miêu mới chú ý tới cả hàng dài chỉ có hai người họ, đầu tiên hơi ngẩn ra, chú ý tới gò má tỉnh táo của Từ Úc An, thật sự có chút hiểu rõ.

Ngẩng đầu, nghiêm túc nghe giảng, không hề nói chuyện với cậu ta nữa, cũng giữ một khoảng cách với những bạn nam khác.

Từ Úc An thấy vậy, mím môi, cúi đầu.

...

Bên này Miêu Miêu nghiêm túc học, bên kia Trịnh Thâm ngồi trong phòng làm việc dưới đất, lần lượt tiếp đãi phú thương.

Bốn giờ chiều Vu Minh Đạt tới, bước chân hấp tấp, sắc mặt không dễ nhìn.

Cho dù ai xem bảo ngọc như tảng đá mà bán đi, tâm trạng cũng sẽ không tốt đẹp, quãng thời gian trước người này vẫn còn phải tìm ông ta, bây giờ lại chỉ cần chờ trong phòng làm việc, còn mình phải đăng hoàng đi tới.

"Chú em Trịnh! Ha ha ha, bận rộn nhì." Vừa vào cửa đã cười sáng sủa, dường như trong lòng không có bất kỳ vương mắc nào.

"A, ngọn gió nào thổi ông chủ Vu đến đây vậy?"

"Được gió Bắc gió thổi tới! Ha ha ha "

Khóe môi Trịnh Thâm khẽ nhếch, thành Bắc, gió Bắc.

"Chỗ này của tôi nhỏ quá, đã hạ thấp ông chủ Vưu rồi." Nói vậy, nhưng trên mặt lại không hề có một chút áy náy.

Vưu Minh Đạt nghẹn lời, nước còn không có một ly, cậu nói cậu áy náy, ai tin hả?

"Chú em, anh cũng không nói với cậu gì khác, thành Bắc này, rốt cuộc cậu có tính toán gì?"

Trịnh Thâm cười: "Vốn tính xây làng du lịch, hiện giờ thì..."

Ánh mắt Vưu Minh Đạt sáng lên: "Bây giờ phát tài rồi! Nếu xây đường sắt ngầm, mảnh đất kia tùy tiện khai thác, nhà ở, cửa hàng..."

Trịnh Thâm khoát tay: "Không được không được, Trịnh Thâm tôi không làm chuyện này, bất động sản gì đó, tôi không biết một chữ."

Vưu Minh Đạt lại nghẹn, cậu không biết một chữ thì còn xây làng du lịch làm gì?

"Cậu không muốn dính tay, để anh tới là được, cả thành Bắc lớn có một mảnh đất như vậy, sau này có hoa hồng, sẽ cho ví tiền của cậu chảy mỡ luôn."

Trịnh Thâm mỉm cười: "Hoa hồng?"

Vưu Minh Đạt vỗ đùi, nói: "Đúng vậy, đất này ba triệu, cậu cho anh một triệu, anh sẽ trả tiền lại cho cậu, xem như cậu đầu tư ba triệu! Sau này hàng năm, thành Bắc thu vào bao nhiêu, cũng chia theo tỷ lệ cho cậu!"

Ông ta nói vui vẻ, dường như Trịnh Thâm đang chiếm phần lớn lợi ích.

Trong lòng Trịnh Thâm cười lạnh, thành Bắc lớn như vậy, xây dựng lên chắc chắn còn phải kéo hợp tác, đầu tư tuyệt đối là con số trên trời.

Muốn khai thác một thành phố, có thể chỉ cần ít tiền và thời gian sao?

Đường sắt ngầm còn chưa thấy bóng dáng, chờ xây xong, ba triệu ở bên trong cùng lắm chỉ chiếm một khoản nhỏ xíu.

Hoặc đến lúc đó cho dù có tiền lời, nhưng so với mới bắt đầu khởi điểm của mảnh đất này, không đáng giá một đồng, còn không biết phải đợi bao lâu mới có hoa hồng.

Anh có đất, đó là gà mái đẻ trứng.

Nhưng Vưu Minh Đạt, bây giờ còn đang tính toán anh.

"Aiz, ông nói vậy, Trịnh Thâm tôi ngu dốt không hiểu, trước đó đã nói chuyện với tổng giám đốc Tiết của Khai Minh, tôi thấy giá tiền của ông ấy tôi nghĩ có thể..."

"Cái gì?! Cậu muốn bán?! Trịnh Thâm, cậu không biết giá trị của mảnh đất này sao?"

Lời nói này khiến Vưu Minh Đạt sững sốt, xem như ông ta đã nhìn ra, Trịnh Thâm này đang dọa ông ta.

"Cậu bán bao nhiêu?"

Trịnh Thâm bung nước lên, nhấp một miếng: "Ông ấy ra giá này..."

Giá à giá.

"Cậu em, muốn bán cũng phải bán cho tôi, bán cho người ngoài làm gì?" Vưu Minh Đạt nóng nảy.

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Chẳng qua nghe ông nói xong, thành Bắc lớn như vậy, đường sắt ngầm nhất định sẽ xuyên qua, giá này sợ hơi thấp."

Vưu Minh Đạt tức rồi, tự đào hầm chôn mình.

"Đất này trước tiên tôi sẽ không bán, sau này đường sắt ngầm xây xong, rồi lại bán, vậy thì đáng giá hơn!"

Vưu Minh Đạt suýt nữa bị sặc, rộng như vậy, đường sắt ngầm xây xong rồi mới khai thác? Vậy thì sẽ mất bao nhiêu tờ tiền trắng sáng chứ hả!

Cậu không làm ra tiền được, còn muốn chặn con đường của chúng tôi à?

"Cậu em, cậu phải biết tầm quan trọng của thời gian, đường sắt ngầm xây xong rồi mới tính tiếp, vậy sẽ trễ!"

Trịnh Thâm lại uống một hớp nước, băng quơ: "Bán cũng được..."

"Bán thế nào?"

Trịnh Thâm thu lại về thờ ơ, nét mặt bình tĩnh, nói: "Đất Thành Bắc không thể bán hoàn chỉnh được, bán theo mét vuông vậy."

Vưu Minh Đạt cũng hít một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tính Kế

Biết Trịnh Thâm đào hố, nhưng có cách gì, bây giờ anh đang nắm giữ mảnh đất này, thì có quyền quyết định.

Dù Vưu Minh Đạt không muốn, thì cũng phải mua một phần mảnh đất này, giá của Trịnh Thâm không thấp, nhưng không quá cao, lời nhuận trong này cũng tương đối khả quan.

Nếu không phải nguy hiểm quá lớn, một miếng nhỏ thôi ông ta cũng muốn mua lại.

Đi ra khỏi phòng ngầm, Vưu Minh Đạt quay đầu lại liếc nhìn.

Trước đó vài ngày ông ta còn không thể chờ được muốn bán quách mảnh đất này cho anh, lúc này mới bao lâu đâu, ông ta phải trơ mắt bỏ ra số tiền gấp mấy lần, chỉ để mua một phần của mảnh đất này.

Nói không hối hận là giả, nói không muốn nghĩ cách khác cũng không đúng, ông ta hận không thể quay ngược thời gian, giữ chặt mảnh đất kia.

Đất thành Bắc bán rất mau, công ty động sản này cắt một miếng, nhà kia cắt một chút, chỉ chừa lại một cái góc nhỏ bên cạnh, không bán được giá nên Trịnh Thâm giữ không bán, để lại cho mình, lỡ sau này có tác dụng gì.

"Thâm ca! Thâm ca! Như nằm mơ vậy?" Số tiền kia cũng đã qua tay Lâm Phóng, nhiều như đang nằm chiêm bao.

Trịnh Thâm không có biểu cảm gì, vẫn là vẻ thờ ơ, chỉ nói: "Trước tiên đưa tiền thừa cho Nguru Đồ, chuẩn bị kỹ, sau đó mướn một cái phòng làm việc tốt chút ở trung tâm thành phố."

Đứng lên, đuổi lưng: "Tuyển một vài người mới, Trịnh thị của chúng ta, bắt đầu làm việc!"

Lâm Phóng cũng kích động: "Thật tốt quá, Thâm ca, chúng ta nhất định phải thực hiện kế hoạch lớn, Trịnh thị! Mai sau phải là công ty đỉnh nhất!"

Ông ta nói rất phấn chấn, từ trong người tản ra ý chí chiến đấu.

"Ông chủ, tiếp theo chúng ta làm gì?"

Trịnh Thâm nghi ngờ nhìn về phía ông ta: "Không phải bảo ông đi trả tiền lại sao?"

"Vậy còn anh?"

"Tôi đi đón Miêu Miêu chứ sao." Vừa nói vừa cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

Lâm Phóng đuổi theo: "Không phải chứ, Thâm ca, không phải chúng ta sẽ mưu cầu việc lớn à?"

Trịnh Thâm không dừng bước: "Trước tiên làm xong hai việc này đã, những thứ khác nói sau."

Lâm Phóng: "... Đến cuối cùng là nói sau hay nói lại? Thâm ca, rốt cuộc anh có kế hoạch không đó?!"

...

Miêu Miêu phát hiện từ khi Trịnh Thâm gây dựng sự nghiệp thì trong nhà có thêm từ điển Oxford và máy ghi âm, có cả báo nước ngoài.

Ban ngày Trịnh Thâm đưa cô tới trường học rồi không biết đi đâu, buổi tối đón cô ăn một bữa cơm, bắt đầu học từ vựng, đọc báo.

Có lúc anh cũng sẽ cầm tới hỏi cô, tự tay cô dạy phiên âm cho anh.

Trịnh Thâm học tập nhanh đến không ngờ, mục tiêu của anh không phải là giao tiếp, bây giờ chỉ đang tập trung vào đọc hiểu.

Miêu Miêu cũng chột thẳng cấp thành cô giáo Miêu.

Rồi sau đó, Trịnh Thâm bắt đầu ‘mua sắm’, anh sẽ không tự chọn, mà dẫn theo Miêu Miêu cùng đi.

Vừa vào cửa, có vài nhân viên đứng ở quầy, cũng có vài người sửa sang lại quần áo, nhưng chỉ có một nhân viên trẻ tuổi đi đến: "Xin hỏi..."

Trịnh Thâm không nhận được phát tay: "Tự chúng tôi xem, đừng quấy rầy chúng tôi."

Nói xong dắt Miêu Miêu vào trong, người nhân viên này tròn tròn mắt, chỉ đành phải đi trở về quầy.

"Hừ!" Một người lớn tuổi khác hừ lạnh một tiếng, hắt mắt với cô ấy, nói: "Cô bé, ánh mắt phải sắc bén hơn một chút, không phải ai cũng có thể mua nổi quần áo ở cửa hàng của chúng ta đâu."

Bà ta bày ra thái độ dạy bảo, cô bé nhân viên chớp mắt vài cái, cô vừa tới, không phải cái gì cũng hiểu.

"Cô nhìn quần áo của bọn họ đi, cô gái kia không nhìn ra, nhưng người nam tuyệt đối chính là hàng via hè, sao có thể mua nổi chỗ chúng ta?"

Một người khác nói tiếp: "Người như vậy thì đừng để bọn họ thử đồ, ai biết có thể làm bẩn quần áo hay không, đến lúc đó quản lý trách mắng, chắc chắn, không ai có thể chịu trách nhiệm cho cô đâu."

Lúc này, có một đôi khác đến, người đàn ông béo ú, người phụ nữ dựa sát vào ông ta.

Bà nhân viên mới vừa dạy dỗ lập tức tiến lên, trong nháy mắt thái độ đã nhiệt tình vô cùng. Vây quanh bọn họ nói đông nói tây, một hồi khuyên nên thử cái,

một lát nói nên thử cái kia.

Ánh mắt cô bé nhân viên mới lại nhìn về phía đôi vừa nãy, hai người ở cùng một chỗ chọn lựa, cô gái cúi đầu nói gì đó, vẻ mặt chàng trai cũng chịu.

Cô không xa, không gần đi theo bọn họ, dù sao vẫn không có gì làm, xem như ngắm sắc đẹp một chút vậy, cũng làm cô vui vẻ rồi.

Còn hai người bên kia như ngại quần áo nhỏ, nhiều nhân viên vây quanh, chúng tinh phùng nguyệt [1], nói tới nói lui.

[1] chúng tinh phùng nguyệt: các vì sao vây quanh trăng sáng, ý nói được quan tâm để ý nhiều.

"Cái này đẹp không?"

Miêu Miêu gật đầu: "Mặc dù em cảm thấy anh mặc cái kia trông đẹp, nhưng vẫn cảm thấy cái này thích hợp với anh hơn một chút."

Trịnh Thâm gật đầu: "Vậy anh sẽ mua cái này?"

"Anh nên thử trước đi, cỡ như size không vừa."

Quay đầu, thấy một cô nhân viên tuổi còn trẻ đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ, Miêu Miêu vẫy tay.

Người đẹp vẫy tay với mình rồi!

Cô bé nhân viên đâu còn quan tâm những thứ khác, hấp tấp đi lên.

"Xin hỏi cần gì ạ?"

"Cho anh ấy thử bộ này đi."

Cô bé nhân viên đâu còn nhớ rõ lời dạy bảo vừa nãy, vội vàng vàng cầm quần áo đến cho bọn họ, để Trịnh Thâm thử.

Sau một lát, Trịnh Thâm đẩy cửa ra ngoài.

Miêu Miêu và cô nhân viên đồng thời sững sốt, rồi sau đó cô nhân viên vô thức cúi đầu, sao người này cứ như lãnh đạo lớn vậy, khí thế bức người, dọa mình sợ đến đầu cũng không dám ngẩng lên rồi!

Miêu Miêu cũng sững sốt, lấy lại tinh thần vội vàng bước lên: "Anh, đẹp thật đó!"

Ngũ quan Trịnh Thâm vốn sắc bén, một thân tây trang thẳng tắp đen nhánh, cổ lễ và chưa mặc quen, cau mày,

càng dọa người, không dám nhìn thẳng.

Ngược lại Miêu Miêu nói xong câu đó, biểu tình của Trịnh Thâm hòa hoãn xuống, hơi thở bức người cũng thu lại.

Loại hơi thở như lãnh đạo đè ép người này, chẳng qua chỉ khiến người ta không dám nhìn anh, người này quá đáng sợ, dường như chỉ cần liếc mắt nhìn cũng sẽ bị đâm đau nhói.

Hơi thở của người khác là từ chối người cách xa ngàn dặm, hơi thở của anh là sát khí?

Thấy anh cười cười nói nói với cô bé kia, cô nhân viên thở phào nhẹ nhõm, rồi lại ngẩng đầu nhìn mặt anh, nghĩ thâm, cô gái này thật lợi hại, người như vậy cũng ở chung được, không trách được được người ta thương yêu như thế.

"Đẹp không?"

"Đẹp lắm!" Đưa tay sờ thử, càng hài lòng.

Lại quay đầu chỉ về phía khác: "Em cảm thấy anh mặc thế này rất đẹp, anh thử thêm nha?"

"Được!"

Cô bé nhân viên vội vàng cẩn thận đi lấy quần áo, mấy bộ này rất mắc, cô không muốn phải đền đâu.

Trịnh Thâm đi vào đổi cái vest thứ hai, cô nhân viên đặt một cái khác trên giá đỡ, người đàn ông béo kia không mua

da bỏ đi, và nhân viên dạy bơi ngoác cơ lại.

Đi tới, đôi phương nói thẳng: "Sao cô có thể để cậu ta
thì? Đơ rồi thì ai đền? Tôi không gánh trách nhiệm cho
cô đâu!"

"Nhưng mà... Mua quần áo thì phải thì chứ ạ."

"Quần áo của chúng ta là gì? Cô nhìn cậu ta thì à, tiệm
chúng ta là đắt tiền nhất! Cô cứ cho bọn họ một cái giá, dĩ
nhiên hai người đó sẽ đi thôi!"

Cô nhân viên bất đắc dĩ đồng ý, đi tới, lấp ba lấp bấp.

Vừa lúc Trịnh Thâm cũng ra ngoài: "Thế nào?"

"Đẹp quá! Anh mặc gì cũng đẹp trai hết!" Mặt mày
Miêu Miêu cong cong, lúm đồng tiền nổi lên, ánh mắt
Trịnh Thâm cũng như nước.

"Được, gói lại đi."

Cô bé nhân viên: "... " ?!

Sững sờ trong chốc lát, mới lặp lại: "Hai bộ... đều gói
lại?"

"Ừ." Nói xong đưa thẻ cho cô ấy.

Cô bé nhân viên lập tức cười, cũng không sợ Trịnh
Thâm nữa, rất vui vẻ bước lên nhận lấy, trong lòng hô to,
bà đây sắp được chuyển chính thức rồi! Có phần trăm rồi!

Môu cầu chuyển thành nhân viên chính thức của các cô là

gọi các chàng trai như mình đến chơi như các cô gái, một tháng bán ra hai bộ, đừng tưởng rằng rất đơn giản, vì nhân viên chính thức biết nhìn người, nên cơ hội của bọn cô rất ít.

Cô vốn cho rằng sẽ vô vọng, kết quả chỉ cần duy nhất buổi hôm nay đã làm xong!

Ôm quần áo chạy đến: "Tính tiền tính tiền, hai bộ!"

Bà nhân viên đang thờ ơ uống nước suýt nữa phun ra một búng máu, hai bộ?! Bọn họ còn chọn toàn bộ mặc nhất!

Trong ánh mắt hăm dọa của toàn bộ cửa hàng, cô bé nhân viên lộ ra hai hàng hàm răng, tiễn hai người ra ngoài.

"Anh..."

"Anh kiếm được rất nhiều tiền sao?"

Trịnh Thâm cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô một con số, anh sẽ không gạt cô gì cả.

Miêu Miêu nghe xong đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó vẻ mặt sột ruột: "Anh, ngàn vạn lần anh đừng phạm pháp nha!"

Trịnh Thâm: "..."

Đợi đến khi nói hết cho Miêu Miêu hiểu tiền của anh từ đâu ra, Miêu Miêu đã chết trái tim, nghĩ đến đầu tư nhỏ ban đầu anh nói là một triệu, không khỏi run rẩy tim gan.

"Anh..."

"Hả?"

"Sau này có kiếm bao nhiêu tiền thì cũng đừng nói cho em biết."

"Vì sao?"

"Em sợ..."

Trịnh Thâm sùng sốt, tiếp theo cười ha ha, chưa từng thấy ai lo sợ vì có nhiều tiền hơn.

Miêu Miêu của anh chứ ai!

...

Trịnh Thâm có bao nhiêu tiền thì cũng không ảnh hưởng gì đến Miêu Miêu, cuộc sống của cô không có gì thay đổi, hai mươi vạn ban đầu đã đủ cho cuộc sống đại học của cô rồi.

Nhưng thỉnh thoảng Trịnh Thâm sẽ mua quần áo, đồ trang sức đẹp đẽ gì đó cho cô, Miêu Miêu không muốn, Trịnh Thâm cũng không mua cho cô nữa.

Vòng ngọc lần trước, Trịnh Khả Tâm muốn Đới Giai Tú và Trương Nghiêu mỗi người đền một vạn năm.

Gia đình Đới Giai Tú khá giả, đã hồi thường xong rồi, nhưng vẫn chưa lấy được của Trương Nghiêu, mâu thuẫn giữa mấy người này vẫn không ngừng.

Có lúc Hạ Uyên Lâm sẽ phát sóng tình hình chiến đấu của ký túc xá cho Miêu Miêu, hơn nữa Trương Nghiêu và Đới Giai Tu, thường âm ỉ qua lại.

Chuyện không có liên quan gì với mình thì Miêu Miêu sẽ không để trong lòng, quả quyết không nghĩ tới, vậy mà lúc này còn có thể cháy lan đến cô.

"Miêu Miêu."

Miêu Miêu quay đầu lại, là Trương Nghiêu.

Thái độ cô không lạnh không nhạt: "Có gì không?"

Hốc mắt đôi phượng đỏ lên, nước mắt chảy xuống: "Tớ... Cúm tớ với."

Nói thật, lúc ban đầu, người cô có ấn tượng tốt nhất ở đại học A chính là Hạ Uyên Lâm và Trương Nghiêu.

Tính tình Trương Nghiêu rộng rãi, nói chuyện còn có khẩu âm phương Bắc, vừa cùng tính nết, có thể nói, Miêu Miêu có ấn tượng tốt đối với cô ta.

Vậy mà huấn luyện quân sự đặt trước cô ta lại tính kẻ cô, vì thế đối với Miêu Miêu mà nói, người này cũng chỉ người xa lạ không có liên quan gì thôi.

Không có lòng hại người, nhưng ý đề phòng người khác cũng không thể không có.

Miêu Miêu không nói gì, Trương Nghiêu nói tiếp:
"Trình Khả Tâm nói tuần này không bồi thường cho

cậu ấy thì sẽ nói cho ba mẹ tôi biết, không thể để ba mẹ tôi biết được."

"Cho nên?"

"Miêu Miêu, cho tôi mượn một vạn năm đi."

Về mặt Miêu Miêu không thay đổi gì, chỉ nói: "Tiền cậu đền cho Trình Khả Tâm là hậu quả do cậu mưu toan việc xấu, huống chi cậu còn tính kẻ tôi, lòng tôi không lớn như vậy, không làm nổi việc lấy đức báo oán kia đâu."

Xoay người đi, không chú ý tới ánh mắt càng căm hận của Trương Nghiêu.

Khi con người bị ép vào một hoàn cảnh nào đó, thì bắt đầu oán trời trách đất, cô ta hận Trình Khả Tâm ép mình, hận Đột Gia Tú, còn hận cả Miêu Miêu không cho cô ta vay tiền.

"Cậu có nhiều tiền như vậy... Không thể cho tôi mượn một vạn năm sao?"

Chuyện như vậy Miêu Miêu không để trong lòng, qua hai ngày, diễn đàn trường học đột nhiên có người mở chủ đề Miêu Miêu.

Có rất nhiều hình mà ngày đó Trình Tâm và Miêu Miêu đi dạo phố mua quần áo, có ở cửa hàng tây trang, có xách túi ra ngoài.

Chương 49: Danh Chính

Miêu Miêu không đi dạo diễn đàn, cho nên không biết chuyện này, chớ lúc Hạ Uyển Lâm nói cho cô biết thì gần như ai ai cũng biết rồi.

Hình không biết xử lý thế nào, mặt Trịnh Thâm có hơi mờ.

Người ta chỉ thấy Miêu Miêu và một người đàn ông lớn tuổi đi cùng nhau, cho nên không ít người nghĩ sai.

Dĩ nhiên, cũng có rất nhiều người khịt mũi khinh bỉ với loại tin tức này, nhưng rốt cuộc đã có không ít người có ấn tượng không tốt về cô.

"Duyệt Duyệt, cậu xem cái này đi." Trong ký túc xá, một nữ sinh lấy điện thoại đặt ở trước mặt Nhan Duyệt.

Nhan Duyệt tùy ý liếc nhìn: "Đây là ai vậy."

"Miêu Miêu, chính là cô sinh viên năm nhất cũng được liệt vào hoa khôi của trường giống cậu đấy."

Tay Nhan Duyệt dừng lại, nhận lấy điện thoại di động, nhìn xong, lộ ra một nụ cười giễu cợt.

"Mấy cô bé thời buổi này, không có tiền đã muốn đi đường tắt, chắc chắn."

Cảm thán một câu, rồi không để trong lòng, lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại: "A lô, dì, anh Gia Thịnh có ở nhà không ạ?"

"Vậy thì tốt quá! Buổi trưa cháu sẽ qua nhé!"

Cúp điện thoại, vội vàng thu dọn đồ đạc, chạy thẳng tới nhà họ Diệp.

...

"Miêu Miêu..." Hạ Uyển Lâm thấy cô ngần ra, nhẹ nhàng gọi cô, có chút lo lắng.

Miêu Miêu lấy lại tinh thần: "Không sao không sao đâu, tớ chỉ đang suy nghĩ là do ai chụp."

"Không nhìn ra, đối phương cũng không để lại tin tức gì, không phải có thù oán với cậu thì chính là người vô cớ gây chuyện."

"Ừ..." Chân mày Miêu Miêu vẫn nhíu.

Hạ Uyển Lâm hỏi cô: "Đây chính là bạn trai mà cậu đã nói?"

Miêu Miêu hơi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ngượng ngùng gật đầu một cái.

"Hình này quá mờ, hình như có người muốn hại cậu, cậu..."

Miêu Miêu trầm tư, nói: "Tớ xem thử là ai trước, đến lúc đó lại nghĩ cách."

"Đây là ai chứ? Thật quá ác độc." Hạ Uyển Lâm tức giận oán trách.

Miêu Miêu cũng đang cúi đầu suy nghĩ.

...

"Tối nay ăn gì?" Trịnh Thâm bước lên, đón Miêu Miêu mới vừa từ trường học ra ngoài.

"Tùy thôi."

"Em làm sao vậy?" Trịnh Thâm rất nhạy cảm về cảm xúc của Miêu Miêu, chỉ hai từ đã chú ý tới tâm trạng của cô, trong lòng có chuyện.

"Cũng không có gì, chỉ là..." Miêu Miêu kể đầu đuôi nói cho anh biết.

Trịnh Thâm nghe xong đầu tiên là tức giận một trận, rồi sau đó trong đầu nảy ra một ý, đây cũng không phải là lúc danh được chính rồi sao?

Hung phấn nói: "Miêu Miêu, chúng ta chụp hai tấm hình, gửi lên lại là được."

Miêu Miêu lại trầm tư chốc lát, nói: "Chúng ta phải xem trước đến tột cùng là ai đã chụp hình chúng ta."

Cô bé nhân viên đã được chuyển thành nhân viên chính thức, tựa vào quầy chờ khách đến, lúc cô chưa lấy lại tinh thần, có hai người đi vào, tất cả mọi người trong cửa hàng đều nghênh đón.

Cô bé nhân viên vừa thấy, ơ, không phải là đôi tình nhân lần trước sao, thảo nào đều nhào tới hết.

Nghĩ vậy, chân lại bước nhanh hơn về phía trước.

Các nhân viên thất chũy bát thiết [1], Trịnh Thâm không nhận được, nói thẳng: "Chúng tôi muốn xem băng ghi hình của cửa hàng vào hôm đó."

[1] thất chũy bát thiết: ồn ào huyên náo, nhiều người cùng nói.

Trong nháy mắt lập tức yên tĩnh.

Băng ghi hình này không phải ai muốn xem là có thể xem?

"Chúng tôi chỉ xem một chút, hôm đó vợ tôi làm rơi chiếc nhẫn kết hôn bằng kim cương của chúng tôi, chúng tôi tới xem thử có phải đã đánh rơi trong cửa hàng của các cô hay không."

Một nhân viên có thâm niên quýnh lên: "Thưa anh, không thể đổ oan cho người khác, cửa hàng của chúng tôi có quy định, đồ khách hàng bỏ quên luôn giữ lại ở đây, chúng tôi không nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương nào cả."

Trịnh Thâm trầm mặt: "Vậy à... Vậy tôi phải xem thử, xem xem có phải lúc vào cửa vợ tôi không hề đeo hay là đánh rơi ở đâu rồi."

Bà nhân viên cân nhắc: "Được, đi theo tôi." Đồ

*thế này bị mất ở cửa hàng thì bọn họ cũng không thể gánh
nổi.*

*Toàn bộ quá trình Miêu Miêu không nói gì, cô cảm
thấy... Anh thật lợi hại.*

*Cô bé nhân viên không lên tiếng... Bọn gái nhỏ này
không phải đã kết hôn thật rồi chứ? Tuổi nhỏ như thế mà.*

*Nghi ngờ nhìn bóng lưng của bọn họ, không kết hôn mà
mua nhẫn kim cương trước rồi sao?*

*Xem xong băng ghi hình, quản lý nói: "Thưa anh, anh
xem, lúc hai người vào cửa hàng, trên tay không có chiếc
nhẫn kim cương nào."*

Trịnh Thâm gật đầu, mắt nhìn kỹ.

"Dừng một lát!"

*Video chợt ngừng, Trịnh Thâm chỉ vào một người ở cửa:
"Là cô ta à."*

"Không thấy rõ là ai, phóng lớn hơn một chút đi."

Đám người phóng lớn lên, Miêu Miêu đã nhận ra là ai...
Trương Nghiêu.

Chẳng trách cô ta sẽ tìm cô vay tiền, nhất định là thấy cô đi dạo ở cửa hàng, chụp theo, rồi sau đó nếu cô không cho cô ta mượn, cô ta sẽ tức giận gửi hình đi bôi nhọ cô.

"Anh, đi thôi." Lắc tay Trịnh Thâm, Miêu Miêu khẽ nói.

Trịnh Thâm quay đầu nói với quản lý: "Cảm ơn."

Đắt Miêu Miêu đi, lưu lại quản lý với vẻ mặt ngờ nghệch, xem lại màn hình, mặt tối sầm, hai người này hoàn toàn không hề làm rơi đồ!

"Anh làm cho..."

"Anh, em tự mình giải quyết!" Miêu Miêu nhìn, khẽ cười, vẻ mặt kiên trì.

Trịnh Thâm ôm người sát vào lòng: "Miêu Miêu của anh trưởng thành rồi..."

...

Miêu Miêu chụp hình mình và Trịnh Thâm, muốn nói rõ nguyên nhân hậu quả, Trương Nghiêu thiết kế sự việc kia, cả năm khối không ít người biết.

Trịnh Thâm biết trước của cô, nhưng anh cũng có suy

nghĩ, thì đoạn xé lý của Miêu Miêu còn quá non nớt, hiệu quả sẽ không quá lớn, còn phải đề phòng bị đối phương căn ngược lại một cái.

Tuy nhiên... Anh đương nhiên sẽ không ngăn cản cô!

Làm cho cả đại học A biết, nữ thần của bọn họ có đôi tượng rồi, anh có thể bỏ qua à?

Anh không chỉ không nhắc nhở Miêu Miêu, còn nói:

"Ừ... Tốt vô cùng."

"Được rồi, cứ nói rõ như em muốn đi."

"Anh cảm thấy tám hình này trông có vẻ già, chúng ta chụp thêm một tám nữa đi."

"Hình này không thân mật lắm, lỡ như bọn họ không tin quan hệ của chúng ta thì sao?"

...

Nói thì nghiêm trang đấy, nhưng trong lòng mưu ma chước quỷ lại chạy tán loạn.

Trương Nhiêu phát tờ rơi để làm thêm, cô ta đi trên con đường kia, còn nhớ rõ lần trước ở đây nhìn thấy Miêu Miêu, cô ta cực nhọc vất vả cả ngày, chỉ có thể kiếm được 100 đồng. Người ta và người đàn ông kia đi mua quần áo, một món chính là giá trên trời.

Mới vừa tiêu trường muốn mua cho ba một bộ quần áo, đi

tới đây, hỏi giá thì bị hù lui.

Bà cô ta nói, trên thế giới này sao có loại quần áo mắc như vậy?

Nhưng Miêu Miêu cứ bình tĩnh đi tới đi lui, chọn từng món một, cuối cùng cho người đàn ông bên cạnh cô hai bộ.

Người khác không dám tưởng tượng, vậy mà cô dễ dàng cầm hai món... Nhưng ngay cả một vạn đồng cũng không chịu cho cô ta.

Trong lòng nghĩ vậy, gần đây liên tục gửi tin nhắn nhắc Miêu Miêu đến nỗi sự cố này càng biến mất tăm.

Tan việc, đi tới khúc quanh của cây cầu.

"Trương Nghiêu."

Cô ta kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy vài ba người đàn ông đứng trước mặt, đi đầu chính là... bạn trai của Miêu Miêu.

"Anh... Muốn làm gì?"

Trịnh Thâm cười lạnh: "Cô yên tâm, sẽ không làm gì cô, tôi chỉ đến thay và tôi hỏi cô, chơi hại người rất vui sao?"

...

Miêu Miêu và Hạ Uyển Lâm ngồi cùng một chỗ:

"Được chưa?"

Cô ấy kiểm tra lại một lần, nói: "U, có thể gửi rồi."

Click chuột, gửi đi.

Khởi dậy rất nhiều quần chúng buôn dưa, tin một nửa, không tin một nửa nữa.

Tiếp theo có một ID, Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu: Cô và bạn trai cô có thể đi dạo cửa hàng, tại sao ngay cả hơn một vạn cũng không cho tôi mượn?

Mọi người kinh hãi, logic gì thế...

Điểm khi Dối Giai Tú mới giúp Miêu Miêu, dù sao so với cô, cô ta càng ghét Trương Nghiêu hơn.

Dối Giai Tú: Cô vì sợ sự chú ý tự dưng đi hãm hại người khác, còn muốn người khác cho cô vay tiền?

Lời này vừa ra, quần chúng buôn dưa bị dọa sợ đến dưa cũng rớt, tình cảm Miêu Miêu là thật? Thật sự có đứa con gái không biết xấu hổ như vậy?

Không nghĩ tôi còn có một đứa càng không biết xấu hổ...

Trương Nghiêu: Tôi hại cô là một chuyện, cô có tiền như vậy, không thể cho tôi mượn sao?

Quần chúng buôn dưa: Còn có thứ người như thế?

Được lắm, chấy nhà mới lò ra mặt chuột.

Trương Nghiêu khoa hóa có tính tình xấu xa tuyệt thế,
Miêu Miêu khoa hóa có bạn trai, ghi chú, bạn trai rất có
tiền.

Một đám con trai khoa hóa thâm mến Miêu Miêu bị tổn
thương thấu tim gan, nhưng cả nam lẫn nữ, lầy tở về
Trương Nghiêu... Vẫn còn có thứ người như thế?

Trên thực tế Trương Nghiêu có ngu đi nữa, cũng sẽ
không giới tính luận như vậy... Cô ta nói thế là cố ý.

Bởi vì, cô ta sợ.

Người đàn ông kia đã sắp đặt, cô ta không dám không
nghe theo.

Mặt đầy nước mắt, tại sao ông trời lắt công như vậy?
Quang mặt, học thức, gia đình, đàn ông... Tất cả đều tốt,
mọi thứ đều cho Miêu Miêu.

...

"Cô gái này quả không biết xấu hổ!" Bạn cùng phòng
gào to tiếp sóng.

Nhan Duyệt cười xùy một tiếng: "Cậu nghĩ Miêu Miêu
trong sạch? Nếu bạn trai đó của cô ta không có tiền, cô ta
sẽ đồng ý ư?"

"Cũng đúng, nghe nói cô ta còn quen biết Từ Úc An,
được công nhận là một đôi."

Nhan Duyệt lắc đầu cười nhạt chỗ khác.

đã hiểu rành rồi.

Đoàn đội rách nát này nghiên cứu gần nửa năm, bọn cùng phòng đó còn tới nhờ cậu mới làm ra được, vừa ra tới thì trở nên vô cùng sốt dẻo.

Tiền thưởng cũng tăng vài trăm vạn!

Cậu vốn nghĩ sẽ nhờ bọn cậu lắc cầu để cậu cùng vào, tên kia vừa nghe thì không bao giờ liên lạc lại nữa.

Vương Chí biết, cậu ta sợ mình lấy đi mất địa vị của cậu ta, đáng tiếc lúc mình căng thẳng sẽ không biết cách nói chuyện.

Yêu cầu về lập trình viên không cao, nhưng cậu là người vừa hỏi thì đầu óc sẽ trống rỗng, thật đúng là không có mấy công ty cho cậu cơ hội.

Cứ kéo như thế, tốt nghiệp nghiên cứu sinh đã gần một năm rồi.

Hôm nay lại bị mẹ đuổi ra tìm việc, Vương Chí mè nheo, xuyên qua trung tâm thành phố, cũng chẳng nghĩ ra cái gì.

Lướt tới lướt lui trên điện thoại di động, ngược lại bị một tin tuyển dụng trong đó hấp dẫn sự chú ý.

Ừa? Trình thì? Ở gần đây nhi? Đi xem một chút?

Vừa đi thang máy, vừa cầm đơn xin việc do mẹ viết giúp, chỉnh sửa ba lần, lúc này mới đi tới.

"Xin... Xin... chào, tôi tôi, nộp đơn, tôi tên là Vương Chí, ở tại... Tốt nghiệp ở..."

Vừa đẩy cửa ra đã giờ đơn xin việc, còn chưa thấy rõ lên trong là tình trạng gì.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chậm Phát Triển

Lâm Phóng mãi mãi vẫn không quên được một khắc kia, cậu trai tuấn tú lịch sự đẩy cửa ra, đôi mắt mang theo một cặp kính dày, người còn chưa thấy mà giọng nói đã truyền đến đầu tiên.

Lâm Phóng cảm thấy, dường như ông ta nhìn thấy một kẻ... chậm phát triển.

Cậu chàng kia nhắm mắt lại đưa ra một xấp bản thảo, không hề dừng một lần, hình như sợ nếu mở mắt thì sẽ không nhớ rõ gì nữa.

"Chờ một chút..."

Người nọ không để ý đến ông.

"Cậu chờ một chút!" Lâm Phóng rống to, cuối cùng cả người Vương Chí run lên, mồ mướt mồ mướt.

Lâm Phóng thở ra một hơi: "Cậu nộp cho vị trí nào?"

"Tôi... Tôi tôi... Lập... lập..." Vương Chí lại bắt đầu lắp bắp không biết nói gì.

"Lập trình viên?" Trịnh Thâm giúp cậu nói tiếp.

Đối phương mạnh mẽ gạt đầu, Lâm Phóng đang chuẩn bị phát tay bảo người đi, đáng vẻ kia mà thử cái gì, Trịnh Thâm chợt gọi cậu lại.

"Tôi đây."

Nghe có người gọi, Vương Chí hấp ta hấp tấp chạy qua, nhìn Trịnh Thâm, không nói gì.

Trịnh Thâm mở máy tính ra: "Cậu thử đi..."

Giả vờ mình rất hiểu rõ bảo cậu làm kiểm tra thử, vẻ mặt tương đối tự nhiên.

Sau khi Vương Chí sờ tới con chuột thì cứ như thay đổi thành một người khác, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình, trên tay gõ gõ, cả căn phòng như chỉ có cậu và máy tính.

"Được... Được được... rồi." Vừa ngừng đầu lại lắp bắp rồi.

Mặc dù Trịnh Thâm không hiểu nhiều về máy tính, nhưng đề là do chính bản thân anh ra, đương nhiên biết mất bao lâu để hoàn thành thì được xem là cao thủ, người này... Hình như là rất cao?

Hài lòng gật đầu: "Cậu giới thiệu lần nữa đi, nói rõ hơn một chút."

Vương Chí nhìn ánh mắt của anh, mồ mướt há miệng, quên cả tờ đơn...

Lâm Phóng thấy đáng vẻ kia, cũng biết Trịnh Thâm trúng ý người này, đối với nhân tài, bọn họ luôn nhiệt tình và khoan dung.

"Cậu tên gì?"

"Vương... Vương... Chí."

"Ở đâu"

...

Một hỏi một đáp, Lâm Phóng nhìn Trịnh Thâm, đôi phương gật đầu.

"Vây được, cậu được nhận vào công ty chúng tôi."

Vương Chí vốn nghĩ rằng vô vọng, chợt kinh hãi, vẻ mặt vui mừng, cúi người với Lâm Phóng.

"Cảm ơn... Cảm ơn. . . Ông ông chủ!"

Trịnh Thâm: "..."

Lâm Phóng trợn mắt: "Vị này mới là ông chủ!"

"A?" Vương Chí đàn mặt.

Trịnh Thâm thờ dãi: "Thôi, ký hợp đồng trước đi."

...

Viên Giang Ngạn làm trong một công ty internet khá lớn, công ty bọn họ có khoảng 50 người.

Năng lực làm việc tương đối khá hơn so với tổ trưởng, tổ phó gì đó chỉ biết múa mép khua môi.

Ban đầu quả thật bọn họ nghĩ không ra phương án hay, bây giờ lại bị ăn mòn không còn linh cảm, hết thời rồi.

Như tổ trưởng của bọn họ, hết ý tưởng, chỉ có thể nghĩ cách khác...

Người này đang hoang, không tính toán, ví như mấy ngày trước, anh ta chịu

cực chịu khổ một tuần nghĩ ra phương án, vừa quay đầu thì tổ trưởng đã cướp hết công rồi.

Nghe nói cuối năm có thể còn có bao nhiêu hoa hồng, gã đã có lời rồi nên phải thu liễm lại đúng chứ? Nhưng trên thực tế gã vẫn nghiền ép Viên Giang Ngạn.

Gã sợ Viên Giang Ngạn được nâng lên làm tổ trưởng, cho nên chỉ đành phải thông qua đường tắt để nghiền ép, khiến anh ta càng không dám nói lời nào.

Trước khi đến kỳ hạn hợp đồng, hôm nay hợp đồng hết hiệu lực, Viên Giang Ngạn còn chưa ký.

Mấy năm nay anh ta cống hiến nhiều cho công ty như vậy, nhưng hợp đồng không có bất kỳ biến hóa nào.

Viên Giang Ngạn vừa đi vừa than thở đột nhiên đưa

phải một người theo bạn, hãy nói xin lỗi: "Xin lỗi! Xin lỗi!"

Trên đầu truyền đến giọng nam trầm thấp: "Không sao, Viên Giang Ngạn, chào anh, tôi đến để tìm anh."

Anh ta kính sợ ngẩng đầu, trong đầu tự hỏi mình có đặc tội với ai hay không.

Chỉ nghe anh nói: "Tôi tên là Trịnh Thâm, có hứng thú đối việc không?"

Giọng nói trầm ổn, không khiến người ta yên tâm.

...

Viên Giang Ngạn và Vương Chí đều có cảm giác mình bị hố... Hơn nữa với Vương Chí, sao cậu cảm thấy công việc này không giống như cậu nghĩ?

Lâm Phóng cầm cuốn sổ đọc: "Người tiếp theo, Nhâm Bình, tổ phó làm ở công ty công nghệ Tấn Đạt, từ giữa lòng mây và hành động của anh ta, nhìn ra được cũng không vui vẻ gì với công ty hiện tại."

Trịnh Thâm gật đầu, nhếch miệng cười với Vương Chí: "Xâm nhập vào các mối quan hệ xã giao của anh ta xem thôi, anh đang buồn vì điều gì?"

Wang Chi: "... " Tôi nghĩ tôi chỉ là một công nhân viên bình thường...

Lại quay đầu nhìn về phía Viên Giang Ngạn: "Viên à,

anh có thể nghĩ thôi, làm thế nào để đào anh ta tới đây."

"Ông chủ, công việc của chúng ta..." Viên Giang Ngạn há mồm.

Trịnh Thành nói: "Anh cũng biết tôi muốn làm gì, anh vạch ra một kế hoạch sơ bộ xem phải cần bao nhiêu người, chờ đủ người, chúng ta sẽ bắt đầu làm việc."

Viên Giang Ngạn cái hiểu cái không gật đầu, Lâm Phóng còn nói: "Ông chủ, lại có ba người tới phỏng vấn."

"Đi, gặp thôi."

...

Trịnh Thành phải bận rộn chuyện công ty, nên buổi trưa Miêu Miêu không trở về nhà ăn cơm, sau khi ăn ở trường, từ chối khéo lời mời của Hạ Uyển Lâm, đi thư viện mượn sách, đến xế chiều phải lên lớp rồi.

Đi vào phát hiện có một người cũng ở đó, Diệp Minh.

Cậu nghe có người đi vào thì hơi ngáng đầu, đối diện với tầm mắt của Miêu Miêu.

Cô cười với cậu, Diệp Minh then thừng cúi đầu.

"Diệp Minh ăn cơm chưa?"

Cậu vô thức lắc đầu, bỗng nhiên, Miêu Miêu lấy từ trong túi ra một cái bánh bao, đi tới, đưa cho cậu.

Diệp Minh ngây ngẩn cả người, ngờ ngác nhìn cô gái với gương mặt cong cong trước mắt.

"Giảm cân cũng không phải là không thể ăn cơm trưa đâu."

Diệp Minh đột nhiên xấu hổ cúi đầu, cậu xấu như vậy, liếc mắt nhìn cũng sợ làm bẩn cô.

"Trước kia tớ cũng mập như này."

Cậu bé mập mạp chợt ngẩng đầu, chăm chú nhìn cô.

"Thật, 90 kg lận đấy."

"Khi còn bé thân thể không tốt nên dùng chất kích thích, sau đó dinh dưỡng theo không kịp, thân thể dừng phát triển, rất béo đấy, sau đó ăn theo chế độ dinh dưỡng, tìm bác sĩ, giảm cân khoa học nên gầy thế này."

Diệp Minh càng nghe ánh mắt càng sáng.

"Bất kể giảm cân thế nào, đều không thể không ăn cơm, cơm tối có thể ăn ít một chút, buổi trưa nhất định phải ăn. Ăn nhiều rau dưa và nước trái cây, ăn ít thịt béo, còn phải rèn luyện nhiều, nhất định sẽ gầy."

Miêu Miêu nói xong cũng tìm một chỗ ở hàng phía trước ngồi xuống đọc sách, Diệp Minh len lén nhìn bóng lưng cô, mở bánh bao ra, hốc mắt hơi ửng hồng.

Nhóc mập mạp được nhường chịu nhất nhà họ Diệp đang chạy bộ về nhà!

Cả đám kinh ngạc, hơn nữa mẹ cậu, ôm tâm can bảo bối kêu to.

"Ai dô, sao A Minh phải mệt mỏi thành như vậy, đừng chạy nữa, lỡ bị cảm thì sao."

"Nói bậy gì đó? A Minh muốn rèn luyện là chuyện tốt!" Ông nội của Diệp Minh nói.

Hôm nay là ngày giỗ của ông cố Diệp Minh, nhà họ Diệp cũng tụ tập với nhau, ông nội của Diệp Minh là anh cả, còn có chú hai chú ba, Diệp Gia Thịnh là con lúc tuổi già, nên bối phận Diệp Gia Thịnh khá cao.

Tình cảm nhà họ Diệp hòa thuận, đám anh em khá hòa đồng, chăm sóc lẫn nhau, một đại gia đình hiếm khi hài hòa như vậy.

Hôm nay Diệp Minh chạy bộ trở về, mặc dù đầu đầy mồ hôi, nhưng được ông nội và các ông chú khích lệ, cậu cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

"Chú nhỏ..."

Diệp Gia Thịnh quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Minh chạy mồ hôi đuổi theo anh ta, nhẹ giọng: "Sao thế?"

Diệp Minh lắp ba lắp bắp: "Cháu..."

"Cháu nói đi." Diệp Gia Thịnh khích lệ cậu, anh ta trông nghiêm túc, tuy nhẹ giọng vẫn có chút dọa người.

"Cháu có một bạn học trước kia cũng rất ngoan, cháu có thể

Cháu có một bản học trước kia cũng rất mập, cháu có thể giúp cháu tìm vị bác sĩ đã giúp cháu ấy giảm cân được không?" Diệp Minh cẩn thận nói xong một hơi, lúc này mới chăm chú nhìn Diệp Gia Thịnh.

"A Minh muốn giảm cân theo chế độ cơ đấy?" Diệp Gia Thịnh trêu chọc.

"Vâng!" Dùng sức gật đầu, lại nói thêm một câu: "Cậu ấy đến từ thành phố W."

Giúp đỡ cháu nhỏ giảm bớt phạm vi tìm kiếm, nhưng không chú ý tới Diệp Gia Thịnh đột nhiên nhún mày.

"Miêu Miêu?"

Diệp Minh tròn tròn mắt: "Chú biết à?!"

Diệp Gia Thịnh cười: "Biết, yên tâm, cháu nhỏ bảo đảm sẽ lo xong cho cháu!"

"Cảm ơn cháu nhỏ!" Diệp Minh nhếch môi cười.

Chờ cậu đi, Diệp Gia Thịnh lẩm bẩm: "Đã lâu không gặp tiểu nha đầu rồi, đi thăm một chút."

...

Trịnh Thâm lại nhận thêm ba người đặc lực, chỉ có Vương Chí và một người mới tới là tuyển được, những khác đều do đào được.

Đôi khi Viên Giang Ngạn sẽ cảm thấy kỳ lạ, công ty thiếu người như vâu, người tới nộp đơn cũng rất khó sẽ ở

lại, đây không phải sẽ kéo dài việc khởi nghiệp của công ty vô kỳ hạn sao?

Anh ta biết ý tưởng của Trịnh Thâm, khi công ty phát triển lớn hơn, tài năng sẽ tự tìm đến, nhưng hiểu rõ công ty nhất, chỉ có nhóm nhân viên đầu tiên này.

Nếu khả năng không tốt, đến lúc đó thay thế sẽ rất phiền phức, còn không bằng từ lúc ban đầu phải lựa chọn những người tài giỏi, nên biết một công ty có thể đi xuống hay đi lên, thành viên nòng cốt là nhân tố quan trọng.

Bọn họ chuẩn bị thời gian dài, nhưng chỉ cần một khi bắt đầu làm việc, sẽ phát triển rất mạnh.

Hôm nay anh hết bận, thấy đã thứ sáu, chuẩn bị đi đón Miêu Miêu ăn cơm.

Miêu Miêu tan lớp sớm, Trịnh Thâm vẫn chưa đến, nên đã chờ anh ở cổng trường.

Một chiếc xe dừng trước mắt, một người đàn ông cực kỳ quen mặt bước xuống.

"Huấn luyện viên Diệp?"

Đôi phương nhẹ nhàng cười: "Không còn huấn luyện quân sự nữa, còn gọi huấn luyện viên Diệp gì chứ, gọi tôi là Diệp Gia Thịnh được rồi."

Hiển nhiên, Miêu Miêu không thể nào thật sự gọi tên anh ta.

"Thầy đến đón Diệp Minh à?"

Diệp Gia Thịnh lắc đầu: "Tôi tới tìm em."

"Hả?"

"Tôi cũng nói thật, em biết tình hình của Diệp Minh rồi, bác sĩ của em ở thành phố W là ai vậy?"

Miêu Miêu gật đầu, đưa địa chỉ bệnh viện và số điện thoại của Tô Hướng Nam cho Diệp Gia Thịnh.

"Giảm cân có chế độ là được, không nên gấp." Diệp Minh là mập tự nhiên, tình trạng của cậu ấy không quá khó.

Diệp Gia Thịnh gật đầu, thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, trong lòng khẽ động.

Giơ tay lên, định xoa đầu cô.

Hai người đều sững sốt, Miêu Miêu theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Rồi sau đó hai người im lặng, một kẻ ngẩn ra, một người mím môi rất không thích.

Vậy mà động tác giơ tay thân mật đó lại rơi vào mắt hai người.

Một là Nhan Duyệt khi nhìn thấy Diệp Gia Thịnh đã vui mừng chạy tới.

Một người khác là... Trịnh Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ghen

Không giống với Nhan Duyệt trong nháy mắt đen mặt khá tức giận, Trịnh Thâm cũng biết Miêu Miêu không thể nào có gì với đối phương, tính cách của cô anh rất rõ.

Nhưng mà... Việc này cũng không làm trở ngại, anh vô cùng, đặc biệt, siêu siêu tức giận!

Bước nhanh qua, một tay đỡ bả vai Diệp Gia Thịnh, bức người lui về phía sau một đoạn, ngã xuống đất.

Đối phương theo bản năng đứng vững gót chân dùng sức chống cự, bên dưới đứng vững, thân thể thẳng băng.

Tuy nhiên sức mạnh của Trịnh Thâm, không phải anh ta có thể chống lại, hoàn toàn không có khả năng chống cự, đã bị kéo xa một đoạn, ngã xuống đất.

Diệp Gia Thịnh nháy mắt vài cái, ngẩng đầu đã thấy Trịnh Thâm đen mặt, nhưng anh ta không tức giận.

Nếu anh ta có một cô em gái đáng yêu như thế, người khác có ý đồ tới của cô ấy, anh ta nhất định cũng sẽ tức giận, làm khó đối phương.

"Trịnh Thâm." Diệp Gia Thịnh chào hỏi, theo anh ta, anh đánh tôi ngã xuống đất, tôi vẫn nói chuyện đàng hoàng với anh chính là tôn trọng rồi.

Ngay khi Trịnh Thâm nhìn qua thì kiểu này như đang trắng trợn khiêu khích!

Cắn răng, mắt thấy sắp nhào tới, hai nữ sinh cùng cản.

Một người giữ Trịnh Thâm: "Anh, đừng xúc động, đang ở cổng trường đó!"

Một người khác chạy đến trước mặt Diệp Gia Thịnh: "Anh Gia Thịnh, anh không sao chứ?"

Trịnh Thâm hung hãn trừng mắt, kéo Miêu Miêu rời đi, Diệp Gia Thịnh nhẹ nhàng đẩy Nhan Duyệt ra, nhìn bóng lưng hai người, không khỏi cảm thấy vô cùng thân mật.

...

"Anh?" Miêu Miêu nhẹ nhàng lên tiếng, len lén quan sát anh.

Trịnh Thâm thờ ra một hơi, kéo tay Miêu Miêu: "Không sao, không giận em đâu."

Trong lòng lại nghĩ, Diệp Gia Thịnh này, lần tới phải hành hạ anh ta một trận.

"Anh ta giúp Diệp Minh hỏi cách thức liên lạc với Tô Hường Nam, Diệp Minh, bạn học của em." Về phần việc kia, được rồi, cô cũng không biết Diệp Gia Thịnh mắc bệnh thần kinh gì.

"Chúng ta đi ăn cơm trước đi."

"Vâng..."

Trịnh Thâm dẫn cô đi ăn cơm trước, dù sao cũng là đồng sự trưởng của một 'công ty', anh đã mua một chiếc xe mới, chở Miêu Miêu đi đến quán cơm.

Gọi món xong, cười nói: "Miêu Miêu chờ anh, anh đi rửa tay."

Miêu Miêu gật đầu, Trịnh Thâm đi ra ngoài, đi tới một chỗ vắng người, lấy điện thoại di động ra.

"A lô, Tô Hường Nam, giúp tôi làm một chuyện."

...

Diệp Gia Thịnh thật vất vả thoát khỏi Nhan Duyệt trở về nhà, cô bé kia thích anh ta, anh ta biết.

Hai nhà vốn có quan hệ không tồi, cũng xem như anh ta nhìn cô lớn lên, khi còn bé xem là em gái, đối với cô không tệ lắm. Theo tuổi tăng trưởng, hành động của cô dần dần chạm đến ranh giới cuối cùng của Diệp Gia Thịnh.

Kể cả chuyện đến thành phố W một năm, khó tránh có nhân tố là cô bé này.

Không thích cô nên sẽ không cho cô hi vọng, nhưng hiển nhiên, bất kể anh ta nói bao nhiêu lần, Nhan Duyệt vẫn không chịu buông tha.

Nằm trên ghế sa lon, hai tay gối sau gáy, nhớ tới Miêu Miêu.

Dáng vẻ cô bé đó thật đáng yêu, như con mèo con, hơn nữa ánh mắt rất đẹp, ướt át nhìn anh ta, trái tim cũng muốn trao cho cô.

Nhớ đến huấn luyện quân sự lần trước, hai người ngồi ở phía sau gặm cánh gà, khẽ cười.

Mẹ Diệp, Lưu Linh vừa vào cửa đã nhìn thấy con trai thường ngày nghiêm túc của mình, cười đến... xuân

tình nhận nhạo?

"Con trai?"

Không để ý đến bà.

"Diệp Gia Thịnh!"

Đôi phương ngẩng đầu: "Sao vậy ạ?"

"Con có người yêu rồi hả?!" Lưu Linh mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin, nhưng vui mừng nhiều hơn.

Dù sao bà đã từng một lần nghĩ rằng... Con trai bà bất lực, nếu không sẽ không đưa con gái của bạn là Nhan Duyệt đến trước mặt nó.

"Nghĩ gì vậy chứ?" Diệp Gia Thịnh liếc trắng bà.

*Lưu Linh thất vọng: "Không phải yêu đương à..."
Đường như cháu đích tôn lại cách mình thật xa.*

"Cũng không thích ai sao?" Lưu Linh chỉ đơn thuần cảm thán, không trông mong vào con trai bà thật sự đột nhiên thích ai cả.

"Thích... Ừ... chắc là có." Bên cạnh truyền đến tiếng nói, Lưu Linh ngẩng đầu.

"Con trai... Mẹ không nghe lầm chứ? Con thật có người yêu rồi?!"

Diệp Gia Thịnh nghĩ đến đôi mắt kia, nếu cả đời nhất định phải ở cùng một người nào đó, cô ấy không tồi nhỉ.

Nhẹ gật đầu.

Lưu Linh hưng phấn: "Lúc nào thì mang về nhà! Tên là gì, tính tình thế nào hả?"

"Mẹ, người ta còn nhỏ, mẹ nghĩ gì thế?"

"Nhỏ?! Con trai, con yêu trẻ em à?!"

"... Trưởng thành rồi."

"Vậy phải nhanh chóng dẫn về!"

Diệp Gia Thịnh liếc bà: "Người ta còn chưa biết đâu, hơn nữa... dường như con đã đắc tội với anh của cô ấy rồi."

"Không sao không sao, anh vợ không phải là điểm quan trọng, nếu cậu ta yêu thương em gái thì thích con mới lạ."

Diệp Gia Thịnh nghĩ đến Trình Thâm, dường như người đó không phải không thích bình thường...

"Con trai, mẹ chỉ con vài chiêu!" Lưu Linh hưng phấn bắt lấy cánh tay Diệp Gia Thịnh.

"Thứ nhất, con có thể gạo sông nấu thành cơm chín, đương nhiên sau đó anh vợ sẽ không thể làm gì!"

"Thứ hai, con..."

Diệp Gia Thịnh không phản ứng chút nào nghe mẹ anh ta đưa ra... chiêu này.

...

Món ăn được lưng lên bàn, Trịnh Thâm vừa chia thức ăn cho Miêu Miêu, vừa thử thăm dò nói: "Miêu Miêu..."

"Hà?"

"Em cảm thấy Diệp Gia Thịnh thế nào?"

Trong lòng Miêu Miêu lộp lộp, vấn đề chết người trong truyền thuyết...

"Ừ... Khả nghi em tức, không thân, nên mấy cái khác không hiểu rõ lắm." Giả vờ bình tĩnh nói.

"Vậy tại sao anh ta lại sờ đầu em?"

Miêu Miêu nghe vậy, 'ba!' vỗ đùi lên bàn: "Nói tới thì bực, thật không biết người đó nổi điên cái gì!"

Sắc mặt Trịnh Thâm từ âm u dần dần chuyển sang quang đảng, cười nói: "Người nọ khá thần kinh, đầu óc không tốt lắm, em cách xa anh ta một chút!"

"..."

... Vâng.

"Được rồi, ăn cơm ăn cơm, anh bóc tôm cho em."

Miêu Miêu gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Thâm vừa bóc tôm, vừa không thèm để ý nói:

"Anh thấy em về nên gọi đầu đi, tóc hơi dơ kia."

"..." Trịnh Thâm, linh dâm chua nhà anh!

...

"Bác sĩ Tô chào anh, tôi là Diệp Gia Thịnh, đây là cháu tôi Diệp Minh." Diệp Gia Thịnh vươn tay, Tô Hường Nam cười kất.

"Các anh đã tới, mời vào với tôi."

Ba người đi vào, ngồi xuống.

"Tình trạng thế nào? Trước đó đã nghe anh nói, tôi muốn hỏi cặn kẽ lại một chút."

"Được."

Hai người một hỏi một đáp, Diệp Minh ở bên cạnh yên lặng cúi đầu, không nói gì.

Tô Hường Nam cười nói: "Diệp Minh, ngẩng đầu lên ngực có lợi cho giảm cân nha ~ Miêu Miêu đã làm rất khá đấy!"

Diệp Minh chột ngốt ngẩng đầu, nhìn thấu ánh mắt khích lộ.

Diệp Gia Thịnh nhún nhường, như vậy anh mới không bị của Tô Hường Nam, cậu cũng cố, không cúi quá thấp xuống nữa.

Nửa tiếng sau

"Được rồi, chính là như vậy, anh Diệp cố chịu đựng, A Minh còn cần tiếp tục thêm mười phút nữa."

Diệp Gia Thịnh đứng tần, hai tay đỡ hông Diệp Minh, anh ta còn mệt mỏi hơn so với Diệp Minh đang nằm luyện tập!

"Rất tốt..."

Diệp Gia Thịnh đỡ Diệp Minh dậy, cố gắng áp chế hai chân đang run rẩy, vẻ mặt trông khá bình tĩnh.

"Bác sĩ Tô, kết thúc rồi à."

Tô Hường Nam nhếch môi cười: "Động tác này kết thúc, chúng ta tới động tác tiếp theo. Anh Diệp giúp một tay, những việc này trở về anh cũng phải giúp Diệp Minh luyện tập, mặc dù rất mệt nhưng hiệu quả rất tốt."

Diệp Gia Thịnh tối sầm mặt, Tô Hường Nam này tuyệt đối đang chơi anh ta!

...

Diệp Gia Thịnh bị Tô Hường Nam chơi một vố thế nào không nói nữa, ê-kíp quan trọng của công ty Trịnh Thâm đã định xong, theo như anh nói, đao đã mài bén, nên khởi động rồi.

Trong nháy mắt Trịnh thị lặn rốn.

"Cậu sắp xong chưa?" Không Liên Thắng hỏi Vương Chí.

Hai người bọn họ đều là lập trình viên, bây giờ trang web của công ty ở giai đoạn đầu sẽ do hai người họ hợp tác làm, ông chủ nói cái này quyết định sự khởi đầu của công ty bọn họ, Không Liên Thắng hơi khẩn trương.

"Sắp. . . rồi." Vương Chí trả lời anh ta, không ngẩng đầu lên, gõ gõ.

Không Liên Thắng nhấp miếng nước, chuẩn bị tiếp tục làm việc thì thấy Trịnh Thâm xách theo áo khoác, lượn ra ngoài.

"Ông chủ làm gì vậy?"

Wang Chi vẫn không ngẩng lên, lắc đầu.

Một giọng nói truyền đến cách đó không xa: "Mỗi ngày ông chủ đều tan việc giờ này, khuya về nhà tắm ca."

"Anh ấy về sớm như vậy làm gì?"

"Vợ quản nghiêm à?"

"Ông chủ còn chưa kết hôn mà, hơn nữa... Các cậu cảm thấy ông chủ sẽ sợ vợ sao?"

"Không thể nào, tính cách này của anh ấy, chắc chắn, ai

dám chọc vào?"

Mấy người thảo luận vây quanh đề tài này, phía sau truyền đến giọng nói âm u: "Ông chủ phải đi đón vợ..."

Đám người sừng sốt, theo bản năng quay đầu lại, giám đốc Lâm dựa vào cửa, không biết đã nghe được bao nhiêu?

"Cậu ấy thật sự là một tên sợ vợ."

Lâm Phong vừa dứt lời, những người khác nháy nháy mắt, đồng loạt nhìn ông ta, lòng bát quái đang thiêu đốt hừng hực.

"Muốn hỏi gì nữa? Làm xong chưa? Hôm nay không xong không được về!"

Một mảnh kêu rên, sau đó mỗi người một việc, vấn đề của ông chủ cũng quên sau đầu.

Lâm Phong nghĩ thầm, tên kia không phải sợ vợ thì chính là thê nô!

"Miêu Miêu."

"Đã?" Nhìn về phía Từ Úc An, hôm nay bốn ban khoa hóa bọn họ cùng nhau làm thí nghiệm, chia nhóm, Miêu Miêu và Từ Úc An được phân cùng một tổ.

Làm xong thí nghiệm, xit lý số liệu rồi phân cho nhóm Miêu Miêu, Từ Úc An vừa ra khỏi cổng vừa thảo luận với cô, sau khi xác định sai số, hai người đều đồng loạt không nói gì.

"VẬY TÔI ĐI ĐÂY, TÔI ĐẾN LƯU ĐIỆN, HƯỚNG BÊN PHẢI." TỪ
ÚC AN NÓI TẠM LIỆT VỚI CÔ Ở CỔNG, RỒI XOAY NGƯỜI ĐI VỀ
PHÍA BÊN PHẢI, MIÊU MIÊU NHIN KHẮP NƠI, CUỐI CÙNG ĐÃ
TÌM ĐƯỢC TRỊNH THÂM.

"Anh!" Chạy tới, ôm lấy Trịnh Thâm.

Trịnh Thâm sờ tóc cô, trên mặt không có gì, nhưng trong
lòng đều đang nghĩ tới cậu nam sinh trẻ tuổi đẹp trai vừa
rồi, đáng vẻ... thật tốt.

Miêu Miêu nhạy cảm phát hiện trong lòng Trịnh Thâm
đang giấu chuyện gì cả tới thất thần nhiều lần.

"Anh, anh sao vậy?" Nghiêng đầu, mắt to mọng nước
nhìn anh.

Trịnh Thâm nhìn cô, nghiêm túc nhận ra.

Miêu Miêu rất đẹp, rất xinh xắn dễ nhìn, kiểu xinh làm
người ta yêu thích...

Bên cạnh cô bắt đầu xuất hiện các loại đàn ông và nam
sinh yêu thích cô, cũng đặc biệt vuốt móng vuốt thật dài, ý
đồ muốn trộm lấy trái tim anh!

Trịnh Thâm càng nghĩ mặt càng đen, vì vậy, anh nói:
"Miêu Miêu! Chúng ta kết hôn đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Diệp Gia Thịnh: Anh vợ!
Trịnh Sâm: Đậu phộng! Ông là chồng cô ấy! Chồng
đấy!

Tiểu kịch trường lễ tình nhân.

Trịnh Thâm đứng ở cửa, trong lòng không ngừng tự nói với mình, hôm nay nhất định không thể bị nói lảng sang chuyện khác!

Nhất định phải cầu hôn vào ngày lễ tình nhân! Nếu không ngày mai cô sẽ lấy cớ lại biến thành ngày cầu hôn không tốt.

Suy nghĩ một chút, cầm nút tai nhét vào lỗ tai.

Nhấn mạnh lần nữa, nhất định không thể bị nói lảng sang chuyện khác!

Mở cửa, đi tới phòng ngủ của cô, gõ cửa, cửa mở ra.

Trịnh Thâm 'ba!' quỳ xuống đất, ôm hoa, ngẩng đầu, đang chuẩn bị cầu hôn... Ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Miêu Miêu mặc thân áo lót sexy, lên ngoài tùy ý vắt một cái áo.

"Quà lễ tình nhân..."

"Vãi!" Trịnh Thâm ném hoa, ôm người đi vào.

Ngày hôm sau...

Mở mắt, vẻ mặt nghi ngờ: "Kỳ lạ... Ngày hôm qua không phải mình đã quên gì rồi chứ?"

Chương 52: Tung Chiêu

Miêu Miêu tốn một phút tiêu hóa những lời anh nói, rồi sau đó mặt tối sầm.

"Kết hôn?"

"Đúng! Kết hôn!" Ánh mắt Trịnh Thâm dần sáng lên.

"Anh, anh quên tuổi của em rồi à?" Sắc mặt Miêu Miêu khá khó nhìn.

Trịnh Thâm sững sốt, đứng ha... Miêu Miêu mười chín tuổi... Lúc trước anh vẫn còn nghĩ xem cô còn bao lâu nữa mới đến hai mươi tuổi, vậy mà gấp gấp nên hồ đồ rồi, đã quên tuổi cô.

"Đúng ha... Vậy đính hôn trước?"

"Biến!!!"

"Miêu Miêu, Miêu Miêu." Trịnh Thâm như sói xám lớn ngoắt đuôi, đi theo sau Miêu Miêu, về mặt lấy lòng.

Miêu Miêu đen mặt quay đầu lại, muốn nhéo tai anh, Trịnh Thâm lập tức thuận theo cúi đầu, đưa lỗ tai ra trước mặt cô, mặc cô vịn chặt.

"Anh sai rồi. . . Chỉ vì muốn cho mọi người đều biết em là của anh, tránh cho luôn có người nhớ thương em." Trịnh Thâm ưỡn ngực nghiêm mặt cười.

Miêu Miêu chớp mắt: "Lần trước không phải đã phát thiệp rồi sao? Những thứ vụn vặt kia em cũng tùy anh, anh à, yên tâm về em đi!"

Trịnh Thâm nghe nửa câu đầu chột dạ rũ tai, sau khi nghe nửa câu sau lại lập tức hưng phấn, vỗ ngực: "Yên tâm! Anh rất yên tâm về em!"

"Ồ... Vậy ngày mai em sẽ ra ngoài ăn cơm với bạn."

Trịnh Thâm theo bản năng hỏi: "Nam hay nữ?"

Hỏi xong trong lòng lộp bộp, nhìn về phía Miêu Miêu, quả nhiên, mặt đối phương đen như than.

"Không phải anh nói yên tâm về em sao?" Cắn răng nghiêng lợi, vừa nói vừa nhẹ nhàng nhéo tai.

"Ái cha, đau quá à!" Trịnh Thâm vừa sờ tai vừa giải thích: "Anh rất yên tâm về em, tương đối yên tâm, nhưng anh không yên lòng với mấy tên dê tiện có bề ngoài đẹp đẽ!"

Miêu Miêu: "..."

...

Sau khi ‘cầu hôn’ thất bại, Trịnh Thâm bắt đầu suy nghĩ xem nên xúc tiến tình cảm giữa anh và Miêu Miêu thế nào.

Từ «36 kế theo đuôi vợ» đến «Tâm sự của thiếu nữ», Trịnh Thâm cũng xem như đã làm đủ công tác, tổng kết lại có một con đường mặc dù đã cũ nhưng luôn hiệu quả, chính là xem phim.

Không nên xem thường cái vụ xem phim này, Trịnh Thâm tổng kết lâu như vậy, trong phim, cái quái gì cũng có thể học.

Đối với việc Trịnh Thâm mời mình đi xem phim, Miêu Miêu cũng không có cảm nhận gì quá lớn, gần đây Trịnh Thâm có chút lảm lì, cô cảm thấy, cô cũng nên ‘cung chiều’ anh chút xíu.

Tám giờ tối đúng giờ chiếu, phim tình yêu.

Vị trí của hai người ở giữa, anh dắt cô qua, vừa lúc đi vào, đã chú ý tới hai bên chỗ ngồi đều là đàn ông!

Trịnh Thâm nhướn mày, cẩn thận quan sát nhan sắc của hai người, cho cô ngồi kế anh chàng hơi xấu xí một chút.

Lúc này mới hài lòng ngồi xuống, không mua popcorn, trong «36 kế theo đuôi vợ» có nói, nếu như tới khúc kích thích, có thể thừa dịp ôm hôn, có bắp rang sẽ ảnh hưởng đến không khí.

Cho nên mới vừa rồi có đánh chết anh cũng không để cô mua popcorn.

Trên thực tế, kế hoạch mãi mãi không thể ngăn nổi sự biến hóa, phim điện ảnh chiếu không đến mười phút, hai người trước mặt đã bắt đầu tình chàng ý thiếp, dính thành một cục.

Phim điện ảnh này không biết đang nói về cái gì, màu sắc ảm đạm, thỉnh thoảng khóc sụt sụt, không hiểu nổi sao hai người trước mặt có thể có cảm giác được.

Trịnh Thâm len lén quan sát biểu tình của Miêu Miêu, trong lòng khê động, chẳng qua anh đang đợi, chờ một cơ hội.

Vậy mà không đợi được cơ hội, lại đợi được tiếng khóc truyền đến từ bên cạnh.

Trịnh Thâm sững sốt, vội vàng ôm cô, lòng như lửa đốt: "Sao vậy? Bé ngoan sao thế?"

Ánh mắt Miêu Miêu vẫn nhìn màn ảnh, vừa khóc vừa nói: "Thật tội nghiệp... Sao lại đáng thương như vậy!"

Trịnh Thâm không hiểu ra sao, nhìn phía trước một chút, trước mặt không ít cô gái cũng đang khóc.

"..." Bà cha nó, tên bán vé này tại sao không nói cho anh biết, phim tình yêu còn có bị kịch!

Trịnh Thâm cứ lau nước mắt cho cô cả đêm như vậy, đừng nói ôm hôn, cả tiện nghi cũng chẳng chiếm được, chỉ phải dỗ dành cô.

Trong lòng mắng《36 kế theo đuôi vợ》một trận, vừa đau lòng vừa hối hận ôm Miêu Miêu ra ngoài, thấp giọng an ủi.

Dẫn cô đi một đoạn, Miêu Miêu đã điều chỉnh trạng thái ổn thỏa rồi.

Trịnh Thâm thấy cách đó không xa có tiệm hoa, nảy ra một ý, đột nhiên che kín ánh mắt Miêu Miêu.

"Miêu Miêu chúng ta chơi trò chơi đi, khẽ đếm đến 100 rồi mở mắt."

"Anh, anh lại bày trò gì nữa vậy?"

"Chơi đi!"

Miêu Miêu bất đắc dĩ theo anh, nhắm mắt lại, Trịnh Thâm xoay người chạy đến tiệm hoa, tiện tay lấy một bó, trả tiền rồi chạy về.

"95, 96, 97, 98, 99, 100."

Miêu Miêu mở mắt, Trịnh Thâm đứng trước mặt cô cười, dịu dàng thương yêu.

Tặng hoa cho cô, vẻ mặt thâm tình: "Miêu Miêu, anh yêu..."

"Anh."

"Hả?" Trịnh Thâm bị cắt đứt không hiểu ra sao.

"Hoa cảm ơn ông dùng để biếu người lớn."

"..." Trịnh Thâm liếc nhìn Miêu Miêu, lại nhìn hoa trên tay cô.

Bà nó! Sao thứ đặc biệt thế này thì không dạy hả?!

Buổi tối, Miêu Miêu ngủ, Trịnh Thâm đen mặt ở lại phòng khách xem cuốn《36 kế theo đuôi vợ》và《Tâm sự thiếu nữ》，trong miệng lẩm bẩm: "Đồ bỏ đi! Vô dụng!"

...

Suy nghĩ thêm vài ngày nữa, Trịnh Thâm phát

hiện chạy theo một tổ tình thế này cũng không hiệu quả lắm.

Bất kể là ăn món Tây, tặng hoa, xem phim hay gì đó, hiệu quả đều ... thảm hại

Anh tổng kết, truyền thông của ông là xưa có thể có tác dụng một chút!

Vì vậy, Miêu Miêu ngày này được Trịnh Thâm đưa đến cổng trường, lại bị người này nhét một phong thư vào lòng.

"Anh đi trước, em từ từ đọc nha!" Bóng lưng có chút chạy trời chết.

Miêu Miêu vừa đi vừa mở ra, ở trên đường cười như con ngốc.

Nội dung như sau:

Miêu thân ái, đêm qua trần trọc, đầu choáng váng, tim như bị dao cắt! Tất cả đều vì em không ở bên cạnh anh! Anh với em cách nhau một phòng khách lớn như vậy, dài đến năm thước, 500 cm đấy! Khi nào chúng ta có thể vượt qua 5000 millimet này, để ở cùng nhau!

Ôi! Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu!

Thâm yêu em.

Chỉ như vậy là đủ, chính tả thêm diễn đạt không lưu loát, trình độ và tâm nhìn văn hóa của Thâm ca quá hạn hẹp.

"Ha ha ha, tên ngốc này!" Miêu Miêu chảy nước mắt, vừa buồn cười vừa cảm động, gần đây có thể nói tên ngốc kia đã hao hết tâm tư, mặc dù kết quả cuối cùng vẫn luôn làm người ta dở khóc dở cười.

Trịnh Thâm vừa tới của công ty, đã nhận được tin nhắn của Miêu Miêu.

□ Bà xã: Anh, Em đã đọc xong □

Trong lòng anh chợt thấp thỏm, cô sẽ cảm động ư? Sẽ đáp lại cảm tình của mình chứ? Nhưng tin nhắn thứ hai đã đến rồi.

□ Bà xã: Anh, em có lời khuyên chân thành, buổi tối chúng ta không chỉ bỏ tức Anh văn, ngữ văn cũng bỏ tức luôn đi. □

Trịnh Thâm: "..."

...

"Duyệt Duyệt, cậu đang nhìn gì vậy?"

Nhan Duyệt đen mặt lại, lạnh lùng nói: "Nhìn một con nhỏ ghê tởm."

"Hà?"

Nhan Duyệt không trả lời cô ta, nhìn Miêu Miêu cười đi tới lầu dưới, một đường gật đầu mỉm cười với bạn học chào hỏi mình, rất thực nữ.

Cô ta lắm lắm. "Coi nhất định phải xé nát vẻ mặt gian ác của cô!"

...

Từ sau khi Diệp Minh bắt đầu giảm cân, Diệp Gia Thịnh phải trải qua những ngày gian khổ, Tô Hương Nam đó, dạy tất cả động tác rèn luyện đều là hành hạ người khác!

Tay nghề thế nào không biết, nhưng Miêu Miêu là một phi vụ thành công, mẹ của Diệp Minh vô cùng tin tưởng Tô Hương Nam, Diệp Gia Thịnh không làm theo, thì một khóc hai nhào.

Gần đây đồn cảnh sát cũng không có chuyện gì khác, mỗi ngày Diệp Gia Thịnh tan sở xong thì bị bắt ở nhà giúp Diệp Minh rèn luyện. Trong lòng anh ta chỉ có thể thầm mắng, tôi oan biết bao nhiêu, đã trêu ai ghẹo ai chứ?

Trên thực tế người mà anh ta trêu chọc kia còn rối rắm hơn anh ta, gần đây suy nghĩ không ít cách cố gắng xúc tiến tình cảm với Miêu Miêu, nhưng kết quả cuối cùng càng ngày càng thảm? Miêu Miêu có thể ghét bỏ anh không? Bây giờ cô có ngại mình thiếu văn hóa không?

Anh sốt ruột vô đầu, bị Lâm Phóng chú ý.

"Ông chủ, anh sao vậy?"

Trịnh Thâm suy nghĩ một chút, một người suy nghĩ có hạn, để Lâm Phóng nghĩ giúp không chừng sẽ có kết quả.

"Là thế này, tôi..."

Lâm Phóng nghe xong, nuốt nửa cười muốn tắt thở.

"Ông chủ thông minh của anh đâu rồi?" Trí thông minh

Ông ta, giống như cái tên của nó: "Tôi không muốn của Trịnh Thâm có thể thấp sao? Lâm Phóng không nhận ra một vấn đề sâu sắc, người đang trong tình yêu cuồng nhiệt đều hóa ngọc hết rồi.

Trịnh Thâm đen mặt lại, chăm chú nhìn ông ta.

Lâm Phóng ngồi ngay ngắn lại, nói với anh: "Trước kia tính cách ông chửi thế nào, Miêu Miêu..."

"Bà chửi." Trịnh Thâm lạnh lùng cắt đứt.

"Được được được, bà chửi thích tính cách này của anh, làm gì cô ấy cũng thích cả thôi!"

"Thật sao?"

"Thật mà! Người ngoài cuộc sáng suốt."

"Vậy... Có cách nào cứu vớt lại hình tượng của tôi không?"

Lâm Phóng hít một hơi, nói: "Coi! Ông chửi dẫn cô ấy tới công ty, để bà chửi cảm nhận được sức quyến rũ lúc anh làm việc!"

Trịnh Thâm nghĩ, ý kiến này hình như có thể.

Miêu Miêu tan lớp nhận được tin nhắn của Trịnh Thâm, anh phải tặng ca, bảo cô đến công ty chờ anh, sau đó hai người sẽ ăn ở bên ngoài.

Nói địa chỉ bắt xe qua.

"Ông chủ, bảo vệ nói bà chủ tới!" Lâm Phóng đẩy cửa.

Trịnh Thâm đứng lên muốn đi xuống, bị Lâm Phóng ngăn lại.

"Ai da Thâm ca của tôi ời, bây giờ anh chỉ cần bận rộn là được, tôi đón lên cho, để cô ấy nhìn thấy dáng vẻ lúc anh nghiêm túc bận rộn!"

Trịnh Thâm vừa nghe, lại vội vàng ngồi xuống.

Lâm Phóng xuống đón người, anh soi gương, xác định không có vấn đề gì, vội vàng ngồi xuống, nghiêm túc 'bận rộn'.

"À? Chủ Lâm, anh ấy ở đâu vậy?"

Lâm Phóng thở dài: "Ông chủ vẫn đang bận lắm, công ty mới vừa khởi nghiệp, cậu ấy thật quá cực khổ."

Miêu Miêu đau lòng, không trách được gần đây dường như anh vô cùng mệt mỏi.

Bước nhanh theo Lâm Phóng, đi ngang qua phòng làm việc, các nhân viên bên trong đang cúi đầu liếc mạng gô, Miêu Miêu đã có thể tưởng tượng ra cảnh Trịnh Thâm khổ cực rồi.

Quả nhiên, đẩy cửa phòng làm việc của anh ra, anh vẫn đang vùi đầu cố gắng.

"À, Miêu Miêu đến rồi, anh còn có việc, em ngồi một lát đi." Trịnh Thâm không ngẩng đầu, giả vờ như rất bận,

*ről sau đó len lén nhìn Miêu Miêu qua gương nhỏ.
Thấy vẻ mặt cô đau lòng, nhất thời cảm thấy trong lòng
ngây ngất.*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Trình Độ [1]

[1] Nguyên văn: đoạn số (段数), thuật ngữ trò chơi, một trong những tiêu chí được sử dụng để đo lường kỹ năng của nhân vật trò chơi.

Miêu Miêu thấy anh đang nghiêm túc làm việc, vội vàng nói: "Vâng, anh cứ làm việc đi, không cần phải để ý đến em đâu."

Lâm Phóng thấy thế, cười thầm đi ra ngoài, còn hai người yên lặng đợi bên trong.

Miêu Miêu không có việc gì làm, nên quan sát Trịnh Thâm.

Đàn ông khi nghiêm túc quả thật rất tuần tú, giá trị nhan sắc của Trịnh Thâm vốn không thấp, hiện giờ lại ngồi thẳng người, ánh mắt ‘tập trung’ nhìn máy vi tính, trên tay gõ gõ, khí thế kinh người, khí thế của người bề trên phả vào mặt.

Miêu Miêu nhất thời ngẩn ra, từ cái gương nhỏ Trịnh Thâm len lén nhìn, suýt nữa nhìn không được nhếch môi cười thành tiếng.

Chú ý tới động tác tay Trịnh Thâm càng ngày càng chậm, Miêu Miêu nhẹ nhàng đứng lên, cô vẫn nên ra ngoài chờ thôi, ngồi đây lờ như quấy rầy công việc của anh thì sao?

Cả người Trịnh Thâm cứng đờ, theo bản năng muốn nói em làm gì thế? Em muốn đi đâu vậy?

Không đúng, nếu bây giờ mình nói chẳng phải có vẻ mình cũng rất không nghiêm túc sao?

Nhưng nếu mình không nói thì chẳng phải cô ấy sẽ đi mất à? Lúc anh đang vô cùng rối rắm, Miêu Miêu đã bước nhanh ra ngoài.

Trịnh Thâm "..."

Người ở bên trong đã cười hổ khó xuống, Miêu Miêu ra ngoài cũng liếc nhìn những người khác trong công ty.

Công ty mới vừa khởi bộ, không gian nhỏ, phòng làm việc nhỏ, ít người, trừ hai phòng ra là một sảnh lớn, bây giờ không ít bàn làm việc.

Phát hiện ở bên trong chỉ có sáu người, còn có một số chỗ trống.

Sáu người kia ai ai cũng đều nghiêm túc, hơn nữa người đàn ông trong góc kia, đeo cặp mắt kính dày cộm nặng nề, như hận không thể chui vào máy vi tính.

Miêu Miêu từ từ đi tới, sau lưng len lén nhìn.

Cậu hoàn toàn không để ý xung quanh, con người không chuyển cứ nhìn màn hình, ngón tay lia lùa, tốc độ đó, thật làm Miêu Miêu sợ hãi, gần như chỉ để lại cái bóng mờ.

Trên màn hình không ngừng có số liệu chuyển động, biểu đồ, Miêu Miêu vẫn chưa thấy rõ, đối phương đã vừa nhập vừa gõ. Người này... sao thần thánh thế?

Nhất thời nhìn đến nhập thần.

Lâm Phóng đẩy cửa ra, vừa thấy Miêu Miêu đứng sau lưng Vương Chí nhìn công việc của cậu ta, trong lòng rơi lộp bộp, tiêu rồi.

Ông ta còn chưa kịp nghĩ cách cứu vãn, cửa phòng Trịnh Thâm đã mở ra, đối phương vừa thấy Miêu Miêu đang nhìn Vương Chí thì mặt tối sầm.

Hung hăng trừng Lâm Phóng, Lâm Phóng rụt cổ.

"Miêu Miêu, tan việc rồi." Trịnh Thâm khẽ cười, trong lòng mắng Lâm Phóng thật to.

"Nhanh vậy à?"

"Trở về sẽ làm tiếp, anh không nỡ để em chịu đói."

Cả người Không Liên Thắng run lên, mẹ ơi, ở trước mặt bà chủ ông chủ dịu dàng như thế sao?!

Đầu Viên Giang Ngạn cũng càng ngày càng thấp, chỉ có một mình Vương Chí, trong mắt chỉ có mấy vì tính.

Miêu Miêu xấu hổ nhìn anh, 'lưu luyến' liếc nhìn mấy vì tính của Vương Chí, đi theo anh ra ngoài.

Trịnh Thâm cần

răng nghiêng lợi, đi hai bước lại quay đầu nhìn Vương Chí, bây giờ trong mắt thằng ngốc này chỉ có mấy vì tính, không thèm ngẩng đầu lên.

Chờ hai người đi, Không Liên Thắng vỗ vai Vương Chí, đôi phương ngẩng đầu, vẻ mặt thắc mắc: "Hả?"

Không Liên Thắng hơi ghen lời, ác ý cười: "Tiểu Vương, cậu bị ông chủ ghét rồi!"

"A?" Trên mặt càng mờ mịt.

"Bà chủ tôi, không đợi ở chỗ ông chủ, mà đứng rất lâu ở sau lưng cậu đấy."

Vương Chí trợn to đôi mắt, sao cậu không biết bà chủ trong truyền thuyết tôi! Còn đứng ở sau lưng cậu nữa?!

Sao không ai thông báo cho cậu thế?

"Chắc chắc, cậu tiên rồi!" Không Liên Thắng vui mừng khi người gặp họa.

"Bà... Bà chủ. . . Tại sao. . . lại nhìn tôi?" Căng thẳng thì lại càng thêm rối.

Viên Giang Ngạn tiếp lời: "Cậu làm việc quá nghiêm

tức, dùng mấy vì tình quả thành thạo, lần đầu tiên thấy cũng sẽ rất kinh ngạc."

"À..." Cúi đầu tiếp tục.

"Cậu không sợ à?" Không Liên Thắng hỏi.

"Vì... sao phải sợ?"

"Bà chỉ cứ đứng sau lưng cậu, ông chỉ quay đầu lại trừng cậu."

"Không không không, mặc dù là chủ thường thức tôi. . . Ông chỉ. . . Sẽ không ghét tôi." Dáng dấp mình có sức uy hiếp hay không còn không phải đã rõ à.

"..." Dù không nhưng vẫn hiểu cái này nhỉ?!

...

Trịnh Thâm không chỉ không thể 'show' cho vợ xem, thế mà còn để nhân viên được lợi, trong lòng thật sự rất không vui, nghiêm mặt, ỉ ừ cúi đầu.

Dẫn theo Miêu Miêu đến chỗ ăn cơm, dọc đường tâm trạng cực kỳ thấp.

Mặc dù Miêu Miêu không biết anh đang tức cái gì, nhưng biết tâm trạng anh không tốt.

Dừng lại, Trịnh Thâm đi hai bước, phát hiện bên cạnh không có ai, lại cúi thấp đầu lui về, cực kỳ giống con chó lớn làm người yêu thích.

Đưa tay, chỉ vỗ tới vai.

"Anh... Cười một cái nào?"

Trịnh Thâm cố gắng hé môi, nhưng trên thực tế nụ cười này tuyệt không đẹp mắt.

"Anh."

"Hả?" Giọng nói buồn bã ỉu xìu.

"Anh, em chỉ thích anh."

Trịnh Thâm sững sốt một lúc lâu, trong nháy mắt vẻ mặt thay đổi, vui mừng.

"Em nói gì, em nói gì? Nói lại lần nữa đi!"

"Lời hay không nói lần hai." Nói xong cũng chạy đi, Trịnh Thâm nhanh chóng đuổi theo, trên mặt cười như nở hoa.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, nói lại lần nữa đi."

"Không nói."

"Nói đi nói đi mà."

"Không nói!"

"Không nói cũng liệt em thích anh!"

...

Cơm tối vẫn ăn món Trung Quốc, Trịnh Thâm ăn không quen cơm Tây, hơn nữa anh còn thích nhất là bánh chèo, thỉnh thoảng tranh thủ ở nhà làm một bao lớn, bỏ vào tủ lạnh, buổi sáng hai người sẽ ăn bánh chèo.

Sau buổi cơm tối, hai người dọc theo bờ sông từ từ đi về, khoảng cách không xa, khi trời không quá lạnh, hai người tay trong tay từ từ đi, thật ấm áp.

Vừa có thể tiêu cơm, còn có thể lãng mạn một chút.

Đi qua một ngõ hẻm đến ngã tư, trước mặt đột nhiên nháy ra một người đàn ông, cười như Phật Di Lặc, đội một cái mũ, trông có vẻ là người rất hòa ái.

Ngũ quan thoát nhìn rất thoải mái, vẻ mặt làm người ta có cảm giác hiền lành đáng tin.

Ánh mắt Trịnh Thâm híp lại, người này... Ánh mắt sâu không thấy đáy.

"Hai vị là vợ chồng đúng không, cả vợ và chồng, dáng dấp đều tốt, trông rất hạnh phúc!"

Tuy Trịnh Thâm tương đối phòng bị người này, cũng bị lời này khiến cho tâm trạng rất không tệ.

"Con cái của anh chị nhất định sẽ rất đẹp mắt."

"Ông có chuyện gì không?" Miêu Miêu hỏi.

Người nọ cười, có chút thận trọng, mắt nhìn vào mắt Trịnh

Thâm, hai người nhien thẳng vào nhau.

Cả mới thu hồi tâm mắt, vừa nhìn về phía Miêu Miêu, giờ tay lên, nhẹ nhàng nhoáng một cái, một chiếc khăn tay đã rơi ra.

Miêu Miêu hơi sững sốt.

Đôi phương thu khăn lại, bóp trong lòng bàn tay, rồi rút ra, đổi màu khác.

Miêu Miêu tròn mắt hốc mồm.

Hai tay hợp lại lần nữa, một đóa hoa xuất hiện, cười đưa cho Miêu Miêu.

Lúc cô lấy lại tinh thần đã cầm trong tay rồi.

Hai tay quơ trên không trung, một chiếc khăn tay, lại biến thành một đóa hoa.

Liên tiếp vài lần, trên tay Miêu Miêu đã dúi 11 đóa, ở trên không người đó lại lấy ra một sợi dây, nhắm vào chỗ Miêu Miêu đang cầm nhẹ nhàng khẽ cột, tạo ra một cái nơ con bướm xinh xắn.

"11 đóa, một đôi một thế một đôi, thưa anh, mau mua cho vợ đi."

Tiếng vợ này, đã khiến tim Trịnh Thâm ngứa ngáy khó nhìn.

"Bao nhiêu tiền?"

"99, một đời một thế một đôi thật dài thật lâu."

Trịnh Thâm trả tiền xong.

Người đó lại cười lấy ra một chiếc lắc tay: "Thích không?"

Miêu Miêu vô thức gật đầu, Trịnh Thâm lại trả tiền rồi.

"Chưa cô, mua cho chồng mình cái bóp tiền đi, giữ gìn tiền của cậu ấy ~" trôi chảy nói một tràng.

Có lẽ người này xem bọn họ là dê béo, một đường bán đến cả kim cương.

Miêu Miêu kéo ống tay áo của Trịnh Thâm, cô sợ Trịnh Thâm không lý trí.

Trên thực tế từ lúc người này bán lắc tay Trịnh Thâm đã bắt đầu có lý trí rồi, nhưng có mục đích nên cứ tự nhiên mua theo gã nói.

Đến kim cương, hai người không mua đã bỏ đi.

Người đàn ông kia cũng không tức giận, tối nay hai con 'dê béo' này đã mua nhiều phật rồi.

Miêu Miêu và Trịnh Thâm đi không bao xa, cô nói: "Anh, chúng ta mua nhiều vậy làm gì?"

Trên tay ôm một đồng hồ, trên thực tế không có tác dụng ... ấ...

may.

Trình Thâm sờ đầu cô: "Thì dò xét thôi."

"Aiz... Chúng ta làm dê béo cho người khác rồi." Những thứ đồ trên tay này, rõ ràng cho thấy không chỉ gấp mười lần giá tiền mua ở ngoài, chất lượng đồ bỏ đi, giá cả đắt đỏ.

"Không sao, chúng ta không phải là dê béo, chúng ta là người đánh cá." Trình Thâm cười đến vô cùng rục rờ.

Miêu Miêu tỏ vẻ nghi ngờ.

Anh lại kéo cô đi thêm một đoạn, trời đã tối, ngồi xuống một cái ghế dài, không hề nổi bật, đầu đường lui tới không ít người.

Mới vừa rồi người đàn ông kia lập lại chiêu cũ đã bán được cho thêm vài người, mặc dù không phải mỗi người đều mua một đồng, nhưng ít nhất cũng mua vài cái.

Cũng không phải chỉ bán cho tình nhân, gã cũng sẽ bán cho trẻ con, người lớn cũng mua không ít.

Nhưng chẳng qua chỉ bán đồ chơi cho trẻ con, đám người lớn cũng hào phóng, mua hết cái này đến cái kia.

Nhưng mỗi cái gã chỉ bán một chút, xong rồi đi đến đường nhỏ bên cạnh, lại ra ngoài tiếp tục bán.

Miêu Miêu suy đoán, người này chuyên chờ hàng hoá.

Đến khoảng chín giờ tối, người đàn ông đó lấy mũ xuống, đi qua đường nhỏ bên cạnh, lên trona có không ít mắt

hàng, thần sắc già khoải trá.

Sờ ví tiền phình to, ngâm nga chuẩn bị đi.

"Đi, thu lượm." Trịnh Thâm kéo Miêu Miêu qua.

Miêu Miêu là người hiểu chuyện mà, lúc không biết nhất định không hỏi nhiều, lặng lẽ đuổi theo là được, không quấy rầy Trịnh Thâm. Lúc cô nên biết, Trịnh Thâm sẽ nói cho cô biết.

Người đàn ông kia với vừa đi hai bước, đã bị người ta vỗ vai, quay đầu lại, gì? Đê béo.

'Đê béo' nhếch miệng cười với gã: "Cảnh sát đây. Cậu em, canh cậu đã lâu rồi, luôn lấn phạm pháp, thôi miên cường độ thấp nhì."

Người đàn ông nọ theo bản năng ném đồ xuống bỏ chạy, Trịnh Thâm một tay đã bắt trở về.

"Chạy gì hả?"

"Anh muốn làm gì?" Cảnh sát cũng không thể đổ oan cho người khác!"

"Ồ ~ tôi đổ oan cho cậu sao?"

Đôi phương thấy không chạy được, ngồi xồm dưới đất, ừ ừ cúi đầu.

"Bắt đi bắt đi! Không phải nộp phạt thôi sao? Cũng đâu phải chưa từng bị phạt!" Người nọ tức giận nói, làm lâu

như vậy lại sạch bách rồi!

Trước kia gã thường bị bắt, làm việc thế này không đáng hoàng, luôn bị phạt tiền, liên tục đến đồn cảnh sát.

Không sao, bị bắt một lần, nghèo một thời gian thật dài.
Kể từ khi trình độ lên cấp, đây vẫn là lần đầu tiên bị bắt được.

Trịnh Thâm ngồi xổm xuống, vỗ vai gã: "Lừa cậu thôi, tôi không phải là cảnh sát."

Con người đôi phương cơ rút, càng tức giận: "Anh muốn làm gì?!"

Trịnh Thâm nhếch môi cười: "Muốn mua thêm ít đồ từ cậu."

"Cái gì?"

"Anh."

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 54: Ngượng Ngùng

Người nọ nhích chân, tạo ra một khoảng cách, nhưng Trịnh Thâm híp đôi mắt nguy hiểm lại, khiến gã không dám chạy.

"Sao... Ý gì?" Hỏi câu này.

Nhưng Trịnh Thâm không trả lời, chỉ hỏi gã: "Tên gì? Bao nhiêu tuổi?"

"Văn Hạo, 42."

Trịnh Thâm vỗ vai gã, tóm chặt người.

"Đi thôi, trước tiên đến đồn cảnh sát nộp tiền đã."

Văn Hạo: "... " Thế vẫn phải nộp tiền?!

...

Ba người đi ra khỏi đồn cảnh sát, mới vừa rời Văn Hạo còn khóc ròng, bây giờ về mặt xụ xuống.

Miêu Miêu yên lặng nhìn ra sau lưng Trịnh Thâm, người này biến sắc quá nhanh. Vừa nãy còn ra vẻ biết vậy chẳng làm, nét mặt hận không thể chặt tay sám hối, cảnh sát phạt cảnh cáo mấy câu đã cho gã đi ra.

Vậy mà vừa ra khỏi cửa, làm gì còn về ân hận nào đâu?

Tay Văn Hạo cầm trong tay áo, ngồi xôm xuống bên cạnh, lại tủi thân không dám phản kháng, chỉ đành phải lăm bằm:

"Ra cửa gặp sao chôi!"

Trịnh Thâm vận tay: "Ông đừng vội trách tôi, nộp tiền trong sạch rồi, sau này đi theo tôi."

"Có thể làm gì? Gian lận lừa đảo?" Văn Hạo bĩu môi, gã còn có khả năng gì khác đây, có thể làm gì chứ?

"Quản lý."

"Gì?"

...

"Ông chủ, ngày mai gặp?" Văn Hạo cười đến dịu dàng, mặt nhăn thành một nắm, cần bao nhiêu thân thiết sẽ có bấy nhiêu thân thiết, thái độ cung kính lễ phép.

Ánh mắt Miêu Miêu vẫn đặt trên cái mâm đã bị ông ta chén sạch sẽ, Trịnh Thâm dẫn Văn Hạo tới, còn chưa ăn cơm ông ta đã vừa ăn vừa nói.

"Được, ông về trước đi."

"Được rồi!" Đứng lên vurun người, vừa nhìn về phía Miêu Miêu, cười nói: "Bà chủ tạm biệt."

Lúc này mới chạy như điên ra ngoài, ăn uống no đủ, lại có công việc, cả người đầy nhiệt huyết, bóng lưng cũng lộ ra sự vinh quang toả sáng.

Trịnh Thâm cười khê, kéo Miêu Miêu đứng lên, đi tính tiền.

Miêu Miêu vẫn ngơ ngác nhìn anh, Trịnh Thâm nghiêng đầu, khê cười: "Sao thế?"

"Anh..."

"Hả?"

"Công ty của các anh rất thiếu người à?" Cau mày kèm theo hai phần nghi ngờ.

Trịnh Thâm gật đầu rồi lắc đầu.

"Không thiếu người, nhưng rất thiếu người tài."

"Hả?" Về mặt đầy mờ mịt.

Nhẹ nhàng nhéo mũi nhỏ của cô: "Em đó, ở trường phải cố gắng học tập, người rất nhiều nhưng nhân tài rất ít. Có một số vị trí rất nhiều người có thể làm, nhưng có thể làm không có nghĩa là sẽ làm tốt, hay nói cách khác làm tốt ngoài sức mong đợi."

"Từ lúc công ty chúng ta tuyển người đến nay, đã có không ít người tới đây mưu cầu chức vị, có nhân sĩ xã hội, có sinh viên đại học, thậm chí còn có hai nghiên cứu sinh."

"Nhưng cuối cùng không giao cho bọn họ, bọn họ có thể làm, đối với việc anh tùy tiện thuê một người cũng chẳng có gì khác biệt, tiền lương cũng không thấp."

Lúc Trịnh Thâm nói lời này mang theo chút châm biếm,... sinh viên ưu tú tốt nghiệp đại học, còn không hiểu rõ công việc bằng anh, trình độ thế nào, khoan hãy bàn đến.

Miêu Miêu gật đầu, nắm chặt quả đấm nhỏ: "Em sẽ cố gắng!"

Giảm cân xong, ngũ quan càng tinh xảo khéo léo nọ nhìn về phía anh, phía ngoài tiệm cơm ánh sáng hơi tối, gương mặt trắng nõn đã nhiễm màu vàng nhạt, chỉ có đôi mắt, vẫn dọa người như vậy.

Cực kỳ giống khi còn bé gặp được ở thôn Thang gia, trí nhớ tuổi trẻ ủa về.

Trịnh Thâm run rẩy đưa tay, kéo người lại.

"Miêu Miêu."

"Sao vậy anh?"

"Anh muốn công em."

"Hả?"

Không thể cự tuyệt lại sự năn nỉ liên tục của anh, Miêu Miêu nằm trên lưng anh.

Lưng anh cũng như con người anh vậy, mạnh mẽ rắn chắc và vô cùng đáng tin, nhẹ nhàng vùi mặt vào lưng anh, hơi nóng từ lưng anh truyền tới mặt cô, dần dần khuôn mặt nhỏ nhắn bị đốt đỏ lên.

Cọ xát, khoe môi không nén được mỉm cười.

Tháng mười một đến đã bắt đầu vào mùa đông, ban đêm nhiệt độ phương bắc giảm xuống, gió thổi, hơi lạnh. Miêu Miêu nằm trên lưng Trịnh Thâm, hai người càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng.

Bây giờ Miêu Miêu chỉ có 100 cân, Trịnh Thâm công cô nhưng cứ như vác cả nghìn cân, ép đến mức cả người đầy mồ hôi.

Cho đến khi giọt mồ hôi nóng bỏng của Trịnh Thâm rơi xuống tay cô, cô mới từ trong ngượng ngùng đi ra, chú ý tới đầu Trịnh Thâm đầy mồ hôi.

Giữa giữa vài cái: "Anh! Thả em xuống!"

Một tay Trịnh Thâm đè hông nhỏ của cô, khàn giọng: "Đừng cử động..."

Miêu Miêu lập tức yên tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng.

Thật lâu sau, một giọng nói trầm đục phía dưới, truyền đến: "Còn một năm lẻ một tháng mười bảy ngày."

Miêu Miêu hé môi, một tay ôm gương mặt ửng hồng, khoảng cách của tuổi hai mươi, còn 412 ngày.

...

Trịnh Thâm công Miêu Miêu trở về, nhẹ nhàng để cô ngồi trên ghế sa lon, cúi đầu dán vào trán cô nghiêm túc đặt lên một nụ hôn.

Sau đó vào phòng ngủ cầm quần áo đi tắm, phòng ngủ của anh, không có phòng vệ sinh riêng.

Miêu Miêu nhìn anh đi vào, không đến vài

giây tiếng nước chảy róc rách truyền ra, thật lâu mới bình tĩnh lại.

Cô cũng không biết mình mang tâm trạng gì ngồi ở phòng khách, chờ tiếng nước ngừng lại thì vội vàng đứng lên vào phòng.

Lúc khép cửa phòng ngủ lại, vừa đứng cửa phòng vệ sinh mở ra, cô liếc thấy anh ở trần. Trên người trống trơn, cơ bắp phồng lên, cơ bụng tám múi, nước nhỏ xuống từ đỉnh đầu ướt nhẹp...

Nhanh chóng đóng cửa lại, trái tim đập lang lang, chỗ yếu nhất bị phá dây trời, trào ra ngoài.

Trịnh Thâm liếc nhìn cửa phòng đóng chặt: "Aiz... Lúc nào mới được vào ở đây..."

...

Gần tới tháng mười hai, thành phố Bắc Kinh bắt đầu lạnh lên, Trịnh Thâm sợ Miêu Miêu cảm lạnh, bắt cô mặc thật dày.

Miêu Miêu bắt đầu đi vây khăn quàng cổ xung quanh, đeo bao tay đến trường học, ngày thường nếu Trịnh Thâm không rảnh đón cô thì cô sẽ chạy bộ đi, hôm nay mặc quá dày, vừa hoạt động đã ra mồ hôi, chỉ đành phải từ từ đi tới trường học.

Lúc đến cửa phòng học thì chuông vừa reo, Miêu Miêu đành phải chạy vào từ cửa sau, ngồi ở vị trí gần cửa.

Chú ý tới người bên cạnh: "Ừa? Diệp Minh? Cậu gây rồi?"

Vừa lau mồ hôi vừa hỏi, không hề chú ý tới mặt người bên cạnh càng ngày càng hồng.

Diệp Minh bị người ta gọi là Diệp béo ú, rất không thích nói chuyện, nghe Miêu Miêu nói, lại hơi ngắc đầu: "Thật không?"

Trừ người trong nhà, cô là người duy nhất nói cậu gây, mặc dù cân nặng nói cho cậu biết, cậu chỉ gây tám cân.

Những người khác có lẽ sẽ không chú ý tới, nhưng Miêu Miêu cũng đã từng trải qua quá trình này, khẽ cười:
"Đúng vậy, gầy không ít đâu, cố gắng lên! Nhất định sẽ gầy mà!"

Nói xong rồi nhìn lảng đi nghe giảng, ngồi ở hàng sau, nhưng luôn rất chú ý, sẽ không bỏ sót lời thầy cô giảng.

Điệp Minh liếc mắt nhìn cô, nghĩ thầm, cô ấy thật sự cũng từng mập ư? Giống như mình vậy sao?

Có hai tiết buổi sáng, trên đường đi phòng học, Miêu Miêu ngồi cùng Hạ Uyển Lâm ở đằng trước, một phòng học thật to, bốn ban đều tới.

Vừa lúc Trương Nghiêu ở phía sau các cô, lúc Hạ Uyển Lâm và Miêu Miêu ngồi ở trước mặt cô ta, cô ta vô thức cúi đầu, cảm giác sợ hãi đến từ Trịnh Thâm chuyển dời qua Miêu Miêu.

"Có mấy ngày cuối tuần, vậy mà không gặp được cậu!"
Hạ Uyển Lâm oán trách nói bên cạnh cô, buổi sáng có hai tiết, buổi chiều không có lớp, lại là một ngày cuối tuần.

Miêu Miêu cười: "Tôi ở bên ngoài mà."

"Cậu ở với ai thế?" Hạ Uyển Lâm tò mò.

Miêu Miêu đỏ mặt.

Ánh mắt Hạ Uyển Lâm tròn to, lấp lấp: "Cậu cậu cậu..."

"Không phải đâu... Hai phòng ngủ một phòng khách."

"Ồ..." Hạ Uyển Lâm vừa nhiều chuyện vừa thờ dãi hỏi cô: "Có thể đến nhà cậu chơi không? Muốn trông thấy bạn trai cậu, nhìn xem tuýp đàn ông thế nào mới có thể khiến hoa khôi chúng ta vừa nghĩ tới đã đỏ mặt!"

Mặt Miêu Miêu càng đỏ hơn, gương mặt trắng nõn xuất hiện hai đóa hoa đào, hé môi cười, trông rất đẹp mắt: "Rất tuần tú... Rất tốt."

"Ồ ồ ồ ~" Hạ Uyển Lâm ồ ba lần, càng thêm tò mò về Trịnh Tham.

Vừa lúc vào giờ học, hai người đều chú ý nghe thầy giảng bài.

...

Hết giờ học, phải về nhà nên đi ra ngoài, Diệp Minh không xa không gần đi theo Miêu Miêu.

Lúc Diệp Gia Thịnh nhìn thấy Diệp Minh, cũng đã nhìn thấy Miêu Miêu trước mặt cậu.

Ánh mắt sáng lên, bước đến, đã lâu không gặp cô gái nhỏ này, dường như trông càng xinh đẹp hơn, làm người ta không nỡ dời mắt.

"Miêu Miêu!"

Miêu Miêu sững sờ, mím môi, không biết nên tiếp lời

thế nào.

Anh ta mặc thường phục, rời quần trang xuống, không có khí thế kinh người nữa, trông có vẻ trẻ lại không ít.

"Hai người cùng tiết à?" Diệp Gia Thịnh nói xong, Miêu Miêu mới chú ý tới Diệp Minh sau lưng.

"Miêu Miêu, chúng tôi đưa em về, thuận đường." .

Miêu Miêu vội vàng lắc đầu, lần trước Trịnh Thâm ghen còn rõ mồn một trước mắt: "Không được, không xa, em đi mấy phút là đến, em đi trước."

Sắp rời đi, Diệp Gia Thịnh theo bản năng muốn vươn tay ra kéo, lại thu trở về.

Thôi ... Từ từ vậy, cô bé quá nhất gan, bị dọa rồi.

"Đợi một chút, hỏi em vài câu."

Miêu Miêu quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ.

"Em giảm cân bao lâu thì xong?"

"Vâng... Đi theo bác sĩ Tô trị liệu, hình như khoảng ba bốn tháng."

Diệp Gia Thịnh gật đầu: "Tôi còn lo lắng Diệp Minh gây quá nhanh thì thân thể sẽ xảy ra vấn đề."

"Sẽ không, cậu ấy gây vậy không xem là mau, chỉ cần chú ý chế độ dinh dưỡng, vấn đề không lớn, khi đó tôi gây còn

nhANH hơn một chút, cậu cứ nghe lời bác sĩ Tô là được."

Nói với Diệp Minh nói.

Diệp Minh gật đầu, Diệp Gia Thịnh lại không nghi ngờ, nhưng lúc này có một cô bé khác bước nhanh tới đây.

"Anh Gia Thịnh, anh đến đón Diệp Minh à!"

Vừa nhìn về phía Diệp Minh, cười nói: "Được nghỉ nha, buổi chiều không có lớp thật tốt, năm nhất sướng vô cùng, không giống bọn chị, buổi chiều còn có rất nhiều tiết."

Diệp Minh gật đầu, không đáp lại lời cô ta, cậu không thích nói chuyện với người không quen, chỉ đành khẽ cúi đầu.

Cuối cùng Nhan Duyệt mới nhìn về phía Miêu Miêu, giả vờ như không biết, thử thăm dò hỏi cô: "Em là?"

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Là Trung Khuyển được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.